

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCORNED VOWS

SF SCORNED
FATE
series

VICTORIA PAIGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SCORNED VOWS

VICTORIA PAIGE

Contents

[Telif Hakkı](#)

[Yazarın Notu](#)

[Hakkında İthaf](#)

[Bölüm I](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm II](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarla Bağlantı Kurun](#)

[Ayrıca yazan: Victoria
Paige](#)

Copyright © 2024 by Victoria Paige
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka eğitiminde kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler, yerler, olaylar, organizasyon ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş herhangi bir kişi, işyeri, olay, yer veya bölge ile olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, bu eserle ilgili olarak üçüncü taraflara ait olmayan herhangi bir web sitesinde yer alan görüşlerden sorumlu değildir.
yayıncı veya yazar ile bağlantılı
değildir.

Editör: Erica Russikoff, Erica Edits
Düzeltilen: Judy Zweifel, Judy's Proofreading
Kapak Tasarımcısı: Dengesiz Doktor Tasarım

About

Hamile kalana kadar mükemmel bir kocaydı.

Görücü usulü bir evlilik Natalya Conte'nin geleceğinde hep vardı.

Luca Moretti büyüleyici ve düşünceli biri.

Şeytan gibi yakışıklı, onun üzerine titriyor ve onu şımartıyor.

Ancak iki pembe çizgi onlara dizginlenemez bir neşe getirmesi gerekirken, kocası onu buzlar.

Görücü usulü evlilik Luca'ya büyük bir güç
verir.

Bu gücü sağlamlaştırmak için bir varise ihtiyacı
var.

Bunu yapmanın en hızlı yolu Natalya'yı ona delicesine aşık etmektir.

Kalbini riske atmadan onun sadakatine sahip olacaktır çünkü onun için
aşk zayıflık demektir.

Natalya'nın Luca'nın onu sevmesine ihtiyacı var.

Çünkü hepsini tehlikeye atacak sırları var.

Luca ona kendisi için ne kadar az şey ifade ettiğini gösterdiğinde kalbi
paramparça olur.

Ancak affedilemez olanın kanıtını görene kadar sonsuza dek mutlu bir
yaşam için tüm umutlarını yitirir.

Author's Note

New York Beş Ailesi ve Chicago Outfit'in isimlerini değiştirerek kendi dünyamı ve kurallarımı yarattım. Eğer kızıgnlık seviyorsanız, sizi bir sürpriz bekliyor. Bu karanlık bir romantizm değil ama ahlaki açıdan gri. Küfür, açık sahneler ve hassas içerikler barındırmaktadır.

Daha eksiksiz bir liste için [buraya](#) gidin.

Dedication

Kötü adamların bile sevgiyi hak ettiğine inanan okurlar için.

BÖLÜM Bir

BÖLÜM

Bir

NATALYA

Bir kadın kocamı öptü ve ben kaçtım.

Tüller ve taftalarla süslenmiş kızarmış bir gelin yerine, gelin partimiz için ayrılmış bir odada saklanan kederli bir gelindim. Kat kat sefaletin altında kanepenin ortasında oturuyordum.

Görücü usulü bir evliliğim vardı. Damadıma aşık değildim. Ama daha önce dudaklarımın olduğu yerde bir kadının onu öptüğünü görmek, umut dolu, romantik kalbimi ezme görevini yerine getirdi. Bir gün bana delicesine aşık olacaktı. Bir gün sonsuza dek mutlu olacaktık.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ağlama sesleri kulaklarımı tıkadı ve kapının açıldığını duymadım. Sanki bu beni annemin onaylamamasının kırbacından kurtaracakmış gibi, kanepenin ucuna, annemden uzağa doğru yaklaştım. Onun yüksek standartlarına ayak uyduramayacak kadar hırpalanmıştım, özellikle de hıçkırıklarımın özenle yapılmış makyajımı mahvettiğinden emindim.

"Nattie!" Onun buyurgan sesi sırtıma çarptı. "Herkes seni arıyor!"

Eli omzuma dokundu ve arkamı dönmekten başka çarem kalmadı.

"Neden sen-" Yüzündeki dehşet ifadesi sadece benim Şüpheli. "*Dio mio*."

Annemin toplumsal hassasiyetlerini tatmin edecek bir gülümseme uydurdum ama yüzünde devam eden kınama başarısız olduğumu gösteriyordu. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

Ağız gerildi. Beni koltuktan kaldırdı ve derme çatma aynaların önündeki sandalyelere doğru yürüttü. "Eğer biri seni bu şekilde bulursa..."

Asılı kalmasına izin verdi. Sessizlik, söylemediği kelimelerden daha ağır basıyordu. Annem Elena Conte -eski güzellik kraliçesi ve İtalya'nın en güçlü suç örgütü Galluzo mafyasının başının karısı- için her şey mükemmel olmalıydı.

"Bu o kadınla mı ilgili?" Pamuk toplarını aldı, birini göz makyajı temizleyicisiyle ıslattı ve gözyaşlarımla kanıtlarını temizlemeye başladı. Makyaj sanatçılarından oluşan bir ekibimiz vardı ama annemin onların benim aşağılanmama tanık olmalarını ve sonrasında dedikodu yapmalarını istemediğinden emindim. Annem için gurur ve dış görünüş her şeydi. Yansıma baktım ve benden bekledikleri sosyete gelininden ziyade bir rakunun kuzeni gibi görünüyordum. Annemin bakımlarına maruz kalırken gözlerimi kapattım ve yüzüklerimi çevirdim. Nişan yüzüğünün devasa pırlantasını görmesem bile, benimle alay ettiğinden emindim.

"Onun burada olması hiç hoş değil," diye burnunu çekti anne. "Ama Luca'dan uygunsuz bir şey geldiğini pek görmedim."

Luca Moretti.

Benim
kocam.

Sabah umut ve heyecan dolu başladı. Endişe de vardı ama daha çok bilinmezlikten kaynaklanıyordu. Onu eski kız arkadaşıyla ya da metresiyle ya da bugünlerde ona ne deniyorsa, bir mafia babasının yanında tuttuğu kadınla gördüğümde nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

"Sana bunu beklemen söylemişim."

Zorla attığım kahkahaya acılık karıştı. "Ne var anne? Beni rahat bırak, tamam mı? Bugün benim düğün günüm. Kurallarla tokatlanmayı beklemiyordum."

Tokatlanmak hafif kalırdı. Pasta kesimi, jartiyer ve buketin fırlatılması öncesinde rujumu tazelediğim tuvaletten yeni dönmüştüm. Koridorun ağzında Luca'nın danışmanı ile konuştuğunu gördüm. Yakışıklı damadıma hayranlıkla bakmak için birkaç saniye oyalandım. Ve sonra içeri girdi. Luca'ya doğru yürüdü ve onu dudaklarından öperek ve vücudunu Luca'nın vücuduna bastırarak samimi bir şekilde selamladı. Göğsümü yırtan duygulara anlam veremiyordum. Aşağılanmaydı. İncinmişim ve ihanete uğramıştım. Kendime ihanet, çünkü kız gibi hayallere dalmıştım. Luca'ya ihanet, çünkü onun karısı olarak

Saygı. Özenli bir nişanlıydı. Doğal olarak, ona karşı sevgi besliyordum, hatta karasevda. Derin bir karasevda. Hızlı flörtümüz bir dizi akşam yemeği randevusu, çiçekler, çikolatalar ve bir dizi abartılı hediyeden oluşuyordu.

Görücü usulü evlilikte, şanslı olanlar aşkı buldu. Ben de umut etmiştim. Aşk olması için çok erkendi. Ama bugün birlikte hayatımızın başlangıcı olmalıydı.

Mükemmel olması gerekiyordu.

Annem beni döndürdü ve kafamdaki düşünceleri ters ters bakarak kovdu. "Kızım. Şimdi beni dinle ve anla. Sen güçlü bir adamla evlendin. Kadınlar güçlü erkekleri sever. Sana bunu söylemiştim. Yoldan çıkmaları kaçınılmazdır. Onları nasıl elde tutacağını sana ben öğrettim. Belli ki o kızıl saçlı onu senden çalmak istiyor ama unutma, yüzüğü takan sensin. Onun karısı statüsüne sahip olduğun sürece, sonuçta önemli olan tek şey bu."

Annem bu berbat bakış açısını ilk adet gördüğüm andan itibaren evlilik hayatıma yerleştirmişti. Bütün aşk romanlarımla alay ederdi, bu yüzden onları ondan saklardım.

"Ona çocuk verin," diye ekledi. "Tercihen bir oğul."

İçim burkuldu çünkü sahip oldukları tek şey bendim, annesinin kopyası olan bir kız. Beni kendi suretinde şekillendirmeye çalıştı. Tenim çok soluk olduğunda, bana en parlak kırmızı ruju sürdürürdü. Kaşlarım onun hoşuna gitmeyecek kadar kalın ve koyuydu, bu yüzden cımbızla alır ya da ağartırdı. Doğuştan esmerdim ama on altı yaşımdan beri sarışındım. Artık kendimi esmer olarak bile hatırlamıyordum.

Her zamanki gibi, annem ders treninde makyaj yaparken, Papa'ya bir erkek varis sağlayamayarak kendini aşağıladığını fark etmemişti.

Odanın kapısı açıldı ve Luca'nın yeğeni olan nedimem Sera içeri girdi. Akrobalarımın çoğu bu hazırlıksız düğün için Chicago'ya gelememişti. Annemin sağlığı için endişeleniyordum, bu kadar hızlı bir düğün organize etmesi gerekiyordu ama Luca'yla evlenmemin, kuzenimin darbe girişiminden sonra toparlanırken Papà'nın organizasyonunu desteklemesi gerekiyordu.

Sera yüzümü gördüğünde saklayacak hiçbir yerim yoktu çünkü annem çenemi ölümcül bir şekilde kavramıştı.

"Gitmiş," dedi Sera. "Luca onu binadan çıkarttırdı."

Anne, Sera'nın söylediklerine inanamamış gibi makyaj yaparken durakladı.

Çenem düştü. "Öyle mi?" Küçük bir sevinç çırpıntısı kalbimi sardı.

"Tabii ki yaptı." Sera yüzümdeki dağınık bir saç telini düzeltti. "Luca çok öfkeliydi. Pasta kesimine geç kalmanın nedeninin onu onunla görmüş olman olduğundan o kadar emindi ki. Senin için bir arama ekibi göndermek üzereydi."

"Peki." Annemin nötr ifadesi yüzümden eksik etmediğim geniş gülümsemeyle tezat oluşturuyordu. "Çok fazla umutlanma Natalya."

Sera anneme ters ters baktı ve yüzünü buruşturdu.

Ama annemin, kendi inançlarına ters düştüğünde duyduğum sevinci azaltma alışkanlığına alışmıştım. Evlilik hayatımla ilgili kasvetli tahminleri, Luca'nın eski kız arkadaşını eve göndermiş olmasından duyduğum sevinci etkilememişti.

"İşte oldu." Annem aynadan uzaklaştı, böylece el işini görebildim. En azından sihrini konuşturmuştu. Yine göz alıcı görünüyordum ve şişmiş gözlerim biri yakından bakmadıkça belli olmuyordu.

Partiye döndüğümüz anda balo salonuna bir sessizlik çöktü ve ben geri çekilmek istedim. Bu kadar ilgiye alışık değildim. Belki yüz kişilik küçük bir düğündü ama katılanların yüzde seksenini tanı mıyordum. Çoğu Morettilerin misafiri ydi ve çok azı bizimkilerdi.

Yeni kocam beni gördüğünde babamla konuşuyordu. Ve odanın öbür ucundan, sanki sıvışıp gideceğimi biliyormuş gibi, bana doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Luca Moretti'den daha güzel bir adam yoktu. Yüzü balo salonunun ışığı altında yontulmuş mermer gibiydi ve koyu renk gözlerinin hafif çekikliğini daha da belirginleştiriyordu. Güçlü çene hattını şekillendiren keskin açılar, yanağındaki gölgeli çukurla daha da belirginleşiyordu. Beni ilk öptüğü andan itibaren onun cennet için fazla şehvetli ve günahkâr olduğunu anlamıştım. Lucifer'in üç parçalı bir takım elbiseye bürünmüş haliydi.

"*Tesoro*." Alçak baritonu her yerimi ısıttı. "Nerelerde ydin?" İki elimi tuttu ve beni kollarının arasına çekti. Kulağıma fısıldadı, "Jessica için üzgünüm."

Cevap vermemi beklemeden, beni herkesin içinde daha az tescilli ve kesinlikle annemin önünde yapılandan daha skandal bir şekilde öptü.

Dili ağzımın içinde geziniyordu, itiraz etmek için çaresizdim ama hırpalanmış gururum bu samimi hareketi memnuniyetle karşıladı. Annemin söylediklerinin canı cehenneme.

görünüş hakkında düşündüm.

Beklendiği gibi, Sera gülerken o hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Onu düğün gecesine sakla" diye bağırdı misafirlerimiz. "Pasta istiyoruz."

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

Gülümseyerek, pasta yiyerek ve dans ederek acı çektikten sonra kocama rahatlamış bir gülümseme attım. "Evet, lütfen."

"O zaman gidelim." Luca sandalyemden kalkmama yardım etti ve parmaklarımızı birleştirdi. Annemin kaşlarının çıkışa kadar bizi takip ettiğini hissedebiliyordum ama onu görmezden geldim. Anlaşılan Luca yanımdayken üzerimde daha az gücü vardı. Etrafımızda patlak veren tezahüratları da görmezden geldim. Kocam bana parçalanma tehdidi altında düğün şakalarını yasakladığını söyledi. Kendi adıma, bu geleneği yaşamak zorunda kalmadığımız için mutluydum.

Asansöre binene kadar havadan sudan konuşuyor ve gülümsüyordum. Kapalı alanda tüm vücudum kaskatı kesildi ve kalbim fazladan atmaya başladı. Luca'nın kendisi sessizdi. Numaralar istediğimden daha hızlı kat değiştiriyordu. Kur yapma sürecimizdeki öpüşmelere ve yoğun sevişmelere rağmen Luca hiç daha ileri gitmemişti ve benim deneyimsizliğimi eksik bulup bulmayacağından emin değildim. Metresi sadece güzel ve önemsiz bir kadın değildi. Bir mirasçıydı ve Chicago sosyete sayfalarında sürekli konu edilen, güçlü ve tehlikeli adamların kolunda sık sık bomba gibi patlayan biriydi.

Luca gibi adamlar.

Erkek seçimini ailesine inat olsun diye yaptığı söylenirdi.

"İyi misin?" Luca'nın sesi endişeyle gürliyordu.

En ufak bir gülümsemede çatlamalarından korktuğum kuru dudaklarımı ıslattım. "Sanırım biraz gerginim."

"Gergin misin?" Durakladı. "Sen... değilsin." Boğazını temizledi. "Bakire değilsin, değil mi? Bunu bana zaten söylediğini sanıyordum."

Güldüm ve yüksek ses tonundan irkilmemeye çalıştım.

"Korkmuyorum. Merak etme..."

"Güzel."

"Birini aramamana şaşırdım," diye mırıldandım, dümdüz önüme bakarak.

"İlk seferinde acıtıyor ve yapmak istediğim son şey seni incitmek." Sesi yumuşadı ve dikkatimi çekti. Ağzının köşeleri güven verici bir gülümsemeyle eğildi ve bu da midemdeki kelebek kanatlarının çalkantısını yatıştırdı.

"Evet, şey. Sadece çok deneyimli değilim."

"İnan bana bebeğim, kısa sürede deneyim kazanacaksın." Ses tonu endişemi yok etti, yerini yanaklarımı ısıtan ve kalçalarımın arasında bir seğirmeye neden olan bir sıcaklık aldı.

Asansörün kapıları açıldı ve ikimiz de dışarı çıktık. Odaya doğru ilerlerken hacimli ipeğin salınımına odaklandım. Çam kokulu oda spreyi burnumu seğirtti ve kocamın odunsu kolonyasının baştan çıkarıcı kokusunu bir an için bastırdı.

Kapıya vardığımızda Luca sustu. Gözlerimi yere indirdim ve onun kafamda bir delik açtığını hissettim. Kendimi onun bakışlarına karşılık vermeye zorlayamadan anahtar kartını okuttu ve bizi odaya aldı.

"Git ve kendine çeki düzen ver." Ses tonu kabaydı.

Banyoda, aynada kendime baktım, ne yapacağımı bilemiyordum. Belki gelinliği çıkarabilirdim. Sadece üst düğmeleri açabiliyordum ve yanaklarımın alev alev yanmasının gelinliğin düğmelerini açma çabasından mı yoksa kocamdan yardım istemem gerektiğini bilmemden mi kaynaklandığından emin değildim. "Luca."

Cep kapısı açıldı ve aynada o göründü. Neden bir kapı olduğunu merak ettim çünkü küvetin yanında yatak odasına bakan şeffaf bir cam duvar vardı.

Bir omzunu çerçeveye yasladı ve bunu yaparken de çok iyi görünüyordu. "Elbisen için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Düğmelerin geri kalanını açamıyorum."

"Duyarsız davrandıysam ve yardıma ihtiyacınız olup olmadığını sormadıysam özür dilerim." "Sorun değil."

Öne çıktı ve nefesi enseme okşadı. Beni bilinçli bir şekilde soyarken, parmakları çıplak tenimi okşadı. "Görünüşe bakılırsa, sanırım elbiseyi senin için çıkarmak damadın görevi."

Ciğerlerim oksijeni nasıl işleyeceğini unuttu ve konuşmamı bastırdı. Düğmeler yavaşça çözüldü ve elbise fayansların üzerine bir yığın halinde düştü.

"Ah." Yığının arasından sıyrılıp ona doğru döndüm ama gözlerim atılmış elbiseye takılmıştı. Bu sırada yanaklarımın ateş motoru kırmızısı rengini aldığından emindim. Bunun ilk olduğunu çok iyi biliyordum.

Luca beni seksi iç çamaşırlarıyla gördüğünde, gecikmiş alçakgönüllülüğüm, dantel fildişi büstiyer, uyumlu saten jartiyer ve opak şeffaf beyaz çorap seçimlerimi yeniden düşünmeme neden oldu. Hiçbir şey söylemeyip hareketsiz kaldığında, alçakgönüllülüğüm utanca dönüştü. Ya muhafazakâr biriye? Sera amcasının ilerici olduğuna dair beni temin etti. İç çamaşırı butiğinde bana yardım bile etmişti. Dikkatimi dağıtmaya çalıştım ve elbiseyi almak için eğildim, son bir baştan çıkarma çabasıyla göğüs dekolterimi örtme dürtüsüyle savaştım.

"Bırak onu," dedi kısık sesle.

"Ama bu bir Vera-"

"Bırak dedim."

"Ama-" Başımı kaldırıp baktım ve nefesim kesildi. Onun ereksiyonuna bakıyordum.

"Bana ne yaptığını görüyor musun, Natalya? Aşağıdan çok güzel görünüyorsun, bebeğim."

Gözlerim tekrar pantolonunun arkasındaki şişkinliğe kaydı. "Uh... beni istiyor musun-"

Luca beni ayağa kaldırdı ve tezgâha yaslayarak sertliğini karnıma bastırdı.

"Hayatta olmaz," diye mırıldandı. "İlk seferimizde sikimi yalamayacaksın."

BÖLÜM

İki

NATALYA

"Temizlenmem gerek," diye ciyakladım.

Luca'nın kaba sözleri beni şok etmişti ama nabzımı hızlandıran şey onun niyetli bakışları ve beni ne kadar çok istediğinin sert kanıtıydı.

"Sadece bir öpücük," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. İkimiz de birbirimize karşı ağır ağır nefes alıyorduk. Ondan yayılan enerji, yıpranan kontrolünü açığa çıkarıyordu. Psikotik öfkesine dair söylentiler vardı ama ben henüz şahit olmamıştım. Beni Frankie'den kurtardığında bile 007 gibi soğukkanlıydı. Eğer o bir yönüyle Dr. Jekyll ise, Bay Hyde'ın ortaya çıkıp oynamasını bekleyemezdim.

Ruj dudaklarımı kuruttu, ben de alt dudağımı yaladım. Ondan bir inilti kaçtı. Hah. Ben de tekrar yaladım. O saniyede dilimi yakaladı ve başımı geriye doğru iterek yiyip bitiren bir öpücük kondurdu. Boğazımın arkasından küçük bir ses geldi ve onun inlemesi bana öpücüğüne karşılık vermem için güven verdi. Beni tezgâhın üzerine bıraktı. Elleri her yerdeyken, heyecan içimi tutuşturdu ve leğen kemiğimin altından geçerek kalçalarımın arasında titreşen ıslaklıkla son buldu.

Beni öptü ve öptü. Eli kalçalarımın arasına girdi ve önceki karşılaşmalarımızdan farklı olarak bu sefer külotumu kenara itti ve bir parmağıyla derine daldı.

Bakışlarım farkındalıkla keskinleşti ve beni sıcak puslu ortamdan çıkardı. Jinekolojik muayenelerden hiç hoşlanmazdım. Alışılmadık bir müdahaleydi ve bu sefer hoşuma gidip gitmediğine karar veremiyordum. Kesinlikle nefret ediyordum.

erkek arkadaşı denedi. Ama Luca'da yanmadı. Sadece yabancıydı. Luca öpüşmemizi kesti ve başını omzumun kıvrımlarına gömdü. "Siktir, çok sıkı ve ıslaksın."

İçeri, dışarı, içeri, dışarı.

Utanç verici bir şekilde ıslanmıştım ama hâlâ beni parmaklamasından hoşlanıp hoşlanmadığıma karar vermeye çalışıyordum. Tümseğimin tepesindeki zevk geri dönüyordu ve bunun zirveye ulaşması için çaresizdim. Klitorisimi ovarak orgazma ulaşmıştım ama bazen kendimi çiğ çiğ ovup hüsrana uğruyordum. Yaşadığım en iyi orgazm beklenmedik bir şeydi. Erkek arkadaşımın bacağına sürtünerek kuru seks yaptığım zamandı. Hamilelik konusunda çok paranoyaktı. Hatta iç çamaşırlarımızın içinden kendimizi tamamlamak için sürtünürken çift sürtündük.

Luca dikkatsizliğimi fark etmiş olmalıydı çünkü bakışları daraldı. Nefes alışımın sığlaştığını fark ettim. Parmağını çekti ve gözlerimin derinliklerine bakmak için geri çekildi.

"Bakire olmadığına emin misin?"

Şimdi emin olmadığımı itiraf etmenin zamanı mıydı? "Emin değilim. Erkek arkadaşım-"

"Yeter. Parmağım içindeyken başka bir erkekten bahsetmek yok."

Beni tezgâhtan aldı ve yatağa doğru gelin gibi taşıdı. "Eğer öyle olmadığını söylüyorsan, sözüne inanacağım."

Beni yatağa yatırdı ve inceledi. "Kahretsin, çok güzelsin."

Onun bakışları altında tüm vücudum ısındı. Bana yöneltilen bu aç bakışı daha önce hiç görmemiştim. Ceketini çıkardı, kravatını çözdü ve boynundan çıkardı. Bir şey düşünüyormuş gibi kravatı elinde tarttı, yere atmadan önce bana baktı. Gözlerini benden hiç ayırmadan yeleğini çıkardı ve gömleğinin düğmelerini çözdü.

"Beni almadan önce seni hazırlamam gerekiyor."

Başımı salladım, göğsünün genişliği ve dövmeleri ortaya çıktığında büyülenmiştim. Beni *ailesiyle* basketbol oynarken izlemeye götürdüğünde onu tişörtsüz görmüştüm. Futbol oynadığı yıllardan kalma güçlü bacakları ve yüzmekten kalma geniş omuzları vardı. Maçtan sonra tişörtünü çıkardığında, göğsüne, derisini zevkle kaplayan karmaşık mürekkebe ve karın kaslarının çıkıntılarına bakmaktan başka bir şey yapamamıştım. Luca beni ilk kez o zaman cinsel olarak heyecanlandırmıştı. Maçı kazandıktan sonra

Oturduğum banka gelip beni öptüğünde ter içinde kalmış ve adrenalini dolmuştum. Bacaklarımın arası kasılmıştı.

Ve şu anda onun çiğ cinselliğini hissediyordum. Kalçalarımın arasındaki zonklamayı kontrol etmek için onları ovuşturdum. Hazır ve nazırdım, kendimi boşaltabilirdim ama onun beni boşaltmasını istiyordum.

Belden yukarısı çıplak olan Luca yatağa yaklaştı ve yan tarafa oturdu. Ayakkabılarını tekmeleyerek bana döndü ve gülümsedi. Güven verici ve kendinden emin bir gülümsemeydi bu. Uzandı ve bir elini sıkılmış kalçalarımın arasına koydu. Onları neredeyse pornografik filmlerde gördüğüm bir fahişe gibi açtım. Gözleri elinin izini takip ederek bacağımdan yukarı, nemli merkezime doğru ilerledi.

Başka bir şey söylemeden yatağa uzandı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Odanın gölgeleri ve ışığında, dirsekleriyle kendini desteklerken kollarının ve omuzlarının üzerindeki kasların nasıl esnediğine hayret ettim.

"Her santimini tadacağım, *tesoro*," diye fısıldadı. "Soyunmam gerekmiyor mu?" Fısıldadım. Bana "benim" demesi çok hoşuma gidiyordu.

küçük hazine. Kısa bir süre gülümsedi ama cevap vermedi. Onun yerine beni tekrar öpmek için başını eğdi. Luca'nın dili daldı ve benimkiyle alay etti. Ereksiyonunu kalçalarımın arasında ortaladığında, kalçalarımı salladım ve amımı ona yasladım.

Çaresizdim, boğuluyordum ve aynı zamanda düşüyordum. Zevk vaadini kovalamak için çaresizdim. Aşırı duyuşal yüklenme içinde boğuluyordum. Bir uçurumdan düşmenin eşiğindeydim. Boşalmam gerekiyordu ama nasıl yapacağımı bilmiyordum ve bu boşalmaya şimdi ihtiyacım vardı.

Ağzımı bıraktığında kısa bir süre kıkırdadı. "Ah, Natalya. Sabırlı ol. Orgazm olmak için kendini ovmaya çalışıyorsun ama ben sana ağzımı vereceğim."

Parmakları bacaklarımın arasında oynamaya başladığında keskin bir nefes aldım. Büstiyerimin kancalarını çözerek göğüslerimi serbest bıraktı. Ağzı göğsümde gezindi ve dili bir meme ucumu yalayıp yuttu. Beni kumaşın üzerinden öptü. Gittikçe daha aşağılara inerek karnımın altında bir his izi bıraktı.

Ve sonra oradaydı. Burnu amıma sürtünüyordu. Nefes alıyor, beni içine çekiyordu. Dili kalçalarımın birleştiği yerdeki yumuşak deriyi yokladı, bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama onları ayırmaya ikna etti. Bana İtalyanca mırıldandı. Bana çok güzel olduğumu söylüyordu. Harika koktuğumu söyledi.

Sonra külotumu kenara itti ve dili sert ve sıcak bir şekilde içime girdiğinde sırtım yataktan kalktı.

"Luca!" İnledim.

Sert bir el gövdem üzerine indi ve beni tekrar aşağı itti. Bacaklarımın arasındaki saldırı devam etti. Külotumun kumaşını sürtünme sağlamak için kullandı ve dönüşümlü olarak hassaslaşmış etimi yaladı ve emdi. Bir parmağı diline katıldı. Klitorisim şişmiş gibiydi. Nabız atışlarıyla patlayana kadar inşa ediyordum, inşa ediyordum. Aman Tanrım, böyle mi hissetmem gerekiyordu? Luca beni yemeye devam etti. Saldırısında acımasızdı, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ziyafet çekiyordu ve ben bacaklarımı açtıkça, pelvisimin açısını değiştirdikçe, zevk daha da doruğa çıkıyor ve nabız gibi atıyordu. Tavana doğru çığlık attım, üzerime çöken ve beni altına alan dalga yüzünden kör olmuştum.

Sayırsız duygunun içinde boğuluyordum.

"Dur." Akılsız, kemiksiz bir yığın olmuştum. "Yeter."

Beni terk ettiğinde hala nabzım atıyordu. Şilte kayınca aşağı baktım. Luca dizlerinin üzerine çökmüş, kıyafetlerinin geri kalanını itiyordu. Ereksiyonunu gördüğümde çenem çözüldü.

Sırıttı. "Fikrini değiştirmen için seni korkutmak istemedim." "Sen çok büyüksün."

Karanlıkta bile, kasıklarının çevreleyen karanlığa karşı gövdesi tehditkâr bir şekilde duruyordu.

"Tabii ki," dedi ukalaca. "Ama sen hazırsın." Kendini kalçalarımın arasına yerleştirdi ve üstüme düştü. Aleti giriş yerimde taçlanmıştı.

Nefesim kesildi.

"Sakin ol," diye homurdandı. "İyi olacaksın. Seni hazırladım. Yavaş gideceğim."

Rahatsız edici basınç açıklığımı zorlamaya devam etti. Gözlerimi Luca'nın yüzünden ayırmıyor, beni almasını izliyordum. Kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi. "Gerçekten çok sıkıydın."

"Belki de sadece içine koymalısın," diye nefes aldım, aniden bu işi bitirmek istiyordum. Acımaya başlamıştı. Az önceki zevk bedenimi terk etmişti ve kaskatı kesilmiştim. Geri çekildi ve duracağından panikledim, bu yüzden omuzlarına yapıştım ve bacaklarımla kıcını yuvarladım. Dügün gecemde başarısız olmak istemiyordum. Tekrar içeri daldı ama rahatlamam kısa sürdü. Sanki bir bıçak beni ikiye ayırmıştı. Acı içinde haykırdım.

Durakladı. Şimdi kaşlarını çatmış, ağzı hırıltıyla kıvrılmıştı. "Yalan söyledin."

Başımı salladım.

"Sen bakirsin."

"Değilim," diye hıçkırdım. "Gerçek anlamda değilim." "Kukun aksini söylüyor."

Cevap vermedim. Penetrasyon seksî dışında her şeyi denemiştim; kendime bakire dediğim için ikiyüzlü hissediyordum.

"Natalya," diye emretti sesi. "Bana gerçeği söyle."

"Ne fark eder ki?" Korkudan gözlerim yaşardı ve yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Acıdan mı yoksa utançtan mı, emin değildim. "Lütfen bitirir misin? Ve şu işi bitir."

Sövdü. "Artık çok geç. Seni daha iyi hazırlamalıydım." Hareket etmeye devam etti ama nazikti. Kalçalarımın arasındaki bölge kayganlaştı ama bunun farklı bir ıslaklık olduğunu biliyordum. Çok geçmeden metal kokusu burnuma ulaştı.

"Bana söylemeliydin." Yavaşça salladı ve gözlerimdeki yaşları sildi. Burnumun ucunu öptü. "Bir dahaki sefere daha iyi olacak. Söz veriyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Acı azalırken göğsüm rahatladı. "Artık daha az acıyor."

Sıkıca başını salladı, çenesini sıktı ve itişlerini hızlandırdı. Beni izliyordu ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Artık tek hissettiğim donuk bir dolgunluktu. Gözleri kapandı ve hareketsiz kaldı. İnlemeden ve içime sıcaklık fışkırmadan önce yüzünde kısa bir acı parıltısı belirdi. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Üstüme yığıldı. Ve o anda, senkronize olmuştuk. Kalp atışlarımız, nefes alış verişlerimiz, çıplaklığımız. Bir ter tabakası tenimizi kaplamıştı ve seks kokusu odayı sarmıştı.

Sonunda Luca başını kaldırdı. "Sana bir banyo hazırlayayım." "Yapmak zorunda değilsin. Ilık bir duş alacağım."

Yer değiştirdi ve aramızda göz gezdirdi. Dudaklarında muzaffer bir sırıtış belirdi. "Bekâretinin kanıtı olarak çarşafı asalım mı?"

Mahcup bir şekilde, "Lütfen yapma." dedim.

İç çekti. "Neden bana bakire olduğunu söylemedin?"

"Erkek arkadaşlarım hakkında bir şey duymak istemediğini söylemiştin."

Ağızına memnun bir gülümseme yerleşti. "Artık çok uzağa gidemediklerini biliyorum..."

Bakışlarımı kaçırdım. "O kadar da masum hissetmiyorum."

"Benim için öylesin, *tesoro*." Parmakları yüzümü ona bakacak şekilde geri çevirdi.

"Kendimi o kadar da masum hissetmiyorum," diye tekrarladım.

Yüzümü taradı, tekrar başka tarafa bakmaya çalıştım ama parmakları hareketimi engelledi. "Pekâlâ. Ama bu gece sana bir daha dokunmayacağım."

Rahatlasam mı yoksa paniklesem mi bilemedim. "Eminim iyi olacağım _."

"Natalya," dedi usulca. "Ben bir canavar değilim." Ama o Şeytani bir sırıtışla. "Ben de bir aziz değilim. Ama planladığım tüm sefahati balayımıza saklayacağız. Sen eğlenirsen çok daha eğlenceli olur."

"Ağzını oraya soktuğunda çok hoşuma gitti." Bir kızarıklık yanaklarımı kavurdu.

"Bu da bir başlangıç. Şimdi seni banyoya sokayım." Beni itti ve ayağa kalktı. Karanlık ve ay ışığının kontrastında kaslı vücudunun hatları o kadar belirgindi ki, banyoya girip bana harika poposunu gösterdiğinde iç çekmeme engel olamadım.

Sefahat içinde olmayı dört gözle bekliyordum.

BÖLÜM

Üç

NATALYA

Paris'e birçok kez gitmiştim ama Luca ile birlikte aşk şehrini farklı bir gözle deneyimlemek için gözlerimi açtım. Yemekler daha lezzetliydi, müzelerde ustaların sanat eserlerine göz atmak daha ilginçti ve Seine Nehri boyunca yürümek daha romantikti. Ayrıca bir dahaki sefere seksin daha iyi olacağına dair verdiği sözü de yerine getirdi ve öyle de oldu. Benimle defalarca sevişti, her seferinde vücuduma tapıyordu. Yine de, onun kısıtlamasını hissettim. Gözlerindeki tüm vaatlere ve vücudunun arkasındaki güce rağmen o kadar nazikti ki bazen beni daha sert becermesi için onu zorluyordum.

Onun cevabı her zaman "Henüz değil" olurdu. Düğünümüzün üzerinden bir hafta geçmişti.

Luca, 8th Arrondissement'daki Haussmann binasının bir parçası olan dubleks dairenin sahibiydi. İç mekân retro moderndi. Duvarlar beyaz ve süslemeler koyu kahverengiydi. Koyu turuncu ve mavi mobilyalar bir renk sıçraması sağlıyordu. Altın çağın Hollywood ikonları, pop sanatının renkli görüntüleriyle yan yana duran siyah-beyaz fotoğraflarla tasvir edilmişti. Luca, mülkü 50'ler sinemasının başarılı bir film yapımcısından satın aldığını ve dünyaca ünlü bir iç mimar tarafından dekore edildiği için olduğu gibi bıraktığını belirtti.

"Ama artık benim karımsın," dedi bana. "Burayla ilgili istediğin her şeyi yapmakta özgürsün." Sonra göz kırparak ekledi, "Sadece beni iflas ettirme."

Paris'e uçarken bana siyah bir kredi kartı ve ortak banka hesabımıza erişim sağlayan başka bir kart vermişti. Kartın üzerinde adımı görmek, "Natalya Moretti", bana yeni bir hayat hissi verdi. Bazı şeylerin asla değişmeyeceği yeni bir hayat. Binada birinci sınıf güvenlik vardı ve adamları her zaman arka plandaydı. Tipik yeni evliler olmadığımızı ve Luca'nın Chicago mafyasının başı olduğunu hatırlatıyordu.

Paris'te Ocak ayının ortası soğuk, neredeyse dondurucuydu. Her ne kadar ünlü yemek mekanlarının rahatlığının tadını çıkarsam da, kendimi eş gibi hissediyordum ve bu akşam evde yemeyi önerdim.

Bouillabaisse yapıyordum.

Luca ve ben bu sabah Rue Montmartre'da malzeme alışverişine çıktık ve malzeme alışverişinden daha fazla keyif alamazdım, tıpkı bir poissonnerie'de deniz ürünlerinin fiyatı konusunda basit Fransızcamla pazarlık yapmak gibi. Neyse ki Luca akıcı konuşuyordu ama mecbur kalmadıkça devreye girmiyordu. Paris'e en son bir defileye katılmak için annemle birlikte gitmiştim. Otellerde kalmıştık. Kıyafetler, moda ya da annemin etrafını sardığı yüksek sosyete umurunda bile değildi. Gittim çünkü bu, gerçek ilgimi gizlemek için giydiğim bir zırhtı.

NYU'ya muhasebe diploması almak için gittim çünkü anneme göre, beni bir bağışçının karısı olmaya hazırlayabilecekleri okulu bitirmek yerine üniversiteye gitmek isteseydim, bu daha yararlı olurdu. Sanki hayatta tek istediğim ev bütçesine bakmak ve çocuk yetiştirmekmiş gibi. Bunun için muhasebe diplomasına ihtiyacım yoktu.

Paris'e geldiğimizden beri Luca muhtemelen toplam beş kez yanımdan ayrılmıştı. Bu gece bir iş ortağıyla buluşmaya gitti ve bir iki saatliğine gideceğini söyledi. Bu, evli olmamıza rağmen onun hâlâ karısından sakladığı işlerle uğraşan bir organizasyonun başı olduğunu hatırlatıyordu. Onun sırlarını saklamasına izin veriliyordu çünkü benim kendi sırlarım vardı.

Ailem de dahil olmak üzere herkes için, artık Chicago Don'unun yeni gelini olan uysal ve itaatkâr bir kızdım. İkincisi olmayı arzuluyordum, ilki ise bir yalandı. Gençlik yıllarımdaki tek isyanım annemi kalp krizi geçirerek hastaneye kaldırdı ve neredeyse ölüyordu. Bugüne kadar, neredeyse ölümündeki rolümü bana hatırlatmayı severdi. Bunun benim hatam olmadığını anlamam yıllarımı aldı, ancak huzuru korumak için ikinci bir ego inşa etmek zorunda kaldım.

Luca birden fazla açıdan benim parlak zırlı şövalyemdi.

Beni dengesiz Frankie Rossi'nin elinden kurtardığında, intikam meleği gibiydi, odaya daldı, yardım gelene kadar barikat kurmadan önce koridordaki haydutlara ateş etti.

Sırlarımı sonsuza dek saklayamazdım ve umarım Luca ile hayatımı kurduktan sonra kendimi peşimdeki insanlardan korumak için başka bir katman inşa edebilirdim. Frankie Rossi beni sadece Vincenzo Conte'nin sevgili kızı olduğum için esir tutmuyordu. Ruslarla yaptıkları insan kaçakçılığı operasyonlarını sekteye uğratan hacker olduğumu keşfettiği içindi. Ondan ve şerefsiz kuzenim Santino'dan başka kimse bilmiyordu. İkisi de ölmüştü. Ben güvendedim. Şimdilik.

Saatimi kontrol ettim. Luca'nın eve gelmesine daha bir saat vardı. Yatak odamıza doğru yürüdüm ve bavulumu çıkardım. Çantanın fermuarını açtım ve çok sevdiğim dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Bir hacker'ın pek çok cihazı vardı ama bu benim ana cihazımdı ve ele geçirildiğimi fark ettiğimde yok etmediğim tek cihazdı. Açtım ve oturum açtım.

Doriana olarak bilinen bağlantımdan bir mesaj aldım.

Luca kulağıma, "Harika bir akşam yemeğiymiş, bebeğim," dedi. Yemekten sonra rutinimiz olduğu üzere, Paris manzarasına bakan küçük balkonda dururken kollarını bana dolayarak arkamda durdu. Sonsuza kadar burada kalabilmeyi diledim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Umarım bir eş olarak berbat olmam."

Beni çevirdi ve çenemi yukarı kaldırdı. "Sen mükemmelsin, *kapış*? Sen benim umduğumdan çok daha fazlasısın. Umarım seni mutlu etmişimdir?" Gülümsedim. "Mutlu görünmüyor muyum?"

"Belki de çevrenizden etkileniyorsunuzdur." Koyu renk gözleri ağırlaştı ve içini çekti. "Amerika'ya döndüğümüzde çok meşgul bir adam olacağım."

Ellerimi göğsüne koydum. "Ve bunu kolaylaştırmak için ben varım."

"Çok gençsin..." Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Seni üniversiteden kopardığım ve hak ettiğin tüm eğlenceyi senden esirgediğim için kendimi suçlu hissediyorum."

Sesime bir tedirginlik duygusu karıştı. "Diplomama devam edebileceğimi söylemişsiniz."

"Ne dediğimi biliyorum ama olan biten her şey yüzünden LaSalle yakınlarındaki malikanemde kalman gerekebilir."

"Ve sen Chicago'da olacaksın?"

"Olmam gereken yer orası."

"Ama orada seninle olmak istiyorum."

Yüzü kısa süreliğine sertleşti ve kollarını üzerimden çekip içeri yöneldi.

"Luca?" Onu takip ettim, bize biraz daha şarap doldurdu. Bana bir bardak uzattı. Düşünmeden kabul ettim ve bir yudum aldım.

"Seni mümkün olduğunca yanımda istiyorum bebeğim."

"O zaman beni malikâneye gönderme saçmalığına bir son ver." Şarabımı indirdim ve ona doğru adım attım. Luca'nın gözleri karardı. Cinsel ilişkilerimizi genellikle o başlatırdı ama ben seks istediğimde onu baştan çıkaracak kadar güven kazanmıştım.

"Çünkü." Parmaklarım tokasına doğru indi ve kemerini yavaşça çözdü. Aletini avuçladım. Hızla sertleşti. "Bunu sana başka kim yapacak?" Gözlerimi ondan ayırmadım. Yüzü boş bir maskeydi ama bunu kontrol için savaşıırken yaptığını biliyordum. Ve ona kontrolü kaybettirmek beni heyecanlandırıyordu. Fermuarı indirdim ve boxer külotunun arkasından ereksiyonunun uzunluğunu kavradım. "Oh, çok sertleşmişsin."

"Ve sen de benim küçük baştan çıkarıcısın," diye tısladı. "Beni ikna etmek için ne yapacaksın?"

Sırıttım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Ona bakıyordum ve ellerinden biri saçlarımı okşarken diğeri şarabını dudaklarına götürüyordu, sanki ben önemsizmişim, ona hizmet etmek için kullanılan bir kadınmışım gibi. Kendimi böyle aşağılanmış hissetmeyi bu kadar tahrik edici bulmam çok mu yanlış?

Ereksiyonunu serbest bırakarak ucunu yuttum ve bir elimle dibine sarıldım. Luca uzun ve kalındı. Aleti de adamın geri kalanı gibi damarlı ve güzeldi. Parmakları saçlarımda sıkılaştı ve kafa derim sızladı. Durakladım, hepsini alamadım. Beni zorlamasını istedim. Geri çekildim ve başının etrafını yaladım.

"Bundan daha iyisini yapmalısın, güzel kız." Başımı aşağı doğru itti ve ucu boğazımın arkasına çarptı. Öğürme refleksim güçlüydü. Beni kullanmasına izin verirken gözlerim sulandı ve ıslandım. Beni sikiyle boğmaya çalışırken ona ayak uydurdum. Bu Luca'nın yüzeyin altında gizlenen tarafıydı.

Beni sikinden uzaklaştırdı ve ona bakmaya zorladı. "Sertleşmeye hazır olduğuna emin misin bebeğim?"

"Göster bana."

Gözlerinde bir şey parladı ve mideme hafif bir endişe düştü. Beni tekrar sikinin üzerine oturttu. Onun tahakkümüyle o kadar ıslanıyordum ki, bu şekilde kullanılmaktan zevk aldığıma inanamıyordum. Demir bir kargı kadar sertti. Birdenbire sikinden kurtuldum ve beni yerden çekerek oturma odasına götürdü ve şöminenin önünde yere yatırdı.

"Nazik olma, lütfen," diye yalvardım. "Bana sertçe yap."

Ağzı bir hırıltıya dönüştü. "Sanırım hazırsın, karıcığım."

Sırt üstü yatmıştım, külotum gitmişti ve bacaklarımı omuzlarına atıp ağzını üzerime koydu. Nefesimi tutmamı zorlaştıran bir vahşilikle beni yuttu. Uzun süre dayanamadım. Onu emmekten çok tahrik olmuşum ve doruğa ulaştım. Ama Luca'nın işi bitmemiştir. Beni sıktıktan ve çığlık atmaktan sesimi boğuklaştırdıktan sonra dizlerimi kulaklarıma kadar itti ve içime girdi. Sanki benden nefret ediyormuş gibi içime girdi.

"Bu senin için yeterince zor mu?" diye

hırladı. "Evet. Evet," diye bağırdım.

"Sana bir sürtük gibi davranmamdan hoşlanıyor musun?"

Bu kelime kulaklarımı yaktı ve şaşkınlıkla ona baktım. "Bilmiyorum."

"Hadi öğrenelim." İtmeye devam etti ve ben... buna bayıldım.

Gözlerimin içine bakıp, "Şu haline bak," -kabzanın dibine indi- "iyi bir kız gibi her şeyimi alıyorsun," dediğinde daha çok sevdim.

Homurdanarak salıverdiğinde üzerime düştü ve nefesimi kesti. Zor nefes alıyordu. Birkaç dakika hiçbir şey konuşmadık.

Sonunda başını kaldırdı ve yüzüme baktı. "İyi misin?"

Soğukkanlı yüzüm gitmiş, sevgi dolu kocamın tanıdık sıcaklığı geri gelmişti.

"Sanırım öyleyim." Bacaklarımı dikkatlice büktüm ama uzuvlarım jöle gibiydi. Hâlâ bana bakıyor, yüzümü inceliyordu ki beni itti ve tekrar içeri girdi. Hâlâ tamamen giyinik olduğunu o zaman fark ettim.

Bunu da garip bir şekilde tatmin edici buldum, kıyafetlerini çıkarmaya zahmet edemeyeceği bir yerde kontrolünü kaybetmesini sağlayabiliyordum.

Bana elini kaldırdı ama sonra telefonu tezgâhta çaldı ve ona doğru yürüdü.

Bacaklarımdan aşağıya akan döllere kalakaldım. Eğer bu sürtük muamelesiyse, çok da hevesli değildim, sanki sadece başka bir sikişmişim ve bir sürtük değilmişim gibi.

Sarılmanın ya da sıcak bir banyonun alıcısı. Kafam karışmış bir halde Luca'nın yanından geçtim ve o da sanki az önce beynimi sikmemiş gibi yanından geçmemi izledi.

Tamam, sürtük muamelesi görüyordum. Kocamın yaptığı her şeyi aşırı analiz etmeyi bırakmalıyım yoksa aklımı kaçıracaktım. Banyoya girdiğimde düşüncelerimi şöminenin önündeki suni kürk halıya kaydardım ve onu yıkayıcıya atmak için bir not aldım. Belki de halıyı oradan tamamen kaldırmalıyım ama parke zemine karşı güzel bir tampon görevi görüyordu.

Paris'e ne kadar sık geldiğimize ve Luca'nın o şöminenin önünde beni ne kadar sık sikmeye karar verdiğine bağlı olarak, yer döşemesini değiştirmemiz gerekebilirdi. İrkildim. Parke zemini sökmekten nefret ederdim.

Konu iç tasarım olduğunda karılık görevlerime kısaca gülümseyerek duşa girdim. Saçımdaki şampuanı duruluyordum ki bir ses duydum.

"Luca, sen misin?"

"Başka kim olabilir ki?" diye sordu eğlenen sesi.

Gözlerimdeki köpükleri temizlerken düşün camından onun bulanık bir görüntüsünü gördüm. "Şey, sadece emin olmak istedim."

"Kimse birinci kattaki güvenliği geçemeyecek."

"Bunu bildiğim iyi oldu." Bacaklarımın arasındaki sabunu duruladım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece Carmine ne zaman buluşabileceğimizi soruyordu."

Kalbim sıkışmıştı. "Ona bu şekilde yardım ettiğin için çok minnettarım." "Hiç sorun değil. Vincenzo'ya yapacağımı söyledim."

Zavallı babam. Yönetimi devralacak bir oğlu yoktu ama en azından kızı, halefini yetiştirmesine yardımcı olabilecek biriyle evlenmişti. Çılgın kuzenim Santino, Papà'yı devirmek istediğinde kimi hedef alacağını çok iyi biliyordu ve yakın çevresinin çoğunu ortadan kaldırdı. Galluzo'nun kontrolünü elinde tutmak için Papa'nın kocam gibi birinin itibarına ihtiyacı vardı. Tüm vücudumun kızardığını hissedebiliyordum. Buğulu camın arkasından bile bakışlarının içime işlediğini hissedebiliyordum. Bunu açıp kapatabilmesi ilgimi çekiyordu. Joker, başına buyruk. Bunlar Luca Moretti'ye takılan lakaplardı.

Yüzümde beliren geniş sırıtışı saklamak istercesine cam muhafazaya doğru döndüm. *Kocam*, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde. Sadece aşk kahramanlarımı sevdiğim gibi süper alfa olmakla kalmıyor, aynı zamanda onlar gibi çok fazla sikişiyordu.

"Erik gibi olacaksın, *tesoro*," diye söylendi. "Hâlâ burada mısın?" Alay ettim.

"Karımı ıslanırken görmeye bayılıyorum."

Ve işte böyle, unutulana kadar dövülen zavallı amım, duşla hiçbir ilgisi olmayan farklı bir sıcaklıkla nabız gibi atmaya başladı. Ona hiç doyabilecek miydim? "Senin pis ağzını seviyorum, *caro*."

"Paketin bir parçası."

Buğulu camın arkasından ona baktım. Ayak bileklerini ve kollarını kavuşturmuş, bir kalçasını tezgâha yaslamıştı. Ayakkabılarını çıkarmıştı ve yalınayaktı.

"Paketin geri kalanını tatmak için sabırsızlanıyorum," dedim kötü bir porno yıldızının tüm küstahlığıyla. Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım.

"Beni baştan mı çıkarıyorsun, karıcığım?"

Duşu kapattıktan sonra saçlarımı sıktım. Yakında kahverengi diplerime rötuş yapmam gerekiyordu. Chicago'ya döndüğümüzde ilk işim bu olacaktı.

Duşun kapısı açıldı ve bir havlunun içine girdim. İşte bu tam bana göre idi. Luca'nın dikkatini seviyordum.

"Kıyafetlerini ıslatacağım," diye nefes aldım ağzına karşı.

Yoğun bakışları başka bir şey söylemeyi zorlaştırıyordu ve bunun nedeni beni kollarıyla sıkıca kilitlemesi değildi.

"Umurumda değil." Gözleri tuvalet çantama takıldı. Havluyu etrafıma sardı ve doğum kontrol haplarımı aldı. "Hâlâ bunları mı kullanıyorsun?"

"Evet. Yani, emin değildim..." Luca benimle flört ederken, zamanı geldiğinde çocuklardan bahsetmiştik. Ona önce üniversiteyi bitirmek istediğimi söylediğimi hatırlıyorum.

"Bir çocuk istiyorum," diye kestirip

attı. "Bir oğul." "Uhm..."

"Hemen şimdi," diye devam etti. Tuvalete doğru yürüyerek hapları boşaltmaya başladı.

"Luca!" Çığlık attım. "Sen ne..." Hapların sifonunu çekip kabı çöpe atarken söyleyebildiğim tek kelime bunlardı, sonra bakışlarında kararlılıkla bana döndü.

Aradaki kısa mesafeyi kapatırken elini uzattı ve beni kendisine doğru çekti. "Bir oğul istiyorum." Gözlerindeki cinsel sıcaklık beni mahvetti.

"Bilmiyorum eğer-"

"Hayır eğer, Natalya-" Kabaca beni döndürdü, banyo tezgahının üzerine eğdi ve bacaklarımı ayırdı.

"Tekrar gidebilir misin?"

Alaycı kıkırdamasını fermuarının takip ettiğini duydum, sonra ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "Eğer performansımı sergileyemezsem görevimi yerine getirmemiş olurum, değil mi?" dedi.

Sözlerini sindiremeden içime öyle sert girdi ki ikimiz de inledik. Çok ıslanmıştım ve beni daha yeni siktiği için kolayca içeri kaydı. Kalçalarımı kavradı ve içime girdi. Tezgâhın köşelerine tutunmaya çalıştım ama ellerim kaymaya devam etti, onun gücüne ayak uyduramadım. Bunun ne olduğunu bile anlayamıyordum. Şehvetini dindirmek için beni bir kapmışım gibi beceriyordu. Ama zihnim bunu çerçevelemeye çalışıyordu ve ben sadece onun sahipliğinden zevk almalıydım. Zaman kadar eski olan içgüdüye yol verdim. Çiftleşme içgüdü. Kısa süre sonra, o içime daha sert girerken ben de kıcımlı onun kalçalarına doğru kaldırıyordum. Seslerimiz fayanslarda yankılanıyordu. Onun homurtuları, etlerin birbirine çarpması, benim inlemelerim.

Parmakları klitorisimi ovmağ için etrafımıza geldi ve ben uçtum.

Boşaldım, yoğunluğundan neredeyse bayılacaktım. Kendinden geçmişti, siki içimde zonkluyor, döl fişkırıyordu.

Kocamın üzerimdeki hakimiyeti tamamlanmıştı. Şehvetinin esiri olmuştum.

BÖLÜM

Dört

NATALYA

Her ne kadar beni hamile bırakmak Luca'nın beynindeki direktif gibi görünse de, yaptığı tek şey benimle sevişmek değildi. Romantizm konusunda da çok başarılıydı. Tabii ki bu daha seksi zamanlara yol açtı, sanırım bu da içime bir bebek koyma hedefine katkıda bulundu. Gerçi kendime karşı dürüst olursam, bazen beni umursamıyormuş gibi beceriyordu, ama sonra dönüp bunu yapıyordu...

Paris'in ünlü kemerleri ve Eyfel Kulesi dışında bu güzel şehrin sembolü olan Arc de Triomphe'un önünde tanınmış bir kafede oturuyorduk. İçkilerimiz geldikten sonra Luca kalktı ve ortadan kayboldu. Onu, kocama bir kutu çikolata uzatan askerlerinden biri olan Tony ile konuşurken gördüm. Nane fiyonkları ve espresso renkli bir kutudan oluşan zarif ambalajı tanıdım. Restoranın yanındaki sevdiğim çikolatacıdan gelmişti.

Luca masamıza dönüp kutuyu bana uzattığında sevinçle, "Aman Tanrım," dedim. "Senden daha sonra uğramanı isteyeceğimi nereden bildin?" Son parçayı bu sabah yemiştim.

"Dikkatimi veriyorum, *tesoro*." Bana attığı gülümseme başımı döndürdü.

Aceleyle kutunun kapağını kaldırdım ve satın aldığım şeyin taklitçisi olduğunu görünce kalbim göğsümün altında yuvarlandı. Kakaolu olanı aldım, bir ısırık aldım ve çöküşün dilimi sarmasına izin verdim. Çenemi kaldırdım ve dudaklarımı büzdüm.

Luca güldü, ağızındaki çikolata kadar erimiş, zengin ve hoşgörölü bir ses tonuyla. Ağızı benimkine yapıştı ve bir süre öpüştük.

Bir boğaz temizleme sesi bizi ayırdı.

Sunucumuz Francois siparişlerimizi almak için geri döndü. "Öğle yemeği sipariş etmeye hazır mısınız? Mösyö, madam?"

Luca bistro bifteği sipariş etti; ben ördek confit sipariş ettim.

Francois gittiğinde Luca elimi tuttu ve pırlanta yüzük ve alyansla oynadı. "Peki, bu akşam ne yapmak istiyorsun?"

"Yağmur yağacak. Paris yağmurda çok güzeldir," dedim hülyalı bir iç çekişle. Kocamın güzel dudakları, tüm kişiliğiyle uyuşmayan ama yine de ona yakışan o küçük çocuk somurtkanlığıyla somurttu. Ben de bunu memnuniyetle karşıladım.

Çünkü yaşlarımız arasındaki mesafeyi kapattı.

"Dün geceki filmde olduğu gibi yağmur altında yürümemizi önermiyorsun herhalde?"

Şarabımdan bir yudum aldım, izlediğimiz filme gerçekten dikkat ettiği için mutluydum. "Ben de tam olarak bunu öneriyordum."

"Takım elbisemi mahvedecek."

"Eğer onlar için ödediğiniz fahiş fiyat etiketine değiyorlarsa, dayanmaları gerekir."

Mükemmel bir kaşını kaldırdı. "İşler öyle yürümüyor. Ve pahalı ayakkabılar giyiyorum."

Bu sefer somurtan bendim. "Lütfen?"

Bakışlarını ağızıma indirdi. "Bundan benim çıkarım ne olacak?"

Kulağına fısıldamak için eğildim. "Ağızımı istediğin gibi sikebilirsin."

Arkasına yaslandı ve kapüşonlu gözleri ve tembel bir sırıtışla beni izledi. "Bir baştan çıkarıcı yarattım."

Antipasto tabağından bir zeytin kopardım ve özenle ağızıma attım.

"Hmm, bunun tadı çikolatayla iyi gidiyor."

"Bu bir iğrençlik, *tesoro*." İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı.

"Tuzlu ve tatlı mı?"

Bana dikkatle baktı. "Şimdiden hamile olamaz mısın?"

Kıpırdamadım ve aklım imkânsızlığı reddetmeden önce kalbim durdu. "Bu işler böyle yürümez. Haplarım yüzünden mağara adamı gibi davranalı daha bir hafta oldu."

Daha yakına eğildi ve yumuşak bir sesle, "Ama başından beri prezervatif kullanmadım. Ve hiç durmadan seviştik. Bu her şeyi

iki hafta."

Kalbim çarpmaya devam etti. Adet dönemim yakında başlayacaktı, bu da ilk seks yaptığımız günlerin en doğurgan günlerim olduğu anlamına geliyordu. Yutkundum. "Bunu söylemek için hâlâ çok erken."

Francois boş ekmek sepetini daha fazla Fransız bageti ile değiştirmek için geri döndü. Sonra başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Luca ve ben olumsuz yanıt verince tekrar ortadan kayboldu.

"Ama akıl almaz değil," dedi Luca.

"Tabii süper sperminiz yoksa."

Sırıttı.

Gözlerimi devirip etrafıma bakındım çünkü kalabalık bir restoranda bu konuyu açmak çok saçmaydı. "Yarın regl olacağım ve çok düzenliyimdir. Yani kaçırırsam, bir olasılık var."

"Çok düzenli olduğunu söylemiştin."

"Öyle bir gerçek var, Mösyö Moretti," dedim cilveli bir şekilde. "Ama düğün stresi, düğün gecesi, seyahat... hepsinin bunu bozduğu biliniyor. Ve bunu burada konuşmasak olmaz mı? Yağmurda yürümekten kurtulmaya çalışıyorsun."

Luca içini çekti. "Bunu yapmam için beni sürüklemeye kararlısın."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu benimle yapmayacak mısın, aşkım?"

Sevgi sözcükleri dudaklarımdan döküldüğünde o anın içindeydim. Bir kement boğazımı sıktı ve ses tellerimi kapattı. Kelimeleri geri alamadım ya da hafife alamadım ama sonra büyüleyici bir gülümseme ağzını uzattı ve sevinç ciğerlerimi doldurdu. Parmaklarımdan arkasını öpmek için ellerimi kaldırmadan hemen önce, gözlerinde bir küçümseme parıltısı gördüğümü sandım.

Parmak eklemlerimi öptü. "Tabii ki bebeğim."

Gözlerimle tekrar buluştuğunda ve gözleri sıcaklıkla dolduğunda bile, o geçici ifade beni sinirlendirdi.

Francois siparişlerimizle döndü ve öğle yemeğinin geri kalanında yağmur altında hamilelik ve Paris dışında şeylerden konuştuk.

O gece yağmurda yürümedik. Bir şeyler oldu ve bunun Luca'nın kasıtlı yaptığı bir şey olmadığını biliyordum çünkü Luca'nın danışmanı Dario Falcone ve kuzenim, aslında kan bağı olmayan kuzenim Carmine

Calabrese de işin içindeydi. Kocamın telefonda Carmine ile konuştuğunu duydum. Luca'nın her zamanki sakin, alaycı tonu yoktu ama biraz tedirginlik vardı. Bana verdiği sözü tutmadığı için olduğundan şüpheliyim.

Carmine balayımızı böldüğü için özür dileyen bir mesaj gönderdi. Luca onu beklemememi söyledi ama Tony ve Rocco'yu bana eşlik etmeleri için bırakarak gece boyunca yalnız kalmamamı sağladı. Tuhaf bir çifttiler. Tony uzun boylu ve zayıftı, tuzlu ve biberli saçları vardı, Rocco ise bir baş daha kısa ve tıknazdı. Bana bir buldog köpeğini hatırlatıyordu. Ayrıca kafası da kazınmıştı. Tony, Rocco'dan daha konuşkandı. Yanlarında makul bir süre kaldıktan sonra onlara yatmaya gideceğimi söyledim. Luca'nın doğum kontrol haplarını attığı o geceden beri Dorian'a'yla temas kurmamıştım.

Kocam beni meşgul ediyordu ve bu gece dizüstü bilgisayarımı açabileceğim tek geceydi. DEC-telefonumu da çıkardım. Dorian'a'nın Şifreli Kanalı. Dizüstü bilgisayarım dışında mesajla iletişim kurmamızın tek yolu buydu. Her iki cihazı da açarak bir oyun sohbet odasına giriş yaptım ve kodu girdim.

Bu dairedeki Wi-Fi yeterince güvenliydi ama benim için değil. Luca bana erişim izni verdiğinde, bunu ihtiyaçlarıma göre değiştirebildim ve en önemlisi, dijital ayak izimi silmek için denetim izine erişebildim.

Sırıttım. Çünkü o kadar iyiydim.

Dorian'a'dan (D0R15N7) gelen mesajı gündeme getirdim. Kendi Dark Web kullanıcı adım Chimera'ydı (Ch1M3R2), kimera birkaç hayvan parçasından ve benim durumumda kimliklerden oluşan efsanevi bir yaratık olduğu için internetin bu gizli katmanında pek de alışılmadık bir kullanıcı adı değildi.

Dorian'a: Müsait misin?

Chimera: Buradayım.

İşin zamanı ve tarihi, Paris'ten planlanan dönüşümüzden on gün sonraydı.

Cevap beklerken, bana zaman, etkinlik ve ağ güvenliği türü gibi iş ayrıntılarını veren paketi açtım. Giderek daha sofistike hale gelmelerine rağmen genellikle çoğunu hackleyebiliyordum. Çoğu zaman işin püf noktası kullandıkları yazılımın altyapı zayıflıklarını bulmaktı. Hacklemek zaman ve pratik gerektiriyordu ve Santino beni kaçırdığından beri pratik yapmıyordum. Ayrıca yakalandığım için bir güven sorunu yaşıyordum. Ama hâlâ İsviçre hesaplarında ve kripto paralarda saklı iki yüz milyon dolarım vardı. Dorian'a parayı elimde tutmamı istedi çünkü

Aynı anda ve güvende olana kadar yumurtalarını farklı sepetlerde tutmaya çalışıyordu.

Parayı bilen sadece iki kişi ölmüştü. Ve tabii ki Dorianana, çünkü soygunu ayarlayan oydu.

Sohbet pingledi.

Dorianana:

Sonunda.

Chimera: Sana saklandığımı

söylemiştim. Dorianana: Peki, işi kabul edebilir misin?

Chimera: Başka birine vermediğine şaşırdım. Dorianana: Rahip beklemede.

Rahip neredeyse her işte rakibimdi. Egoist bir hackerdı ama Dorianana da onunla çalışmaktan hoşlanıyor gibiydi.

Dorianana: Sana üç gün daha veriyordum çünkü bütün işleri o tekeline alıyordu.

Sırttım.

Chimera: Onur duydum.

Dorianana: Ee, kabul ediyor musun?

Bana gönderdiği resimlere baktım. Tanrım, bu gençler on altı yaşından büyük olamazdı. Resimler kayıp kişi raporlarından alınmıştı. Dorianana'nın insan kaçakçılığı izleme organizasyonundaki bağlantısı bilgilerin çoğunu sağlamıştı. Kaçırılma ve satış zamanı arasındaki süre yaklaşık altı haftaydı. Parası olan hasta bir orospu çocuğu için yetiştiriliyorlardı.

Chimera: Bunu pas geçmek zorundayım.

Birkaç saniye yanıt gelmedi ve sonra... Dorianana: Neden?

Chimera: Araştırma yapabilecek durumda değilim. Dorianana: İzleniyor musun?

Chimera: İzlendiğimi söyleyebilirsiniz ama düşündüğünüz gibi değil.

Bir suç patronuyla evliydim. Muhtemelen onun bebeğine hamileydim ve adam her zaman bana bağlıydı. Luca ile balayı sonrası hayatıma dair net bir vizyona sahip olana kadar hiçbir şeye bağlanamazdım.

Dorianana: Lanet olsun. Umarım tekrar düşünürsün. Chimera: Özür dilerim.

Dorianana: Temiz olduğunda en kısa sürede haber ver. Chimera: Haber vereceğim.

Sohbete ve verilere bakmaya o kadar dalmıştım ki, kapının hemen dışına gelene kadar ayak seslerini ve sesleri duymamıştım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu odanın lanet olası akustiği idi. Bazen avantajları oluyordu, ama kurnazlık zamanlarında bir sorumluluktan.

Kapı açılmaya başladığında sohbet penceresini kapattım ve bir emlak sitesi açtım. Yatakta bağdaş kurarak oturduğum için telefonu popomun altına sıkıştırdım.

Luca odaya girdi. Durdu ve bana baktı. "Bensiz film mi izliyorsun?"

"Gayrimenkul bakıyorum."

Sırıttı ve dolaba doğru yürüdü. "Bana ne kadara mal olacak?"

"Henüz karar vermedim," diye cevap verdim önemsiz bir ses tonuyla.

Luca kravatını gevşetti ve gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. Bu adamı bütün gün izleyebilirdim. Buruşuk takım elbiseli bir şekilde seksiliğin timsaliydi.

"Carmine ve Dario içki içmek için geri geldiler. Madem uyanıksın, neden onlara merhaba demiyorsun?"

"Sanırım yapabilirim." Dizüstü bilgisayarın kapağını kapattım ve bavulun üstüne koymadan önce gizlice DEC'imi altına soktum. Telefonun bavulla sırt çantasının arasına düşmesine izin verdim.

"Seni dizüstü bilgisayarında hiç görmedim," dedi Luca.

Omuz silktim. "iPad yapmak istediğim çoğu şey için daha kolay."

"Hmm..." Luca beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Bu gece seninle yağmurda yürümediğim için bana hâlâ kızgın mısın?"

"Seni affediyorum."

"Ayrıca hasta olmanı da istemiyorum," dedi. "Hamile olma ihtimaline karşı."

Dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Hafifçe güldüm. "Sen ve senin beni hamile bırakma takıntın."

"Bu konuda daha fazla çalışmamız gerekiyor."

"Misafirlerimiz var Bay Moretti." Ses tonum

çapkıncaydı. "Onları eve göndermeliyim."

"Hadi, bunu sonraya saklayabiliriz."

Ona iffetli bir öpücük verdim ve kendimi kurtarmaya çalıştım. "Hâlâ kızgınsın."

Değildim, ama bir dizüstü bilgisayarım olduğunu unutması için endişeliydim.

"Sana kızgın kalamam." Alt dudağını ısırdım. İnledi ve ağzıma yapıştı, parmakları popomun yanaklarına saplandı ve beni çekti.

ona karşı. Sertleşmişti ve onu baştan çıkarmaya alışmaya başladığım için memnundum.

Ayrıldığımızda içimden gülerek, "Misafirlerimiz var," dedim.

"Evet var." Alnımdan öptü. "Çay için su kaynatabilirim." "Evet, lütfen."

Misafir için uygun olduğumdan emin olduktan sonra yatak odasından çıktım. Çocuklar oturma odasındaydı. Tony ve Rocco gitmişti.

Carmine ayağa kalktı ve bana doğru yürüyüp sarıldı ve öptü. "Parlıyorsun kuzen."

"Çünkü ona çok iyi bakıyorum," dedi Luca. "Bunu Vincenzo'ya vereceğin rapora ekle."

"Paris'e ne zaman geldiniz?" Cevabını beklemeden odadaki diğer adama başımla işaret ettim.

Dario birasını ağzına götürmeden önce çenesini eğdi. Gözleri geniş ekran televizyonda oynayan futbol maçına takılmıştı.

Luca danışmanına kaşlarını çatı.

Evet, Luca. *Onun nesi var?* Bu saygısızcaydı ama şu anda ortalığı karıştırmak istemedim. Luca'nın danışmanı olarak Dario onun danışmanıydı, bu da onu organizasyondaki en üst düzey adam yapıyordu. Patronun kulağı ondaydı. Dario bana karşı hiç sıcak olmamıştı. Ama belki de onu Carmine ile çok fazla kıyaslıyordum. Bakmadığım zamanlarda gözlerinin beni bir şahin gibi izlediğini hissederdim. Ama bakışlarıyla yüz yüze geldiğimde gözlerini kaçırıyordu. Acaba beni dengesizleştirmeye mi çalışıyordu?

Odadaki garipliği dile getiren Carmine oldu. "Ona aldırmayın. İstedliğini elde edemedi."

"Ne tarafta?" Ben sordum.

Luca, "Ruslarla bir toplantı yaptık," dedi. "Her şey halloldu." Şifre kelime: Bu senin sorunun değil.

Carmine da mesajı aldı ve omzumu sıvazladı. "Biz kocanı kaçıırken sen neler yapıyordun?"

"Oh, huh, internette emlak bakıyorum." Kelimelerim birbirinin üzerine tökezledi.

Kuzenim bir süre bana baktı ve sonra herkesin dikkatini çekmek için bir el çırttı. "Biliyor musunuz? Bu daireyi hiç görmedim. Bana gezdirmek ister misin? Şu anda televizyonda oynayan takımdan nefret ediyorum."

"Tabii..." Kocama baktım. "Luca?"

"Devam et." Pek mutlu görünmüyordu. Dario'ya mı yoksa Carmine'a mı kızdığından emin değildim ama benim yüzümden olmadığından emindim.

Carmine bana odadan çıkarken eşlik etti. "Ne görmek istiyorsun?"

"Jean Mansen'in güzel bir portresi," dedi Carmine, dirseğimdeki eli siyah beyaz odaya varana kadar beni yönlendirdi. "Luca da bizden kurtulmaya hevesli görünüyordu."

"Dario neden benden hoşlanmıyor? Daha açık olamazdı." Başlangıçta yabancı olduğumuz ve insanlara ısınması biraz zaman aldığı için böyle davrandığını düşünmüştüm ama hiç değişmemişti. Düğünde Luca'nın sağdııcıydı.

"Senden hoşlanması mı gerekiyor?" Carmine sordu. "Şuraya gidelim." Beni balkona doğru itti.

"Ugh, çok soğuk!" İtiraz ettim. Öyle değildi. Bu havayı seviyordum ama bir ders almak üzere olduğumu biliyordum ve bundan kaçınmaya çalışıyordum.

Beni dışarı itti ve Fransız kapılarını arkasından kapattı. Hâlâ alçak sesle konuşuyordu. "Dario Galluzo'larla hiçbir şey yapmak istemiyor. Galluzo klanlarından biri babasını öldürdü."

Nefesim kesildi. "Bunu bilmiyordum."

"Bu yirmi yıl önceydi. Bu saçmalığı bırakmalı. Adil bir savaştı. Ama benim bilmek istediğim, kuzen, o dizüstü bilgisayarını neden yanında getirdiğin?" "Tabletten bir şeylere bakıyor olabilirdim."

"Bana yalan söyleme."

"O zaman neden soruyorsun ki? Onsuz hiçbir yere gidemeyeceğimi biliyorsun." "Yasadışı bir şey mi yapıyorsun?"

"Bundan uzun zaman önce vazgeçtiğimi biliyorsun. Artık her şey o kadar gelişti ki, beni canlı canlı yerler." Ve burnum uzadı.

Bilgisayar korsanlığı maceralarım, seçkin bir ortaokulun bilgisayarlarını hackleyip benim ve birkaç arkadaşımın notlarını değiştirmemle başladı. Bir kargaşa oldu ve babam endişelendi. Eğitimimin ayrıntılarıyla hiç ilgilenmemişti ama IQ'mu görmek istedi ve 149 olduğunu öğrendi. Hiçbir şekilde dahi seviyesinde değildim ama ailemin endişelenmesi için yeterliydi.

Babam işlediğim suçu kayıtlardan sildirmek için yüklü miktarda para ödedi. Sorunla *ilgilenen* Santino'ydu, bu yüzden ölmüş olsa bile arkadaşlarımı, okul yöneticisini ve öğretmeni öldürdüğü için ondan nefret ediyordum. Annem de bunu unutmama asla izin vermedi.

İnsanların öldürölmesinden doğrudan bahsetmezdi ama her zaman çok zeki olmaya çalışarak birilerinin yaralanmasına neden olabileceğini söylerdi. Neden herkesin benim yeteneklerimle ilgili bir kargaşa içinde olduğunu bilmiyordum. Carmine güvenlik açısından riskli olduğumu ve hiçbir ailenin beni görücü usulü bir evlilikte istemeyeceğini açıklayana kadar da anlamamıştım.

"Yalan söylediğini biliyorum. Santino bana onların parasını aldığından şüphelendiğini söyledi." Söz konusu para, Santino'nun Ruslarla birlikte düzenlediği büyük seks ticareti ihalesinden babamın haberi olmadan hortumladığım paraydı.

"Yanıliyordu."

Carmine ile bu oyuna alışmıştım. Beni kollardı ama bir şey itiraf etmem annemle başımı derde sokabilirdi çünkü ona da yakındı. Onun bizim arabulucumuz olduğu söylenebilirdi. Ve genellikle onu benim davamdan uzak tutardı. Ama annem birkaç yıl üniversiteye gitmemi engellemeyi önerdiğinde müdahale edememişti. Bu yüzden yirmi iki yaşına geldiğim halde hiçbir yükseköğrenimi bitirmemiştim.

"Sana söyledim, *Cara*," dedi nazıkçe. "Luca'nın seni olduğun gibi kabul ettiğinden emin olduktan sonra istediğini yapabilirsin. Kimsenin seni istismar etmemesi için korunmaya ihtiyacın var."

Derin bir nefes aldım. "O iyi bir koca."

Carmine alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Şimdiye kadar herkesin çekindiği joker karakteri göremedim."

Belki de kimse bunu anlatacak kadar yaşamadığı içindir. Frankie Rossi'nin ölümünü düşündüm. Santino, benden işkenceyle bilgi alabilmek umuduyla çılgın Frankie'yle işbirliği yapmıştı çünkü kuzenim belki de beni çocukluğumdan beri tanıdığı için bunu yapacak cesarete sahip değildi. Ben ve Luca dışında kimse Frankie'yi kimin öldürdüğünü bilmiyordu. Belki De Luccis'e söylemiştir ama Galluzo bilmiyordu, Rossis de bilmiyordu.

"Ben de öyle. Huysuz biri ama bütün mafya babaları öyledir." "Huysuz değillerse, güvenilmezler demektir."

Güldüm. "Kendinden mi bahsediyorsun?"

Carmine bana sevgiyle baktı ve bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bana güvenmiyor musun, *Cara*?"

Fransız kapıları açıldı ve Luca orada durup bana ve Carmine'e ters ters baktı. "Ona etrafı gezdireceğinizi sanıyordum?"

Kahretsin.

"Ben sadece ona yağmur altında bir Paris manzarası sunuyorum," dedi Carmine, üzerimize düşen çiseleyen yağmurun bir kısmını parmaklarıyla yakalayarak. "Zavallı kızımızı bu romantik deneyimden mahrum ettiğin için."

Luca'nın bakışı fiziksel bir ivme kazansaydı, Carmine balkondan düşüp ölebilirdi.

"Ve bunu ona vermek sana düşmez," diye homurdandı kocam, kolumdan sıkıca tutup beni içeri çekti.

"Pop art'ı beğenmedi," diye araya girdim aceleyle, turumuzu neden yarıda bıraktığımıza dair geçerli bir sebep sunmaya çalışıyordum. "Ama yağmurda yürümek istediğimi nereden biliyordu?"

İki adam göz göze geldi. Carmine'in gözleri eğlenceyle dans ederken Luca'nın öfkelendiğini hissedebiliyordum. Birçok konuda saf olabilirdim ama bu görmezden gelinemeyecek kadar açıktı.

"Anlıyorum." Başımı Luca'ya doğru eğdim. "Onlara ne söyledin?"

"Siktir," dedi Carmine. "Sorun yaratmak istemiyorum. Luca ayakkabılarını yağmurdan kurtardığımız için bize teşekkür etti, hepsi bu."

Luca kaşlarını kaşdı. "Önemli bir şey değildi. Bir çift ayakkabı daha alabilirdim."

"Sanırım yatmaya gideceğim," dedim ve kendimi kocamın elinden kurtardım. "Lütfen mazeretlerimi Dario'ya iletin." Sonra nefesimin altında ekledim, "Yokluğumu umursayacağından değil."

Koridora çıkıp gözden kaybolduğumda, Luca'nın koca ağzıyla ilgili kesici sözlerine rağmen Carmine'in güldüğünü duyabiliyordum.

Carmine, "Ona karşı dürüst olmalısın," dedi.

Adımlarım hızlandı, çaresizce yatak odasına dönmek istiyordum, yanaklarım aşağılanma ve hayal kırıklığının birleşiminden yanıyordu. Carmine'in Luca'nın gerçekte söylediklerinin etkisini yumuşattığından emindim. Bunu hep yapardı. Yaramazlık yapar, sonra da çok ileri gittiğinde düzeltirdi. Hayır, kocama kızgın kalamazdım çünkü ondan daha kötü bir şey saklıyordum. Ben de kendimi suçlu hissediyordum ama onun sevgisinden emin olana kadar hiçbir şeyi riske atmayacaktım. Yatak odamıza ulaştığımda dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu sırt çantama yerleştirdim.

BÖLÜM

Beş

NATALYA

"Yağmurda yürüme" olayının üzerinden yedi gün geçmişti. Yağmur kısa süreli güneş ışıklarıyla birlikte devam ediyordu ama bu aktivite için pek çok fırsat vardı. Luca her gün bunu öneriyordu ama inek ikinci kişiliğim konusunda dürüst olamasam da en azından onun bu jesti karşısında ne hissettiğim konusunda dürüst olabilirdim.

Ertesi gün Chicago'ya gideceğimiz için bugün bana tekrar sordu.

Zorla gülümsedim. Küçük bir gülümsemeydi, muhtemelen hâlâ acıyla karışık ama "İstemediğini biliyorsun," dedim.

"Burada deniyorum, Natalya." Kaşlarının arasını çimdikledi. Omuz silktim. "Belki bir dahaki gelişimizde?"

"Bu biraz zaman alabilir. Chicago'da çok şey oluyor."

"O zaman belki de balayımızı kısa kesip daha erken dönmeliydik."

"Saçmalamayın. Burada inşa ettiğimiz şey çok daha önemli." "Burada inşa etmek mi? Bizi mi kastediyorsun?"

Daha da sinirlenmiş görünüyordu. "İki ailemiz arasındaki birleşme. İşte bu."

İncinmemeliyim. Bizimki ailelerimiz arasındaki ittifakı güçlendirmek için düzenlenmiş bir evlilikti. Paris'teki balayımız çok büyüdü ama son bir haftadır kendimi endişeli hissediyordum.

Romantik hevesimden erkeklere bahsettiğini öğrendiğimden beri, işler bir daha asla normale dönmedi. Aramızda bir çekingenlik oluştu. Birbirinin etrafında dönen rakipler gibiydik ama beni en çok neyin rahatsız ettiğini biliyordum.

Kocama aşık olmuştum ve onun da beni sevdiğinden emin değildim.

Bazen gözlerinde aşkı görürdüm.

Bazen hayal ettiğimi sanıyordum.

Restoranda gördüğüm o küçümseme ifadesini nasıl unutabilirim?

Yani evet, her şey normale dönmemişti çünkü ABD'ye döndükten sonra normalimizin ne olacağını bilmiyordum.

Ama bu işi yapmaya kararlıyım. Luca yeraltı dünyasında bir yılanı büyüleyebildiği gibi aynı nefeste kafasını da kesebilen gümüş dilli bir şeytan olarak bilinirdi. Ben bu tılsımın bir alıcısıydım ve bu güçle evliydim ve onun kesici cevaplarına anlayışla karşılık vermem gerekiyordu. Ben bir donun karısıydım. Huysuzluğumla onun dikkatini dağıtamazdım, özellikle de uğraşması gereken çok şey varken.

Onun alanına girdim ve kollarımı boynuna doladım. "Peki, sonra? Paris her zaman burada olacak. Hiçbir yere gitmeyecek. Ve belki..." Arsızca gülümsedim. "O zaman bana o kadar aşık olurdun ki, seni şımartmam için bana yalvarırdın."

Gözleri yırtıcı bir şekilde parlıyor, beni ürpertiyordu. Bu ilkel gösterileri severdim çünkü genellikle beni anlamsızca becermesine ve vücuduyla bana sahip olmasına yol açarlardı. Bunun ipucu kayboldu ve yerini şefkat aldı. Kocamın değişken ruh hallerine alışmaya başlamıştım. Düşmanlarının ondan çekinmesine şaşmamalıydı ve Carmine'ın insanları iyi okuyabildiği halde bunun farkında olmadığına inanamıyordum.

Luca yanağını nazikçe okşadı. "Özür dilerim, *tesoro*. Seni terslemek istememiştim." Beni kucakladı, elleri kıçıma indi, parmakları kalçamın yanaklarına girerek beni kendisine doğru kaldırdı. "Bunu nasıl telafi edeceğimi söyle bana."

Tekrar kolayca seks yapabilirdik. Ondan yayıldığını hissettiğim gerilimin bu olduğundan emindim. Kocamla seks yapmayı ve bana zevk vermesini ne kadar sevsem de, onun yanında oturup romantik filmlerimden birini izlemekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Aklımda mükemmel bir tane vardı.

"*Casablanca*'yı hiç izledin mi?"

"Son gecemizde yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?" Yüzünde hoşgörölü, neredeyse şaşkın bir ifade vardı, yani karnımda büyüyen sertliğe rağmen kocamın da tek istediğı seks değildi.

"Ve bana sıcak çikolata yapman için." Gömleğinin yakasıyla oynadım. Beni ayağıma kadar indirdi. "Son zamanlarda çok fazla tatlı yiyorsun." "Evet..."

"Adet görmeyeli bir hafta oldu."

"Oh, sayıyor muydun?" Alay ettim. Biliyordum çünkü hamilelik testlerini çoktan almıştı.

"Evet, yaptım ve seni başarılı bir şekilde hamile bıraktığımdan çok eminim." "Ya erkek olmazsa? Hayal kırıklığına uğrayacak mısın?"

"O zaman tekrar deneriz." Şeytani bir şekilde sırıttı. "Sen de bu süreçten en az benim kadar keyif alıyorsun."

Güldüm. "Evet, istiyorum ama başka bir şey yapmadan önce bana bir film borçlusun."

İki saat sonra Luca, Humphrey Bogart'ın karakteri Rick hakkında yorum yapıyordu.

"Yanlış seçim yaptı."

"Değil mi?" Memnun bir şekilde onun yanına sokuldum, film başlamadan önce sıcak çikolatamı bitirdim ve Luca'dan bana büyük bir kase patlamış mısır yapmasını istedim. "Ama mutlu sonla bitseydi, klasik olmazdı."

Luca birasını almak için öne eğildi ve kısa bir kıkırdama çıkardı. Geçen gün yaptığım boeuf bourguignon'dan arta kalanları yiyordu. Resimli pencerenin perdeleri Paris manzarasına açıldı - Eyfel Kulesi'nin kısmi manzarası, gri gökyüzü, hafif çiseleyen yağmur ve rahatsız edici sis, beğenilen siyah-beyaz filmin tadını çıkarmak için mükemmel bir fon oluşturuyordu.

"Peki sen Rick ile aynı kararı verir miydin?"

"Bu zor bir soru, *tesoro*, ama Ingrid Bergman'a benzeyen bir kadını kesinlikle diğer adama bırakmazdım."

Filmin son jeneriğı geçerken, arkasına yaslandığında ona tekrar sokuldum. "Sen Rick olsaydın ne yapardın?"

Eğlenerek bana baktı. "Sanırım benim onurlu bir adam olmadığımı unutuyorsun."

"Yani başka bir adamla gitmeme izin vermeyecek misin?"

"Şuna doğru cevap vereyim," dedi. "Çünkü Paris'teki son gecemizde kanepede uyumak istemiyorum."

Güldüm. "Basit bir soru."

"Hayır, değil," diye karşılık verdi. "Öncelikle, durum farklı. Ve dediğin gibi, Rick Ilsa'yı alıp gitse ve o zavallı ahmak kocayı geride bıraksa klasik olmazdı."

"Onurlu bir davası vardı."

"Ve ben onurlu biri değilim, yani Rick'in yerinde olsaydım Ilsa'yla birlikte gider ve adı her neyse onu davasıyla ilgilenmesi için terk ederdim. Ve hiç suçluluk duymazdım."

"Azıcık bile mi?" Yüz ifadesini daha net görebilmek için kendimden uzaklaştım.

Bira şişesini televizyon ekranına doğru eğdi. "Çoğu filmde ben kötü adam olarak görülürdüm."

"Ya da bir anti kahraman. AFI'nin en iyi filmlerine bakarsanız, The Godfather bunlardan biridir," dedim. "En ilginç insanlar ahlaki seçimlerle karşı karşıyadır ve doğru şeyi yapmakla karşı karşıyadırlar."

Luca bana hafifçe gülümsedi ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum bebeğim, ama doğru şeyi yapıp yapmadığım umurumda değil."

"Kendine çok az kredi veriyorsun," dedim. "Beni Santino ve Frankie'den kurtardığını nasıl unutabilirim?"

"Ve bunu yapmak için yeğenimi kullandım." Sesine sert bir ton karıştı.

Bakışlarım ellerime kaydı, Sera'nın neredeyse nasıl öldüğünü hatırladım. "Bana kızmamasına şaşırdım." Yukarı baktım. "Bana kızmadığına şaşırdım."

Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. Bunun pişmanlık mı yoksa boyun eğme mi olduğunu anlayamadım. "Amaç, aracı haklı çıkarır."

Beklediğim cevap bu değildi ve söyleyecek doğru kelimeleri bulamadım.

Luca çenemi yukarı kaldırdı. "Hadi şu hamilelik testini yapalım."

Benden bir kahkaha kaçtı. "Beni hamile bırakmaya neden bu kadar heveslisin? Dünya kadar vaktimiz var."

"Hayır, istemiyoruz," dedi. "Chicago'da bizi nelerin beklediğini unutmayın."

Daha erken dönmemiz gerektiğini tekrar söylemiyordum. Kaygı ve onun en iyi arkadaşı şüphe, içime muazzam bir zihin bulandırma tohumu ekti. Ama içimde bir umut da yeşerdi. Luca beni önemsiyor olmalıydı. Benimle sonu gelmeyen aşk filmleri izlemek gibi yapmak zorunda olmadığı şeyler vardı ve

Hangi ikolataları sevdiğime nasıl dikkat ettiğini nasıl unutabilirim? Bir ocuk bizi yakınlaştırırdı. Yeğenini severdi. Elbette kendi bebeğini ve çocuğunun annesini de sevecektir.

"Elbette." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Şimdi tüm bu sıkı çalışmanızın karşılığını alıp almadığınızı görelim."

BÖLÜM

Altı

LUCA

Hay sikeyim.

O hamile.

Natalya bana baktı. "Baba olacaksın."

Sözlerinin her bir kas telimi endişeyle titretmesine rağmen gülümsedim. Yüzünü göğsüme gömdü ve kendimi ayırmak için karşı konulmaz bir dürtü olsa bile ona sıkıca sarıldım.

Başının tepesini öptüm. "Teşekkür ederim, *tesoro*."

Ve karım göğsüme doğru memnuniyetle iç çekerken, suçluluk duygusu endişenin üzerinde kabarık bir yara gibi oluştu. Ama ben onları ezdim, tepeledim ve amaç-aracı haklı çıkarır kompartımanıma sıkıştırdım.

Gözlerim aynadaki yansımasıyla buluştu.

Neşe yoktu ve onlarda gördüğüm sinsî hesaplamadan ürkmemeye çalıştım.

Üç hafta boyunca şefkatli kocayı oynadım. Bu konuda o kadar iyiydim ki, bazen kendimi bile kandırıyordum. Annesi tarafından kontrol edilen zayıf bir kadınla evlendirilmiştim ama onun soyu her şeydi. Amacım karımı kendime aşık etmek ve sadakatini kazanmaktı. Bunu bir haftadan kısa bir sürede başarmıştım ve şimdi ne zaman bana gözlerinde yıldızlarla baksa, bir sonraki hedefimi gerçekleştirmek için sabırsızlanıyordum.

Bir çocuk Morettiler ve Conteler arasındaki ittifakı sağlamlaştıracaktı. Santino, Vincenzo'nun yakın çevresinin çoğunu yok ettikten sonra, Natalya'nın babası soyunu canlı tutabilecek doğrudan bir toruna sahip olmak için çaresizdi ve

onun pozisyonunu devraldı. Carmine kendi krallığı için patron vekilliği yapıyordu ama farklı klanlar arasında yeterli desteği yoktu. Onu aykırı bir tip, önemsiz bir askerin piç oğlu olarak görüyorlardı ama Vincenzo'nun Galluzo'yu yönetmek için ihtiyaç duyduğu eğitim ve politikacı zekasına sahipti. Carmine'in diğer örgütlerle, özellikle de Rus mafyasıyla yüksek riskli pazarlıkların ipuçlarını öğrenmesine yardım etmem için beni görevlendirdi. Bu baş ağrısına ihtiyacım olmadığı için içimden bir iniltiyi bastırdım ama yeraltı dünyasının en önemli adamı olma hırsı çok cazipti.

"Sorun nedir?" Natalya sordu. Işıl ışıl gözleri hayranlık ve biraz da suçluluk duygumu artıran bir endişe yayıyordu.

Söyleyecek bir şey bulmakta zorlandım. "Bu kadar bunalacağımı hiç düşünmemiştim."

Gömleğimin içine doğru güldü. Kahkahasını seviyordum. Saçları gibi o da güneş ışığıydı ve ruh halimdeki bulanıklığı dağıtıyordu. Birlikteliğimizde beni memnun eden bir başka şey de buydu. Yağmurda yürümeyi önerdiği zamanlar dışında beni çok fazla rahatsız etmedi. Onun romantik düşüncelerini sadece çabucak çocuk sahibi olması için hoşgörülle karşıladım. Görevimi tamamladığıma göre artık geri çekilme zamanı gelmişti.

Birkaç saniye sonra gözlerini tekrar kaldırdı, neşesi hâlâ oradaydı. "Bebeğin seni uyutmadığı uykusuz geceler geçirene kadar bekle."

Sikeyim.

"Dehşet." Ona attığım sırtış vicdanımda bir yara daha açtı. Ve bir kez daha vicdanımı eylemlerimi haklı çıkarmaya zorladım. Ona bebeği büyütme için yanında olmak istemediğimi söylemek için henüz çok erkendi. Bebeğe ya da anneye bağlanmak gibi bir arzum yoktu. Onlara bakacaktım ve onları kendimce sevecektim ama zayıflık derecesinde değil. Beni sevmeleri sorun değildi ama ben her şeyden çok sadakat istiyordum ve kadınlar söz konusu olduğunda sadakat kazanmak için önce onların sevgisini kazanmak gerekiyordu.

Sera mükemmel bir örnekti. Gidip De Lucci'ye aşık olana kadar onun sadakatini kazanmıştım. Yeğenimin emirlerimi yerine getirmesini sağlamanın tek yolu sevdiği adamı tehdit etmekte.

İlk görevim Moretti suç ailesiydi.

Natalya, karım olarak bunu çok yakında anlayacaktı.

BÖLÜM

Yedi

NATALYA

Luca, "Burası 1893 yılında inşa edilmiş," dedi.

Moretti malikanesinin resimlerini daha önce görmüştüm. Burada olmak istememiştim. Luca ile Chicago'da bir hayat hayal etmişim, burada değil. Kocam beni meşgul edecek yeterince şey olduğuna dair güvence verdi.

"Çok güzel." Ses tonumdaki alaycılığa engel olamadım. İç çekmeden önce bana uzun uzun baktı. "Heyecanlı değil misin?"

"Neden seninle Chicago'da kalamadığımı anlamıyorum. Oradaki çatı katının neye benzediğini bile bilmiyorum." Fırtınalı flörtümüz sırasında, ben De Lucci malikanesinde kalırken o New York'ta kur yapıyordu. Ve düğünümüzden önceki günlerde, beni ve ailemi Ritz'de ağırladı.

"Hamileliğin için elverişli değil."

"Neredeyse dört haftalık hamileyim."

"Bir kez daha tekrar edeceğim," dedi son sözü söylemek istediğinde kullandığını duyduğum ses tonuyla. "Babanın işlerinin bozulmaması için Dario ve Carmine'la birlikte her köhne yeraltı mekânına gitmek yerine burada yaşamayı tercih etmediğimi mi sanıyorsun?"

Bencillik edip etmediğimi bilmiyordum ve Luca ile evliliğimin, Papà'nın statüsü ve parasından memnun görünen Mamma'nınkinden farklı olacağını düşünüyordum. Babamdan uzak olmayı tercih ediyordu. Belki on yıllık evlilikten sonra ben de aynı şeyleri hissedecektim ama şimdi değil. Ayrı kalmak istemiyordum.

Paris'teki harika zamanımızdan sonra. Cevap vermeden pencereden dışarı baktım.

Sessizliğim üzerine devam etti: "Sana üç hafta verdim. Bu, herhangi bir kişiye verdiğimden daha fazla bir süre."

"Umarım öyledir," diye karşılık verdim. "Çünkü ben senin karınım." "Lanet olsun Natalya," diye tersledi Luca.

İrkildim. İlk kez adımı bu küfürle eşleştirmişti. "Burada ne olduğunu sanıyorsun? Eminim bu konuda cahil değilsinizdir. bir patronun karısı olmak. Senden daha iyisini beklerdim."

"Ve ben bu evlilikten daha iyisini beklerdim!" Sesimi yükselttim ve hızlıca "Özür dilerim" dedim.

"Hamileliğin yüzünden duygusal davranıyorsun," dedi. "Seni affediyorum."

Siktir git, Luca. "Muhtemelen budur." Gözlerimdeki yaşları gizlice sildim. Gözyaşlarının kocam üzerinde işe yarayacağından şüpheliydim ve onları Mamma gibi histriyoniklerle kullanmaktan nefret ediyordum. Neredeyse uyanık olduğu her saat Paris'te yanımdayken benden ayrı kalmaya nasıl dayanabilirdi?

"Bu gece kalacağım." Luca'nın sözleri kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Şimdi bana bir iyilik yapıyormuş gibi geliyordu ve benim çok az şeye ihtiyacım vardı. "O zaman iki hafta sonra seni doktora götürmek için geri döneceğim."

"İki hafta boyunca ne yapmam gerekiyor?"

"Kendinize ait koca bir ev var." Elimini avucunun içine aldı ve parmaklarımın arkasını öptü. "Ailemiz için bir ev yap. Benim demekten gurur duyacağın bir ev. Casa Moretti artık senin." Sonunda ona baktım ve bakışlarımı hissederek bana başından beri sevdiğim o kısa, büyüleyici gülümsemesini attı. Bu gülümseme moralimi biraz düzeltti ama onu iki hafta boyunca göremeyecek olmamın verdiği endişeyi azaltmadı.

Arazinin demir kapıları otomatik olarak ağaçlarla çevrili uzun bir araba yoluna açılıyordu. Mülk genişti, mükemmel bakımlı çimler ve İtalyan bahçeleriyle süslenmişti. Yalnız bırakılma fikrine isyan etsem de, suçluluk duygusu da beni rahatsız ediyordu. İdeallerim bir mafya gelini için fazla mı moderndi? Belki de birkaç hafta boyunca De Lucci malikânesinde Sera'yla birlikte yaşamak görüşlerimi çarpıtmıştı. Ne de olsa Luca'nın yeğeniydi ve ona nasıl eşit davranıldığını görebiliyordum. Sadece ev işleriyle ilgilenmek için saklanmamıştı, işlerin meşru tarafında olduğu sürece işlere de karışıyordu.

Heyecan yaratmaya çalıştım. Ev gotik görünümlüydü ve bana *Jane Eyre*'i hatırlatıyordu. Luca'ya baktım. O benim Mr.

Rochester mı?

Escalade, üzerinde katmanlı bronz heykeller bulunan bir döner kavşağa geldi. Heykelciklere iyice bakacak vaktim olmadı çünkü malikânenin kapısı açıldı. Angelo "Ange" Moretti'yi tanıdım, Luca'nın babalarının ilk eşinden olan üvey kardeşiydi. Luca'nın alt patronuydu. Ange kırk dört yaşındaydı, Luca'dan on yaş büyüktü ve kocamın omuzları geniş beline kıyasla fıçı göğüslüydü. Ange bana ağır ağırlık kaldıran ama diyetleri konusunda berbat olan adamları hatırlatıyordu. Ange'ın ardından Tralestelle'in kahyası Martha geliyordu. Saçları neredeyse tamamen kırışmıştı ve ense topuzuyla toplanmıştı. Onunla bir kez karşılaşmıştım. Onun arkasında hizmetçi üniforması giymiş iki genç kadın vardı. Tanıdık değillerdi.

Luca onların önünde dururken Dario, Tony ve Rocco'yu taşıyan SUV arkamıza park etti.

Araçtan indik ve Martha hemen öne çıktı. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Bayan Moretti." Gerçekten de reverans yaptı ve Yvonne ve Nessa'yı tanıştırdı. "Bana Natalya deyin lütfen."

Ange bana başıyla kısa bir selam verdi ve hemen Luca'yı kenara çekip kulağına fısıldadı.

Kocam eğildi ve ben onun gergin yüzünün daha da yasaklayıcı bir hal almasını izledim. İçimde pişmanlık ve kendini beğenmişlik savaşıyordu. Kafamın içinde annemin bana öğüt verdiğini duyabiliyordum. Güçlü bir adamla evliydim ve onun sorumluluklarını yerine getirmesini zorlaştırmamalıyım.

"Sonra konuşuruz," dedi kardeşine. "Yirmi dakika içinde ofisimde ol." Beni Martha'yla baş başa bırakarak çoktan eve girmişlerdi.

Yaşlı kadının bakışları onları takip etti, yüzündeki kızgınlık açıkça görülüyordu, ama bana döndüğünde gülümsüyordu.

"Luca'nın üvey annesi gittiğinden beri Tralestelle malikanesinin bir metresi olmadı."

"Güzel isim." Yıldızlarda.

"Gece açıkken bahçenin ortasında durmalısınız." Adamları evin içine kadar takip ettik. "Herhangi bir büyük şehir ya da kasabadan yeterince uzaktayız, böylece ışıklar manzarayı kirletmez."

"Malikâne oldukça ıssız."

"On iki dönümlük bir arazi üzerinde."

Luca, Dario ve Ange koridora doğru yönelirken, Martha beni *Rüzgâr Gibi Geçti filmindeki*ni andıran geniş bir merdivenden yukarı çıkardı. Altın rengi ve kırmızı halı, üzerine basılmaktan değil ama zamanın geçmesinden dolayı solmuş bir görünüme sahipti.

Merdivenlerin başında altın rengi gözleri olan mavi-gri bir kedi oturuyordu. Sadece kedilerin yapabileceği meraklı ve sıkılmış bir ifadeyle bizi inceledi.

"Bu Bayan B. ve evi o yönetiyor," diye güldü Martha. "Ona yeni hanımın sen olduğunu göstermen gerekecek."

Son basamağa ulaşmadan önce kedi önümüzde kayboldu. "Bu bir İngiliz shorthair'ine benziyor."

Martha mırıldanarak olumlu bir ses çıkardı. "Emilio'nun ilk karısı kedi yetiştirirdi. Şimdi hepsi yabani ve malikaneden uzak durmayı seviyorlar. Arada bir içlerinden biri güzel yaşamın tadına varıyor ve ev halkına hükmediyor."

Güldüm. Kediler umurumda değildi. "Bu evde kaç oda var?"

"Yirmi. Emilio, Junior ölmeden önce eğlenmeyi severdi." "Emilio Junior, değil mi? Sera'nın babası?"

"Evet." Martha'nın yüzüne hüzünlü bir gülümseme yerleşti. "Patron en büyük oğluna çok umut bağladı." Sonra komplocu bir tavırla sesini alçalttı. "Ama bana sorarsanız, Luca içlerinde en akıllı olanıydı. Ayrıca annesinin merhametini de miras aldı."

Tony arkamızdan, "Natalya'ya saçma sapan şeyler anlatmayı bırak," dedi. "Patronu Rahibe Teresa gibi gösteriyorsun. Martha'yı dinleme."

"Ama bu ilginç bir bakış açısı," dedim.

Rocco, "Sadece okuldan eve gelen ve doğrudan arka bahçedeki vahşi kedi ailesini kontrol etmeye giden çocuğu gördü," diye ekledi. Bunlar ondan bir cümle içinde duyduğum en fazla kelimeydi.

Martha onlara, "Hayvanlara nasıl davrandığına bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirsiniz," dedi.

"Buna katılıyorum." Başından beri Santino'nun bir psikopat olduğunu düşünüyordum. Babamı ziyarete geldiğinde ve biz arka bahçedeyken, spor olsun diye tavşan vururdu. Papa'ya ağladığımda, Santino onların haşarattan başka bir şey olmadığını söyledi.

"Luca hayvanları insanlardan daha çok seviyor," dedi Tony. "Çünkü insanlar aptaldır," diye yanıtladı Martha.

Ona daha fazla katılamazdım. Silahlı bir aptal tehlikeliydi. Onlardan çok tanıdığım vardı.

Evin koridorları genişti ve zarif ahşap işçiliğiyle zevkli bir şekilde süslenmişti. Mafya evlerinin çoğunda olduğu gibi duvarlarda tablolar asılıydı. Sanat tarihi konusunda uzman değildim ama bazılarının orijinal olması beni şaşırtmazdı.

"Bunlar senin dairelerin. Luca seni onun odasına yerleştirmemi söyledi."

İçimde bir rahatlama hissettim. Genellikle, görücü usulü bir evlilik olduğunda, damat gelinin uyum sağlaması için zaman tanırıdı. Ama Paris'te geçirdiğimiz üç haftadan sonra, yatak odası faaliyetlerine tamamen uyum sağladığımızı söyleyebilirim.

Rocco ve Tony eşyalarımızı dolaba koydular. Bütün bir duvarı kaplayan bir dolap. Luca'nın kömür rengi, mavi ve siyah takım elbiselerinin sütunlar halinde düzgünce dizildiğini görebiliyordum.

Luca'nın yatak odası çok erkeksiydi. Yatağın modern çizgileri vardı, evin geri kalanı göz önüne alındığında oldukça beklenmedikti. Koyu renkli ahşaptan yapılmıştı ve yatak takımı koyu maviydi. Kirli beyaz duvarlar uzun pencerelerdeki sıkıcı bej perdelerle uyum içindeydi. Parke ahşap zemini muhtemelen İran ya da Fas'a özgü Orta Doğu halıları kaplıyordu. Pahalı görünüyordular.

İki adam gittikten sonra Martha'ya döndüm. "Luca yeniden dekore etmekte özgür olduğumu mu söyledi?"

"Şey..."

"Sana ne demiştim, *tesoro*..." Luca'nın eğlenmiş sesi kapı aralığından geldi. "Siyah kartım sende." Martha'ya döndü. "Teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim."

Hizmetçi gittikten sonra Luca odaya girip ceketini çıkardı, kravatını gevşetip gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Bu muhtemelen senin zevkine uygun değil."

Kollarımı kavuşturdum. "Odadan mı yoksa kendinden mi bahsediyorsun?" "Oh, bebeğim." Alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Senin zevkine uygun olduğumu biliyorum." Dolaba doğru yürüdü.

Hâlâ ona kızgın olduğum için onu takip etmekte direndim, çünkü bu durum beni hızlı bir şehvetli boğuşmaya götürebilirdi. Sadece fiziksel olarak tatmin olacaktım ve sonuçta seks, terk edilmiş bir gelin olma konusundaki incinmiş duygularımı düzeltmeyecekti.

Araziyi kontrol etmek için pencerelere doğru yürüdüm.

Nefesim kesildi. Yaprak dökmeyen ağaçların ve çitlerin mükemmel bakımlı geometrik şekilleri, tam bir emlak personeli çalıştırdıklarını gösteriyordu. Fıskiye, sıra sıra çiçekler ve genel yeşilliği rahatlatan çeşitli süs ağaçları vardı.

Luca arkamdan geldi. Kolları belime dolanıp beni kendine çektiğinde vücudum kaskatı kesildi.

"Çok güzel, değil mi?" Çenesini omzuma yasladı ve ben de kendimi biraz rahatlattım.

"Evet, öyle. Yani burada mı büyüdün?" "Evet. Ele avuca sığmaz biriydim."

"Oh, bilmiyorum. Martha kedilere karşı zaafın olduğunu söyledi."

"Martha'nın söylediği her şeye inanmazdım." Sesine kızgınlık karışmıştı. Yumuşak karnının açığa çıkmasını istemediğini hissettim. Bana arkasını döndü. Luca koyu renk bir tişört ve eşofman altı giymişti.

"Gardırobunuzda çok kasvetli olmayan bir şey var mı?"

"Kravatlarım mı?"

Gözlerimi devirdim. "Sana biraz renk vermeliyiz."

"Ne giyeceğimi düşünerek çok fazla zaman harcamak istemiyorum," dedi. "Akşam yemeği bu gece gayri resmi olacak." Alnımın üst kısmına bir öpücük kondurdu. "Mutfakta yeriz. Yedi diyelim mi?"

Kıtalararası yolculuğumuzdan sonra öğleden sonra birbirimize sarılıp rahatlayacağımızı hayal ediyordum. Ama sanırım işe dönmek için sabırsızlanıyordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var?" "Hayır." Hangi cehenneme gidiyordu? "Güzel. Sonra görüşürüz, bebeğim."

Beni bıraktı ve arkasına bakmadan kapıya yöneldi.

Kapı arkasından tıklandığında, uzun saniyeler boyunca kapıya baktım, sonra bakışlarımı yeni hayatımı anlamak için odayı taradı. Odanın büyük boşluğu ve sterilliği kendimi çok yalnız ve karmakarışık hissetmeme neden oldu. Hiçbir şey, o doksan mil uzaktayken benim bu garip malikaneye yerleştirileceğimi bilmekten daha hızlı bir şekilde parıltıyı azaltamazdı.

Chicago'da yapacak çok işi olduğunu söyledi. Neden bana, ona layık bir mafya gelini olabileceğimi kanıtlamam için bir şans vermiyor ve bunu yaparken destek sunmuyordu? Ne de olsa Papa'nın organizasyonuna yardım etmek içindi. Ayrıca, aramızda inşa ettiğimiz şeyin daha önemli olduğunu söylememiş miydi?

Bir şey bacağıma sürtündü ve neredeyse korkudan sıcırdıyordum.

Bu Bayan B.'ydi.

"Miyav." Kuyruğu durgun bir şekilde arkasında sallanıyor, gözleri beklentiyle bana bakıyordu.

Onu kucağıma aldım. "Efendin kafa karıştırıcı."

Mırıldanmaya başladı.

Luca

"Natalya nasıl alışıyor?" Dario, ben hışımla çalışma odasına girdiğimde Ange'yle konuşurken gözlerini kaçırarak sordu. Doğruca bara gittim, kendime iki parmak viski doldurdum ve geri attım.

"Bundan hoşlanmıyor." Glenlivet'ten bir yudum daha doldurdum ve bu kez daha yavaş bir yudum aldım, yüzümü danışmanıma ve kardeşime döndüm.

"Onu ikna ettiğini sanıyordum?" dedi sesinde eğlenen bir tonla.

"Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" Meydan okudum.

"Aslına bakarsanız, evet," dedi Dario. "Sana ailesinin ve Carmine'in ona yakıştırdığı gibi uysal, küçük bir kadın olmadığını söylemiştim."

"Carmine hakkında," diye araya girdi Ange. "Cidden beni o *stronzo ile mi baş başa* bırakacaksın?"

"Evet." Çekmeceleri karıştırmaya başladım ve aradığım şeyi buldum. Acil durum sigara paketimi. Adamlara uzattım. Ange başını salladı. Dario bir tane aldı ve sırttı.

"Dayanamayacağını biliyordum." Dario ona fırlattığım çakmağı aldı. Bronz kül tablasına uzandım ve ona doğru kaydardım.

"Natalya uysal biri değil ve ben de öyle olmasını istemiyorum." Çok ihtiyacım olan bir nefes çektim. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. Sigaranın yanan ucunu inceleyerek, "Ben sadece aşırı telafi ettim," dedim.

Dario kıkırdadı. "Bunu görebiliyorum. Seni Paris'te tanıyamadım."

Onu şımartmak kolaydı ve kendime karşı dürüst olsaydım, bundan zevk alırdım. Ve onun vücudu. Sikimi hiç bu kadar sert kavramamıştı. Ama bugün bana kızgındı. Buna hiç şüphe yok. Kravatımı gevşettiğimde gözlerindeki ateşi gördüm ama harekete geçmedi. Ben de onu daha fazla cesaretlendirmek istemedim. Paris'te eğlenmiştik. "Ona bir güç yanılsaması verdim. Bunu düzeltmem gerek."

Danışmanım öne doğru eğildi. "Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor. En başından ona tam olarak kim olduğunu göstermeliydin."

"Merak etme. Annesiyle nasıl olduğunu görüyorsun. Çok yumuşak başlı.

Benim ona verebileceklerime alışacaktır."

"Daha yirmi iki yaşında. Muhtemelen sana sırılsıklam aşıktır," diye alay etti Ange. "Bu karasevdadan da öte bir şey kardeşim, seni temin ederim."

Dario arkasına yaslanıp bir bileğini dizinin üzerinden geçirirken sandalyesi gıcırdadı. "Sana aşık mı?"

"Bunu üç hafta içinde başarabileceğimden şüphe mi ediyorsun? Benden uzak kalmaya dayanamıyor."

"Ama onun senden uzak kalmaya alışmasını istiyorsun," dedi Dario. "Zavallı kızı manipüle ediyorsun."

"Birdenbire vicdan azabı mı duymaya başladın?" Arkamdaki viski şişesini aldım. "Al, bir içki daha iç ve şu sopayı kışından çıkar."

"Belki ben de seninkine bir tane sokmalıyım."

Gözlerim Dario'ya dikildi. "Arkadaşım olabilirsin. Ve senden hoşlanıyorum.

Ama söyledığınızden daha azı için insanları vurdum."

Bir an için bakışlarımız kilitlendi. Birlikte büyüdük. Dario neler yapabileceğimi görmüştü ama bana böyle şeyler söylemesine izin verdiğim tek kişi o ve Ange'ydi. Ama az önce söylediği şey beni çok kızdırdı. Natalya'nın üzerimde kurduğu hakimiyetten hoşlanmamıştım. Hem de hiç. Ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum. Karar vermemi engelleyen Paris bulanıklığını temizlemek için.

"Ben de sizin danışmanınızım. Sana meydan okumak benim işim," diye cevap verdi Dario.

"Bak. Natalya, Galluzo'yla olan bu ittifak için önemli." Bu ifadenin iki adamın da içine işlemesine izin verdim. "Aslında, bu ittifakı bir arada tutan tek kişi o, ama işler hızla kötüye gidebilir. Ona yanımda ihtiyacım var." Çünkü bir bağımlıyı nasıl daha da bağımlı hale getirirsiniz? Onlara bir fazlalık verin ve sonra onu ellerinden alın. Ömür boyu köleniz olurlar.

"O zaman Carmine'a neden ihtiyacımız var?" Ange sordu.

"Çünkü Vincenzo'ya Ruslara olan borçlarını temizleyebileceğime dair söz verdim. Santino'nun örgütlerine verdiği zararı onarmak için Galluzo'yla yakın işbirliği içinde çalışacağız. Carmine, biz onu Orlov'la birlikte derinlere attıktan sonra dizginleri eline alacak." Vasily Orlov Pakhan'dı.

-Chicago'daki Rus Organize Suçlar'ın (ROC) patronu. Santino'nun kendisine büyük miktarda borcu olduğunu ve Vincenzo'ya sorun çıkardığını iddia eden adam.

Dario sigarasında boğuldu. Ange kanarya yutmuş Bayan B. gibi sırtıttı. Sigaranın yanan ucunu incelerken ağzının kenarlarına bir gülümseme dokundu. "Ona karşı dikkatli olmalısın, Ange. Onu Ruslarla ilgisi olmayan toplantılara götürme. Yanlış şeyler söyleme eğilimi var."

"Yüce Tanrım!" Ange inledi. "Son sevkiyat rezaletinin intikamını alıyorsun, değil mi? Bu bir ceza, değil mi küçük kardeşim?"

Küçük kardeş yorumu üçümüz arasında söylendiğinde beni rahatsız etmedi. Ange bu küçültücü lakabı başkalarının önünde kullanmaktan kaçınırdı. Gerçi Emilio onun yerine bana patron dediğinde Ange'nin nasıl öfkелendiğini herkes biliyordu. "Olabilir. Ama işe yaraması için buna ihtiyacımız var."

Ange'in yüzü alaycı bir ifadeyle çirkinleşti. "Neden, Galluzo'nun kontrolünü de ele geçirebilmek için mi?"

"Bu çok saçma. Bu karmaşanın kontrolünü kim ister? Elimizde koz olmasından zarar gelmez."

"Patronun kızıyla evlenmek gibi," diye alay etti ağabeyim. "Senin için çok genç değil mi? Bu evi nasıl idare edebilir? Seni nasıl idare edebilir? Sadece ergenlik çağındaki çocuklarda gördüğüm, istediklerini elde edemeyince surat asma huyunu şimdiden görüyorum."

"Öğrenecektir. Galluzo'yla birlikte büyüdüğünü unutuyorsun ve Elena'nın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Natalya'nın hazırlıklı olmasını sağladı."

"Onun içinde büyümesi hazır olduğu anlamına gelmez. Kardeşlerine baksana. Pop'u ihbar ettiler, soyadlarını değiştirdiler ve annenin akrabalarının arkaik soyluluğuna katılmak için İtalya'ya geri kaçtılar."

Odaya bir ürperti çöktü. Ange iki ağabeyimi gündeme getirmekten ve annemle alay etmekten daha iyisini biliyordu. Annem bir kontesti. Bu hayat için fazla iyiydi ama Emilio'ya aşık olmuştu. Bazen babamın onunla bu malikaneye bakacak parası olsun diye mi evlendiğini merak ederdim. Chicago, tüm Amerikan mafyası gibi, Federaller gangsterlerin peşine düşmek için RICO'yu kullandığında bir darbe aldı.

"Ve unutuyorsun ki annemin parası olmasaydı, şu anda bu malikanede oturuyor olmazdık. Yoksa hala burada benim yerime senin yaşamamana mı kızıyorsun?"

Soğuk düpedüz ayaza dönüştü.

Dario buzları kırdı. "Eski yaraları deşmeyelim. Ailenin patronunun, mülkle hangi paranın ilgilendiğine bakmaksızın Tralestelle'de kaldığını biliyoruz."

Ange, "Adamlarımın alın teri ve kanı sayesinde gelişmeye devam ediyor," dedi.

"Buna hâlâ inanıyor musun?" Sigaramı söndürdüm. "Sana emlak işimizden elde ettiğimiz kârı göstermedim mi? Kaptanlarınız yetişemedi. Aklayacak paramız yok. İnternet üzerinden bahis işimizi büyötmeyi düşünüyorum."

Ange iç çekti. "Keşke ürünü taşımaya başlasaydık."

"Kokain ve eroini kastediyorsanız, cevabım hala hayır. Gayrimenkul işinde kârlıyız ve daha az risk söz konusu."

Silahıma davranıp sol kulağının ucuna ateş etme isteğime yenik düşmeden önce Ange'nin masanın üzerine bıraktığı dosyayı aldım. Deli kişiliğimle ilgili efsane, henüz on sekiz yaşındayken yaşadığım bir olaydan kaynaklanıyordu. Popüler bir restoranın özel bir odasında bana, Junior'a ve Emilio'ya göz göre göre yalan söyleyen Polonya mafyasından bir piçi vurmuştum. Tutuklanmış ve yargılanmayı beklerken kefaletle serbest bırakılmaksızın hapse atılmıştım. Hapishane bana pek çok şey öğretti ve beni daha da sertleştirdi. Hapiste geçirdiğim sekiz ay benim lehime çalıştı çünkü beni öldürmeye yönelik birkaç girişimi engelledim. Sonunda beraat ettim. O zamanlar hapse girmek mafyada bir geçiş töreniydi ve Emilio onun yerine geçme konusunda fazla endişelenmemiştii çünkü Junior yetenekli bir patron yardımcısıydı. Ama en büyük ağabeyim öldüğünde, babam bana öfkemi dizginlememi ve ona bir yirmi milyon daha rüşvet ve yasal ücrete mal olmamamı söyledi.

Dosyayı çevirdim ve açtım. "Sana sorunun kim olduğunu söyleyeyim. Orlov. Yarınki toplantımızdan önce bana onunla ne durumda olduğumuzu söyle."

BÖLÜM

Sekiz

NATALYA

Öğleden sonranın geri kalanını mutfakta, belirsiz bir süre boyunca bana yoldaşlık edecek insanları tanımaya çalışarak geçirdim.

Nessa daha önce gördüğüm personel üniforması giymiş siyah saçlı kızdı. Yirmili yaşlarının sonlarında, Tony'nin yeğeniydi. Ses tellerindeki bir yaralanma nedeniyle konuşamıyordu. Not defteriyle iletişim kurmayı tercih ediyordu ama telefonundaki bir uygulamayı da kullanıyordu. Görevi personelin yemeklerini pişirmektir. Yvonne Slovenya'lıydı ve eğer konuşkanlık samimiyetin bir ölçütü ise arkadaş canlısı görünüyordu. Sarışındı ve yirmi altı yaşındaydı, pozisyonu yeşil kartını alana kadar geçiciydi. Amacı Luca'nın Chicago'daki gece kulüplerinden birinde çalışmaktır.

"Döndüğümde tek istediğimin sulu bir hamburger olduğunu sanıyordum." Ağzıma biraz kızarmış bamya attım.

Nessa not defterine bir şeyler karaladı. *Paris'te burger yok mu?*

"Bir gün Luca ve ben basit bir hamburger istedik ve en yakın McDonald's'a gittik."

Martha iğrenmiş bir ses çıkardı. Nessa ağzını kapattı ve bir gülme sesi çıkardı.

"Köfte hokey diski gibiydi. Bira vardı ama. Fransızlar fast food'u iyi yapmazlar." Emaye dökme demir tencerenin kapağını kaldırdım. "Bu iyi görünüyor. Nedir bu?"

"Tavuk ve köfte," dedi Martha. "Bunu duymuştum."

"Daha önce hiç yemedin mi?"

"ABD'yi sık sık ziyaret etmeme rağmen hayatımın çoğunu Avrupa'da geçirdim. Çoğunlukla büyük şehirlerdeydim," dedim ona. "Son iki yılımı New York'ta geçirdim."

"Çok gençsin," dedi Yvonne. "Yirmi yaşından fazla olamazsın." "Yirmi iki," diye yanıtladım biraz savunmacı bir tavırla. Ben her zaman Sınıfımın ilerisindeydim ve sınıf atladım. Hacklenme olayına kadar ailem bununla gurur duyuyordu ve beni üç yıl boyunca üniversiteden uzak tuttular. Şimdi düşününce, bunu yapmamış olsaydım şimdi nerede olurum diye merak ediyorum.

Luca ve Dario içeri girdi. "Ange nerede?" Martha sordu.

"Gitmek zorunda kaldı," dedi kocam, kardeşinin nerede olduğunu daha fazla araştırmaya gerek bırakmayacak bir şekilde. Patronun en büyük oğul olmadığı ilginç bir hiyerarşiydi bu. Carmine bana bunun Luca ile Ange arasında pek çok sürtüşmeye neden olduğunu söylemişti.

"Mutfaktan güzel kokular geliyor," dedi Dario. "Burayı nasıl buldun?" Soruyu Nessa'ya yöneltiyordu.

Kocaman gülümsedi ve ellerini göğsünün üzerine koydu.

"Çalışanlar İngilizce ve İtalyan yemeklerinden bıkmıştı," dedi Luca, tezgâhın önündeki masaya otururken. "Keşke Martha yeni şeyler öğrenmeye çalışsaydı."

"Ben burada aşçı pozisyonunda değilim. Sofia'nın işe aldığı Fransız şefi kovdunuz." Bana baktı. "Emilio'nun üçüncü karısı."

"Sofia'nın kim olduğunu biliyorum."

"Tekrar etmekte fayda var," diye burnunu çekti Martha. "Emilio'nun bütün eşlerini bir arada tutamıyorum."

Dario ve ben güldük.

"O Fransız şef tam bir züppeydi ve yemeklerine koyduğu tereyağıyla Emilio'ya kalp krizi geçirtti."

"Stres yüzünden." Martha masaya bir şişe şarap koydu. "Sofia ona daha fazla yardım etmeliydi."

"Sofia hakkında konuşmayalım. O artık Kaliforniya'da mutlu." Luca hizmetçisine kaşlarını çatı. Güzel üvey annesiyle düğünde tanışmıştım. Annem kayınvalidemle yaşamak zorunda olmadığım için şanslı olduğumu söylerdi. Nonna -Papà'nın annesi- uzun yıllar bizimle yaşadı ve evin nasıl yönetileceğinden ne hazırlanacağına kadar annemle sık sık çatıştı.

Akşam yemeği. Ve babamın organizasyonu yönetme biçimindeki tüm sertliğe rağmen mi? İş Nonna ve Mamma arasında arabuluculuk yapmaya geldiğinde korkağın tekiydi.

Luca mutfağa baktı ve kaşları daha da çatıldı. "Herkes neyi bekliyor?"

Yemekten sonra Luca ve ben aile odasına çekildik. Orada çoktan bir ateş yakılmıştı ve bana Paris'teki dairemizi hatırlattı. şöminenin yanına kitap rafları yerleştirilmişti. Hâlâ kutularda duran kendi kitaplarımı düşünerek kitaplara göz atmak için yürüdüm. "Bu etkileyici bir koleksiyon." Yazarlara ve başlıklara baktım. Charles Dickens. Hemingway. Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı*. İkcisinin birkaç versiyonu. Babamda da kopyaları vardı. Her savaşçının kuralı olduğunu sylerdı.

"Büyükbabam ve Emilio okumayı severdi." Ona döndüm. "Peki ya siz?"

Luca kanepede bacaklarını açmış, rahat bir pozisyonda oturuyordu. Bardağındaki viskiyi evirip çeviriyordu. "Fazla zamanım yoktu. Spor yapardım ama okuduğumda biyografileri tercih ederdim. Kurgu kitapları pek sevmezdim."

"Oh..."

Luca kütüphanenin uzak ucunu işaret etti. "Annem bir aşk kitabı koleksiyoncusuydu. Hepsi orada. Camın arkasındakiler nadir baskılar ya da öyle bir şey."

Kanepeye döndüm ve yanına oturdum. "Daha sonra kontrol ederim. Kitaplarımı eklememin bir sakıncası var mı?"

Kaşları atıldı. "Neden yapayım ki? Artık bu evin hanımı sensin. Eğer yer yoksa, onları kitaplarınla değiştirebilirsin."

"Oh, ben asla-"

Çenemi yakaladı ve sert bir bakışla beni mızrakladı. "Beni dinle. Bu mülkün kraliçesi sensin. Öyle davran."

Yüzümü bıraktı ve kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha alarak ateşe baktı.

"Seni kıracak bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Aklımda çok şey var ve Tralestelle'de yapman gerekenler konusunda seni bilgilendirecek zamanım yok. Sana tam yetki veriyorum."

"Ne dilediğine dikkat et. Seni iflas ettirebilirim." Sırtarak bana baktı. "İşte benim kızım."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Martha ve ben gayet iyi idare edeceğiz."

"Sorun Nessa değil," dedi Luca. "Yvonne kaptanlarımdan birine iyilik yapıyordu. Martha onun üzerine düşeni yapmadığını söyledi." Bana baktı. "Sence onunla başa çıkabilir misin?"

"Martha bana yardım edecek."

"Kendini göstermelisin."

"Yvonne benden dört yaş büyük."

"Yaş mazeret değildir. Sen. Sensin. Benim. Karımsın. Emilio beni bir borcu tahsil etmem için gönderdiğinde kaç yaşındaydım biliyor musun?"

"Luca... bu farklı."

Derin bir nefes verdi. "Her neyse. İki hafta içinde döneceğim. Yvonne seni rahatsız ederse bana haber ver, onu transfer ettiririm... ya da kovdururum."

Ona cevap vermedim. Luca başka bir şey söylemedi. Bitkin görünüyordu. Tekrar kalktım ve annesinin kitaplarına bakmak için yürüdüm. Martha onun nazik bir kadın olduğunu söylemişti. Tabii aşk romanlarını sevmesinin de yardımı olmuştu. Emilio'nun nasıl bir koca olduğunu merak ettim. Belli ki, üç kez evlendiğine göre bir eşin yerini doldurmakta hiç zorlanmamıştı.

Cam vitrinin arkasına baktım. Aşk ve *Gurur ile Jane Eyre'in* antika görünümlü, deri ciltli baskılarıydı bunlar. Cam vitrinin altından bir kitap seçtim. Yazarı tanıımıyordum ama kapak resmi kesinlikle dikkatimi çekmişti.

Luca'ya tekrar baktım. Başını arkaya atmıştı ve gözleri kapalıydı.

Ona doğru yürüdüm, göğsümde bir şefkat filizleniyordu. Uyurken daha az vahşi görünüyordu. Çok yakışıklıydı.

"*Caro*," dedim usulca ve onu sarstım.

Kanepede kaykıldı ve "Bu gece olmaz Jessica," diye mırıldandı.

Buzlu su, hissettiğim sıcaklığı alıp götürdü. Öyle demek istemedi. Uyuyordu. Kanepede öyle uyumasına izin vermeli miydim? Hayır.

Onu sertçe ittim.

"Ne oluyor lan?"

"Sen uyanmazsın," diye tersledim.

"Yorgunum." Yüzünü ovaladı ve sonra bana ters ters baktı.

"En azından ben görevimi yaptım ve yarın sabah garip bir açıyla uyuduğunuz için boynunuz ağrımayacak."

"Kadın..." diye

mırıldandı. "Ben

yatmaya gidiyorum."

Luca hemen takip etmedi. İyi de oldu. Düğünde gözyaşları içinde olduğum zamanın aksine, bu sefer daha bölgeciydim. Kocamı alamazdı. Elimi karnıma götürdüm. Luca'ya oğlunu verecektim ve onun hayatındaki en önemli kadın olacaktım.

O içeri girdiğinde banyoda işimi bitiriyordum.

"Kimse böyle sarsılarak uyandırılmak istemez," dedi bana. "Dikkatli ol bebeğim, alkol ve yemek beni rahatlattığı ve silahım olmadığı için şanslısın."

"Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?"

Arkamdan bir adım attı. "Neyin var senin?" Aynadan yansıyan gözleri beni parçalara ayırabilirdi. "Senin üzerinde uyuyakalmışım. Ne olmuş yani? Bu küçük şeyler seni çok rahatsız ediyorsa, daha büyük sorunlarımız var demektir."

Ona saldırmamak için tüm enerjimi harcadım. Uykusunda başka bir kadının adını söylemesi onun suçu değildi. Bu yüzden benim de mantıksız olduğumu düşünmesini istemiyordum. Gururumu bastırarak, "Seni uyandırmaya çalıştığımda Jessica'nın adını söyledin" dedim.

Sakinleşti ve "Siktir" diye mırıldandı.

Kanım yeniden kaynakadı ve onu iterek geçtim. "Aynen öyle."

"Bu nasıl benim hatam olabilir?" dedi. "Bilincim yerinde değildi ve evlendiğimizde kesinlikle senin gibi bakire değildim."

Döndüm ve göğsünü dürttüm. "Ya uykumda başka bir adamın adını söyleseydim?"

Sırıttı. "Fazla uzağa gidemediğini biliyorum."

Kibirli piç. "Evet, ama ya o senden daha iyi orgazm oluyorsa?"

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "O zaman balıklarla birlikte yüzüyor olacak."

"Gördün mü!"

Yataktan yastıkları ve battaniyeyi aldım ve yatak odasındaki ocağın önündeki kanepeye doğru yürüdüm.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Şu anda senin yanında uyumak istemiyorum."

"Natalya." Sesi sertti. "Yaşın n e d e n i y l e sana biraz izin veriyorum ama beni sına ma."

"Bana bu şekilde davranmak için yaşımı bahane olarak kullanmayı bırak."

"Ne taraftan?" diye kükredi. Sesindeki ani yükseliş Luca'nın sabrının sonuna geldiğini gösteriyordu.

"Sanki sana uyduğu sürece benim duygularımın bir önemi yokmuş gibi."

"Uykumda bir şey söylediğim için özür dilemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Belki de bir kabus görüyorumdur." Bunun üzerine durakladım. "Belki de."

"Tam olarak ne söyledim?"

Bir nefes verdim. "Bu gece olmaz Jessica."

Kollarını kavuşturdu. Görünüşe göre öfke aramızda ortak bir duyguydu. "Ve bunun için beni kaba bir şekilde uyandırdım."

"Belli ki o hâlâ bilinçaltında."

Luca kollarını çaresiz bir hareketle iki yana açtı. "Sana açıklama yapmaktan vazgeçiyorum. Geçmişteki seks hayatım için bahane uydurmayacağım." Benden uzaklaşıp banyoya daldı ve beni onun yanında yatıp yatmama kararıyla baş başa bıraktı.

Ama gururum beni çok ileri götürmüştü. O banyodan çıktığında ben kanepede rahatça uzanmıştım.

İtalyanca bir dizi küfür mırıldandı. Birdenbire, kanepede uyuma dürtümü yeniden düşünmeye başladım.

Karşımda durduğunu hissedebiliyordum. Bakışları kapalı gözlerimi delip geçen lazerler gibiydi.

"Bu çok saçma." Beni kucakladı. "Karım benimle yatıyor." "Ben devamı geri çekiyorum," diye karşılık verdim.

Beni yatağa indirdi. "Şimdi ne olacak?"

"Yanında uyumam gerektiğini söylüyorsun ama iki hafta boyunca benden uzak kalmakta bir sorun görmüyorsun."

Yatağın etrafında döndü ve onun tarafına geçti. "Seninle tartışmayacağım. Uykuya ihtiyacım var. Eğer kanepeye dönmek istiyorsan, buyur."

Ha! Çünkü iyi bir tartışma yaptım ama ayağa kalkmadım. Bir şekilde derdimi anlatmak ve onun çifte standartlı bir pislik olduğunu kanıtlamak vicdanıma iyi gelmişti. Belirsiz bir süre geçireceğim odanın tavanına baktım. Luca Chicago'da ona katılabileceğime karar verene kadar, burada kaldığım süreyi en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyordu.

Planımı düşünüyordum ve sonra uyuyakaldım.

Ertesi sabah uyandığında Luca'nın yanımda olmadığını gördüm. İlk kez geceleri sevişmediğimizi de fark ettim. Belki de onu aşık olamayacak kadar çok kızdırmıştım ve ihtiyaçlarını başka yerlerde araması beni rahatsız ediyordu.

Jessica Chicago'daydı.

Luca ve ben mafyanın bir *goomah*, yani metres sahibi olma geleneği hakkında konuşmadık. Zamanımı akıllıca kullanmaya odaklanmalıydım. Annemin sözleri aklımdan çıkmıyordu. Bir eşten daha fazlası olmak istiyordum. Benimle birlikte olmayı sevmesini istiyordum. Bunu ummak çok mu fazlaydı? Paris'te bana bu rüyayı tattırmıştı. Bunu elimden almaya nasıl cüret eder? Bir mafya karısı olarak beni nelerin beklediğini bilerek onu yeterince sevmeye hazırdım. Eninde sonunda metres tutmasına hazırdım ama Paris'te bana gösterdiklerinden sonra bir şekilde daha fazlasını istiyordum.

Her şeyi istedim.

Mafyanın dışında kendi ailemiz.

Karşılığında beni sevmesi için.

Onun için yeterli olduğumu.

Onunla birlikte olursam bu hedefe ulaşmak için çalışabilirim.

Şimdilik ona istediğini vermeliydim. Belki beni özler. Sadece iki hafta vardı. Ve bu kararlılıkla, kocamı uğurlayabilmek için çabucak giyindim.

Luca ana yemek salonunda kahvaltı ediyordu ve telefonunda geziniyordu. Gömleğini giymiş ve kravatını takmıştı.

"Kalktığını duymadım." Yanında yerimi aldım.

Telefonunu indirdi ve bir yığın krep kesmek için bıçağını ve çatalını eline aldı. "Kendinde değildin," dedi kabaca.

"Beni uyandırmalıydın." Bir bisküvi aldım ve parçalamaya başladım.

Dikkatini tabağına vermeden önce bana ihtiyatla baktı. "Bir süre uyanık kaldın. Uykunu kaybetmeni istemiyorum."

Kaşlarımı

kaldırdım.

"Bebek."

Gözlerimi devirdim. "Luca, bezelye büyüklüğünde bile değil."

"Vitaminleriniz bugün gelmeli." Ağzına bir çatal dolusu krep tıktırdı.

"Ne?"

"İki hafta içinde doktordan randevu aldım" diye cevap vermeden önce çiğnemeyi bitirdi.

"Tüm hamileliğimi planlamış gibi görüldüğün için şimdi bir doktora görünme konusunda bu kadar kararlı olmamana şaşırdım."

"Ben pratik biriyim. Görecektir bir şey yoksa zaman kaybetmek istemiyorum ve aile doktoruna göre, hamileliğinizin altıncı haftası bize

zamanımı en iyi şekilde kullanıyorum."

Gerekçesine ne anlam vereceğimi bilemedim ama neyse. Bana uyar. Pratik olabilirim.

Nessa elinde kahve sürahiyle geldi.

Ona gülümsedim ve başımı salladım.

Luca peçeteye ağzını sildi. "Sadece bir fincan."

Bu kadar. Ona ters ters baktım. "Eğer hamileliğimle ilgilenmekte ısrar ediyorsan, belki de beni de Chicago'ya götürmelisin."

"Sadece senin ve bebeğin sağlığını önemseydiğimi bilmeni istiyorum," dedi Luca beni cadaloz gibi gösteren bir sesle. "Martha'ya talimatları bıraktım."

"Ben çocuk değilim."

Luca Nessa'ya, "Kahveyi bırak," diye bağırdı.

Zavallı kız sürahiyi indirdi ve aceleyle odadan çıktı. "O zaman öyle davranma," dedi.

Onun gözleriyle karşılaştım. "Yine dün geceyle mi ilgili? Onu aştım ben."

Luca birkaç saniye beni inceledi, ama başka tarafa bakmadım. Bakışları yumuşadı. "Aferin kızıma. Böyle şeyler için kavga etmeye değmez."

Bisküviden bir parça daha kopardım ve yalanımı yutmadan önce ağzıma attım. Sosisleri bana doğru itti. "Yanında biraz protein al."

Ben de itaatkâr bir şekilde yaptım. Benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu ama yatak odasındaki kimyamızın ve Paris'te geçirdiğimiz zamanın dışında kocamla ilgili anlamadığım pek çok tuhaflık vardı. Her fırsatta ona karşı çıkarsam bunu anlayamazdım.

Luca kahvaltısını bitirdi ve telefonda gezinirken kahvesini yudumladı.

"Chicago'da sana ne zaman ihtiyaçları var?" Ben sordum.

"Öğleden sonraya kadar olmaz." Gülümsedi. Gözlerindeki o tanıdık hoşgörölü bakış beni tahrik etti. "Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim.

BÖLÜM

Dokuz

NATALYA

Luca Chicago'ya gideli on gün olmuştu. Bu süre içinde Martha hesapları öğrenmeme yardım etti. Sıkıcı şeylerdi ama beklenmedik değildi. Bu bana saatlerce dizüstü bilgisayarında çalışmak için bir bahane verdi. Dorianana ile yeniden bağlantı kurmadan önce Dario'dan Wi-Fi şifresini aldım. Bu sayede ağın yönetici hesabına girebilirdim. Yeterince güvenliydi ama benden değil.

Biraz endişelendim ama Dario Chicago'dakinin daha güncel olduğundan bahsetti. Tanrım, öyle olmasını umuyordum ve ona inandım çünkü online kumar onların en kârlı işlerinden biriydi.

Tony elinde Dorianana'dan gelen birkaç paketle içeri girdi. Onun yanında bile anonimliğimi korumak için her zaman bir posta yönlendirme servisi kullanmıştım. Santino'yla olanlardan sonra bu hem onun hem de benim güvenliğim içindi. Sızıntının nereden geldiğinden emin değildim ve bu da beni daha temkinli yapıyordu.

"Bu ciddi bir şeye benziyor." Tony bana bakıcılık yapmak için geride kalmıştı. "Dario'ya adamını göndermesini söyleyeyim mi?"

Paketler arasında evdeki ağı ikiye bölecek bir yönlendirici de vardı. Bunlardan birini değiştirebilir ve sadece bana görünür hale getirebilirdim.

"Olamaz," dedim biraz panikleyerek. "Satıcıyla iletişim kurdum ve kolay kurulum talimatlarıyla birlikte geldi. Yine de televizyon geldiğinde yardımınıza ihtiyacım olabilir."

Tony omuz silkti ve beni yalnız bıraktı. Çalışır hale getirmek neredeyse tüm öğleden sonramı aldı. Dorianana kolay talimatlar göndermedi ama DEC-telefonumuzdan onu sürekli rahatsız ettim.

O gece Luca'nın geleneksel kontrolünden sonra işe koyuldum. Kuşkusuz, kocamdan uzakta olmak bana beklemeye aldığım yanımı keşfetme fırsatı verdi. Malikânenin duvarları arasında, hayatımda ne yapmak istediğimi yeniden değerlendirecek kadar özgür ve güvende hissediyordum. Psikolojik olarak hazır olmadığım için Dorianana'yı Paris'te reddettiğim için pişman değildim. Bir rutin oluşturarak, ikinci kişiliğime mikro adımlarla geri dönebilir ve bunun beni nereye götüreceğini görebilirdim. Dark Web'e giriş yaptım ve sohbet penceremizi açtım.

Chimera: Orada mısın?

Dorianana: Tekrar hoş geldin, fahişe.

Chimera: Geri döndüğüme sevindim. İş nasıl gitti? Dorianana: Bir bebekten şeker almak gibi.

Manik bir şekilde güldüm.

Chimera: Ağlıyorlar mıydı?

Dorianana: Kesinlikle.

Chimera: Yani benim için bir şey yok mu?

Dorianana: Ne var? Senin için her zaman bir şey vardır. Bildirimlerimde bir şey çıktı.

Dorianana: Tüm bilgiler paketin içinde. Aynı organizasyon, farklı grup.

Bu Amerika'da. Birkaç aydan önce olmaz.

Dorianana ve ben imzayı atmadan önce biraz daha sohbet ettik. Dosyaları açtım ve işaretimi inceledim.

Luca

"Bu tam bir zaman kaybıydı." Vasily Orlov'un kulübünden ite kaka çıktım. Evde karımı beceriyor olabilirdim.

"Biraz pes etseydin böyle olmazdı," dedi Carmine, sağımda yanımda yürürken. Dario solumda, adamlarımızın geri kalanı da arkamızdaydı.

"Santino'nun parası hakkında ne biliyorum ki?" dedim. "O Ruslar blöf yapıyorlar, Vincenzo'nun haberi olmadan Santino'yla yaptıkları bir anlaşma için Galluzo'yu dolandırabileceklerini düşünüyorlar."

Carmine, "Patron onlarla bir miktar üzerinde pazarlık yapmanın sorun olmayacağını söyledi," diye yanıtladı.

"Bir miktar," diye alay ederek takım elbisemi sıvazladım ve sigaramı aramaya koyuldum. Natalya'dan uzakta olmak işkenceydi ama evliliğimizin sürmesi için gerekliydi. Buna alışacaktım. O da alışacaktı. Belki de iki hafta çok kısaydı. Uyanık olduğum her anı Paris'te geçirdikten sonra onsuzluğa alışmak için çok az bir süreydi.

"Kargo uçağımı atmamı istediler" demeden önce sinirlerimi yatıştırmak için bir sigara yaktım ve dumanı ciğerlerime çektim.

"Size hiçbir maliyeti yok. Uçak da aynı yolculuğu yapıyor olacak," dedi Carmine. "Onların yedi yolcusunu taşıyabilirsiniz."

"Ama biz ne olduğunu biliyoruz," dedi Dario. "Ve biz ona dokunmayız." Carmine güldü. "Sakin bana başka tarafa bakmadığınızı söylemeyin."

"Bu bok söz konusu olduğunda değil." Bu bok, reşit olmayanların seks ticaretiydi. Rusların işinin bu kısmına dahil olmak gibi bir arzum yoktu. Bu konuda ne kadar az şey bilirim o kadar iyi. Eğer uyuşturucu olsaydı ve benim gemimi kullanmak isteselerdi, izin verirdim. Bundan asla pay almadım ama karşılığında bir iyilik isteyeceğim anlaşılıyordu. Uyuşturucu söz konusu olduğunda insanların seçme şansı vardı. Ama insanlar kendi iradeleri dışında kullanıldığında çizgiyi çekerdim. Gözümün altında bir kas seğirdi. Özellikle de reşit değillerse.

"Vincenzo yakında bir güncelleme istiyor," dedi Carmine. "Santino'ya olan borcundan kurtulmak istiyor."

"Ona üzerinde çalıştığımızı söyle." Carmine beni sinirlendiriyordu ama Dario ve Ange'den ya da benden daha az asabi olduğu için devlet adamı olarak da işe yarıyordu. Ayrıca Natalya hakkında, onunla nasıl başa çıkılacağı konusunda ondan bilgi alabiliyordum ve o da temkinli de olsa bana bilgi veriyordu. Natalya ona güveniyor ve seviyor gibi görüldüğü için bu durum kafamı karıştırmıştı. Neden ona karşı kullanmam için bana cephane teklif etsin ki? Tabii beni kızdırmak istemiyor ve Galluzo-Chicago ittifakının işe yaramasını istiyorsa o başka.

Eğer bunu başarabilirsem, her zamankinden daha fazla kozum olacaktı. Ben de şikayet edemezdim çünkü çok tutkulu bir karım oldu.

Aklım malikâneye yakında dönecek olmamla o kadar meşguldü ki, Dario'dan gelen bir kükreme beni kaskatı kesti.

"Dikkat et!"

Silah sesleri patladığı sırada danışmanım beni yoldan itti.

"Bulunmalarını istiyorum. Ölmelerini istiyorum," diye hırladım telefonda. "Carmine ve ben arıyoruz," diye cevap verdi Ange.

"Daha dikkatli bak." Aramayı sonlandırdım.

Dario Escalade'de yanımda oturuyordu. "Kanaman var" demeden önce bana birkaç dakika verdi.

Koluma baktım. "Sadece bir sıyrık." Ama çok acıtmıştı. Muhtemelen pazılarımdan da bir parça kopardı. Polisler geldiğinde biz çoktan araçlarımıza binmiştik. Failler Orlov'un kulübünün önünde bize saldırma cüretini göstermişlerdi.

Orlov kulübünde şiddetin yasak olduğunu açıkça belirttiği için şüpheler Rusları işaret ediyordu, ancak her şeyi tasarlamak için o orospu çocuğunu geçmezdim. Tabii ölmüş olmamın da ona bir faydası olmazdı. Parasını alamayacaktı.

Cipi vitesine taktım ve park yerinden çıktım. Adamlarım da peşimden geldi.

Carmine, Ange ile birlikte soygunu gerçekleştiren karartılmış Explorer'ın izini sürüyordu. Kardeşimin yanında biraz itibar kazanabilirdi.

"Belki de ben sürmeliyim," dedi Dario. "Çünkü bayılabilirsin."

"Sadece bir sıyrık," diye tekrarladım. "Bayılmak üzereysen sana haber veririm."

Kıkırdadım. Belki de kan kaybından ölüyordum. Arabanın önündeki telefonum çaldı. Arayan Carmine'di.

"Onları kaybettik ama plakaları aldık."

"Plakalar işe yaramaz," dedim. "Muhtemelen çalıntıdır."

"Evet," dedi Carmine. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ange'ye söyle aramaya devam etsin. Ben eve gidiyorum."

Dario'nun kaşlarını kaldırdığını hissedebiliyordum.

"Hâlâ eve, Tralestelle'e mi gidiyorsun?" Carmine sesinde şaşkınlıkla sordu.

"Elbette. Beni haberdar et." Görüşmeyi sonlandırdım, telefonu ön panelden aldım ve kapattım.

"İlk kez vurulmuyorum," diye mırıldandım Dario'ya. "Ama ilk kez karımla birlikte ilk kontrole gideceğim."

Bu saçma bir bahaneydi. Natalya'yı becermek istiyordum, özellikle de damarlarımda dolaşan adrenalinle.

Arkadaşım, "Hani senden uzak kalmaya alışacaktı, hani senin bastığın yere tapacaktı?" diye sordu.

Alaycılığını görmezden geldim. "Çok meşguldü. Martha ev bütçesini sorunsuz bir şekilde devraldığını bildirdi. Tony iki hafta içinde evdeki tüm aletleri elden geçirdiğini söyledi." Eğer ben yokken benden intikam alma yolu buysa, o zaman alabilirdi.

Dario kıkırdadı. "Son zamanlarda kredi kartını kontrol ettin mi?"

Omuz silktim. "İstediği kadar harcayabilir ve beni iflas ettiremez. Mesele şu ki" -ona bir bakış attım- "onu iyi davranışları için ödüllendiriyorum."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi Dario. "O bir köpek değil." "Seni köşede bırakayım mı?"

"Çenemi kapatacağım."

"Pazartesi döneceğim."

"Oradan da çalışabilirsin, biliyorsun," dedi Dario. "Karınla biraz zaman geçir."

"Belki."

Tralestelle'e vardığımda saat neredeyse gece birdi. Hız sınırını aşarak eve doğru koşarken bir polis tarafından kenara çekilmediğime şaşırıyordum. Tony beni kapıda karşıladı. Ona olanları anlattım ve tetikte olmasını söyledim.

Yaramın kanaması durdu ama lanet kolum acıyordu. Yine de umurunda değildi. Vücudum ateşlenmişti ve karımın içine gömülmek için sabırsızlanıyordum.

Jessica'ya olan kıskançlığını hatırladım. O rüyayı hatırlamıyordum bile. Eski metresimi aklımdan çıkardım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yatak odasına girdiğimde sertleşmişim. Kıyafetlerimi, kravatımı, gömleğimi, ayakkabılarımı çıkarmaya başladım. Pantolonumun fermuarını açtım ve Natalya'nın yattığı tarafa doğru yürüdüm.

Ay onun şeklini aydınlatıyordu. Yüzünün yarısı battaniye tarafından örtülmüştü ve tek görebildiğim sarı kafasıydı.

Oturdum. Şilte kaydı ve o da kıpırdanmaya başladı. Battaniyeyi sıyırdım ve o daha tam olarak uyanamadan ağzım onun ağzındaydı ve üzerine çıktım.

Karşısındakinin ben olduğumu anladığında ilk çırpınışları sona erdi. Kalçalarını yavaşça kalçalarının arasına sıkıştırırken onu şiddetle öptüm. Sikim ona sürtünmeye başlamıştı bile.

Ağzımı ayırdığımda, "Luca..." diye nefes aldı. "Beni özledin mi, bebeğim?"

"Yaptım... ama sen bar gibi kokuyorsun." "Ve sen cennet gibi kokuyorsun."

Burnunu seğırtti.

Derin derin kıkırdadım. "Senin içinde olmak için bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Pelvisini bana doğru pompaladı, sikime doğru sallanıyordu. "Ben de beklemek istediğimi sanmıyorum."

Bir saniye daha kaybetmedim, ama içine gömülmekten çok, onu tatmak için can atıyordum. Dilimin vücudunda, ipeksi pijamasının serinliğinde gezinmesine izin verdim. Bacaklarını ayırdığımda, uyarılmışlığının kokusu burnuma doldu.

"Külotun yok mu?" İç bacaklarını dişledim. "Seni düşünüyordum..."

"Az önce mastürbasyon yaptığını mı söylüyorsun?" Amına bir öpücük kondurdum.

"Evet."

"Seni cezalandırmalıyım." Kaygan ve mükemmel şekilde şişmiş etinin etrafını yaladım. Kalçaları kıpırdandı ve onu sabit tutmak için bir avucumu leğen kemiğinin üzerine koydum. Onu sertçe yaladım, yavaşça yaladım ve dilimi içine sokup sesi kısılana kadar tekrar tekrar boşalmasını sağladım. Vücudunu yukarı doğru ittim ve içine girdim. Sırtı kavislendi ve gözleri kapandı.

"Tüm orgazmların bana ait. Anladın mı?"

"Ama çok uzun zamandır yoktun ve seni özledim." Ben içine doğru itmeye başladığımda nefes aldı. Hiçbir şey söylemedim. Ona neredeyse nasıl vurulduğumu anlatamadım çünkü tam olarak bunu düşünüyordum. Burada onunla birlikte olmayı ne kadar istediğimi. O benim zayıflığım olamazdı. Bu düşünceler kafamdan geçerken, daha hızlı pompaladım, sonunda bitene ve iki haftalık ihtiyacımı onun içine boşaltana kadar.

BÖLÜM

On

NATALYA

"Aman Tanrım!" Çığlığım odanın içinde yankılandı.

Yatakta kan vardı.

Luca oturur pozisyona geçti, gözleri tetikteydi, sonra gözlerini ona dikti Ben.

"Kadın, kaç kere..." Bakışları kanlı çarşaflara kaydı. ve sonra koluna. "Oh...evet."

Rahatlama beni sertçe vurdu, ama hemen ardından öfke geldi. "Öyle mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?" Yataktan fırladım ve bacaklarımı inceledim. Bacaklarıma kan bulaşmıştı. "Kanaman varken benimle seviştin."

Kocam memnun görünüyordu. Yatak başlığına yaslandı ve bir dizini kaldırdı. Beni becerirken pantolonunu çıkarma zahmetine bile girmemişti. "Kulağa ilkel geliyor, değil mi?"

Göğsüm inip kalkıyor, kalbim ve ciğerlerim göğüs kafesimin içinde yer kapmak için yarışıyordu. "Ne oldu?"

"Bilmek istemezsin."

"Oh, kesinlikle öyle." Yere saçılmış giysilere doğru ilerledim ve onları tek tek topladım. Elbise gömleğinin kolu kanla ıslanmıştı. "Ona hiç baktırdın mı?"

"Buraya geldiğimde kanaması durmuştu. Dario üzerine viski döktü ve beni bantladı."

"Belli ki yine kanaman başlamış." Onun yanına döndüm. "Göster bana." Pazularını kabuk bağlamış bir leke kaplamıştı. "Temizletmen gerek."

"Bunu benim için yapar mısın, *tesoro*?"

"Bana şirinlik yapma Luca Moretti," diye tersledim. "Vurulduğundan neden haberdar edilmedim?" Onu yatakta bıraktım ve banyoya doğru yürüdüm.

"Endişelenmeni istemedim." Beni takip etti ve lavabonun kendi tarafına geçti, yüzüne su sıçrattı, sonra dişlerini fırçalamaya başladı.

Ağzımı çalkalayana kadar hiçbir şey söylemedim. "Duş almalısın. Bar ve sigara gibi kokuyorsun." Banyodan çıktım ve yatağımıza doğru yürüdüm ve bakakaldım. Evlilik yatağımıza. İlk kez eve geldiğinde kanlar içindeydi. Ateşten bir vaftiz gibiydi. Korunaklı değildim. Bu senaryoyu babamla birçok kez yaşamıştım, askerlerimizin karıştığı olaylar da dahil. Mafya doktorunu çağırdılar. Gözlerimi kırptım. Kanlı zeminler, koşuşturan insanlar, acı içinde çılgık atan adamlar. Annem bununla başa çıkabiliyorsa, ben de çıkabilirdim.

Duş açıldı. Ağır bir iç geçirdim ve çarşafı yataktan çıkarıp top haline getirdim. Kan her yere bulaşmıştı. Luca'nın hayatına dair daha fazla kanıt olmamasına şaşırılmışım ama Martha yatağın yakın zamanda değiştirildiğinden bahsetmişti. Başımı salladım. Belki de birçok kan lekesinden. Banyoya döndüğümde kocamın çıplak bedeninin suyla yıkandığını gördüm. Dövmelerin altında vücudundaki yaraları hissetmişim.

"Gelip bana katılmaz mısın?" diye davet etti şeytan. "İzin ver kanımı üzerinden temizleyeyim."

Buna sırtıtmak zorunda kaldım. "Senin kanından daha fazlası olduğunu biliyorsun." Onun kabuk bağlamış menisini amımda hissedebiliyordum. Genelde beni temizlerdi ama seks yaptıktan hemen sonra uyuyakalmıştık.

Duşun kapısını açtım ve ona katıldım.

"Teşekkür ederim bebeğim," dedi Luca.

İlk doğum öncesi kontrolüme gidiyorduk. "Ne için? Tek yaptığım yaranın üzerine peroksit döküp bantlamaktı."

Parmaklarımızı birleştirdi ve elimin arkasını öptü. "Hâlâ minnettarım. Karım benimle ilgileniyor."

"Bu yaygın bir olay mı? Arabayla ateş etme?"

Kavrayışı sıkılaştı. "Olur böyle şeyler... ara sıra." Bana hızlı bir bakış attı. "Bu sabah bir şampiyon gibi idare ettin."

"Ne? Histerik olmamı mı bekliyordun?"

"Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Senin çok korunaklı olduğunu düşünmüştüm. Çok masum."

"Ben değilim."

Elimi sıktı. "Güzel."

"Bu sabah keyfin yerinde görünüyor," diye yorum yaptım. "Kaba uyanışa rağmen."

Ağzının kenarları yukarı kalktı. "Neden olmayayım ki? Karımı iki kez becerdim."

Beni fayanslara doğru kaldırıp tekrar içime girmeden önce duşta üzerime nasıl indiğini hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Doktor, malikane ile Chicago arasındaki Red Oak üniversite kasabasındaydı. Saint Clara Hastanesi'ne girdiğimizde resepsiyon görevlisi Luca'yı ismiyle selamladı.

"Vay canına, hastanenin sahibi falan mısın?" diye sordum.

"Morettiler büyük bağışçılardır," dedi kısaca. "Ailedeki kadınlar genellikle hayır kurumlarını yönetir, ama Sofia ve Sera'nın gitmesiyle bu senin için başka bir fırsat." Asansöre binmeden önce bana kısa bir süre gülümsedi. Üçüncü katın düğmesine bastı. "Eğer istemiyorsan seni zorlamayacağım. Bunu denetlemesi için her zaman birini tutabilirim."

"Göreceğiz."

Luca bana sıkı bir gülümseme verdi. Memnun olup olmadığını anlayamadım. Hayır kurumlarını yönetmeye kalkışmayacaktım. Annemle birlikte yeterince hayır işi yapmışım ve her ne kadar maruz kalsam da insanlarla buluşup onlardan para istemek yerine arka planda kalmayı tercih ediyordum. Bu suçlulardan çalmak ve mahvettikleri insanlara geri vermek daha heyecan vericiydi. Bu beni de bir suçlu mu yapıyordu? Bir kanunsuz mu? Belki ikisi de. Tavan arasında kocamdan sakladığım şey beni rahatsız ediyordu. Muhtemelen bu yüzden Chicago'daki işleri konusunda ona fazla baskı yapmıyordum. Çıkar çatışması yaşayabileceğimizden endişeleniyordum.

Eğer Santino'nun pisliğini temizliyorsa, o zaman bir kısmının anahtarı ben olabilirdim, ama her iki ailenin de insan kaçakçılığı skalasında nereye düştüğünü öğrenene kadar kendimi ifşa etmeye hazır değildim.

Asansörün kapıları açıldığında bir hemşire bizi bekliyordu. "Doktor Kingsley sizi bekliyor."

Hemşireyi takip ederek bekleme alanındaki diğer insanların yanından geçerken, sırtımdaki parıltıyı hissedebiliyordum.

Doğruca bir muayene odasına götürülmemiz beni rahatsız etti.

"Onların önüne geçtik mi?"

"Kendini suçlu hissetme," dedi Luca. "Bugün Doktor Kingsley'in izin günü. Normal vardiyasında bizi göremezdi çünkü zaten tamamen doluydu. Cömert bir bağıştan sonra, tüm bunlara bir yükseltme de dahil." Kolunu ekipmana doğru salladı. "Bence bunu hak ettik, sizce de öyle değil mi?"

Dudaklarım düzleşti. "Belki."

"Bebeğim," dedi. "Bu ayrıcalığa alış. Tüm kontrollerine gelemeyebilirim ama en iyi bakımı almanı istiyorum."

"Sanırım Doktor Kingsley ne iş yaptığınızı biliyor?"

Kapıya vuruldu ve kırk yaşlarında olduğu anlaşılan, doktor önlüğü giymiş sarışın bir kadın içeri girdi. "Evet, öyle."

Luca kuru bir sesle, "Kulak misafiri olma konusunda da uzman," dedi. "Nasılsın Rachel?"

"Meşgul ve daha da meşgul." Bana sırtımdan önce Luca'nın alaycılığına karşılık verdi. "Bize aldırmayın. Luca sinir bozucu bir küçük kardeş gibidir. Birlikte büyüdük. Annem eskiden Morettiler için çalışırdı."

"Oh."

"Babası beni tıp fakültesine gönderdi."

"Sen...?" Ben başladım.

Başını eğdi ve komplocu bir tavırla fısıldadı. "Mafyanın doktorlarından biri mi? Evet, öyleyim. Aynı zamanda onların psikiyatristiyim, dolayısıyla psikolojide çift anadal yapıyorum. Yani Luca seni delirtiyorsa, benden bir randevu al."

Güldüm. Luca İtalyanca pek de hoş olmayan bir kelime mırıldandı.

Dr. Kingsley'den hemen hoşlandım. Okulda kolayca sıkılan biri olmama rağmen, hayattan kurtulmak için çabalayan ve bunu yapmak için eğitime yönelen çocuklara saygı duyuyordum. Ama sanırım eğitiminiz mafya tarafından finanse edildiğinde, ödemeniz gereken bir bedel vardı.

Dr. Kingsley sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Başka bir yerde de kolayca muayenehane açabilirdim. Merak ettiğin buysa, bunun bedelini ödedim. Sadece tüm bu dramayı kaçırmak istemiyorum." Ekranı açtı. "Kayıtlarınız için röportaj yapıyorum." Luca'ya baktı. "Sana bunun gerekli olduğunu söylemiştim. Senin bile bir tane var." Kocamın cevap veren bakışları karşısında başını salladı. "Sadece önemli olanları yapacağız. Başka bir yerde hastaneye yatırılmanız gerekirse, ilaçlara ve her şeye karşı alerjileriniz

Kayıtlara geçsin. Kocanız paranoyak. Düşmanların bunu istismar edeceğini düşünüyor."

"Bu mümkün," diye homurdandı Luca.

"Evet ama hastane ağına dahil olmama riski, karşı karşıya olduğunuz şey göz önüne alındığında daha büyük."

Bu sabahki kanlı çarşafları düşündüm ve bakışlarım Luca'nınkilerle buluştu. Eminim o da aynı şeyi hatırlıyordu.

Sorgulama uzun sürmedi. Ona göğüslerimde ağrı olduğunu ve temizlik cilasından nefret ettiğimi söyledim. Tuzlu ve tatlıya karşı damak tadım artmıştı. Ona aile sağlık geçmişimi, hangi ilaçlara alerjim olduğunu anlattım ve önceden var olan hastalıklar için hayır cevabını verdim. Daha sonra laboratuvar için kan aldı ve idrar testiyle hamile olduğumu doğruladı.

"Bakalım fetüsün görüntüsü var mı?" dedi doktor. Luca ve ben bakıştık. Onun yüzü boştu ama benimki muhtemelen endişeyle kazanmıştı.

Elimi sıktı ve başını eğdi. "Her şey yoluna girecek."

Düz karnıma ılık jel sürüldü. Sonra şişkin sonda cildimde kaymaya, bastırmaya ve yoklamaya başladı.

"İşte burada," dedi Dr. Kingsley. "Bu kafa." Bazı ölçümler yaptı.

Ekrandaki küçük lekeyi gördüğümde boğazım düğümlendi. Gözyaşları oluştu. "Bu bizim bebeğimiz," diye fısıldadım.

Luca bir şey söylemeyince ona baktım. Gözleri hâlâ ekrana kilitlenmişti.

Bana bakmak için dikkatini ayırdığında, bu şefkat dolu bir bakıştı ve endişemin bir kısmını kovdu.

"Bebeğimiz bir fasulye büyüklüğündeyken onu görecektir duygusal kişilerden biri olacağımı hiç düşünmemiştim."

Luca kollarını bana doladı. "Bu inanılmaz." Sesi hırçındı, sanki o da duygularıyla savaşıyormuş gibiydi.

Doktor bize sırtıttı. "Henüz hiçbir şey görmediniz... ya da şöyle mi demeliyim... duymadınız." Aramızda bir bakış paylaştı. "Bebeğin kalp atışlarını duymak ister misiniz?"

Duygularım sesimi ele geçirmişti. Sadece şiddetle başımı sallayabildim.

Çok geçmeden içimde büyüyen yaşamın hızlı pıtırtiları odayı doldurdu. Doktor haklıydı. Mutlu gözyaşlarına boğuldum.

Luca

Natalya gözyaşlarına boğuldu ve dehşet içinde gözlerimin arkasının acıdığını hissettim. Duygularımı gizlemek için Natalya'yı göğsüme bastırdım ve yere baktım. Onu yatıştırmak için sırtını okşadım ama acaba göğsümde dün geceki kurşunun acısından daha fazla hissettiğim rahatsız edici sıkışmayı mı yatıştırıyordum?

Neyse ki Rachel bizi yalnız bıraktı.

Bebeğin kalp atışları etrafımızda nabız gibi atıyordu. Yerden gözlerimi kaldırdım ve duvara, kırk haftalık bir fetüsün çerçeveli çizimine sabitledim. İsteksizce bakışlarımı tekrar ultrason ekranına çevirdim. Rachel, Natalya'nın son regl dönemine bakarak sekiz haftalık olduğunu ve doğum tarihinin Ekim ayı olduğunu söylemişti; kulaklarımdaki uğultu yüzünden tam tarihi şimdi unutmuştum. O fasulye büyüklüğündeki, kafası ve gövdesinden ibaretmiş gibi görünen lekenin kolları ve bacakları büyüyecekti.

Karım beni sıkıştırıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Odadaki hava dağıldı ve kravatımı gevşetme dürtüsü parmaklarımı kıvırmama neden oldu. Kan veren Natalya'ydı ama başı dönen bendim.

Benden uzaklaştı ve ben de kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. Gözlerinden yansıyan umut ve mutluluk göğsümün etrafındaki görünmez bandı sıkılaştırdı. Bir gülümseme yapıştırdım. "Mutlu musun?"

İç çekti. "Bozulduğum için özür dilerim." Eliyle sırlıklam gömleğimi yokladı. "Ben de seni ıslattığım için özür dilerim."

Başının üstünü öptüm. "Sorun değil, bebeğim. Eve gittiğimizde üzerimi değiştirebilirim."

"Bir bebek Luca," diye mırıldandı. "Ya erkek değilse?"

Bu beni gülümsetti çünkü onları yapmakta hiçbir sorunum yoktu. "O zaman sen bana bir tane verene kadar seni hamile tutacağım."

Sulu bir kahkaha attı ve başını göğsüme yasladı. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Natalya

Neyi yanlış yaptım?

Çarşafın her yerinde kan bulmasına rağmen bu sabah her şey mükemmeldi. Luca her zamanki çekici ve rahat halini takınmıştı. Ben kolundaki yaraya pansuman yaparken ona annelik yapmama izin verdi. Doktora gittiğimizde bile istekli ve destekleyiciydi. Ona bir oğul verene kadar bebek sahibi olmaya devam edeceğimizi söylediğinde, aklıma hemen Tralestelle'deki odaları yenileme planları geldi.

Ancak Red Oak'taki geç öğle yemeğimizden sonra, hafta sonu kalmak yerine Chicago'ya döneceğini açıkladığı baş döndürücü bir sekiz oldu. Heyecan verici yükselişler ve beklenmedik düşüşlerle dolu bir roller coaster gibiydi. Beni seviyordu. Ultrasondan hemen sonra bunu gözlerinde gördüm. Bana nasıl baktığının farkında olmayabilirdi, ama oradaydı, çok net bir şekilde kazınmıştı. Sorun, bunu düşünecek zamanının olmasıydı. Bununla savaşıyordu ama benim için çok geçti.

Ona aşkıttım ve savaşmam gereken kişi o olsa bile onun ve bebeğimiz için savaşırdım.

Luca'nın Escalade'inin uzaklaşmasını izlerken, bugünün bana verdiği sevinci teslim etmeyi reddettim. Chicago'ya dönmek için aptalca bahaneler uyduruyordu ama ben daha iyisini biliyordum. Bu ilişkide sabırlı olan bendim. Sevdığım adamı evliliğe tam anlamıyla bağlanmak konusunda isteksiz kılan şeyin ne olduğunu öğrenmek için dünya kadar zamanım vardı.

"Önemsiyor," dedi Martha arkamdan.

Kaskatı kesildim. Seyircim olduğunu unutmuşum.

"Karışmayı kes, yaşlı kadın," diye azarladı Tony.

Arkamı döndüm ve onlarla yüzleştim. Yüzlerindeki aynı sempati ifadesi karşısında dişlerimi sıktım.

Arkalarında, devasa ev benimle alay ediyordu. Ben onun sahibesiydim. Öyle davranmalıydım.

"Oh, biliyorum," dedim. "Paris'te yeterince romantikti." Gözlerimi Tony'ye diktim. "Bunu mafya adamlarının duygularıyla baş başa kalmak istememesine bağlayacağım."

Tony başının arkasını kaşıdı. "Patron adına konuşamam ama daha önce hiç karısı olmadı ve metresleri ondan bir şey beklememeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar. Sadece seninle ne yapacağını bilmiyor."

"Ben zor biri değilim," diye itiraz ettim.

"Sen de kolay biri değilsin," dedi Tony. "Belki de yaşımdandır."

"Tony Romero," diye tersledi Martha. "Natalya, Luca'nın annesi dışında bu evin sahip olduğu en kolay metres. İnanın bana, biliyorum. Mikro yönetim yapmaz."

Başımı salladım ve onları tartışmaya bırakarak yanlarından geçip gittim. Mikro yönetim yapmıyordum çünkü yeterince işim vardı. "Ben tavan arasında olacağım," diye seslendim arkamdan. "Sakıncası yoksa bütün gün aşk filmlerimi izleyeceğim. Akşam yemeğinde size katılmayacağım."

Nessa ilerlememi durdurmak için önümden koştu. Not defterine bir şeyler karaladı.

Mesajını okudum. "Özel bir şey pişirmene gerek yok. Sadece bana bir sandviç yap."

Ağzının kenarları sarktı.

Elimi omzuna koydum. "Bak ne diyeceğim. Beni şaşırt."

Gözleri parladı. Başını salladı ve hızla eve girdi.

Martha yanıma geldi. "Onu şımartıyorsun."

"Ev işlerini yaptığı sürece benim için sorun yok." Gözlerim Yvonne'u takip etti. Sabahları ilk iş olarak ve neredeyse bütün gün hep telefonuyla ilgileniyordu. Bir keresinde onu Luca'nın üvey annesinin eski odasında Chanel marka bir takım elbise denerken yakaladım. Gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalı ki, "Kan çarşaftan çıkmıyor. Muhtemelen mahvolmuştur."

"Hidrojen peroksiti denedin mi?" Martha'yı Yvonne ile ilgilenmesi için bırakmadan önce espri yaptım. Personeli idare etmek onun işiydi ve bunu otuz yıldır yapıyordu. Kitaplar dışında müdahale etmeye gerek görmedim. Doğruca tavan arasına gittim. Birkaç gündür görmediğim Bayan B. de beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Kedi tavan arasında benimle vakit geçirmekten hoşlanıyordu ve sırrımı bilen tek kişiydi.

Birkaç gündür buraya gelmemiştim çünkü Luca'nın eve dönüşü için çok heyecanlıydım. Dorian'a'nın önümüzdeki bir hafta boyunca bana ihtiyacı yoktu ve ben de Rusları çoktan araştırmıştım. Basit bir işti. En iyileri değillerdi ve itiraf etmeliyim ki daha zorlu bir iş olmadığı için sinirlenmiştim. Ama adil olan adıldı. Santino beni yakaladığında kimliğimin güvenliğini kaybettikten sonra Dorian'a'yı asılı bıraktım. Belki o da beni deniyordu. Sonuçta güven iki taraf için de geçerliydi. Onu tehlikeye atmayacağımdan emin olmalıydı.

Yeni çatı katıma giren birinin ilk fark edeceği şey büyük ekran televizyondur. Luca'nın ev sinema sistemiyle birlikte üç dev televizyon sipariş ettiğimde ne düşündüğünü merak ederek içten içe sııttım

ekipman. Üçüncü televizyon personel içindi. Onların odaları benim bulunduğum yerden malikanenin diğer ucundaydı. Her ne kadar benim açımdan cömertlik gibi görünse de, onları meşgul etmek için yaptığım hilelerden biriydi ve kablolu yayın ve popüler yayın hizmetlerine abone oldum.

Sunucular ve ağ ekipmanları şu anda dolapta duruyordu. Teslimatın ev sineması eşyalarıyla birlikte gelmesini sağladım, ancak tüm kabloları düzenleyebilmem için tasarlanmış özel kitaplıklar sipariş ettim.

Tavan aralarını bodrumlardan daha çok severdim. Bu alanın ne kadar mükemmel olduğuna inanamıyordum. Çoğunlukla boş duruyordu çünkü bodrum katı çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu. Tony, Martha ve Nessa'nın burayı temizlemesi sadece bir gün sürdü.

Eğer Luca'nın odasından malikânenin manzarası muhteşem görünüyorsa, burası da muhteşimdi. Bir hafta önceki fırtına görülmeye değirdi.

Televizyonda *Pride and Prejudice* çalarken, dizüstü bilgisayarımı kaptım ve kanepeye oturdum. Bayan B sıçradı ve yanıma oturdu. Dalgınca kediyi okşadım ve Dorian'a'yı arayarak iş için her şeyi ayarladığımı söyledim.

Cevabını beklerken, yazılım teknolojisi forumlarında her zamanki taramalarımı yaptım ve bilgisayar korsanları tarafından istismar edilebilecek bildirilen hataları veya zayıflıkları takip ettim. Göğsümdeki kalp ağrısını görmezden gelmek çaba gerektiriyordu ve doktor ziyaretimiz sırasında yaşadığım mutluluğu kontrol altında tutmak için kullandım.

Nessa yemeğimi getirdiğinde koltukta uyukluyordum ve dizüstü bilgisayarım ekran koruyucu moduna geçmişti. Film listem romantik komedilere kaymıştı.

"Teşekkürler, Nessa." Tepsiyi kabul ettim.

Not defterine yazdı. *İyi misin?*

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. "İhtiyacım olan tek şey iyi dozda hafif bir film." "

Dizüstü bilgisayarına geçmeden önce ekrana ve sonra tekrar bana baktı. Sertleştin.

Annemin öğütlerinden biri kafamın içinde çınlıyordu. "Personelin rahatına düşkün olmasına izin verme, yoksa işine burnunu sokarlar."

Ve benim işim insanların başını belaya sokabilir. "Devam et. Ben iyi olacağım."

BÖLÜM

On bir

NATALYA

Günler bulanıklaşmaya başladı ve ben farkına bile varmadan haftalar ve aylar geçti. Hamileliğimin beşinci ayındaydım ve Luca'nın yokluğuna alışmaya başlamıştım.

Üç aylık hamileyken kocamı Chicago'da görmeye çalıştım. Moretti Shipping Line ofislerinde ona sürpriz yapmaya çalıştım, ancak Vegas'ta olduğunu ve ertesi güne kadar beklenmeyeceğini öğrendim. Sonunda duygusal bir enkaz haline geldim ve Tralestelle'e dönerken yol boyunca gözyaşlarımı tutamadım.

Nereye seyahat edeceğini bildiren bir telefona bile hak kazanmadım.

Babam bile anneme bu nezaketi gösterdi.

Ertesi gün başım döndü ve kendimi pek iyi hissetmiyordum. Martha bana stresin bebek için iyi olmadığını söyledi. En azından Luca'ya kızgın görünüyordu ve Tony de kocam için herhangi bir bahane uydurmadı.

O öğleden sonra kendimi daha iyi hissetmeyince paniğe kapıldım ve Dr. Kingsley'den randevu aldım. Acil bir durum olduğu ve açık bir randevusu olmadığı için beni saatler sonra kontrol etmek zorunda kaldı ve iyi olduğumu, belki de susuz kaldığımı söyledi. Ayrıca Luca için stres yapmamam ve bebeği düşünmem gerektiği fikrindeydi. Şaşırtıcı bir şekilde Luca'dan haber alamadım ve kısa gezintim konusunda kimse beni ispiyonlamadığı için rahatladım.

Luca, cinsiyetini öğreneceğimiz on sekiz haftalık kontrolüm için geri döndü. Dr. Kingsley olaydan hiç bahsetmedi. Bir oğlumuz olacağını söylediğinde Luca alnımdan öptü ve beni tebrik etti, sonra beni Tralestelle'e bıraktı ve Chicago'ya döndü.

Görünüşe göre artık bebeğimizle de ilgilenmiyordu.

Günlük telefon görüşmeleri bile haftada ikiye düşmüştü.

Daha yeni yeni şişmeye başlayan karnıma dokundum. Hamile pantolonu giymeye başlamıştım. Luca iki aydır bana dokunmadığı için seksi görünmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Yeni bir eştim ve anne olmak üzereydim ama parlaklığımı ve kocamın gözündeki çekiciliğimi kaybetmiştim. Bunu bana zar zor bakmasından ve yarım yamalak iltifat etmesinden anlıyordum. Kalbim farkı anlayabiliyordu.

İlk doğum öncesi kontrolümüz sırasında gözlerindeki sevgiyi hayal edip etmediğimi sorguladım. Bu umuda sarıldım ama aylarca donup kaldıktan sonra benim bile sınırlarım vardı.

Yaklaşan fırtınanın sesi hayallerimi yıktı. Kanepede her zamanki pozisyonumdaydım ve Bayan B bana eşlik ediyordu. Sanırım çalkantılı havayı hissetmişti. Dizüstü bilgisayarın imleci Dorianana'nın son mesajının sonunda yanıp söndü.

"Başlıyoruz. Açık artırma hala saat 11'de."

Duygusal karmaşamı bir kenara ittim ve işime odaklandım. Yedi hayat tehlikedeydi. Henüz on altı yaşında olan dört kız. Biri on sekiz yaşında. Ve on dört yaşında iki oğlan.

Midem yemeğimi kusmakla tehdit ediyordu. Alıcıların kimlikleri elimdeydi. İki Suudi prensi. Diğer üçü oligarktı. Beş büyük alıcı. Diğerleri daha küçük oyunculardı ve ilk tercihi alamadılar.

Chicago saatiyle akşam sekizdi. Bu da iki saatim daha olduğu anlamına geliyordu. Sunucuları yavaşlatan hizmet reddi saldırılarını tercih ettim. Ödeme yapılmaması kızların ve oğlanların satılmayacağı ve Dorianana'nın onları kurtarmak için başka bir grupta anlaştığı anlamına geliyordu.

Genellikle, işlerimizden birinin ardından, açık artırmanın yapıldığı yerdeki haberlerde bir insan kaçakçılığı çetesinin çökertildiğine dair bir doğrulama görürdüm.

Ancak Santino'nun parasını çalarken kullandığım yöntemi kullanacaktım. Ağ güvenlik yazılımlarındaki bir zayıflıktan yararlanarak ödemelerini yönlendiriyordum. Programım zaten hazırды. Pisliklerin kullanacağı tüm kimlik bilgilerine zaten sahiptim.

Bazen, çiğneyebileceğimden fazlasını mı ısırđım diye merak ediyordum. Güçlü suç örgütlerine karşı mücadele ediyordum. Kocamın bu oyunda korkunç bir adam olduğunu kabul ediyorum ama beni tüm bunlara karşı koruduğunu bilmiyordu.

Yağmurun sesi çatıya sıçradı ve gece gökyüzünde şimşekler çaktı.

Şimdiye kadar bu yanımlı Luca'yla paylaşmış olmayı umuyordum ama Galluzo'yla meşguliyeti pek iyi gitmediğı için bunu son derece zorlaştırdı.

Carmine'den duyduğuma göre, Papa sabırsızlanmaya başlamıştı ama konu insan kaçakçılığı olduğunda Ruslarla iş yapmayı reddettiğı için kocamı suçlamıyordum. Bu ortak bir noktamızdı. Onun kendi savaşları vardı. Benim de vardı.

Kapı yumuşak bir sesle çalındı. "İçeri gel."

Martha'ydı. "Yine burada mı uyuyorsun?"

Başımı salladım. Bir oğlumuz olacağını öğrendiğimizden beri Luca'nın odasında uyumayı bırakmıştım. Dayanılmaz ve yalnız bir hale gelmişti, Luca'nın yatağının uyumadığı tarafına her uyandığında bana umutsuzluktan ve kalbimde bir yırtıktan başka bir şey getirmiyordu.

"Yvonne'dan sizin için başka bir oda hazırlamasını isteyebilirim."

"Merak etmeyin. Bebek odası için planlarım var. Bebek doğduğunda muhtemelen oraya taşınacağım."

"Bu sağlıklı değil."

Acı acı güldüm. "Luca'nın sağlıklı bir ilişkisi olmasını bekliyor muydun ki?"

Martha'nın gözleri kısıldı. "Umuyordum."

"Yapma," diye boğuldum. "Bu gece olmaz, lütfen? Aklımda çok şey var."

Yaşlı kadın hüznle gülümsedi. "Her yerde fırtınalar var. Özellikle güçlü bir parça geliyor."

"Fırtınaları severim." Ve yağmuru. Özellikle Paris'te yağmuru.

Martha başka bir şey söylemedi ve kapıyı kapattı. Bir nefes verdim ve Rusların Dark Web'deki açık artırma sitesine çoktan bağladığım ağ dinleyicime dönerek gelen paketleri deşifre ettim.

Birkaç dakika sonra ışıklar yanıp söndü. Kahretsin.

Bayan B. koltuktaki rahat pozisyonundan aşağı atladı ve kapıya yöneldi.
"Harika, şimdi de beni terk mi ediyorsun?"
"Miyav."
"Tamam." Kediye dışarı saldı.
Kanepeye geri döndüm ve DEC-telefonu açtım ama sinyal berbattı...
Uzaktan gök gürültüsüne benzemeyen bir patlama sesi duyuldu.
Elektrikler kesildi.
Hayır. Hayır. Hayır.
Otomatik olarak jeneratöre geçmesi gerekir.
Ama o zaman bile ya internet kesilirse?
DEC'imın hotspot'u çalışmıyordu.
Bekledim.
Ve
bekledim.
Lanet olsun. Yedek planımın zamanı gelmişti.

Jeneratörde hâlâ sorun olduğunu söyleyen Tony ile konuştuktan sonra saate baktım. Açık artırma başlamadan önce bir buçuk saatim vardı. Hazırlanmak için yeterli zamana ihtiyacım vardı.

Çatı katına çıkan merdiven boşluğu personel odasından çok uzaktaydı. Çantam hazırды ve ihtiyacım olan tek şey dizüstü bilgisayarım ve DEC idi. Daha önce, eski araçlardan biri olan Ford Explorer'ı dışarıya park etmiştim. Kimsenin onu garaja taşımadığına şükrettim. Üzerime bir yağmurluk geçirdim, kilitleri açtım ve SUV'a doğru koşmaya başladım. Diğer sorun ise kapılardı. Bir tarafı elle açıp SUV'u içeri sokmam ve sonra tekrar inip kapatmam gerekiyordu.

Red Oak'a doğru yola çıktığımda spor ayakkabılarım rahatsız edici bir şekilde sıkıyordu. Kendime lastik çizme almayı aklıma not ettim. En azından vücudum ve başım kuruydu.

Explorer sağanak yağışla mücadele ederken dişlerimi sıktım. Ön cam sileceklerim o kadar hızlı çırpınıyordu ki, uçacaklarını sandım. İleride bir ışık parıltısı gördüm. Sanki bir tünelden geçmek üzereymişim gibi hissettim.

Yağmur sihirli bir değnek değmiş gibi dindi ve ben de kurtuldum. Üniversite kasabasına beş dakika kala akıllı telefonumu hatırladım. Onu çantama koyduğumu hatırlamıyordum. Muhtemelen yine de bırakırdım çünkü

Tony'nin beni bununla takip edebileceğini biliyordum. Bu yüzden filodan eski bir Explorer seçtim çünkü üzerinde takip edilemeyecek kadar eski olduğunu umuyordum. İhtiyacım olan son şey birinin beni takip etmesinin yaratacağı strestir. İdam mangasıyla daha sonra yüzleşecektim. Zayıf da olsa bir bahanem vardı.

Cuma gecesi idi ve sokaklar yaz tatiline girmelerine bir hafta kala üniversiteli gençlerle doluydu. Aylar öncesinden belirlediğim yirmi dört saat açık kafeye vardığımda hazırlanmak için kırk beş dakikam vardı. Çok kalabalık değildi ama dikkat çekmeyecek kadar da kalabalıktı. Rahat bir köşe buldum, çantamı üzerine attım, dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve çalıştırdım. Ardından, DEC'i standa yerleştirdim ve tam barda olduğu için rahatladım.

Hotspot'a bağlandım, kalkanlarımı ve yönlendiricilerimi kurdum ve ardından Dark Web'e bağlandım. Konumumu maskeleyerek için tüm IP atlamalarını yapacak bir komut dosyası hazırlamıştım ve sonra bum, Rusların açık artırma sitesindeydim.

Koklayıcıyı tekrar etkinleştirdim ve bekledim.

Çocukları kurtaracak ekip ben bir şey yapmadan önce yerlerini almış olmalıydı. Sonra da açık artırmanın planlandığı gibi gitmesine izin verecektik.

İki saat sonra, yüz elli milyon dolarım numaralandırılmış hesaplara bölünmüştü ve muhtemelen bir grup kızgın alıcım vardı. Dark Web yoğun bir konuşmayla patladı. Geri çekildim ve izimi temizledim.

Dizüstü bilgisayarı kapattıktan sonra tüm cihazlarımı çantama doldurdum, fermuarını çektim ve omzuma asarak kafeden çıktım. Böyle zamanlarda midemin henüz yoluma çıkmamış olmasına seviniyordum. Bir sonraki işin ne olacağına bağlı olarak, yalvarmak zorunda kalabilirdim. Bu çok yakındı. Jeneratörler çalışıyor olsaydı, bu kadar stresli olmazdım. Luca yakında yeni bir jeneratör için bir yığın para harcayacaktı.

Red Oak'tan ayrılmak üzereydim ki mazeretimi hatırladım. Muhtemelen Martha beni çoktan kontrol etmiştir. Fırtına geçmişti ve Tralestelle'e dönerken camları açmıştım. Fırtınadan önceki bunaltıcı havanın yerini serin bir esinti almıştı. Neşe altımda kanatlanmış gibiydi. Sadece ferahlatıcı havadan değil, başarılı görevden dolayı da.

ARALIK Dorian'a'dan gelen bir başparmak işaretiyle pingledi. Bir gün onunla tanışmayı çok isterim. Tabii kadın olduğunu varsayarsak. Ben de kadın olduğuma dair bir işaret vermedim.

Sitenin sokağına döndüğümde midem sıkışmıştı. Kapının ışıkları parlak ve göz kamaştırıcıydı. Kapının ötesindeki malikane de aydınlatılmıştı.

Normal telefonum olmadığı için neler olup bittiğini öğrenmem mümkün değildi. Aralık ayını aceleyle sakladım.

Otomatik kapıların düğmesine bastım. Beni bekliyor olsalardı, bu onları uyarırdı. Bütün evi a y a ğ a kaldırdığım için nefret ettim.

Konağın önünde bir sıra siyah cip gördüğümde kusmaya hazırdım.

Hayır. Hayır. Hayır.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Luca hışımla evden çıktı ve merdivenlerden aşağı koştu. Dario arkasındaydı, onu tanımadığım iki adam daha takip ediyordu.

Yüzündeki öfkeli ifade neredeyse Explorer'ı geri ç e v i r i p uzaklaşmama neden olacaktı.

Kapıyı yırtıp açtığında motoru zar zor durdurdum. "Neredeydin lan sen?"

BÖLÜM

On iki

NATALYA

"Aşerdim," diye ciyakladım, kocamdan uzaklaştım ve bu onu daha da kızdırdı.

Kolumdan tuttu ve beni araçtan çekti. Hemen beni bıraktı, elleri sanki nereye koyacağını bilemiyormuş gibi havada asılı kaldı. Sonunda omuzlarımı kavradılar ama başparmakları boynumda duruyordu.

"Bir özlem." Yüzünden bir dizi duygu geçti. "Ne için?"

"Bir milkshake ve patates kızartması." Öfkesi karşısında bu mazeretin kulağa ne kadar acınası geldiğini düşündüm.

"Bir milkshake ve-" Kendini kaybetti. Kendini kaybettiğini biliyordum çünkü hemen ellerini omuzlarımdan indirdi ve benden uzaklaştı. Avucunu cipin kaputuna vurdu. "Fırtınanın ortasında milkshake ve patates kızartması almak için dışarı çıktın!"

"Hamile." Omuz silktim, biraz havai bir tavırla soğukkanlı davranmaya çalıştım. "Ve fırtınaları severim." O anda gözlerine bakamadım, çünkü benim gözlerim onun parmak eklemlerine takılmıştı. Üzerlerinde kan vardı.

Panik içinde ve ortadan kaybolmamın bakıcılarım için ne anlama gelebileceğini bilerek, "Tony nerede?" diye sordum.

Kocamın ürpertici gülümsemesi, içimde zaten bir durulama döngüsündeki çakıl taşları gibi tıkırdayan endişeyi daha da artırdı.

"Şimdi de onun için mi endişeleniyorsun?" Gözleri daha soğuk parlıyordu ama yumrukları kanlı eklemlerine rağmen sıkılıydı. "Sen bunu düşünmezken bile

ne zaman bu aşerme için gittin?"

"Ona ne yaptın?" Ona doğru bir adım attım, ama o arkasını döndü ve içeri girdi.

"Luca!" Bağırđım ve peşinden koştım.

Dario'nun yanından geçerken, "Tony'ye ne yaptı?" diye sordum.

Ama Dario'nun bakışları da aynı derecede kınayıcıydı ve tek kelime etmedi, sadece ağzını biraz daha düzleştirdi.

Luca arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti. Önünden koştım ve ilerlemesini durdurdum.

Yüzü gergin hatlarla şekillendirilmişti ama gözleri ifadesizdi. "İşini yapamadı, *tesoro*."

Sevgi sözcüğünü söyleme biçiminden kötü niyet damlıyordu. Çakıl taşları daha hızlı dönüyordu.

"Yemin ederim Luca."

"Ne yemini?" diye tısladı bana. Başını eğerek, "Burada hatalı olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yanlış mı? Yanlış hakkında konuşalım," diye karşılık verdim. "Beni terk ediyorsun. Bana bir eş gibi davranmıyorsun. Bana çocuğuna hamile olan biri gibi davranmıyorsun. Bunun bir kadının hayatındaki en mutlu anlardan biri olması gerekirken, beni perişan etmekten başka bir şey yapmıyorsun."

Taşa dönüşmeden önce gözlerinde adı konmamış bir duygu titreşti. "Sorun nedir? Romantizme mi ihtiyacın var?" diye alay etti. "Her günün Paris gibi olacağını mı sanıyorsun?"

"Artık olmayacağını biliyorum. O yüzden kendi mutluluğumu aradığım için bana kızıp buraya gelme."

"Üç saattir yoksun. Arzunu tatmin etmekten başka ne yapıyordun?" Beni kalabalıklaştırdı. "Umarım ima ettiğini düşündüğüm şeyi yapmamışsındır, bebeğim." Sesi yumuşaktı ama sözleri tehditkârdı. "Milkshake ve patates kızartmasını geri getirdin. Gerçekte başka bir adamla buluşacakken bahanen bu olabilir mi?"

Güldüm. Muhtemelen durum göz önüne alındığında en kötü tepkiydi. Ama suçlaması çok saçmaydı ve ona hak ettiğini vermekten başka bir şey düşünemiyordum.

"Buna gülmeye cüret ediyorsun." Bakışları kara buzdan tehlikeliye dönüştü. Parmakları kolumu kavradı, acı verici değildi ama rahatsız edecek kadar sıkıydı. Beni kendisine doğru çekti.

"Belki de kendi yaşımdaki insanlarla birlikte olmak istiyordum," diye alay ettim. Yaşadığım tüm acılar ve ona yalan söylediğim için duyduğum suçluluk beni pervasızlaştırmıştı. "Belki de yaşlı erkekler çok kafa karıştırıcıdır ve çok fazla beklentileri vardır." Sesim yükseldi. "Belki de senden bıkmışımdır!"

"Benden bıkmış olabilirsin, *Tesoro*. Ama benimle evlisin. Ölüm bizi ayırana kadar. Özellikle de..." Parmaklarını rahmimin üzerinde gezdirdi ve tüm varlığım buz kesti. "Sen benim çocuğumu taşıyorsun. Başka bir erkeğin çocuğunu taşıyan bir kadınla herhangi bir erkek öğrenci birliğinin ilgileceğini mi sanıyorsun?"

"Seni aldatmak için dışarı çıktığımı mı söyledim?" diye sordum. "Sadece üniversitede olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istedim. Derslerden sonra bir Cuma akşamının eğlencesini. Bana okula dönebileceğime söz vermiştin. Onun yerine beni bu malikanede esir tutuyorsun."

"Esir mi?" Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Esir tutulmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun ama sana tadına baktıracağım. Kontrollerin dışında bu evden ayrılmayacaksın."

"Zorba kurallarınızın kölesi olmayı reddediyorum."

"Bu son maceradan sonra işimi şansa bırakmayacağım."

"Beni kontrol edebileceğini mi sanıyorsun? Bu evden ayrılmak için her türlü hakka sahibim." "Sana bir seçenek sunduğum gibi garip bir varsayım altındasın." O arkamdan başını salladı.

İki askeri kanlar içindeki Tony'yi fuayenin ortasına taşıdı. Onu diz çökmesi için ittiler.

Arkamdan bir nefes sesi duyuldu. Dehşete düşmüş ifadesi muhtemelen benimkini yansıtan Nessa'ydı.

"Tony..." Boğuldum, sonra yalvaran gözlerimi kocama çevirdim. "Her şeyi yaparım."

"Ne yapacağımı sanıyorsun?"

Anksiyete tam anlamıyla korkuya dönüştü ve boğazıma sivri uçlar gönderdi. Nessa gibi konuşma yeteneğimi kaybettim.

Luca'nın gözlerinde kötü niyetli bir parıltı vardı. Daha önce hiç görmediğim bir parıltıydı ve beni korkuttu.

Silahını çekip askerine doğrulttuğunda nefes nefese kalmaya başladım.

"Hayır," dedim sonunda nefes nefese. "Benim hatalarım yüzünden onu idam edemezsiniz."

Arkamdan bir itiş kakış sesi geldi ve Nessa'nın amcasına ulaşmaya çalıştığını gördüm.

"Seni korumak onun göreviydi."

"Bu benim seçimimdi, Luca."

"Tekrar ediyorum. Başka seçeneğin yok."

"Sadece bir hataydı." Sesim boğuk bir fısıltı gibiydi. Açıkça konuşamayacak kadar tıkanmışım. "Bir daha yapmayacak. Bir daha yapmayacağım." Babam bile ikinci bir şans verirdi. Ailenin işleyişini anlamışım. Gerçek dehşet göğsümü doldurdu.

"Bir tane mi?" diye alay etti. "Chicago'ya yaptığın geziyi bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Yutkundum. "Hiçbir şey söylemedin."

"İtiraf etmeni bekliyordum ama etmedin, değil mi? İyi doktor da dahil olmak üzere herkes benden bir şeyler saklamak istiyor ama herkesin unuttuğu şey benim *her şeyi* bildiğim."

Kolunu indirdi ve bana baktı. "Odana git ve ne yaptığını düşün."

Çenesini yandaşlarına doğru eğdi. Tony'yi ayağa kaldırdılar ve görüş alanımızdan uzaklaştırdılar.

Luca sigara paketini çıkardı. "Neden hâlâ orada dikiliyorsun? Git hadi. Son kaçamağındaki sorumsuzluğunun aksine, çocuğuma dumanla zarar vermek istemiyorum."

Belki de en başta sigara içmemelisin. Kocama sırtımı döndüm. İntikam meleğinden soğuk bir zorbaya kolayca dönüşebilen bu yabancıya.

Karanlıkta kaçarken eşyalarımı ortalıkta bırakmış olmaktan korkarak doğruca tavan arasına çıktım. Normal telefonumda bir sürü mesaj vardı.

Martha bana üç tane

gönderdi. Tony bana dört

tane gönderdi.

Luca bana yedi tane gönderdi.

Kocamdan gelen son dört mesaja odaklandım. "Neredesin?

Tony seni arıyor."

"Bebeğim, lanet telefonuna cevap ver."

"*Tesoro*, endişelenmeye başlıyorum. Lütfen bana nerede

olduğunu söyle." "Eğer konu bebekse konuşabiliriz ama lütfen

eve gel."

Sonunda gözyaşları geldi. Bunun rahatlamadan mı yoksa kocamın usta bir manipülatör olduğunun onaylanmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Kocam Lucifer'di. Tony'yi vurur muydu? Sonunda diğer gangsterlerin ondan neden çekindiğini anlıyordum. Bir şey anlatmak için kendi adamlarını vururdu.

Etrafindakiler de buna izin verecekti, çünkü Dario ve Martha yüzlerinde teslim olmuş bir ifadeyle bekliyordlardı.

Kapıma vurulunca kaskatı kesildim.

"İçeri gel."

Nessa kapıyı açtı. Elinde patates kızartması torbam ve milkshake'imı taşıyan içecek tutucum vardı.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Onları dışarı atmalıydın."

Anlamadığım bir şey imzaladı ama kızgın olduğu belliydi. "Ben-"

Not defterini çıkardı ve üzerine bir şeyler karaladı. *Kocan bir pislik.*

"Öyle."

Onu temizledi ve üzerine öfkeyle yazdı. *Neredeydin?*

"Sana cevap vermiyorum, Nessa."

Beni düşündü, dudakları inceldi. *Sırt çantan bende.* Kahretsin.

Unutmuşum.

Martha'nın ya da Bay Moretti'nin görmesini istemiyorum.

"Gerçekten bir şey değil," diye geçiştirdim. "Üniversite hayatını özlediğimi söylerken yalan söylemiyordum."

Bir dahaki sefere insanları öldürtme.

Suçlamasının ne kadar acı verdiğini bilmiyordu. Tarih tekerrür ediyordu. Neyse ki çok ileri gitmedi, yoksa Luca silahı bana çevirseydi daha iyi olabilirdi.

"Gerçekten üzgünüm," dedim ve sonra etrafıma bakındım. "Luca artık beni istemediğine karar verene kadar bu malikânenin dört duvarını terk etmeyeceğim." Son sözlerimi söylerken sesim çatallaştı çünkü kocamdan ne kadar nefret etsem de bu son birkaç ayın özlemine silemeyeceğini biliyordum. Paris çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Bebeğimizin ilk sonogramını gördüğünde gözlerinde gördüğüm şefkati özlüyordum.

O zamandan beri kocam giderek daha da uzaklaşmaya devam etti.

İlk başta, öfkesini görmenin bir umut olduğunu ve beni önemsedğini düşündüm. Ancak eve döndükten sonra bana davranış biçimiyle yan yana gelen mesajlarının ışığında, kalbimin içine düşmesine izin verdiğim sonsuz aptallık döngüsünü fark ettim.

Luca'yı hâlâ seviyordum.

Ama beni hala sevmiyordu.

Luca

"Sence de biraz fazla ileri gitmedin mi?"

Viskiyi geri attım ve Dario'ya ters ters baktım. "Hayatımdan elli yıl çaldı, şu anda Ruslarla ilgili bir sürü dedikodu olduğundan bahsetmiyorum bile. Malikaneden ayrılmak güvenli değil." Onun olmasını beklediğim yerde.

"Carmine açık artırmalarının tekrar vurulduğunu ve tahminen yüz elli milyon doların ortadan kaybolduğunu söyledi. Elbette Orlov paranın kendilerine ait olmadığını söylüyordu ama insan kaçakçılığı işini gizlemek için birkaç grubu olduğunu biliyoruz."

"Bu iş kötü şans getirir," dedim. "Yolcuları başka bir yere taşımadığım için beni suçluyorlar."

"Danışmanınız olarak size söylüyorum, eğer böyle yapsaydınız pişman olurdunuz. Doğru kararı verdin. Sen böyle biri değilsin Luca. Ellerinde ne kadar kan olsa da, çocukların kanı bunlardan biri olmayacak."

"Tony nasıl?" Bu konudaki ahlak anlayışımı tartışmaktan rahatsız oluyordum. Uyuşturucudan kazanç sağlamadığım sürece bunu görmezden gelebilirdim. Ama yeraltı dünyasındaki diğer oyuncular kadar acımasız olmazsam, bunu bir zayıflık olarak göreceklerinden endişeleniyordum. Natalya'nın bir zayıflık olmasına izin veremezdim. Bu yüzden adamlarımın önünde ona sert davranıyordum. Ange'ye onu ararken evi nasıl yerle bir ettiğimi anlatmalarını istemiyordum. Bu yüzden Tony'yi tehdit ettim, yoksa onu kollarımın arasına alırdım, hatta belki de yıkılır ve nerede olduğunu bilmediğim için aklımı kaçırdığımı söylerdim. Sonra da yaş farkımızla ilgili benimle alay etmeye cüret etti. Karımın dersini alması gerekiyordu.

"Martha onunla ilgileniyor. Kaburgası kırılmış olabilir." "Doktora görünmesi gerekiyor mu?"

Dario parmaklarıyla masanın kenarına vurarak, "İyi olacağını söyledi," dedi.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Natalya'nın sana söylediklerine inanıyor musun?"

"Karımın ne söylediğini tartışmak istemiyorum."

"Başka erkeklerle birlikte olabileceğini söylemesine verdiğiniz tepki farklı.

Kıskanmıştın."

Alaycı bir şekilde kıkırdadım. "Bu kıskançlık değildi, dostum. Bu gurur ve sahiplenme duygusuydu. Hiçbir kadın Luca Moretti'yi aptal yerine koymaz, özellikle de benim adamlarımın önünde."

"Senden nefret edebilir, biliyorsun."

"Beni seviyor ve özlüyor," dedim kendimden emin bir şekilde. "Chicago'da bana sürpriz yapmaya çalıştığında bilmediğimi sandı. İyi ki Vegas'taydım, yoksa bana karşı geldiği için onu cezalandırmaktan başka çarem kalmazdı."

"Gereksiz yere zalimlik yapmıyor musun? Martha zavallı kızın yalnız olduğunu ve sürekli romantik filmler izlediğini söylüyor."

"Bunu telafi edeceğim. Biraz romantizmle onu etkilemek kolaydır."

"İkiniz her yakınlaştığınızda bunu boşa çıkarıyorsunuz." Dario eğildi tepkimi izliyordu. "Bu kız hangi ucun yukarı ya da aşağı olduğunu bilmiyor."

"Bunun kendi iyilikleri için olduğunu anlayana kadar onları oyala," dedim. "Bebek doğduğunda meşgul olacak. O zaman Vincenzo ile yaptığım erkek varis ve doğrudan soydan gelme anlaşmasını yerine getirmiş olacağım."

"Ama o da senin varisin olacak mı? Oğlunuzu Galluzo'ya teslim edeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Suçluluk duygusu beni rahatsız etti. "Kulağa çok arkaik geliyor. Oğullarımdan biri Galluzo'ya katılmayı seçerse, Moretti adı güçlü olur. Emilio gurur duyardı. Junior ölmüş olabilir ama Chicago'yu emin ellere bıraktığı için huzur içinde yatmalı."

"Oğullarım. Natalya'ya damızlık kısırak gibi davranıyorsun."

"Beni iğnelemenden bıktım artık." Saatimi kontrol ettim. "Tony'yi ara. Bu adamın acısına son vermenin zamanı geldi."

Birkaç dakika sonra Natalya'nın koruması içeri girdi.

"Patron." "Yüzün nasıl?"

Tony sırtıttı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Anne gibi acıyor."

"Güzel," dedim kayıtsızca. Yeni bir bardağa viski doldurdum ve ona doğru ittim. "Biliyorsun Natalya o fırtınada araba kullanırken yaralanabilirdi."

"Evet. Jeneratörleri kontrol ettiğinde bir şeylerin peşinde olduğunu anlamalıydım." demeden önce sağlıklı bir yudum aldı.

"Saat kaçtı?" Dario sordu.

"Bilmiyorum... dokuz buçuk civarı... belki ışıklar söndükten on beş dakika sonra."

"Işıklar yarım saat sonra geri geldi," dedi Dario. "Dokuz buçuk. O kadar uzun süre bekleyemedi ve kaçmak zorunda mı kaldı?"

"Kullandığı araç Explorer'dı." Öne doğru eğildim. Onun kaybolmasına duyduğum öfke ve endişe gözümü o kadar kör etmişti ki bunu fark edememiştim. Herkes gözden kaçırmıştı ya da daha da netleşiyordu çünkü milkshake ve patates kızartmasıyla ilgili uyduruk bahanesi işe yaramamıştı.

Dario, "Araç zaten dışarıda park halindeydi," diye belirtti.

"Bu küçük yolculuğu o planladı," dedim. "Işıkların sönüp sönmemesi önemli değildi."

Tony, "Ama ışıklar sönmeseydi kaybolduğunu anlardım," dedi. "Kapıdaki alarm bana haber verirdi."

"Asla bilemeyeceğiz, değil mi?" Tony'ye söyledim. "Ve bu gece karımı yeterince korkuttum. Onu zorlamayacağım." Zaten benim bir canavar olduğumu düşünüyordu, muhtemelen beni babası ve Santino ile aynı kategoriye koyuyordu. Ama babasını seviyordu, bence beni de sevmeliydi. Sadece benim doğama ve aileyi yönetme şeklime alışması için ona zaman tanımam gerekiyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten üzgünüm patron."

"Son şansın Tony. Seni yeniden atamalıyım ama yüzündeki morluklar karımın kurallarına bir daha karşı gelme konusunda iki kez düşünmesine neden olacak."

Başını salladı.

"Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma. Bir dahaki sefere seni gerçekten vurmak zorunda kalabilirim. Defol git buradan."

Natalya bir adamı içkiye sürükleyebilir. Dario bana karıma gitmemi ve bir şişenin arkasına saklanmayı bırakmamı söyledi. Onunla alay ettim. Onunla yüzleşmekten korkmuyordum.

Yatak odamıza geldiğimde orada değildi. Bir an için yine ortadan kaybolduğunu düşündüm ve kalbim boğazıma düğümlendi. Sonra Tony'nin bana bir süre önce karımın tavan arasında uyumaya başladığını söylediğini hatırladım.

Natalya içimde beni rahatsız eden pek çok duyguyu canlandırdı. Dario kıskanç olduğumu söyledi. Hissettiğim şeyin bu olduğunu kabul etmeyi reddettim. Bu bir güvensizlik işaretiydi. Güvensizlik ise zayıflık işaretiydi.

Ama karım beni şaşırtmaya devam etti. Son birkaç aydır uysal bir eş olduğuna inanmama izin verdi, sonra da böyle bir numara yaptı. Ben değil.

Düşmanımı canını acıtacak şekilde vurmadan önce onu rahat ettirme taktiğimi kullandığı için onu suçladım.

Öğrenci ustasından öğreniyordu ama benim birkaç numaram daha vardı. Onun sadakatini kazanma oyunu geri tepiyordu ve bebek dört ay içinde doğacaktı. Vincenzo kızını ziyaret etmek için sabırsızlanıyordu ve bebek doğduğunda onları davet etmemi beklediğini ima etti.

Onun sonsuz sadakatini kazanana kadar kayınpederimin karıma yaklaşmasını istemedim.

Ama aldım. Baskı altında aldım. Natalya kimsenin günahlarının bedelini ödemesine izin vermeyecek kadar iyi kalpliydi ve bu olay bana sadece onun üzerinde tutabileceğim bir koz verdi. Çok zor bir durumdu. Paris'teki hatayı tekrar yapmak, ona dünyamızın birbirimizin etrafında döndüğü gibi romantik fikirler vermek istemiyordum. O zaman amacına hizmet etmişti. O hamileydi.

Çatı katının kapısı kilitli değildi. Kapıyı çalmaya zahmet etmedim ama yavaşça açtım. Natalya kanepede uyuyordu. Yastığın üzerine dökülen sarı saçlarıyla bir meleğe benziyordu. Daha önce onu hiç görmediğim pijamalarını giymişti.

Kedi onun yanında yatıyordu. Kedilerin hamile kadınların yanında olması sağlıklı mıydı?

"Kışt," dedim Bayan B.'ye.

Bana tısladı ve çekip gitti. Şaşırmıştım. Genellikle Bayan B. önce bana sürtünürdü, ama görünüşe göre gözden düşmüştüm.

Çatı katının kenarına kadar yürüdüm ve pencereden dışarı baktım. Ay bulutların arasından çıkmış, ışınlarını araziye yayıyordu. Orada hissettiğim ani sızı yüzünden göğsümü ovuşturdum. Natalya'nın burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Gözlerim büyük ekran televizyona ve her iki yandaki kitaplıklara kaydı, ayın ışığı üzerlerinde parlıyordu. Bir kitap çıkardım ve inceledim. Karımın kafası romantizm ve kahramanlarla doluydu, yine de kötü adamlarla takılıp kalmıştı.

Benden kahraman muamelesi görmediğini fark ettiğinde sarı saçlı Adonis'ini aramak için Red Oak'a gidip gitmediğini merak ettim. Ağzım kıskançlık olduğunu kabul etmeyi reddederek alaycı bir ifadeye büründü. Ama karımı yalnız bırakarak burada kendi dünyasını kurdu. Benim parçası olmadığım bir dünya. Bu gelişmeden hoşlandığımdan da emin değilim.

Yanına dönerek ona baktım. Benim düşüncelerim kafamda dönüp dururken onun bu kadar huzurlu bir şekilde uyuyabilmesi beni rahatsız ediyordu. Fakat

Hamile kadınlar daha çok uyuyor gibiydi. Dario masama "Beklenti" kitaplarından birini bırakma cüretini gösterdi. Uzun süre çekmecedeki sakladım, ama sonunda bir oğlumuz olacağını öğrendiğimizde açtım.

Onu uyandırmalı ve odamızda uyuması gerektiğini söylemeliydim. Çok fazla içmiştim ve onu düşürme, ona ve çocuğumuza zarar verme riskini almak istemedim.

Eğilerek yanağını parmaklarımla okşamak ve onu uyandırmak için kolumu uzattım ama elim geri çekildi ve doğruldum. Bugün bir şey kanıtladıysa, o da konu karım olduğunda tepkilerimi kontrol edemediğimdi.

Kardeşimin patron olarak başarısızlıklarından sorumlu bir zayıflık.

Onu ve karısını öldüren, yeğenimi yetim bırakan bir zayıflık.

Benim olmayacak bir zayıflık.

BÖLÜM

On üç

NATALYA

"Luca seni kahvaltı masasında istiyor."

Bu sabah Tony'yi gördüğümde dehşete kapıldım. Yüzü mosmordu ve dudağı yarılmıştı. Nessa'nın benden nefret etmesine şaşmamalı. Luca'nın tavan arasına çıkıp yanında yatmamı talep etmemesine şaşırmış ve rahatlamıştım. Tony'ye yaptıklarından dolayı öfkeliydim ve onun yanında uyumaya dayanabileceğimden şüpheliydim.

"Çok özür dilerim." Özrüm yetersiz kalmıştı çünkü içten içe yedi çocuğu açık artırmayla satılmaktan kurtardığımı biliyordum.

Korumam omuz silkti. "Olan oldu. Patron beni kovamazdı çünkü ben ailenin bir parçasıyım. İşimi savsakladım."

Önünde yürümem için eliyle işaret etti.

"Chicago'da yapılacak çok daha ilginç şeyler varken bana bakıcılık yapmaktan nefret ediyor olmalısınız."

"Ben bunu gizli servis işi olarak görüyorum," diye kıkırdadı. "Patronun karısını korumak bir ayrıcalıktır."

Basamakların dibinde, duvarın yanında duran adama çenesini eğerek baktı. "Rocco'yu tanıyorsun, sana göz kulak olmaya yardım edecek. Üzgünüm Natalya ama şu andan itibaren malikânede nereye gidersen git yanında bir koruma olacak."

Tony arkasını döndü ve arka kapıdan dışarı çıktı. Onu takip etmek istedim ama daha iyisini biliyordum.

Rocco'nun yüzü anlaşılmazdı ama ondan yayılan onaylamama duygusunu hissedebiliyordum. Yemek salonuna doğru ilerlerken, bana bakma zahmetine bile girmeyen Nessa da dahil olmak üzere diğer personelin yanından geçtik.

Tralestelle'in metresiyken herkesin benden nefret ettiği bir tutsağa dönüşmüştüm. Beni şımarık bir velet olarak görüyorlardı.

Yemek odasına girdiğimde Yvonne'un Luca'nın üzerinde gezindiğini ve onunla flörtöz sözler konuştuğunu gördüm.

"Bu birinci sınıf İtalyan kahvaltı sosisi. Dünkü teslimatçıya göre hiç dondurulmamış." Yvonne bir kız öğrenci gibi kıkırdadı. Üniformasının düğmelerinin göğüs dekoltesine kadar açık olduğunu ve kısa bir etek giydiğini ben mi hayal etmişim? Makyajı ve kırmızı rujuyla bir oda hizmetçisi porno filminin yıldızı gibi görünüyordu.

Kocam ise sadece gülümsedi ama beni gördüğünde bakışlarımı tutarak, "Teşekkür ederim Yvonne. Bunu da görevlerine ekleyebilirsin."

Ne?

"Bay Moretti?"

Ona sırtıttı. "Teslimatlardan sorumlu olmak."

"Oh." Güldü ve adamın omzuna dokunma cesaretini gösterdi. "Elbette."

"Teşekkür ederim, Yvonne," dedim. "Bize izin verirseniz, bir şeyler içmek istiyorum."

kocamla kahvaltı."

Diğer kadın bana ters ters baktı ama Luca'nın önünde bana karşı gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Kocamın yanındaki koltuğuma oturdum. Herhalde oturmadan önce izin istememi beklemiyordu, üstelik bir buzdağının soğukluğunu yayarak beni donma tehlikesiyle karşı karşıya bırakmışken.

"Yvonne ile daha iyi başa çıktığını görüyorum." Bana bakmıyordu ama sosisinden bir ısırık alıyordu.

"Aramız iyiydi. Bana karşı asla sınırı aşmadı." Bir bardağa portakal suyu doldurdum.

"Güzel. Öğreniyorsun."

Tabağımı frittata ile doldururken, çevresel görüşüm Luca'nın bıçağını ve çatalını bıraktığını yakaladı. Bana bakıyordu.

İsteksizce bakışlarına

karşılık verdim.

"Bekliyorum," dedi. "Dün

gece için özür dilerim."

Gözleri benimkileri aradı ve irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Ve seni affetmiyorum."

"O zaman neden özür dilememi bekliyorsun?" diye sordum. "Gözlerinde pişmanlık görmüyorum, sadece daha fazla meydan okuma görüyorum."

Gözlerimi indirdim ve kravatındaki düğüme baktım. "Bunu bir daha yapmayacağım." Sonra çenemi kaldırdım. "Bana başka bir muhafız atamışsınız. Bu gerekli mi?"

"Kurnazlığın ve manipölasyonunla parmağında oynatamayacağın birine ihtiyacım var."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Çıkarıcı olan ben miyim?"

"Ben kendiminkini büyük kahverengi gözlerin ve sahte masumiyetin ardına saklamıyorum."

Buna bir şey diyemedim çünkü masum olmaktan çok uzaktım. "Yaşıma ve görünüşüme engel olamıyorum. Beni hafife almaları insanların suçu."

"Yani öğreniyorum." Bakışları beni delip geçti. "Dün gecenin tekrarlanmasına izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Ağızımdaki tükürük kurudu ve yutkunmakta ya da kelimeleri söylemekte zorlandım. Bu yüzden kısa bir baş selamı verdim.

Martha içeri girdi ve önüme bir kase granola ve yoğurt koydu. "Çok fazla yemek var."

"Daha fazla yemelisin," dedi yaşlı kadın nazikçe. Gözlerimin arkası yandığında telaşlandım ve dağılmanın eşiğinde olduğumu fark ettim. Bu sabah bana sempati gösteren tek kişi oydu.

"Denerim" diye mırıldandım.

Martha omzumu sıktı, sonra da odadan çıkmadan önce Luca'ya onaylamayan bir bakış fırlattı.

Sessizlik içinde yemeğe devam ettik. Gümüş çatal bıçakların şingirtısı odada garip bir ses yaratıyordu. Önümdekileri yemeye çalışmak umurumda değildi, çünkü Dr. Kingsley daha fazla kilo almamı istiyordu. Ama Luca'nın benden istediği tek şey bir özürse, o zaman sessizlik daha iyiydi. Nereye gittiğim konusunda beni sorgulayacağından korkuyordum.

Luca yemeğini bitirdi ve ağzını silmek için peçeteyi eline aldı. Gözlerimi tabağımdan ayırmıyordum ama yanımdaki adamın da farkındaydım. Arkasına yaslandı, bana baktı ve bir elinin parmaklarını masaya vurmaya başladı.

Ona kısa bir süre baktım. "Bir yere gitmen gerekiyorsa, yemeğimi bitirmemi beklemene gerek yok."

"Hayır, bunu şimdi halletmeyi tercih ederim," dedi kararlılıkla.

Omurgam yaklaşan bir saldırıya karşı sertleşti ve portakal suyu midemde şıpırdadı.

"İyi uyuyor musun?"

Beklenmedik soru karşısında geri çekildim. "Evet."

"Hamileliğinle birlikte strese girmeni istemiyorum. Birbirimizden beklentilerimizi belirlememiz ileride bizim için daha iyi olacaktır."

"Benden Tralestelle'de kalıp ev kadınlığı yapmamı bekliyorsun. Bunu anlıyorum."

"Kocanız olarak ihtiyaçlarınızı karşılayacağım." Ses tonu, gazetedeki sıkıcı bir başyazıyı yüksek sesle okuyormuş gibi gerçekçiydi. "Sana değer veriyorum Natalya, ama sanırım bir gün aşk kahramanlarından birine dönüşeceğim fikrine saplanıp kalıyorsun."

"Sanırım bir kahramandan çok bir kötü adam olduğunu itiraf ettin." Ve keşke böyle söylediğinde ona inansaydım. Bunun yerine, onu yanlış anlaşılmış bir anti-kahraman olarak resmettim.

Gözünün altındaki tik dışında yüzü sabit kaldı. "Güzel. O zaman bir sonraki sözlerim sorun olmayacak. Dinleyin çünkü bunlar önemli ve kendimi tekrar etmek istemiyorum çünkü gerçekler canınızı yakabilir."

Neden o daha sözlerini söylemeden kalbim kırılmış gibi hissediyordum?

"Bitir artık şu işi," diye son nefesimi veriyormuşum gibi mırıldandım.

"Sana değer veriyorum ama seni asla sevmeyeceğim." Aynı monoton ses tonuyla söylediği bu sözler bile kalbimi paramparça etti. Öyle büyük bir katliamdı ki, parçalanan parçalar boğazımdaki acı dolu hıçkırıkları hapsediyordu.

Ve o mülayim ses tonuyla devam etti. "Seni asla aşk romanlarında hayal ettiğin şekilde sevmeyeceğim." Az önce değer verdiğim tüm romantik kavramları yerle bir ettiğinden o kadar habersizdi ki.

Büyük gözyaşları oluştu ve yanaklarımdan aşağı döküldü.

Kesik kesik nefes verdim. "Onu alıyorum."

Eli yanağıma dokunmak için uzandı. Dokunuşundan irkildim.

Çenesi kararlılıkla sıkıldı. "Seni incittiysem özür dilerim ama bence bu beklentilerin çocuk gelmeden önce belirlenmesi gerekiyor."

"Oğlumuzu sevecek misin?"

"Elbette. Ama onu ailelerimizin geleceğini düşünerek değerlendirmeliyim."

"Ya onun için bu hayatı istemiyorsam?"

"Saçmalama. Bu anlaşmalı evliliğe neden girdiğimizi kabul ettiniz ve tümüyle biliyorsunuz."

"Evet! Çünkü babama yardım edebilirsin. Bunun çocuğumuzla hiçbir ilgisi yoktu." Gözyaşlarımı yanaklarımdan sildim, öfke onları kuruttu.

Gözlerinde bir şey titreşti ve sonra ifadesi ısındı. Bu sıcaklığa artık güvenmiyordum. Onun değişken ifadelerinden bıkmıştım. Çıkarıcı bir piçle evlenmişim.

"En azından kimyamız uyuşuyor, değil mi?" Sırıttı.

"Kimya mı? Beni iki aydır sikmedin."

"Açık görünmüyordun ve ben de seni zorlamak istemedim."

"Oh, lütfen, Luca, bu saçma bir bahane. Beni becermek istemiyorsun çünkü her becerdiğinde kendini bana daha yakın hissediyorsun ve bu seni korkutuyor."

"Beklentiler hakkında ne demiştin?"

"İşte bu yüzden benden uzak duruyorsun."

"Ben çok meşgul bir adamım Natalya. Burada güvende olduğun için mutlu ol."

Aptal kalbim ona baskı yapmak istiyordu ama o hâlâ buna karşı koyuyordu ve açıkçası, ayaklar altına alınmış duygularımın onun reddetmesini ve alay etmesini kaldırılabileceğinden emin değildim.

Ben de endişeli bir eşten *beklenen* soruyu sordum. "Neler oluyor?"

"Santino'nun ardında bıraktığı karmaşaya sizi dahil etmek istemiyorum ama Ruslar, kendilerine çok büyük miktarda paraya mal olan ve kârlı gelir kaynaklarından birini kapatan başarısız iş anlaşmalarından biri için Chicago'yu suçluyorlar. Rocco'nun yanı sıra mülkü korumakla görevli beş adamım var."

"Peki ya kontrollerim?"

"Mümkün olduğunca Rachel sizi burada ziyaret edecek. Taşınabilir bir ultrason cihazım yolda."

"Bu aşırıya kaçmak olur."

"Benim olanı korurum, *tesoro*." Elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı.

"Seni önemsiyorum. Lütfen buna inan."

İçim hâlâ onun ağzından çıkan her şeye inanmak için parçalanıyordu.

"Sen ne dersen o."

"Şimdi," dedi, benim iğneleyici cevabımı görmezden gelerek.

"Sıkılmanı istemiyorum."

"Arazide yapacak başka bir şey yok. Tam bir kadronuz var."

"Var," dedi. "Oğlumuz olacağını biliyorsun. Neden çocuk odasını hazırlamaya başlamıyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve bu sabah ilk kez kalbimden bir sevinç patlaması oldu. "Bunu yapabilirim."

"Bizim odanın yanındaki olabilir mi?" diye önerdi. "Böylece bebek ağladığında yakınımızda olur."

"Tamam."

"Daha önce de söyledim, siyah kartım sende. Kullan onu."

Luca gitmeden önce rutin olduğu üzere, onu cipe kadar geçirdim. Her zamankinden daha fazla mafya askeri vardı ve dün bozduğum açık artırmanın şu anda kocamın başını ağrıtanla aynı olduğundan hiç şüphem yoktu.

Beklentilerini kabul ettiğimi düşündüğü için daha iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Yine de haklıydı. Bebeği düşünmek zorundaydım.

"Kendine iyi bak." Beni dudaklarımdan öptü ve bir Escalade'in ikinci sırasının arkasına, diğer ikisinin arasına geçti.

Arkamı dönüp eve girmeden önce konvoyunun gidişini izledim. Kaçma konusunda bir uzmandı ve kreş konuşmalarıyla dikkatimi dağıttı. Hakkımı yemeyeyim, ilk heyecandan sonra bunun farkına vardım, artık bana sadece bir kemik verdiği gerçeğiyle kör değildim.

Bebek doğduktan sonra işler değişecekti çünkü koşulsuz sevgiden daha azını kabul etmeyecektim. Bunu görmek için Luca'nın yeğenine bakmam yeterliydi. Sera ve Matteo tarih kitaplarına geçecek bir aşk yaşıyorlardı. Sera bana Matteo'nun çok sevdiği Jaguar'ını benim dengesiz kuzenimden kurtarmak için nasıl mahvettiğini anlattı. Sonra bana Matteo'nun onun sevgisini kazanmak için yaptığı her şeyi anlattı. O gün batımı teklifi her şeydi. Ben de böyle tutkulu bir aşk istiyordum.

Dizüstü bilgisayarım hâlâ Nessa'daydı. Onu aramak için mutfağa gittim, personel yemeğini kaldırmakla meşguldü. Mutfakta hâlâ yemek yiyen birkaç adam vardı, ben de çocuk odası olacak odayı kontrol ettim.

İkinci kattaki odalarımıza doğru döndüğümde Rocco beni takip etmedi. Balkonun yanındaki kafesten aşağı inmediğim sürece oradan çıkış yoktu. Yatak odamızın kapısı açıktı. Yvonne muhtemelen temizliyordu. Tam yanından geçmek üzereydim ki dışarı çıktı.

Yüzündeki alaycı ifade karşısında tüylerim diken diken oldu. "Odayla işin bitti mi?" diye sordum.

"Acele etmiyorum," dedi. "Zaten yakın zamanda kullanmayacaksınız gibi görünüyor."

Ona doğru bir adım attım. "Hayır, Yvonne. Acele edemezsin. Nessa mutfakta çok meşgul. Git ona yardım et."

"Mutfak benim görevim değil."

"Senin görevin benim ya da Martha'nın sana söyledikleridir. Bana kendimi tekrar ettirme." Gözlerini oymadan önce yanından uzaklaştım. Kocamla nasıl flört ettiğini hatırladım.

"Son Chicago dedikodularını kontrol ettin mi?"

İç çekerek arkamı döndüm.

"Endişelenmiyorum-"

"Belki de yapmalısın," dedi nazlanarak yatak odamızın kapısını kapatıp ters yöne doğru yürümeye başlarken. "O zaman kocanın neden yatağını paylaşmadığını anlarsın."

Yvonne'un kötü niyetinin isabet etmesinden dolayı kendime kızarak aceleyle çocuk odasına dönüştüreğim yatak odasına gittim ve normal telefonumu çıkarıp Chicago haber sitesini açtım. Başta bir şey göremedim, ta ki sayfayı en aşağıya kadar kaydırıp Luca'nın bir resmini görene kadar. Üzerine tıkladım.

Yeni bir kulübün açılışıydı.

Orada sosyete ve politikacılarla birlikteydi. Düğünümüze katılan bir meclis üyesini ve belediye başkanını tanıdım. Yani Luca yeni kulüp açılışlarıyla mı meşguldü? Bunda garip bir şey yoktu. Kulüpler para temizlemek için kullanılırdı.

Ama en alttaki fotoğraf gözüme çarptı. Jessica, Luca'nın son kız arkadaşı, onunla bir fotoğrafta yer alıyordu.

Başlıkta şöyle yazıyordu: Eski kız arkadaşı Moretti Denizcilik Hattı CEO'suna yakınlaşıyor. Natalya Moretti nerede? Gelin ve damadın parıltısı söndü mü?

Boğazımda bir yumru oluşmasına rağmen, aynı sosyal çevrelerde hareket ettikleri mantığına sarıldım.

Sayfayı kapattım ama elbette başka bir şeyi kontrol etmem gerekiyordu. Her ikisinin adını da Google'da arattım.

Keşke yapmasaydım. Keşke Yvonne'un beni internette takip etmesine izin vermeseydim. Keşke cehaletimi korumuş olsaydım çünkü buradan yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Moretti eski kız arkadaşıyla Vegas'ta otel açılışında."

Haberin zaman damgası onun gittiği zamana denk geliyordu ve ben bilmiyordum. Birden başım döndü ve banyoya koşup midemdekileri boşalttım. Kahvaltı birkaç saat önce olduğu için çoğunlukla safraydı ve kuru kusma acıtıyordu. Dünyam başıma yıkıldı.

Keşke tüm bu kalp acısını unutmamı sağlayacak bir teknoloji ya da sihirli bir hap olsaydı. Bu hayatı ve onun saçma sapan beklentilerini unutmayı. Luca'ya olan aşkımı unutmayı.

Bunun yerine, birlikte görüldükleri diğer dört makaleyi okudum. Magazinciler, ihtiyatlı olmak için ayrı ayrı geldiklerini, çünkü mafya erkeklerinin metres tutabilmelerine rağmen, eşlerine açıkça saygısızlık etmemeleri gerektiğini düşünüyorlardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kendimi destekleyemiyordum. Telefon fayansların üzerinde takırdadı. Bir şeyin ağlayamayacak kadar canımı yakması mümkün müydü? Sanki duygularımdan kopmuş gibiydim.

Hamile karnımın alt kısmındaki ısrarlı bir çırpıntı beni düşüncelerimin hapisanesinden çekti. Yüzüme bir gülümseme getirdi. Bu sadece midemin kuru kabarmasından kaynaklanıyor olabilirdi ama bunun bebeğimin bana her şeyin yoluna gireceğini haber vermesi olduğunu düşünmek istiyorum.

BÖLÜM

On dört

NATALYA

"Luca..." İçimdeki dolgunluk çok iyi hissettirdi.

"Çok sıkı ve ıslaksın," diye inleyerek arkamdan yavaşça ama istikrarlı bir şekilde içime girdi. İkimiz de yan yatmıştık, sol eli sekiz aylık dev göbeğimin altındaydı. Parmakları klitorisimin üzerinde daireler çiziyordu. Darbeler halinde patladım. Luca geri çekildi ve hemen üzerime çıktı. Döl ipleri kıcımdan aşağı sıçradı. Bir kısmı yüzüme çarptı.

Sırt üstü kaydım. "Zaten otuz sekiz haftalık hamileyim. Bebek şimdi gelse de sorun değil."

Hâlâ sikini sağarken bana sıırttı. "Biliyorum. Ama seni işaretlemeyi seviyorum." Luca gözlerini kapadı ve ürperdi. Her damlasını sıktıktan sonra tatmin edici bir nefes verdi ve yataktan kalktı. "Sana bir banyo hazırlayayım."

Kocamın güzel kıcına baktım, hamilelik azgınlığımı beni becermesi için bahane yaratmak için kullandığımdan pişman değildim. Red Oak'a kaçışımdan iki hafta sonra tavan arasına çıkmayı bırakmış ve yatak odamıza geri taşınmışım. Jessica'yı o resimlerde görmemin kararımı hızlandırıp hızlandırmadığından emin değildim ama kocamı ihmal ediyorsam Luca'nın sadakatini talep edemezdim, değil mi? Ayrıca Sera ve Matteo'nun düğününe katılmak için New York'a gitmemiz gerekiyordu ve Luca bana bir hafta kalacağımızı bildirdi. O anki haliyle, aramızdaki bu uçurumla kocamın yanında hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

Ben de ona muhtaçmış gibi görünmeden, sadece pratik bir şekilde bir metresi olup olmadığını sormaya karar verdim. Beni yatak başlığına yaslanmış, onu beklerken bulduğunda yaşadığı şaşkınlığı hâlâ hatırlıyorum.

Luca muhtemelen evlilik yatağımıza döndüğüme inanamayarak kapının önünde durakladı. Kapıyı dikkatle kapatırken yüzünde temkinli ve düşünceli bir ifade vardı. Hiçbir şey söylemeden dolaba doğru yürüdü. Çeketini çıkardıktan sonra dışarı çıktı. Gömleğinin düğmelerini açarken, "Buraya geri mi taşınyorsun?" diye sordu.

"Koridorun sonuna gidip çatı katına çıkan merdivenleri çıkmak giderek zorlaşıyor."

Gömleğini çıkardı ve kuru temizleme torbasına koydu. "Endişelenmeye başlamıştım. Sanırım iyi bir egzersiz ama bunu yapmanın daha iyi yolları var." Çenesini pencereye doğru eğdi. "Güzel bir bahçemiz ve temiz havamız var."

Kollarımı kavuşturdum ve yatağa bir dizimi koyarak uyku tişörtümün kalçamdan aşağı kaymasına izin verdim. Muhtemelen pembe külotum gözünün önüne gelmiştir. "Ben de öyle yapıyorum."

Tetikte olmak vücudunu sertleştirdi. "Başka bir şey mi var?" "Azdım, Luca."

Yatağa doğru ilerledi. "Hamile kadınlar ve seks ihtiyaçları hakkında bir gerçek olup olmadığını merak ediyordum." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bunun düpedüz bir yalan olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Sana sormamı mı bekliyordun?"

"Evlilik yatağımızı terk edip tavan arasına taşınan sendin."

"İçinde yalnız uyumaktan hoşlanmadım," dedim. "İçinde yalnız uyanmaktan da hoşlanmadım." Omuz silktim, kayıtsız kalmaya çalıştım. "Ama kocamdan neden seks talep edemeyeceğimi anlamıyorum."

"Talep?" Yatağın etrafında dönerek yanıma geldi. "Benden istediğin zaman seks talep edebilirsin."

"Chicago'daysanız bu biraz zor."

"Aileme karşı görevim konusunda kendimi suçlu hissetmem için seksi kullanacaksan, bir daha düşün. Seni becermemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Omurgamı çelikleştirdim. "Duruma göre değişir. Başka birini mi beceriyorsun?" "Beni seni aldatmakla mı suçluyorsun?" diye sordu.

"Bu bizim kültürümüzde hile sayılmaz, değil mi?" Ben de karşılık verdim. "Bu, erkeklerin hakkıdır."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Bilmiyorum Luca. Bu senin beklentilerinin bir parçası mı?" diye sordum. "Çünkü benim de beklentilerim var."

"Eğer başka bir adamın sana dokunmasına izin verirsen, tesoro, onu avlayacağım ve onu parçalara ayırırken sana izleteceğim." Tehditkâr parıltısı, onun da bunu yapacağından şüphe bırakmıyordu.

"Senin ve Jessica'nın fotoğraflarını gördüm." Sesim titriyordu. "Beni mi gözetliyorsun?"

"Casusluk mu? Hayır. Her şey gazetelere çıkınca casusluk sayılmaz." Abartıyordum. Bu bir manşet değildi ama doğrulanmamış hikayelerin içine gömülmüştü.

"Ondan kaçamıyorum. Aynı etkinliklere gidiyoruz." "Vegas'ta seninleydi."

Derin bir iç çekti ve yatağa uzanıp elimi tuttu. "Bunu ne zaman gördün?"

"Ayrıldığınız gün kahvaltıda beklentileriniz hakkında sohbet ettiğimizde."

Küfrederek başka tarafa baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Ve benimle yüzleşmek için iki hafta mı bekledin?"

"Karar veriyordum."

"Bana bunu söylemeden önce iki hafta boyunca bu konuda stres yaptın." Sesi yükseldi.

"Şu anda beni strese sokuyorsun."

Tekrar gözlerini kaçırdı ve bir küfür mırıldandı. Ayağa kalktı ve elinin tersiyle üst dudağını silerek bana ters ters baktı. "Hamile olduğuna şükret çünkü boynunu kırmayı çok isterdim."

"Hamileliğimi tartışmalardan kaçmak için bir bahane olarak kullanmayı bırak."

"Tartışmalardan kaçın..." Ellerini havaya kaldırdı. "Tartışacak ne var? Bir metres saklamıyorum ve o da benimle aynı etkinlikte olursa özür dilemeyeceğim. Bu çok saçma."

"Gazeteler karınızla dalga geçiyorsa bu saçma değildir."

"Senin okuduğun saçmalıkları okumuyorum. Onlarla uğraşmaya değmez. Ama araştıracağım ve eğer yanlış suçlamalarda bulunurlarsa bunu düzelteceğim."

Yalancı bir muhabiri ölüme mi mahkûm ediyordum? "Papa'yla yaptığın iş yüzünden dikkatinin dağılmasını istemiyorum."

Carmine'dan Rusların sert oynadığını duymuştum. "Sadece şunu bilmek istiyorum..."

"Eve cinsel yolla bulaşan hastalık getirmediğimi mi?" Luca sordu.

Yanaklarım kızardı. Gözleri yumuşadı ve tekrar yanıma oturdu. "Karımı asla böyle bir şeyle tehlikeye atmayacağım. Jessica ya da başka biriyle yatmayacağıma dair sana söz veriyorum."

"Sadece seks yapmadan bu kadar uzun süre geçirdiğine inanamıyorum."

"Aletim tarafından yönetilmiyorum ve her zaman ellerimi kullanabilirim." Gözlerindeki sıcaklık maskesiz bir sıcaklığa dönüştü. "Boşalmanı izlemeyi seviyorum. Her şeyimi almanı izlemeyi seviyorum. Başını geriye atman, ağzını açman ve inlemen... Aletimi içine gömdüğümde bile onu çıkarıp ağzına sokmak istiyorum." Parmaklarını vücudumda gezdirdi, göbeğimin kıvrımlarında dolaştırdı, sonra kalçalarımın arasına sokup ıslaklığımı aradı. "Şimdi, azgın karımı memnun etmeyi çok istiyorum."

O konuşmadan sonra cinsel ilişkimiz kızıştı. Hem de çok. Görünüşe göre, Luca hamile kadınlar için işe yarayacak farklı pozisyonları araştırmıştı. Köpek stili, ayakta, hatta küvette ters cowgirl. Başkalarının yanındaiken hâlâ uzak duruyordu. Yatak odası bizim güvenli yerimizdi, ya da ben kendime öyle söylüyordum. Muhtemelen onun için de öyleydi, beni asla sevmeyeceğine dair beklentilerine uyduğumdan emin olduktan sonra.

Akan suyun sesinin kesilmesiyle son birkaç ayı düşünmeye başladım.

Luca banyodan tüm çıplaklığıyla çıktı, aleti gevşemişti ama hâlâ sertti. Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde gülümsemesinde ukalaca bir eğim vardı.

"Sakın bana tatmin olmadığını söyleme," dedi alaycı bir tavırla. "Seni yalamamı ister misin?"

Kalçalarımı birbirine doğru kaydırdım. "Belki?"

Başını iki yana salladı. "Su soğuyacak. Çok sıcak yapmadım. Peki ya sonra? Hâlâ ağzımın hizmetine ihtiyacınız varsa?"

Eğildi ve beni banyoya taşıdı. Evlilik yatağımıza döndükten sonra bu bizim rutinimiz olmuştu. Seksten sonra beni taşımaktan hoşlanıyordu. Beni tezgâhın üzerine koyup kalçalarımın arasındaki menisini temizlemek için olmasa bile, beni banyoya indirirdi. Her zaman bana katılmazdı ama bu gece arkamdan geldi. Ben de ona yaslandım. Kocaman karnım suyun içinde sallanıyordu. Saçlarımı topladı ve düğümledi. Paris'teyken ona nasıl yapılacağını öğretmemi istemişti. Luca saçlarımın ıslanmasını istemiyordu,

Banyodan sonra uyuyacağımı biliyordu ve haklıydı. Gözlerim düşüyordu. Omzumu öptü ve tüylerim diken diken oldu. "Geç kalacaksın," dedim.

"Bekleyecekler," diye yanıtladı Luca.

"Ama bunun Ruslarla yapılacak en önemli toplantı olduğunu söylemiştiniz." "Zamanım var. Toplantı gece yarısına kadar değil."

Saat daha akşamın altısıydı. Yağmurlu bir gündü. Luca ve ben bütün öğleden sonrayı odamızda geçirmiştik çünkü hafta sonu Chicago'da olacaktı. Beklentilerini tanımladıktan sonra ondan daha çok şey öğrenmeye başlamıştım. Mevcut durumdan memnun olup olmadığımdan emin değildim. Belki de Paris'te bana şefkatli ve tüketen tarafını göstermemiş olsaydı. Belki de beni o adama aşık etmeseydi. Bunun bir yanılsama olup olmadığından emin değildim ama sorumluluklarının gerçekliği görmezden gelemeyeceğim ya da bilmiyormuş gibi davranamayacağım bir şeydi.

Bu bizim yeni normalimiz olabilir.

Yatak odasında ateşli seks, dışarıda soğuk koca.

Tam olarak soğuk değildi... şefkat gösterdi ve beni hediyelere boğdu, hatta düşünceli hediyelere. Bu gece bana güzel bir madalyon verdi. İçine bebeğimizin resmini koyabileceğimi söyledi.

"Rachel son kontrolünde ne dedi?"

"Bebek iyi. Ona annemin iyi olmadığını ve dışarı çıkmaya hazır olduğunu söyledim."

Kontrollerim artık şehirde nadiren yapılıyordu. Luca çocuk odasına bir ultrason makinesi kurdurdu. Fazlasıyla masraflıydı ama benim ihtiyaçlarım söz konusu olduğunda, kendisi gelmediği sürece masraf onun için bir endişe kaynağı değildi.

Ah, keşke bu durumdan acı duymayı bırakabilseydim.

"Bu yüzden mi beni baştan çıkarmaya devam ediyorsun?"

Hafifçe güldüm. Luca bir bakıma haklıydı. Çoğu zaman ben başlatıyordum. Elimde değildi. Kocam seksi bir canavardı ve kendime karşı dürüst olursam, diğer insanların yanındayken onun düşünceli uzaklığını seviyordum. Ayrıca, hormonlarım beni yönetiyordu. Kocamın tadını çıkarmak için mükemmel bir bahaneydi.

Keşke bana beni asla sevmeyeceğini söylemeseydi.

Parmaklarımı kıllı bacağına gezdirdim. Kulağıma homurdandı, "Beni başlatma. Birazdan gitmem gerek."

"Beni yalayacağına söz vermemiş miydin?"

"Sen bir baştan çıkarıcısın." Kulağımı ısırđı. "Ve ben her zaman sana açım." Elleri göğüslerimi avuçladı. "Bunları seviyorum. Çok ağırılar. Hamileyken çok güzel oluyorsun. Tahmin bile edemezsin," diye mırıldandı. "Fotoğrafını bir fotoğrafçıya çekirtmeyi düşünmeliydim. Onları sanat galerilerinde görmüştüm."

"Bunu çok isterim."

"Belki bir sonraki bebekte," dedi.

"Luca, bunu hâlâ doğurtmam gerekiyor."

Elleri tekrar karnıma indi ve parmaklarını genişçe açtı. "Bu çok seksi. Bunu ben yaptım."

"Tek bir spermle katkıda bulundun."

Derin bir kıkırdama çıkardı. "Gel hadi. Yapacak işlerim var."

Küvetten çıkmama yardım etti ve beni kuruladıktan sonra tekrar ayağa kaldırdı.

"Beni bu şekilde nasıl taşıyabildiğini anlamıyorum."

"Hiçbir ağırlığın yok."

"Yüz elli kiloyum." "Ve üç yüz squat yapabilirim."

"Sırtına dikkat etmelisin. Artık gençleşmiyorsun."

Beni nazikçe yatağa yatırdı ama gözleri intikam vaat ediyordu. "Bana yaşlı bir adam mı diyorsun, *tesoro*?"

Durgun bir şekilde gülümsedim. Uyanık kalabileceğimi bile sanmıyordum. Luca bacaklarımın arasına girip ağzını üzerime koyduğunda ve öncekiler kadar yoğun olmasa da beni rahatlatmaya yetecek bir orgazm yaşadığında uykuya dalmak üzereydim.

O odadan çıkmadan uyuyakalmışım.

Karnıma saplanan bir bıçak beni uyandırdı. İlk başta bunun bir rüya olup olmadığından emin değildim. Saate baktım. Sabahın biriydi. Her yer karanlık ve sessizdi. İşemem gerekiyordu. Yanıma döndüm ve zorlukla ayağa kalktım. İşimi hallettikten sonra koltuğa geçecektim. Yerde ilerlerken bacaklarımdan aşağı su sıçradığında neredeyse banyoya varmak üzereydim.

Sanki vajinamdan bir su balonu düşmüş gibiydi.

Kalbim küt küt atarken ışıklara çarptım ve gerçekten de bacaklarım ıslanmıştı. Sakin ol. Sakin olun. Bir prosedürümüz var. Prosedür nedir?

Sakin olun!

Yüzüme su çarptım ve dişlerimi fırçaladım. Bunu bir daha ne zaman yapabileceğimi Tanrı bilirdi. Yatağın yarısına geldiğimde, bir batma hissi beni kamburlaştırdı. Bu bir kramp ya da gaz değildi. Dişlerimi sıkarak yaptığım ilk şey Dr. Kingsley'i aramak oldu. Birkaç sorudan sonra bana hastaneye gitmemi söyledi.

Sonra Luca'yı aradım. Direkt sesli mesaja düştü.

Hâlâ lanet olası bir toplantıda mıydılar? Ona ve Dario'ya mesaj attım. Sonra Tony'yi aradım.

"Evet."

"Doğum sancısı çekiyorum."

Bir duraklama oldu ve sonra... "Rocco'ya seninle odada buluşmasını söyleyeceğim."

Dakikalar sonra kapı çalındı ve Martha'nın sesini duydum.

Tony herkesi uyandırmış olmalı.

Martha odaya girdi. Nessa da onu takip etti ve bana gülümsedi. Tony'nin başını belaya soktuğum için beni bir şekilde affetmişti ve artık bana soğuk davranmıyordu. Sanırım ASL öğrenmiş olmamın da yardımı olmuştu, böylece benimle iletişim kurmak için her zaman not defterlerine ya da telefon uygulamasına başvurmak zorunda kalmıyordu. Martha ile birlikte kreşin hazırlanmasında yardımcı oldular.

"Kasılmalarını zamanladın mı?" Rocco çantamı almaya giderken Martha sordu. Nessa oturmam için işaret verene kadar başka bir çantaya fazladan tuvalet malzemeleri eklemek için ileri geri yürüyordum. Martha'nın ısrarı üzerine hepimiz bu yangın tatbikatını daha önce yapmıştık, o yüzden zamanı geldiğinde başsız tavuklar gibi koşuşturmuyorduk. Kanepeye oturdum, bacaklarımı hanımefendilere yakışmayacak bir şekilde açtım.

"Bunu daha yeni yaşadım ama Doktor Kingsley hastaneye gitmemi söyledi. Luca ve Dario'yu aradım ve onlara mesaj bıraktım." Yüzümü buruşturdum, her saniye daha da rahatsız oluyordum.

Rocco, "Tony Escalade'i ön tarafa çekti," dedi. "Diğerleri eşlik etmeye hazır."

Kalkmama yardım ettiler. "Luca... lütfen ona ulaşmaya çalış." Kime hitap ettiğimi bilmiyordum.

Rocco cevap verdi, "Tony kaptanlardan birine ulaşmaya çalışıyor." Koridora doğru ilerledik. "Patronun bu telefon ağacını sıkı tutmak için kesin talimatları vardı."

Kafam karışmıştı, "Bana karşı bir tehdit mi var?" diye sordum.

Rocco başını salladı. "Pek sayılmaz ama şu anda yüksek riskli tartışmalar sürüyor."

Ruslar ve paraları ve birkaç ay önceki müzayededeki büyük kayıp. Param birkaç numaralı hesapta duruyordu. Dorianana birkaç siber saldırıya maruz kaldığını söyleyerek henüz hareket ettirmememi söyledi. Tavan arasına çıkmayı bıraktığımdan beri onunla iletişim kurmamıştım ve Luca evde daha fazla zaman geçiriyordu.

Birçok kez kocama açılmak istedim, ancak çok derin ve zıt yönlerdeydik.

Merdivenleri çıkarken hem Martha hem de Nessa kollarımı tuttular. Bir kasılma daha geldi. İki büküm olmamı sağlayacak kadar güçlü değildi ama acı dolu bir ses çıkarmam için yeterliydi.

"Ooooooh..." Cipe bindiğimde inledim. "Bu çocuğun dışarı çıkması için sabırsızlanıyorum."

Rocco, Tony'nin yanına bindi.

Martha ve Nessa karşı tarafımdan içeri doluştular.

"Demek Yvonne malikanede yetkili," diye şaka yaptım. Chicago'ya gidip erkek arkadaşıyla birlikte olmasını ve evi terk etmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Zehirliydi ve ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Luca'yla Jessica sorununu çözdüğümüz için mutluydum.

Nessa haç işareti yaparken Martha, "Tanrı yardımcımız olsun," dedi.

Luca

Kometa Centilmenler Kulübü'nde hava doluydu. Kulübün sahibi Vasily Orlov'du. Yedi yıl önce Igra Bossov-Patronların Oyunu'nda kışına tekneyi bastığımdan beri baş düşmanım olan Rus gangsterdi. Her beş yılda bir düzenlenen bir yeraltı dövüşüydü. Rövanş için fırsat kolluyordu ve sonuncusunda dövüşmem için beni sıkıştırıyordu. İşin içindeki herkes için büyük para getiren bir maçtı. Bununla birlikte, kaybedenler genellikle kederli kaybedenler olurdu, çünkü tüm organize suç patronlarının Antarktika büyüklüğünde egoları vardı. Yarışmayı kaldırmaları gerekiyordu çünkü örgütler arasında sürtüşmeye neden olmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Ama Ruslar buna bayıldı.

Orlov'un yanında Peter Koshkin vardı. Koshkin ve ben müttefiklik ve onu iş dışında iyi bir dost olarak görüyordum, ancak iş içinde dostlukların bir anlamı yoktu. Moskova Kadrosu'nun önceki liderini devirme girişimine yardım ettim, askerlerine gerekli silahları kaçırdım. Koshkin, Rus organize suçlarının merkezi olan Moskova Kadrosu'nun başı Pakhan'dı.

Sağımda Dario ve Ange, solumda ise Carmine ve diğer iki kaptan vardı. Orlov'a karşı sabrım tükenmek üzereydi. İkimizin de cebinde Chicago yetkilileri vardı ve önceki aylarda yaptığımız tek şey birbirimizin lisanslarını ve emlak anlaşmalarını engellemekti. Kısasa kısas. Tavuk gibi oynuyorduk. Santino'yla olan bu meselenin peşini bırakmıyordu ama inatçılığının daha önceki maçlarda bana yenilmesiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Koshkin'in bu işe karışmasını istemedim. Moskova'daki ininden ayrılması, bu olayın onun dikkatini çektiği anlamına geliyordu.

Ve lanet olsun, dikkatini çekmiştik.

Dario, DEA'nın gemilerimizden birini limana vardığında basmak üzere olduğu haberini aldıktan sonra, Koshkin'in Orlov'a ulaşması gereken uyuşturucu sevkiyatını çöpe attık.

Elbette, gemi geldiğinde ajanlar iskeleye üşüştü.

Koshkin, "Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz," dedi. "Yarım milyarlık ürünüm Atlantik Okyanusu'nda."

Maliyet gerçekten elli milyondur. Koshkin etki yaratmak için piyasa fiyatından bahsetti.

"Şimdi Kolombiyalılara ödeme yapmak için parayı nereden bulacağım?" "Rodriguez'le konuştum bile," dedim. "Durumdan haberdar." "Tek sorun bu değil," diye karşılık verdi Orlov. "Elimde hiç ürün yok. satmak."

"Tek kaynağınız Koshkin değil," dedim.

Rus düşmanım, "Bu en yüksek kalite," diye ısrar etti. "Güvenilirlik önemlidir."

"Param kayıp." Koshkin, Orlov ve benim aramda bir bakış paylaştı. "Banka hesabımda hâlâ büyük bir delik var." Öne doğru eğildi. "Örgütü desteklemek için doldurulması gereken bir delik. Her birinizden yirmi beş milyon kabul ediyorum ama ikiniz arasındaki bu savaş hemen bir çözüme ulaşmalı."

"Koshkin," dedim. "Bu uyuşturucu sevkıyatı Morettiler için sadece iyi niyet göstergesi." Koshkin'i dışman edinmek istemiyordum ama işte tam da bu yüzden böyle şeyler yapmayı sevmiyordum. "Bir baskın ihtimali olduğunda Chicago suç ailesinin çıkarlarının her şeyden önce geleceğine dair babamla imzaladığımız bir anlaşma var." Başımı Dario'ya doğru eğdim. "Burada bir anlaşma var eğer-"

"Anlaşmanın farkındayım, ancak babanız benden önceki selefimle bir anlaşma yapmıştı."

"Devrilmenize yardım ettiğim kişi."

Koshkin'in gözleri bana dikildi. "Bir iyilik mi istiyorsun?"

"Moskova Kadrosu'nun kontrolünü ele geçirmene yardım ettiğimde, bunu bir iyilik olsun diye yapmadım." Sesim keskinleşmişti. "Doğru olduğunu düşündüğüm için yaptım."

Dario boğazını temizleyerek beni tırmanan gerilim konusunda uyardı.

Koshkin, "Yani, ürünümü kaybettiğiniz için sizi serbest bırakmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?" dedi.

"Bu konuda dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz," dedim. "Bak sana ne diyeceğim. Yirmi beş milyonu ödeyeceğim ama bir daha asla benim gemimi kullanmayacaksın. Organizasyonlarımızda bir fare var ve işlerimizin ve risklerimizin uyuştuğunu sanmıyorum. Chicago sizin uyuşturucularınızdan para kazanmıyor. Bunu iyi niyet için yapıyoruz ama bu benim almak istediğimden daha fazla soruna ve riske neden oluyor."

Orlov, "Ona ihtiyacımız yok," dedi.

"Tam tersine," diye karşılık verdim. "Yürüttüğünüz ahlaksız işleri yürütmek için benim uçaklarıma ihtiyacınız olduğunu düşünüyor gibisiniz."

Koshkin ayağa kalktı ve elini masaya vurdu. "Yeter artık. İkinizin arasındaki bu meselenin artık halledilmesi gerekiyor. Moretti, ben Orlov'la görüşürken Chicago'nun odadan çıkmasını rica edebilir miyim?"

Omuz silktim. "Sorun değil." Bir sigara molası verebilirim.

Grubumuz odadan çıkarken, kulübün daha sessiz olduğu başka bir bölümüne gittik.

Dario telefonunda gezinirken, "Babanın danışmanına Ruslar için uyuşturucu taşımanın kötü bir iş olduğunu daha önce söylemiştim," dedi. Dikkatimi çeken bir şekilde dondu kaldı.

"Ne oldu?" Telefonum hâlâ kapalıydı ve zaten çoğu zaman onu kullanmaktan nefret ederdim. İnsanların bana bir şeyleri yüz yüze anlatmasını tercih ederdim.

"Siktir," diye mırıldandı.

Sigaramı yakmak üzereydim. Sigarayı çıkardım ve "Ne oldu?" diye tekrarladım.

Yanıma geldi ve kulağıma "Natalya doğum yapıyor" dedi.

Geriye çekildim, yüzümden kan çekiliyordu, parmaklarım sigarayı parçalıyordu. "Şimdi mi?"

Carmine bize katıldı. "Duydun mu? Tony bana mesaj attı. Natalya-"

"Biliyoruz." Yüzümü ovaladım. Emilio tam da bu senaryonun gerçekleşme ihtimalini kafama kazımişti. Bu da erkeklerin, doğum yapan karısı olsa bile tüm organizasyonu ön planda tutmasına neden oluyordu. Ama tüm içgüdülerim buradan çıkıp doğruca karımın yanına gitmem için beni zorluyordu.

"Şu anda zayıflık gösteremezsin," dedi Carmine. "Koshkin, Natalya doğum yaptığı için onu ektiğini öğrenirse, seni bir patron olarak değil, karısı tarafından kontrol edilen biri olarak görecektir."

"Bu saçmalıktan nefret ediyorum," diye homurdandı Dario. "Bir erkeğin karısı her şeyden önce gelmeli.

Bu yüzden aile içinde kadınlara bok gibi davranılıyor."

Tüm bunlar olurken Ange'nin yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı, ta ki "Kodu değiştirmek mi istiyorsun Dario?" diyene kadar.

Kardeşim benden kurallara uymamı bekliyordu. Herkesin canı cehenneme.

Orlov'un adamlarından biri odamızın kapısında belirdi. "Koshkin sizi oraya geri istiyor."

Başımı salladım. Müzakerelerin ne kadar süreceği belli olmazdı. Koshkin'in daha sonra bir şeyler içmek isteyeceğinden emindim.

Kelimeler boğazımda zorlukla düğümlendi. "Ona git," dedim Dario'ya. "Ben buradaki işimi bitireceğim."

"Sen-"

"Danışmanım olarak," diye kestim sözünü. "Önereceğin şey bu değil mi? Bu işi senin halletmene izin verirsem, sadece Orlov'la değil, Koshkin'le de savaşa girmiş oluruz. Şu anda ihtiyacımız olan şey bu değil."

Dario başını salladı. "Consigliere'iniz olarak kararınıza katılıyorum." "Natalya anlayacaktır," dedi Carmine. "O bunun için doğmuş."

Ama ayak seslerim kulüp odasına doğru ilerlerken, tam tersi bir yöne gitmek istiyorlardı. Oğlumu doğurmak üzere olan karıma. Uzun zamandır Tanrı'ya dua etmemiştim ve son birkaç aydır bir kiliseye gitmeyi de ihmal etmiştim. Ama şimdi oğlumun sağ salim doğması ve karımın iyi olması için dua ediyordum.

Natalya

Doğum odasının kapısı açıldı ve kalbim umutla genişledi. Ancak patlamış bir balondan daha çabuk söndü.

Luca'yı görmeyi bekliyordum ama Dario'ydu.

Kapıda durdu ve Martha'yla konuştu.

"Luca nerede?" Sesim yorgunluk ve duygusallıktan çatallaştı. İkisi de bana doğru döndü. Genelde soğukkanlı olan Dario'nun özür dileyen yüz ifadesi gözlerimin dolmasına neden oldu. Kasılmalar arasındaki süre yaklaşıyordu. Dr. Kingsley neredeyse geldiğimi söyledi. Ama tüm bedenim ve zihnim oğlumun yakında doğacak olmasına karşı savaşıyordu. Luca'nın bu süreçte elimi tutacağı umuduna sarıldım.

Oğlunun doğumuna şahit

olmak için. O gelmeyecekti.

Çünkü umurunda değildi.

"Bir işim çıktı," dedi Dario. "Lütfen bunun gerçekten önemli olduğuna inanın."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam etti ve gözlerimi kaçırdım. Her ne kadar etrafımdaki herkes bana destek olsa da, Luca'yı yakalamaları için onları ölesiye sıkıştırmış olmalıydım.

Hiçbir şeyin değişmediğini bilmeliydim.

Beklentilerini belirledi, değil mi?

Tüm kasılmaların sonu karnıma saplandı. Acıdan çok baskı gibiydi ama bağırdım. Martha yanıma koştu.

"Beş dakikadan az sürdü. Acıyor mu? Epidural işe yaramıyor mu?"

"İşe yarıyor," diye fısıldadım çünkü acı kalbimdeydi ve doğum acısının daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum. İkincisi geçiciydi ama ilki sonsuza kadar derin izler bırakacaktı. Bunu biliyordum.

"Ben doktoru çağırayım." Dario aceleyle odadan

çıktı. Çok geçmeden Dr. Kingsley ortaya çıktı.

"Hazır olduğumuzu duydum," dedi neşeyle.

Ama aptal kalbim hâlâ inkâr ediyordu. Tüm bedenim oğlumun doğumuyla savaşıyordu.

"Luca henüz gelmedi," diye bağırdım. Martha oturmama yardım etti ve beni yatağın kenarına doğru itti.

"Bu onun kaybı, tatlım." Doktor ayaklarımı üzengiye bağladı ve bacaklarımın arasına baktı. "Evet, oğlunuz geliyor."

"Hayır. Henüz değil." Martha'ya baktım, tüm bu telaşın içinde hâlâ anlamadığıma dair bir umuda tutunmaya çalışıyordum. "Dario ne dedi? Luca sadece gecikti, değil mi?...Ahhh." Künt baskı şimdiye kadarki en güçlüsüydü.

"Dinle. Dinle. Beni." Dr. Kingsley dikkatimi toplamak için dizlerimi kavradı. "Luca'yı unut. Zamanında gelemeyecek ve oğlunuz onun programında yok. Şimdi doğması gerekiyor."

Kendimi kontrol etmek için savaşıırken titredim ve kocam için tekrar ağlamamak için alt dudağımı ısırdım. Kendimi başımı sallarken buldum.

"Şu nefes egzersizlerini hatırlıyor musun?" Bu kez nefesimi hırıltılı bir şekilde "Evet" diye verdim.

"Tamam Natalya," dedi Dr. Kingsley. Bir ciğer dolusu oksijen aldım ve Martha'yla yaptığım doğum egzersizleri sırasında öğrendiğim hızlı pantolon giyme hareketine başladım. Bunu Nessa'yla da yapmıştım. Luca'yla hiç yapmadım.

"Şimdi, it."

BÖLÜM

On beş

LUCA

Saat sabahın dört buçuğuydu.

Asansörün kapıları açıldı ve karımla oğlumun dinlendiği kata adım attım. Suçluluk duygusu beni hareketsiz bıraktı. Orlov'la görüşmeler bir saat daha sürdü ve beklendiği gibi Koshkin ateşkesi kutlamak istedi. Bir içki içmeye niyetlenmişim ama Koshkin bir tane daha içmemde ısrar etti. Reddetmedim çünkü bana nereye gittiğimi soracaklardı ve ben de o pisliklere aklımın başka yerde olduğunu söylemek istemedim. Düşüncelerimin karım ve oğlumla olduğunu. Hiçbirinin benim için onlarla yaptığım anlaşmadan daha önemli olduklarını bilmelerini istemedim.

Görevim ve ailemin güvenliği beni kalmaya zorladı.

Carmine hastaneye kadar bana eşlik ederken Ange Chicago'da kaldı. Önden yürüyordu ama benim onu takip etmediğimi fark edince durdu ve bana doğru döndü. "Ne oluyor be adam? Oğlun bekliyor!"

Sertçe nefes verdim ve kurşun ağırlıklı ayaklarımı hareket etmeye zorladım. Herif durumumdan mizah çıkarıyordu. Sırtımı tokatladı. "Tekrar tebrikler."

Dario bizi görür görmez bize doğru yöneldi. "Tebrikler." Elimi sıktı. "Koca oğlan. Neredeyse iki kilo."

Kısa bir süre başımı salladım. Tony bana oğlumun istatistiklerini çoktan mesaj atmıştı.

Konaktan gelen Moretti askerleri koridorları doldurmuştu. "Bazılarınız geri dönmeli," dedim onlara. "Burada malikâneyi korumaya yetecek kadar insan var.

Kraliçe."

"O senin kraliçen." Tony öne çıktı ve elini uzattı. "Tebrükler patron."

Tüm erkeklerin öne çıkmaması ve kadınların hiçbirinin hiç denememesi gözümden kaçmadı. Özellikle Martha ve Nessa bana güneş yanığı bırakacak türden bir bakış fırlattılar.

Bunu geçiştirdim. "Martha, o nasıl?"

"Senin için ağladı," diye suçladı yaşlı kadın. "Oğlunu doğururken seni çağırdı Luca."

Sikeyim.

"Şimdi olmaz Martha," diye terslendim ve bu sözlerin içimi nasıl deldiğini, kaybetmemek için harcadığım çabayı nasıl tükettiğini görmezden gelmeye çalıştım. "Oğlum nasıl?"

Nessa bir ses çıkardı ve oflayıp pufladı. Martha'nın gözleri genç kadını takip ettikten sonra bana döndü ve teslim olmuş bir iç çekti. Suçluluk duygusunu daha da ağırlaştıran hayal kırıklığıyla dolu bir iç çekiş.

Siktir et onları.

"İçeri gir, ama orada hoş karşılanmayı bekleme." Beni kapının önünde bıraktı.

Kolu kavradım ve iki saniye boyunca el yapımı İtalyan ayakkabılarımı düşündüm. Benimle alay ediyorlardı çünkü bir koca olarak ilk başarısızlığımı hatırlatıyorlardı. Karımı mutlu etmekten çok onları mahvetmek için endişeleniyordum. Ama oğlumun doğumunda burada olamamak... Belirsizlik içinde nefes aldım ve kararlılıkla nefes verdim. Bunu düzeltecektim. Kapıyı açtım ve içeri girdim.

Natalya yatakta uzanıyordu. Işıklar kısılmıştı. Beşik sol tarafındaydı.

Yatağa doğru yürüdüm.

Uyumuyordu. Gözleri kısmen açıktı ama beşiğe bakarak bana sırtını dönmüştü. Beni dışarıda duymuş olmalı.

"Natalya..."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

O tek damla gözyaşı beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti ve göğsümde rahatsız edici bir baskı oluştu. "Burada olamadığım için üzgünüm."

"Git oğlunu gör." Sesi cansızdı.

Ona dokunmak için eğildim ama irkildi ve benden uzaklaştı. Parmaklarım havada asılı kaldı, bana bakması için yüzünü eğmek istiyordum.

"Git." Sesi daha kuvvetliydi. "Oğlunu gör."

"Natalya, bu çok saçma," dedim. "Sen herhangi biriyle evli değilsin. Chicago ailesinin patronuyla evlendin. Bu akşamki toplantının ne kadar önemli olacağını biliyordun." Gece yaşadığım hayal kırıklıkları sözlerime yansıyor ve onları filtreleyemiyordum.

Sonunda yüzünü bana döndü ve keşke dönmeseydi dedim. Çünkü gözleri de sesi gibi ölüydü. Sanki beni görmüyor gibiydi. Yüzü ifadesizdi ve yanaklarından süzülen yaşlar olmasa katatonik olduğunu düşünebilirdim.

"Haklısın. Özür dilerim."

"Ne? Özür dilemeni istememiştim." Ellerimi havaya kaldırdım. Bu tartışmayı kazanamayacaktım, bu yüzden oğlumu görmeye gittim.

Çok küçük ve çaresizdi, ama onu görmek nefes alma yeteneğimi çaldı. Sallanıyordum, başım dönüyordu. Ruslarla oynadığım güç oyununun yorgunluğu da eve vuruyor olmalıydı. Parmaklarım destek için beşiğin üzerine kıvrıldı. Omzumun üzerinden baktım. "O çok güzel, *tesoro*."

Cevap vermedi ama ifadesi cansızlıktan hüzne benzer bir şeye dönüştü. Emin değildim ama emin olduğum bir şey vardı ki o da bundan hoşlanmadığımdı. Bu anın evliliğimizin en mutlu anlarından biri olması gerekirken, odayı umutsuzluk kaplamıştı. Yutkundum. "Bir isme karar verdin mi? Salvatore? Elias? Enzo?" Elias'ın İtalyan kökenleri yoktu ama Natalya bu ismi çok seviyordu ve bebek isimleri hakkında konuştuğumuz birkaç seferde bu isimden bahsetmişti.

"Elias," dedi. "Sakıncası yoksa."

"Elbette, sakıncası yok."

Sonunda gülümsedi. Yine saf bir mutluluk değil, sanki tüm sevinç umutlarını yitirmiş gibi bir boyun eğişi bu.

Göğsümdeki baskı yoğunlaşarak sürekli bir sızıya dönüştü. Suçluluk duygusu.

Kendinden nefret etmek.

Güzel karımı ve oğlumu hak etmediğime dair değersizlik. "Onu sana getirmemi ister misin?"

"Uyuyor."

"Onu emzirdin mi?"

"Sütüm daha gelmedi," dedi durgun bir sesle.

"Natalya..."

"Yorgunum Luca. Neden daha önce gelmediğini dinleyecek enerjim yok."

Başka bahane sunmadım. Kabul etmedi. Yatıyordu ama umutsuzluğunun ağırlığıyla yatağa gömülmek üzereymiş gibi görünüyordu. Yine de Chicago'da kalarak doğru şeyi yaptığıma dair kendime güvenimi toplamaya çalıştım. Yaptığım şey ikimizin de ailesinin iyiliği içindi, özellikle de Galluzo'nun hayatta kalması için.

Neden bunu göremedi?

Ama ne pahasına? Kafamın içindeki kınayıcı bir ses alay etti. Zorla başımı salladım. "Tamam. Sonra konuşuruz."

Sözleri beni durdurduğunda odanın yarısını geçmiştim. "Ne hakkında konuşacaksın? Beklentilerinizi mi? Sanırım tecrübelerime dayanarak bir tahminde bulunabilirim."

Tahmin mi? Karımdan gelen ilginç bir terim. "Biraz dinlen, *tesoro*." Başımı uyuyan oğluma doğru eğdim. "Sana ihtiyacı olacak."

Odadan çıktım ve yavaşça kapattım. Sonra ona yaslandım, gözlerimi kapattım ve başımı salladım. Bu karşılaşma, gangsterlerle dolu bir odada olmaktan daha yorucuydu.

"Buraya gelmenin zamanı gelmişti."

Gözlerimi açtım ve Rachel'a ters ters baktım. "Bunu senden de duymama gerek yok." Herkesin toplandığı yerin aksi yönüne doğru yürüdüm çünkü doktordan bir nutuk geleceğini biliyordum. Bir aileyi yönetmenin ne demek olduğunu bilmeyen yargılayıcı insanlardan bıkmıştım.

Nessa, Natalya'nın odasına girmeden önce bana son bir onaylamayan bakış attı. Güzel. Herkes karımın etrafını sarmıştı. Harika. Sadece harika.

"Neredeydin?" Rachel sordu.

Merdiven boşluğuna girdim. Doktor da beklediğim gibi beni takip etti. Beni psikanaliz etmesine izin verdiğim birkaç kişiden biriydi çünkü beni sokak kedilerine bakan sivilceli bir çocukken tanıyordu.

Ayrıca, o ailenin psikiyatristiydi.

Duvara yaslandım. Ateş yakma isteği beni tırmalıyordu. "Ruslar. Koshkin şehirde."

Rachel elindeki panoyu göğsüne dayadı. "Zamanlaması berbat."

Ağzımın üstünü ovuşturdum, olaylar dizisine hâlâ inanamıyordum. "Natalya'nın, benim geçen yılın en önemli pazarlığına bağlandığım sırada doğuma girme ihtimali neydi?"

"Natalya'nın hamile olduğu bir sır değil," dedi.

Önümdeki basamakları tekmeleyerek, kafeslenmiş hayal kırıklığımın yükünü onların çekmesine izin verdim. "O iyi olacak, değil mi?"

"Fiziksel olarak iyi. Zihinsel, psikolojik olarak..."

Ayağım tekmelemeyi kesti ve kendimi destekledim. "Onunla konuşmak ister misin?" "Aman Tanrım, Luca," diye haykırdı. "Sana ihtiyacı var. Onun ve bebeğinin sana ihtiyacım var."

"Beni yakaladılar."

"Kaç kontrole gittiniz?"

"Çok," diye tersledim. "Nedir bu? Bir sorgulama mı? Tam olarak ne verebileceğimi biliyordun."

"Bir eş alıyorsun ve ona böyle mi davranıyorsun?"

"Ona gayet iyi davranıyorum. Her şeye sahip, çoğu eşin sahip olduğundan daha fazlasına. Natalya gibi tepki veriyorsun. Bir Don'un karısı olarak hayat, onun tükettiği peri masallarından farklı. Daha iyi bilmesini beklerdim."

"Ve daha fazlasını yapmamak için bu bahaneyi kullanıyorsun," diye karşılık verdi. "Onu ve bebeği sağlıklı görmek istemiyor musun?"

"Bu çok saçma bir soru. Tabii ki biliyorum."

"Aranızdaki ilişkinin gidişatına bakılırsa, doğum sonrası depresyona yatkın olabilir."

Çenem gevşedi. Hay sikeyim. "Junior'ın karısının da böyle bir sorunu vardı."

Koluma dokundu ve sıktı, sonra bana bir broşür uzattı. "Sadece işaretlerin farkında olmanızı istiyorum. Şu anda çok durgun ama en azından bebeğe olumlu tepki veriyor." Bir nefes verdi. "İlk birkaç hafta evde kalıp onunla birlikte olabilir misin?"

"Evet. Tüm taraflar taviz vermeyi kabul etti. Bu durum için bir yara bandı olabilir ama en azından birkaç ay için bana biraz nefes aldıracak."

"Belki Natalya'nın ailesinin ziyaret etmesi iyi olur?" Yüzümü buruşturarak başımı salladım.

"Evet. Onları hemen arayacağım."

BÖLÜM

On altı

NATALYA

Minik kıyafetlerini giydirirken minik insanım mırıldandı. Başında siyah saçları vardı, teni pembeydi ve vücudunu tüylü bebek tüyleri kaplamıştı. Bunun babası gibi kıllı olacağının bir işareti olup olmadığından emin değildim.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Martha bir sürü bebek hediyesiyle birlikte tüm eşyalarımızı topladıktan sonra sordu. Doğum yapalı iki gün olmuştu ve eve dönmeye hazırdım.

"Hayır, hepsi tamam," dedim. Elias'ı Luca'nın bu sabah getirdiği bebek koltuğuna yerleştirdim.

"Bütün bu çiçeklerle ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Onları burada bırakın. Hemşireye onları hayır kurumlarına bağışlamasını söyledim." Luca içeri girdi. "Hazır mısın, bebeğim?"

Arkasındaki Tony, Martha'dan eşyalarımızı aldı ve onunla birlikte gitmesi için işaret etti.

"Hangi bebekten bahsettiğine bağlı?" Hafifçe gülümsedim.

Luca'nın gözleri uyandı ve bana ve oğlumuza doğru çekingen adımlarla ilerledi. "Sen." Yüzümü aradı. "I-"

"Geçen gece hakkında konuşmak istemiyorum. Özür dilemeni de istemiyorum çünkü aynı koşullar altında olsaydık sen de aynısını yapardın."

"Berbat bir durumdu," dedi ve hemen ekledi, "Oğlumuzun doğumu değil."

"Dinle, eve gitmeden önce kendi beklentilerimi belirlemek istiyorum ve umarım bana bunu verirsin," dedim.

"Ben sadece senin ve Elias için en iyisini istiyorum," diye karşılık verdi hemen. "Ben çocuk odasında uyuyacağım-"

"Onun dışında," diye daha hızlı cevap verdi.

"Gece işlerini yapmak zorunda olmadığın için rahatlamalısın." "Bir dadı tutabiliriz."

"Hayır. Martha ve Nessa var."

"Nessa dilsiz. Onun güvenilir bir bakıcı olduğunu düşünebileceğimizden emin değilim." "Ona bir yabancından daha çok güveniyorum."

Elias ağlamaya başladı. İkimiz de ona baktık.

Kocam bana, "Bak, bizim oğlan senin önerdiğin şeyin yanlış olduğunu seziyor," dedi.

Luca'ya ters ters bakarak oğlumuzun üzerine eğildim, kayışını çözdüm ve onu kucağıma aldım.

Yu

kar "Her ağladığında onu kucağıma almamın iyi bir fikir olmadığı söylendi."

1. "O daha iki günlük Luca. Onu kendinle kıyaslama."

"Affedersiniz?"

Ondan uzaklaştım, oğlumu kucağımda hafifçe zıplatırken pencereden dışarı baktı. "Manipülatif." Onunla yüzleştim. "Gerçek şu ki, onu senden korumak zorundaymışım gibi hissediyorum."

"Oğlumuza zarar verecek bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Annesini incittin." Sesim kesildi ve sonra başımı salladım. "Biliyorum. Muhtemelen şimdi çok genç ya da kafası çok bulutlarda olan biriyle evlenip evlenmediğinizi merak ediyorsunuzdur."

Bana doğru bir adım attı, koyu renk gözleri gergindi. "Benim için mükemmel biriyle evlendim. Sadece o henüz bunu hissetmiyor."

Kırılısam mı yoksa gurur mu duysam bilemedim. Programa ayak uydurmam gerektiğini mi söylüyordu?

İç çekmeden önce gözleri beni biraz daha inceledi. "Hadi seni eve götürelim."

Luca'nın Elias'la aynı odada kalmamın mantığını anlaması uzun sürmedi. Elias'ın gecenin bir yarısı avazı çıktığı kadar bağırdığı iki haftadan sonra,

Her iki ebeveynin de uykusunu reddeden Luca razı oldu.

"Küçük bir şeyin nasıl olup da evi inletecek ciğerlere sahip olduğunu anlamıyorum," diye inledi.

Dirseklerimin üzerinde yükseldim. "Onu sen mi kontrol edeceksin yoksa ben mi? Eğer bakacaksam, onu buraya getireceğim."

Sırt üstü yuvarlandı ve bir kolunu alnına attı. "Birkaç saat içinde kalkmam gerekiyor. Sen yapabilir misin?"

Düşündüm. Bunun olacağını tahmin etmediğimi söyleyemem.

"Lütfen bir gece bakıcısı tutmayı düşün." diye eklediğinde kapıdaydım. Yorulmanı istemiyorum."

Siktir git, Luca. Cevap vermeden odadan çıktım. Koridorda Nessa'yı gördüm.

"Bütün evi uyandırdığı için özür dilerim," dedim.

Nessa omuz silkti ve imzaladı. *O bir bebek.*

Çenesini yatak odamıza doğru eğdi.

"Birkaç saat içinde kalkması gerektiğini söyledi."

Başını salladı ve ben de kısa, alaycı bir kahkaha attım. Yatak odasına birlikte girdik.

"Güçlü ciğerlerin var oğlum, ve ooh." Burnumu kısıtım. "Bu koku da ne?"

Nessa bez değiştirmeme yardım etti. Bu konuda uzmanlaşmadığımdan değil.

Yanında bir beşik bulunan tam boy yatağa yerleştim.

"Uyumaya devam edebilirsin," dedim Nessa'ya.

İmzaladı. *Emin misin?*

"İyi olacağız. Teşekkür ederim." Başını salladı.

Elias tekrar mızızlanmaya başladığında ona emzik verdim. Bu sefer sakinleşti ve sonunda uyudu. Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde, uykuya dalarken onu takip ettim.

Yeni doğmuş bir bebeğiniz olduğunda zaman akıp gidiyor ve uyanık olduğunuz anlarla uyuduğunuz anları ayırt edemiyorsunuz. Luca beni tekrar odamızda uyutmaya çalıştı ama ona Elias için en azından ilk birkaç ay bebek odasında onunla kalmamın daha iyi olacağını söyledim. Beni neden istediğini bilmiyordum.

Çünkü sık sık anne sütü ve bebek kusmuğu kokuyordum. Ayrıca dadı tutma konusunda yine ısrar etti. Bu son sefer, sabrı tükenmiş olmalı ki bir tirada başladı - uykusuz olduğum için söylediklerinin yarısını duymazdan geldim - ama "...şehit gibi davranmayı bırak" diye bitirdi.

"Kapa çenenin Luca" demeden önce bir süre ona baktım. Sonra arkamı döndüm ve konuşmayı terk ettim. Duymazdan geldiğim bir dizi küfür savurdu. Bebeğimin doğumundan beri Elias'ın günlük rutininden daha derin bir şey konuşma fırsatımız olmamıştı. Nasıl emziriyordu, nasıl uyuyordu, nasıl kaka yapıyordu.

Otomatik pilota çalıştığım söylenebilirdi ve en çok hissettiğim şey göğüslerimin çok fazla sütle dolu olduğu zamandı.

Luca'yla kurduğumuz bağı Elias'la kurduğum bağ lehine tamamen koparmıştım. Kalıcı bir bağımız olup olmadığından bile emin değildim. Kesinlikle içgüdüsel olarak bir şey hissetmemi sağlayacak kadar güçlü değildi. Luca'nın Elias'ın doğumuna gelmediği o gece bir şeyleri kaybedip kaybetmediğimizi gerçekten merak ediyordum.

Ailem bir gece önce geldi ve annem hiç vakit kaybetmeden Luca'nın tarafını tuttu.

"Gerçekten, Nattie, neden yatak odandan taşındın?"

"Çünkü Elias'ın bana daha çok ihtiyacı vardı ve yuvarlanıp ağzına bir emzik koymak varken kreşe gitmek yorucu oluyordu."

"Evet, ama başka kadınlara senin yerine geçme fırsatı veriyorsun."

Oturma odasındaydık. Elias dört haftalıktı, beşiğinde mutlu bir şekilde uyuyordu ve mutlu bir şekilde odadaki yetişkinlerden habersizdi. Kendimi insan gibi hissettiğim ilk geceydi. En azından ailemin ziyareti beni omzuma tüküren bebeği görmezden gelmek yerine şık görünmemi sağlayacak kadar etkilemişti.

Annem, Elias'a bakmama yardım etti ve bana düş almam için zaman verdi. Uzun bir uyku için bile zamanım oldu.

Martha ve Nessa koşuşturuyor, Luca ile evlendiğimden beri vereceğim ilk akşam yemeği için hazırlık yapıyorlardı. Babama hoş geldin demek ve oğlumun doğumunu kutlamak içindi. Luca'ya deli olduğunu ve şu anda misafir ağırlayacak sabrım olmadığını söyledim. O da bu işi ona bırakmamı söyledi.

Evlendiğimizden beri neden hiç eğlenmediğimizi merak ediyordum ama bunun Chicago'ya yaptığı seyahatlerle ilgili olduğunu düşündüm. Orada yeterince eğlendiği kesindi. Annemin sözlerinin beni yeniden güvensiz yapmasından nefret ediyordum ve keşke ondan kaçabilseydim. Ama yapamadım.

"Zaten onunla iki hafta daha seks yapamam. Kendimi seksi bile hissetmiyorum."

Seksten bahsettiğimde annemin burun delikleri alevlendi. İçten içe sııttım. Artık masum değildim.

"Sadece söylüyorum," diye homurdandı. "Evli bile olsa kocanız en iyi av olarak görülüyor. Böylesine güçlü bir organizasyonun en genç patronlarından biri, yakışıklı olduğundan bahsetmiyorum bile. Geceleri onu sıcak tutmak ve metresi olmak isteyen pek çok kadın var."

"Anne, lütfen konuşmayı kes. Umurumda bile olmayacak kadar yorgunum."

"Bunu şimdi söylüyorsun." Sesi alçak perdeden geliyordu. "Ama o piçler ortaya çıkıp oğlunun mirasına meydan okumaya başladığında... işte o zaman umursayacaksın."

Carmine içeri girdi. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. "Neden beni görmeye gelmedin?"

Ayağa kalktım ve muhtemelen annemden uzaklaşmaya çalışmama rağmen ona doğru koştum. Bana sarıldı ve yanağıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Chicago meşguldü."

"Yani kocamı meşgul eden sen misin?" Alay ettim.

"Zordu..." Anneme baktı. "Ama şimdi kutlama yapmak için bir nedenimiz var. Vincenzo Elias'ı çalışma odasına getirmeni istiyor."

"Oh, iş konuşmanız bitti mi?" "Ruslar şimdilik yatıştırıldı."

"Umarım sonsuza dek sürer." İçimi çektim. Luca'nın evde olması güzeldi. Aramızda garip bir normalleşme vardı. Yürütmesi gereken mafya işleri varken uykusuz kalmaması mantıklıydı sanırım.

Çalışma odasına girdiğimizde Papa bize doğru döndü ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ah, çok güzel görünüyorsun Natalya." Beni kollarının arasına aldı. "Dün gece seni gördüğümde endişelendim." Luca'ya baktı. "Kocanın sana ve torunuma bakmadığından korktum."

"Vincenzo, ilk birkaç ayın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Natalya da zor bir bebektir," dedi annem herkese. "Kolikti."

"Bilemem, *amore mio*. Tek gördüğüm küçük meleğimdi." Eğildi ve uyanık ama sessiz olan Elias'ı kucağına aldı. Oğlum dikkatle babasına bakıyordu. "Büyükkanneni tanıdın, değil mi? Ağır mı? Ağır mı?" Papa bana baktı. "Büyük, güçlü bir adam olacak."

Elias açgözlü bir bebektir. Ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. Gözlerim odanın öbür ucundaki Luca'nın kollarıyla buluştu. Çenesi sıkılmıştı ve ben

Papa'ya kaşlarını çatarak bakması onu şaşırtmıştı.

"Luca'nın Santino anlaşması için neden bu kadar çok çalıştığını şimdi anladın mı?" Carmine sordu.

"Carmine," dedi Dario dikkat kesilmemi sağlayan bir uyarı tonuyla. Havadan sudan konuşmayı geçmiştik.

"Ne?" Carmine'ın gözleri üzerime dikildi. "Elbette biliyorsun."

"Neyi bilmem gerekiyor?"

Luca yanıma geldi ve dirseğimi kavradı. "Yok bir şey. Bebeğim, neden sen-"

Kolumu çektim. "Dur bir dakika. Neyi bilmem gerekiyor?"

"Önemli bir şey değil," dedi babam sanki gerçekten önemsiz bir şeymiş gibi ve Elias'ı sallamaya devam etti. "Ama sekiz yaşına geldiğinde büyükannenle yaşayamayacağın için üzgünüm."

Hâlâ kafam karıştı, belki de uykusuzluktandı. "Lütfen açıkla." Luca'ya bakıyordum ama o bana bakmıyordu. Carmine'ı çok sert bir bakışla süzüyordu ve içime çakıl taşları doluyordu.

Carmine başının arkasını kaşdı. "Artık bunun bir önemi yok."

"Önemi olup *olmadığına* ben karar vereceğim." Sesim gür bir şekilde yükseldi.

"Sakin ol, sevgili kızım," dedi Papa. "Aptalca bir bahisti. Erkeklerin sarhoşken girdikleri bir bahis. Luca viskiyi fazla kaçırdı ve Rusları pes ettirebileceğini, hatta ilk çocuğuyla bile bahse girebileceğini söyledi."

Luca, "Ciddi bir bahis değildi," dedi.

Babam Luca'ya kaşlarını kaldırdı. "Evet, ama ertesi gün bu konuyu konuştuk. Sen ve Natalya'nın bana bir erkek varis vermeniz ne kadar faydalı olacağını? Öyle bakma Natalya. Hepimiz aileyiz. Galluzo senin mirasın. Bir gün oğlunun işlettiğini hayal et."

"Sekiz yaşına geldiğinde seninle yaşamak da neyin nesi?" Babam omuz silkti. "Ziyarete gelebilir."

"Aslında kastettiğin bu değildi." Carmine'a döndüm. "Bana doğruyu söyle."

"Vincenzo'nun torunu için büyük planları var," dedi Carmine. "Onu genç yaşta organizasyonla tanıştırmak ideal olacaktır."

"Bunun neden o kadar kötü olduğunu anlamıyorum," dedi Papa.

"Galluzo'ya yeniden prestij kazandırmak istemiyor musun? Bu Elias ile olacak."

"Ya oğlum için istediğim bu değilse?" Dirseğimi Luca'dan kurtardım ve Elias'ı babamın kollarından alıp geri çekildim.

Odadaki herkes.

"Oğlumuz," diye düzeltti Luca, bana doğru çekingen bir adım atarak. "Santino sorununu ben hallettim. Anlaşma buydu."

Başımı eğdim ve ona yaklaşmaması için uyarıcı bir bakış attım. "Ya öyle değilse? Ne olacak?"

"O zaman denerken ölürüm," diye tersledi. Onlardan daha da uzaklaştım.

Kendini kaybettiğini anlayınca Luca'nın yüzünde anlık bir pişmanlık belirdi ve ifadesini yumuşatmaya çalıştı. "Bebeğim," dedi. "Elias'ın gitmesine asla izin vermezdim. Bu babanın hüsnükuruntusuydu." Babama sert bir bakış fırlattı. "Söyle ona, Vincenzo."

"Sì. Sì." Babam topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve bana mahcup bir sırıtış attı. "Yaşını başını almış bir adamın hüsnükuruntusu. Haydi, *bombolina*." Bana kendimi krallığının prensesi gibi hissettiren babasının gülümsemesini takındı. Sonra anladım. Çünkü nadiren yanımda oluyordu ama yanımdayken bana en değerli varlığıymışım gibi hissettiriyordu. Luca'nın bana Paris'i vererek beni mahvetmesi de tam olarak böyle bir şeydi. İki adamı yan yana görünce hayatım boyunca manipüle edildiğimi fark ettim. Ve buna annemin yaptıkları dahil değildi.

Yüz ifademdeki değişiklik Luca'nın yüzüne endişeli bir ifadenin yerleşmesine neden oldu.

Evet, sevgili kocacığım, bu evliliğin başka bir katmanını görüyordum ve bu midemi bulandırıyor. Bebeğim ve ben bunca zamandır piyonmuşuz.

Şimdiye kadar sessiz kalan annem aramıza girdi. "Elias'ı bizim büyütmemiz çok mu kötü? Birçok ebeveyn büyükanne ve büyükbabalarının yardımını almaktan mutlu olur."

Papà, "Yaşlandıkça yavaşlıyorum," diye ekledi. "Torunlarımla oynamak istiyorum." Luca'ya baktı. "Yaşlılık dönemindeki Don Corleone gibi, ha?"

"Gerçek hayat filmlerdeki gibi değildir," dedim ama gözlerim Luca'nın üzerindeydi. İrkildi. "Bunu zor yoldan öğrendim."

Elias'ı alarak odadan çıktım.

Babamın birine "Ne demek istedi?" diye sorduğunu duydum.

BÖLÜM

On yedi

LUCA

Dario'ya "Onu benden uzak tut," dedim.

"Yapacağım." Dario başıyla misafirlerimizin geldiği yeri işaret etti.

Ne karmaşa ama. Onu Galluzo'ya liderlik etmeye uygun hale getirmek için harcadığım onca zaman olmasaydı, Carmine'i oracıkta vururdum. Son aylarda onunla çalışırken, ona karşı dikkatli olmayı öğrenmiştim. Adam yaramazlık yaparak büyüyordu. Ange bile Carmine'in yorumları yüzünden bizim için kötü sonuçlanabilecek birkaç olay rapor etmişti. Karım ona düşkün olduğu için onu Natalya'dan uzak tutuyordum. Daha önce Carmine'in karıma karşı kullanmam için bana verdiği cephaneyi memnuniyetle karşılarken, Natalya'ya karşı daha korumacı olmuşum.

Onu İtalya'ya geri göndermenin zamanı gelmişti.

Akşam yemeği sıkıcıydı. Natalya'nın altı saatlik uykuyla kazandığı kıvılcım yok olmuştu. Onun yerinde bir otomat vardı. Yemek yiyor ve monoton, tek heceli kelimelerle cevap veriyordu. Bu toplantının tam olarak böyle gelişeceğini hayal etmemiştim. Konuklarımız arasında, bir aile babası olduğumu ve basit bir haydut olmadığımı göstermek için davet ettiğim Chicago'lu politikacılar da vardı. Kayınpederimin İtalyan basınının çizdiği gibi bir canavar değil, dede olmuş sıradan bir adam olduğunu göstermek için. Vincenzo mükemmel bir diplomattı ama ne kadar acımasız olabildiğini görmüştüm ve canavar tanımını çok da uzak değildi. Natalya gibi nazik ve tatlı birinin nasıl böyle bir aileden geldiğine şaşırırmaya devam ettim.

Ebeveynler. Belki de bu yüzden Tanrı Vincenzo'ya yozlaştırması için oğul vermemiştir ve yakın çevresini kaybetmesi efsanesini ve gücünü kesinlikle azaltmıştır.

Adamlar viski ve puro içmek için çalışma odasına çekildiklerinde tek yapabildiğim karım ve oğlum hakkında düşünmek ve kısa cevaplar vermektir. Dario'nun arkamı kollamasına sevinmiştim. İhtiyacım olan ruhsat onayları olmasa, görmezden gelmeyi tercih ettiğim pespaye bir özel hayatı olan belediye meclis üyesiyle hiçbir ortak nokta yoktu. Ama Ruslar için daha kalıcı bir çözüm bulmadan önce ona sıkıca ihtiyacım vardı.

Her şey söylenip yapıldığında ve konuklarımız ayrılmaya hazır olduğunda, Natalya yeni doğmuş bir bebekle ilgilenmesi gerektiğini bahane ederek ortadan kayboldu.

Belediye meclisi üyesi kapıda, "Karımın mükemmel bir dadı ajansında bağlantıları var," dedi. "Değil mi tatlım?"

"Numarayı Natalya'ya çoktan verdim," dedi. "İlk aylarda genellikle zor olur."

"Temasta kalacağım Moretti," dedi.

Carmine belediye meclis üyesiyle birlikte ayrıldı ve park ettikleri araçlarına doğru giderken sohbet ettiler.

Kayınpederim yanıma geldi. "Carmine'a yaptıklarını takdir ediyorum. Arka planda takılmak yerine daha özgüvenli görünüyor. Akıllı bir çocuk."

"Çok zeki biri," diye mırıldandım. "Ben Natalya'yı kontrol etmeye gidiyorum.

Dario? İyi misin?"

"Ben eve gidiyorum," dedi danışmanım. Elini omzuma koydu ve sıktı. "Başarılı bir akşam yemeği."

Vincenzo'yu Dario ile bıraktım. Yemeğin sonucu beni çok heyecanlandırmalıydı. Aylarca meclis üyesini kendi tarafımıza çekmeye çalıştıktan sonra, onu komitede istediğimiz yere getirmiştik ve aylardır kaybettiğimiz parayı geri alabilecektik.

Ama bu süreçte ne kaybettim?

Mutfağa doğru yürüdüm. Kayınvalidem Martha ve Nessa'yı denetliyordu. Beni görünce telaşlı bir ifadeyle yanıma geldi. "Kızımın akşam yemeğindeki davranışları için özür dilerim. Dilsizden başka birini tutmalı."

"Orada dur bakalım," diye kestim sözünü. "Karım Elias'la mükemmel bir iş çıkarıyor ve önemli olan da bu, *anladın mı?* Ekibimi eleştirmeye hakkın yok senin. Ben etrafta olamayacak kadar aptalken Natalya'ya en iyi desteği onlar verdi."

"Her zaman etrafta olamazsın, patron sensin-"

"Benim için bahaneler uydurma." Martha ve Nessa'nın şaşkınlıkla bana baktıklarını görmek için yanından geçtim. "Kayınvalideme bir şey için ihtiyacın var mı?"

Nessa çoktan başını şiddetle sallamaya başlamıştı.

Martha daha diplomatikti. "B u n d a n sonrasını biz halledebiliriz, Bayan.

Conte. Lütfen dinlenin."

Elena'ya baktım. Ben etrafta yokken insanlarımı azarlamasına izin vermeyecektim.

Omuzlarını geriye çekti, çenesini kaldırdı ve topuklarını şaklatarak mutfaktan çıktı.

"Teşekkür ederim," dedi Martha. "Bayan Conte'ye tahammül edebilirim ama onun hoşnutsuzluğunun yükünü Natalya'nın çekmesini istemiyorum."

Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. "Şimdi ona gideceğim."

Ama kreşe vardığımda Natalya orada değildi. Göğsümde umut yükseldi ve doğruca yatak odamıza girdim, ancak boş bulduğumda söndü.

Tony ve Rocco'ya mesaj attım. "Karım nerede?" Rocco cevap verdi. "Tavan arasında."

Haziran ayından beri oraya çıkmamıştı. Yatak odamızdan nefret etme alışkanlığına geri dönmüş olabileceği düşüncesiyle hayal kırıklığına uğrayarak aceleyle konağın karşı kanadına geçtim. Natalya bunu oğlumu benden uzak tutmak için bir bahane haline getirmese iyi olurdu. Çalışma odasındaki yüz ifadesi kalbimde köklü bir korkuya yol açtı. Bundan geri dönmek için hiçbir umut yoktu. Sonunda onu kaybetmişim. Oğlumuzun doğumunu kaçırdığımdan beri gözlerinde Paris'te gördüğüm bakışı bir daha hiç görmemişim. Göğsüm daraldı. Sanki beni sevmeyi bırakmıştı.

Rocco beni tavan arasına çıkan merdivenlerin dibinde karşıladı.

Ağzının kenarları keyifle seğirdi. "Komik bir şey mi var?" Hırladım.

"Hayır, patron."

Merdivenleri iki kez çıktım. Tam kapıya vuracaktım ki aklıma Elias geldi. Kapı kolunu denedim. Rahatlamıştım, kilitli değildi.

Natalya dizüstü bilgisayarının başındaydı. Bir an irkildi ve kapağı kapattı. Elias sehpanın yanındaki portatif beşikteydi.

"Neden buradasın?" diye fısıldadı.

"Ben de aynısını sana sorabilirim," dedim. "Ne okuyordun?"

"Bebek eşyaları."

Değildi ama oğlumuz uyandığı için görmezden geldim.

Natalya pijamasının düğmelerini açarak, "Onu beslemem gerekiyor," dedi. Göğüslerinden biri ortaya çıktığında anında sertleştim. Bir aydır seks yapmamıştık. Zaten açık olup olmadığından da emin değildim. Doğum sonrası depresyon hakkında okuduklarımdan sonra, onun istediğini yapmasına izin vermek için çok uğraştım. Örnek olarak, çocuk odasında uyuması. Hatta uykumu böldüğüne dair bir bahane bile uydurdum, böylece suç onda değil bencil ve çıkarıcı kocasında olacaktı.

Elias'ı kucağına aldığı ve o bir meme ucuna yapıştığı anda, beni tamamen farklı bir duygu kapladı.

Eşime ve çocuğuma karşı yoğun koruma duygusu.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca onların yanında kendimi bir yabancı gibi hissettim. Dışarıdan bakan çok fazla ben vardı. Ama tavan arasında, evin geri kalanından çok farklı olan sıcak ortamda kendimi daha yakın hissettim.

Aile olmak için büyük bir istek duyuyordum. Sadece üçümüz için.

"Hâlâ burada mısın?" Natalya hiç de hoş olmayan bir ses tonuyla sordu, ama onlara karşı öylesine bir sahiplenme duygusuyla doluydum ki, bu beni onu terk etmeye teşvik etmedi.

"Onu beslemeni izlemekten zevk alıyorum." Sesim hırçın çıkmıştı. Hissettiğim garip duygu boğazıma kadar işlemişti. "Çok güzelsin, *tesoro*."

Bakışlarını oğlumuzla çevirmeden önce bana garip bir bakış attı. Elias annesine bakıyordu ve içimden onlara sarılmak geldi.

Uzun zamandır ilk kez dürtüye boyun eğdim. Tüm hayatımı yönetmesine izin verdiğim özdenetim parçalandı.

Burada, Chicago suç ailesinin patronu değildim.

Burada, sadece ailesine aşık olan ölümlü bir adamdım. Gerçek aileme.

Zayıf düşme korkusu içimi sarstı ama daha önce vazgeçtiğim bu mutluluğa izin vermek için onu görmezden geldim.

Yanına oturdum. Sertleşti, hatta benden uzaklaştı.

"Lütfen yapma," diye yalvardım. Kollarımı ona doladım ve göğsüme doğru çektim. Sesimdeki bir şey onu rahatlattı ve vücudunu benimkine yasladı ama bana bakmadı.

Şimdilik bunu kabul ediyorum. Ailemi kucağıma alma ve oğlumuzu beslerken omzunun üzerinden bakma fırsatını.

Doğum yaptığında yanında olamadığım için bir daha asla özür dilemeye çalışmadım. Dario gibi ben de aynı şeyi yapıp yapmayacağımı söyleyemezdim, bu yüzden özür boş olurdu.

"Babamla böyle bir anlaşma yapmaya seni neyin ittiğini hâlâ açıklaman gerekiyor," diye fısıldadı.

"Kibir. Hırs."

"Bu yüzden mi beklentilerini belirliyorsun? Beni asla sevmeyeceğini söylemiştin. Elias sekiz yaşına geldiğinde ayrılacağımızı bildiğin için mi? Çünkü oğlumu bırakmak istemediğimi de biliyorsun."

"Beklentilerin bununla hiçbir ilgisi yok. Daha çok verebileceğimi bildiklerimi verdim," dedim. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ zayıflıktan korkuyordum ama ailemi de istiyordum. "Seni çok önemsiyorum Natalya. Sen ve Elias benim için çok önemlisiniz. Senden tek istediğim, sana istediğim gibi bakmama izin verirsen neler olabileceğini göstermeme izin vermen."

Elias beslenmeyi bitirdi. Natalya benden uzaklaştı ve ben onu bırakmakta tereddüt ettim.

"Bırakın gideyim."

"Sadece bundan sonra konuşacağımıza söz verirsen."

"Yapacağız, yoksa seni uykunda bıçaklamayacağımdan emin değilim."

Sesindeki hırçınlık karşısında şok olmuştum, kollarım gevşedi ve o da uzaklaştı. Odadaki rahat hava kayboldu. Ayağa kalktı ve Elias'ın gazını çıkardı ve onu beşiğine yatırdığında hemen uykuya daldı.

"Çok iyi bir çocuk," diye yorum yaptım.

Bana bir bakış attı. "Öyle ve eğer ona daha fazla baksaydın bunu bilirdin."

"Bana kızgındın. Varlığımla seni daha fazla strese sokmak istemedim."

"Yani kolay yolu seçtin. Şimdi sana daha çok kızgıyım." Odanın uzak ucuna doğru yürüdü ve pencereden dışarı baktı, bana onu görmeye geldiğim fırtına gecesini hatırlattı. Bu gece dolunay vardı ve dolunay onu, bana intikam alan bir meleği düşündüren bir ışıltıyla çevrelemişti. Ve o da ilahi cezasını üzerime salmak üzereydi.

Kiliseye daha sık gitmeliyim.

Belki de berbat bir koca olduğum için rahibe günahlarımı itiraf etmeliyim. Ne de olsa karımı beni sevmesi için manipüle etmeye çalışmışım. Onu sevme ve değer verme yeminimi yerine getirmemişim. O yeminleri küçümseyerek etmişim. Onları bir daha tüm kalbimle söyleyip söyleyemeyeceğimi merak ediyordum.

Arkasından yürüdüğümde ayın ve yıldızların malikânemin güzelliğini yansıttığını gördüm. Bu güzelliği korumak için çok çalışmışım ama Natalya ve Elias bu odadayken daha önce hiç yaşamadığım bir huzur hissettim. Ben huzur içinde gelişmedim. Kaos içinde büyüdüm.

"Öfkeni hak ediyorum."

"Beni hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorsun Luca," dedi. "Ne zaman senin en kötünü gördüğümü ve evliliğimize verdiğin azıcık katkıyla hayatta kalabileceğimi düşünsem, kader önümüze başka bir şey çıkarıyor."

Sözleri beni çok etkiledi ama pişmanlık duymak yerine kendimi kırılmış hissettim. Ben kötü bir koca değildim. Onu dövmedim. En iyi bakımı almasını, evde ona yardım edecek en iyi personeli bulmasını sağladım. Ne isterse harcayabilirdi. Ve istediği zaman onu becerirdim, gerçi çok seksi olması beni de memnun ediyordu. Onu daha sık hamile bırakmalıydım. Belki daha fazla çocuk onun dikkatini benim zaman eksikliğimden uzaklaştırırdı çünkü görünüşe göre karım, yetiştirilme tarzına rağmen, bir donun karısı olmanın ne demek olduğunu anlamıyordu. "Hayatta kalmak mı? Affedersin *tesoro* ama azdıığında kimin sikine biniyordun?"

Başını bana doğru çevirdi, gözleri kısılmıştı. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Hormonların konuştuğunu biliyorsun."

Sırıttım. "Kendine yalan söylemeye devam ediyorsun. Çünkü beni seviyorsun ve boğazının arkasından o seksi sesleri çıkarabilecek tek kişi benim."

"Sekse geri döndük. Evlilik seksten daha fazlasıdır. Eğer gerekçen buysa endişelenmelisin çünkü şu anda vücudumun en son istediği şey seninle seks yapmak."

Hay sikeyim. Ona inandım çünkü Rachel bunun bir olasılık olduğu konusunda beni uyarmıştı; kadınlar bowling topu büyüklüğünde bir bebek doğurduktan sonra en son istedikleri şey tekrar seks yapmak oluyordu. Bu olmazdı. Seks birbirimize bağlandığımız tek yerd. Yüzümü nötr tutmak için mücadele ettim.

"Sana şefkat gösteriyorum." Kolumu büyük ekran televizyona ve sıra sıra dizilmiş aşk kitaplarına doğru attım. "Benim için belirlediğin imkânsız standartların var. Sana daha önce de söyledim, ben kahramandan çok kötü adamım. Sen benim karımsın."

"Sana uymak için Cruella de Vil karakteri mi olmam gerekiyor?" Gözleri meydan okurcasına parladı.

"Sana karşı acımasız mıyım?"

"Aman Tanrım, boş ver," diye Dalmaçyalılar hakkında bir şeyler mırıldandı.

Lanet olsun. Onunla orta yolda buluşmak ve barışmak niyetindeydim, durumumuzu daha da zorlaştırmak değil. Keşke bir dadı tutmayı kabul etseydi.

"Bak," dedim sessizce. "Elias'a yardım etmek istiyorum. Chicago'ya bu kadar sık gitmeme gerek yok."

Tekrar bebeğe baktı. "Onu tutarken rahat görünmüyorsun."

"Her yaptığımda gözlerindeki yargı yüzünden!" Sertçe fısıldadım.

Natalya bana inanamayarak baktı. "Çünkü onu her kucağına aldığında sanki bir uzaylı tutuyormuşsun gibi hissediyorsun. Daha önce hiç bebek kucağına aldın mı?"

"Tabii ki var. Pek çok kişinin vaftiz babasıyım." Sebebini öğrenmek için birinin kafamı küçültmesine gerek yoktu.

Aklımdan geçenleri okumuş olmalı çünkü Natalya'nın yüzü alaycı bir hal aldı. "Benimle evlenmeden önce ilk çocuğumuzu vermeye karar verdiğin için duyduğun suçluluk duygusu yüzünden Elias'a bakamadın."

Natalya'yı beklemiyordum. Evde kalıp çocuklarımı doğurmaktan memnun olacak uysal bir mafya karısı bekliyordum. Benden daha fazlasını talep eden bir eş beklemiyordum. Natalya, Emilio'nun tüm eşlerinin toplamından daha fazlasını talep etti. Babam eşlerinin onunla bu şekilde konuşmasına asla izin vermezdi. Kardeşim Junior farklıydı, belki de babamızdan daha sevgi dolu bir evlilik istediği için. Ama sonu onun için iyi olmadı. Karısı sinir krizi geçirdiğinde, bu onun konsantrasyonunu etkiledi. Dikkatsizleşti. Karısıyla birlikte sabotaja uğrayan bir arabada öldürüldüklerinde bu dikkatsizliği suçladım. Junior daha dikkatli olsaydı, dikkati daha az dağılsaydı, karısının zihinsel sorunlarına daha az kapılsaydı, düşmanlarımızın frenleri kurcalama şansı olmazdı.

Her ikisinin de hatalarından ders almak niyetindeydim.

"Elias bizde kalacak." Ona doğru yaklaştım. "Bundan emin oldum. Kibrim oğlumun doğumunu kaçırmama neden oldu ve suçluluk duygusu onun ihtiyacı olan baba olmamı engelledi." Onu daha da yakınlaştırmak için dirseklerinden tuttum. "Onun babası olarak pek çok hata yapacağım Natalya."

"Daha denemeden özür mü diliyorsun?" diye sordu. "Bana karşı sicilin hiç iyi değil. Oğlumuzu senin manipülasyonundan korumak istediğim için beni suçlayamazsın."

"Varisim olarak ona her şeyi öğretmek niyetindeyim ama zalim olmayacağım. Sadece bana bir şans verin."

Şüphe gözlerini bulandırmıştı ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

"Daha iyisini yapacağım." Başının üstünü öptüm. "Lütfen." Arkama yaslandım ve bakışlarımızı kilitledim. "O hâlâ bir bebek. Manipölasyonu anlamak için çok genç. Belki de bizi manipüle eden odur... bütün o gece ağlamaları?"

"Olabilir. O bir Moretti."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben bunu cesaret verici bir işaret olarak aldım. "Tam olarak nasıl bir şans istiyorsun?" diye sordu. "Sen de mi

gece geç saatlere kadar yardım eder misin?"

"Elimden geldiğince," diye söz verdim.

"Çünkü uykunu bölersek bizi odadan dışarı göndermeyi alışkanlık haline getirmeni istemiyorum, sanki baş belasıymışız gibi."

Kendimi savunmak istedim ama bunu kanıtlamam gerekecekti. "Kanıtlamayacağım. Pisliğin tekiydin."

"Tamam, ama bu senin son şansın."

Başımı salladım. Bu, karımın gözüne tekrar girmek ve bana tekrar sevgiyle bakmasını sağlamak için ilk adımdı.

BÖLÜM

On sekiz

NATALYA

Annem ve babam bir ay kaldılar ve Elias'ın vaftizinden sonra ayrıldılar. Dario oğlumun vaftiz babası oldu. Ben hala bebek odasında uyumakta ısrar etsem de, Luca ve ben yeni bir normale alışmıştık. Yatak odamıza bir bebek telsizi koydu, böylece bebek ağladığında bazen içeri girip bana yardım ediyordu. Bir toplantı için Chicago'ya gitmesi gerekmediğinde, Elias huysuzlandığında uyanık kalmak için üzerine düşeni yapıyordu.

Cinsel yakınlaşmaya devam edemedik çünkü doğum sonrası sekizinci haftamdayken ve Dr. Kingsley çoktan izin vermişken bile vücudum bunu hissetmiyordu.

Çok stresliydim. Yeterince uyumuyordum, yeterince yemiyordum ve anne sütümün azalması stresi daha da artırıyordu.

Stresliydim çünkü yeni normalimiz bir gösterişi ve çifte hayatım beni yakalıyor, duygularım, yeni bir anne olmanın zorlukları ve Doriananın ağına karşı sorumluluğum arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyordu.

Yemek gecesi Carmine Ruslarla bir anlaşmadan ve bir randevudan söz etmişti. Randevu Doriananın bana teklif ettiği işle aynı zamana denk gelmişti ama ben reddetmiştim. Pakete bakma zahmetine bile girmedim. Luca'nın tavan arasına geldiği gece, şüphelendiğim için o bilgilere bakıyordum. Luca bana nasıl daha iyi bir baba ve koca olacağını anlatırken kalbimin kırıldığını bilmiyordu. Kırılıyordu çünkü Doriananın paketinde onun adını gördüm.

Kocam bir insan kaçakçısı olmuştu.

Bugün iş günüydü ve Luca'ya Chicago'da ihtiyaç duyulmasına şaşırmadım. Kocamı aramaya çıktım ve onu Elias'la birlikte bahçede buldum. Bebeğimiz göğsünde güvenle uyurken o da şezlongda uyukluyordu.

Burası araftı. Luca ile olan hayatımı, ilişkimizin üzerinde bir giyotin gibi asılı duran ve onu sonsuza dek koparmak üzere olan affedilemez bir şeyin tehdidi olmadan hayal edebilirdim.

O haklıydı.

Kötü ve hain kişiliğine rağmen onu sevdim.

Onun paspasıydım. Elias bana babasına karşı koyma gücü verdi. Ama bu...

Uyuyan kocamı uyandırdım. Gözlerini yavaşça açtı ve beni görünce gözleri ısındı. Kalbim yerinden fırladı. Aptalın tekiydim. Bunu hak etmiştim. Neden onu sevmekten vazgeçemiyordum? Keşke kalbimi kesip yerine bir buz kütlesi koyabilseydim.

"Uyanmak için çok güzel bir manzarasın." Bebeğimize baktı. "Sen ve bebeğimiz."

Sözleri kalbimi yaralamaya devam etti. Keşke ona bildiklerimi anlatabilseydim. Onu kurtarmak istiyordum ama bu gece satılacak olan küçükleri riske atıyordum. "Chicago'ya gitmen gerekmiyor mu?"

Bir küfür mırıldandı. "Saat kaç?"

"Beş."

"Evet, gitsem iyi olacak."

Dudaklarımı yuvarladım ve alttakini ısırdım. Ona kalması için yalvarmak istiyordum ama şüphe uyandırmak ve işi üstlenen The Friar adlı hacker'ı tehlikeye atmak istemiyordum. Öte yandan, belki de kocamın tıpkı nefret ettiğim her insan kaçakçısı gibi bir canavar olduğuna dair kanıt bulmak, ona olan sevgimi sonsuza dek yok etmek için ihtiyacım olan şeydi.

Bebeği bana verdi ve şezlongdan kalktı. "Hafta sonu Chicago'da olacağım ama mümkün olan en kısa sürede dönmeye çalışacağım."

Yanağımlı okşadı. "Kendine iyi bak, tamam mı? Yemek yemelisin, *tesoro*. Dr. Kingsley kilon hakkında endişeleniyor." Başparmağı gözlerimin altındaki halkalara dokundu. "Ve uyumuyorsun."

"Sadece hormonlar vücuduma zarar veriyor."

"Önümüzdeki hafta içinde iştahın düzelmezse Dr. Kingsley'e gideceksin, *anladın mı?*"

"Bazen olur böyle şeyler. Daha iyi beslenmeye çalışacağım."

Eve döndük ve o yatak odamıza girerken ben de Elias'ı çocuk odasına götürdüm.

Gösterdiği tüm o tatlılığa bir ara vermem gerekiyordu çünkü duygularım karmakarışıktı ve patlamak üzereydim. Doriana bu geceki açık artırmayı doğruladı. Yer Vasily Orlov'un sahibi olduğu bir kulüptü. Dario ve Luca arasında bu ismin sık sık geçtiğini duymuştum ama kocamın varlığının baş belası olduğunu bana doğrulayan Carmine olmuştu.

Yine de kocamı reşit olmayanların seks ticaretinde yer almakla suçlamadan önce gözlerim kanıt istiyordu. Bana bunun oğlumuzu babamın himayesinden kurtarmak için yapmak zorunda kaldığı bir anlaşma olduğunu söylese bile, bu affedilemezdi. En başta babamla bu anlaşmayı yapmamalıydı.

Luca çocuk odasına geldiğinde uyuyormuş gibi yaptım.

Beşiğe doğru yürüdüğünü duydum. "Annene iyi davran, *bombolino*. Çok fazla telaşlanmayın. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve yastığın kalp ağrımı içine çekmesine izin verdim. Mutluluk çok yakındı ama bir o kadar da uzaktı. Luca beni sevdiğini kabul etmeyebilirdi ama tüm davranışları bunun aksini kanıtlıyordu. Sadece bunlarla yüzleşmesi gerekiyordu.

Evliliğimizin bu gece öğrendiklerime dayanabileceğini umuyordum.

Yatak arkamda alçaldı. Vücudunun sıcaklığını, bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Üzerime eğildi ve yanağımdan öptü. "Gitmeliyim, bebeğim."

Küçük bir inilti çıkardım.

"Uyu. Kendine ve küçüğümüze iyi bak."

Odadan çıktığında gözyaşlarıma hâkim olamadım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Yine mi yemiyorsun?" Martha sordu. Elias'ı besliyordu.

Rostoyu itip kakıyordum. Harika kokuyordu ama birkaç ısırdıktan sonra iştahım kaçtı. İçimde sinirler ayaklandı.

"İstersen turta da var," dedi Yvonne. Hastaneden eve döndüğümünden beri bana karşı daha nazik davranıyor, hatta bebek odasını temizliyor ve sorulmadan Bebek Bezi Cini'ni boşaltıyordu.

"Sadece uyumak istiyorum," dedim onlara.

"Depresyonda olmadığınızı emin misiniz?" Yaşlı kadın gazını çıkarmak için Elias'ı beşikten aldı.

"Keşke bilseydim." Keşke birçok şeyi bilmeseydim. Oğlum her şeyden önce geliyordu ve ona anne sütü verememek kendimi başarısız hissetmemeneden oluyordu. "Doktor Kingsley'i görmem gerek." Bu sefer terapist olarak.

"Hmm," diye araya girdi Yvonne. "Mafyadaki erkekler terapistleri sevmez. Sanırım bu yüzden Doktor Kingsley var. Kingsley var."

"Luca için sorun olmazdı," dedi Martha. "Hatta karısı sinir sorunları yaşadığında bunu Junior'a da önermişti. Bu onun çöküşünü engelleyebilirdi."

"Ne oldu? Gitmedi mi?"

"Ailedeki tüm erkekler buna karşı oy kullandı. Junior bile." Hafifçe gülümsedim. "Luca farklı görünüyor."

Martha Elias'ı beşiğine geri koydu. "İşte bu yüzden herkes patron olduğu için ona minnettar. Bunu hak edenlere karşı sempatik olabiliyor..."

"Ama onun yanlış tarafına geçersen..." Tony bir lokma yemeğin etrafında konuştu. "Neden hep benimle çelişiyorsun?" Martha sert bir sesle söyledi.

İkili her zamanki gibi tartışmaya başlayınca herkes güldü. Yvonne turta servisi yaptı.

Nessa yanıma geldi ve imzaladı. *Eğer biraz kestirmek istersen onu götürebilirim.*

Bir

az. Bu fırsatın üzerine atladım. "Teşekkürler. Sadece birkaç saatliğine."

Yemekten sonra Rocco tavan arasına doğru gitmeme şaşırdı. "Yine mi oraya?"

"Birkaç saatliğine kendi kişisel alanımda olmak istiyorum," dedim ona. Neyse ki Bayan B beni takip ediyordu ve ona bakmak zorunda kalmadım. "Buna ne dersiniz Bayan B? Takılmak ister misiniz?"

"Kişisel alan istediğini sanıyordum," dedi Rocco.

Gri kediye kucağıma aldım ve ona sıkıca sarıldım. "Bayan B benim terapi kedim." Bu gerçekten de doğrudu. Sadece yanımda oturarak beni rahatlatıyordu. Acaba kocamın içinde hâlâ iyilik olduğunu hatırlattığı için mi diye düşündüm ve Martha'nın Luca'nın kedilere karşı zaafı olduğuna dair anlattığı hikâyelere sarıldım.

Rocco başını salladı. "Bana alerji yapıyor."

"Bakın, herkes yardım ettiği için şanslıyım ve her yeni anne bu kadar şanslı değil ama... bilirsiniz, buna ihtiyacım var."

"Patron orada saklanmandan hoşlanmıyor."

"O zaman ona söylemeyelim," dedim en parlak sesimle ve sanki bu bizim sırrımızmış gibi gülümsedim. Son birkaç haftadır suratım asık olduğu

için Rocco bana hak verdi.

İsteksizce beni takip etti. Bayan B miyavladı. Başlamadan kucağa alınmaktan hoşlanmıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, onu kucağıma aldığımında mücadele etmedi.

Yarım saat sonra, The Friar (Th3Fr!#r) Chimera ile bir sohbete giriş yaptım: Peşine takılmama izin verdiğin için teşekkürler.

Rahip: Ne zaman istersen. Ekranımı seninle paylaşıyorum.

Kulübün kameralarına girmiş ve özel müzayede odasındaki hareketleri takip ediyordu. Bu açık artırma çok zordu çünkü Ruslar geçen seferden ders almış ve odadaki tüm kamera ve ağ yayınlarını kesmişlerdi.

Ama görünüşe göre, Keşiş bir ağ korsanından daha fazlasıydı. Bir iletişim uzmanıydı ve benim sahip olduğumdan daha fazla bağlantısı vardı. Bilgisayar korsanlığı dışında her türlü destek için her zaman Dorian'a güvenirdim. Rahip eski bir askerdi ve başka şeyler de yapmıştı.

Bu her ne anlama geliyorsa, kulüpteki bağlantılarından birini kullanarak odanın içine bir drone sokmayı başardı ve şu anda bize odanın içini gösteriyordu.

İlk gelen Orlov ve üç adamıydı. Ardından iki Ortadoğulu, sonra üç Asyalı ve İskandinav kökenli bir başka adam geldi, diğer üçünün etnik kökeni ise belirsizdi. Dünyanın en zengin adamlarından birini tanıdım. Adamlar birbirlerini selamladılar ve birbirlerinin sırtına vurdular.

Aman Tanrım. Bu öncekinden daha kötüydü.

Chimera: Burası sapıklar topluluğu gibi bir şey mi?

Rahip: Pislikler. Onları yakacağız. Kimliklerini yüz tanıma sistemiyle doğruluyorum.

Orlov yerde ellerini ovuşturdu. "Başlamak üzereyiz. Lillie'ler kulüpte. Bir ortak tarafından güvenli bir şekilde nakledildiler."

Midem çalkalandı. Lütfen, Tanrım, o olmasın. O olmaması için her şeyimi verirdim.

Geçen her dakika ile birlikte içimdeki safra daha da ekşidi. Personel içeri girip yiyecek ve içecek servisi yaptı. Sahne cam bir panelin arkasındaydı.

Rahip: Onaylandı. Bunlar Zavarida Grubu'na mensup bir grup işadımı. Bir süredir onların peşindeydik.

Chimera: Amerika'ya hoş geldiniz. Rahip: İşte ruh bu.

Işıklar söndü. Birkaç dakika sonra, ilk kız vücudunu zar zor örten daracık bir kıyafet giymiş, dengesiz bir şekilde dışarı çıktı. Ona ilaç verdikleri belliydi.

Chimera: Bunu izleyebilir miyim bilmiyorum.

Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştim. Genelde sapıklar özel bir odadan Lillie'lere teklif verirlerdi, ama görünüşe göre bu, aktiviteyi birlikte yapmaktan zevk alan erkeklerden oluşan bir topluluktu.

Bir saatten fazla diş gıcırdatan, mide bulandıran bir deneyimdi. Birkaç kez yayını kapatmayı denedim ama devam edecek cesareti buldum.

Işıklar yandığında sahne kararmıştı ve Orlov bir kez daha kürsüye çıktı. "Umarım tekliflerimizle sizi etkilemişizdir."

Odada bir mırıldanma telaşı yayıldı.

Odanın kapısı açıldı ve kendimi olasılığa hazırlamış olsam bile, içeri giren kişi boğazımı tırmalayan bir hıçkırıkla boğuldu. Rahip: Bu Luca Moretti. Lillie'leri Vegas'tan

Chicago.

Zihnim cümle kurmayı unuttu, sanki parmaklarımın yazması gereken kelimelere isyan ediyordu. Basit bir cümle yazmadan önce birkaç kez silmek zorunda kaldım.

Chimera: Bu onu Orlov'un suç ortağı yapar.

Rahip sessiz kaldı.

Chimera: Değil mi?

Rahip: Kahretsin. Biri bizi izliyor.

"Ne?" Bunu yazmak yerine yüksek sesle söyledim.

Keşiş: Güvende olduğunuza emin misiniz? Sinyal sizin tarafınızdan geliyor. Şimdi bağlantımızı kesiyorum. Tehlikedeyiz.

Chimera: Bekle, kontrol edeyim.

Ama gözünü kırptı ve açık artırma kaydım da sona erdi. Ama sonunda Luca'nın bu işin içinde olduğuna dair kanıtım vardı. Rahip'in rahatsız edici mesajı göğsümdeki ağrıyı dindirdi.

Tehlikedeyiz.

Kahretsin. Ne demek istedi? Oyalanmadım ve bunun yerine dijital izleri sildim ve dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce sistemden geri çekildim.

Özel olarak yapılmış dev bir oyuncak ayımın olduğu dolaba gittim. İç kısmı tespit edilmeyi ve klonlanmayı önlemek için kalkanlarla donatılmıştı. Dizüstü bilgisayarımı ve DEC-telefonumu içine koydum.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünerek odanın içinde volta attım. Luca'yla nasıl yüzleşecektim? Durakladım ve altın rengi gözleriyle paniğimi emercesine bana bakan Bayan B'ye baktım.

"Ne demek istedi?" Ona sordum.

Tehlikedeyiz.

En son tehlikeye girdiğimde Santino ve Frankie beni rehin almıştı. Paraları hâlâ bendeydi. Müzayededen gelen paranın çoğu bendeydi, yani üç yüz elli milyon dolara yakın bir param vardı. Hâlâ Dorian'a'nın parayı aktarmak için başka bir yol bulmasını bekliyordum.

Kaçma dürtüsü damarlarımda dolaşıyordu. Ama nereye gidecektim? İkinci bir dizüstü bilgisayar çıkardım ama istek listeme bir şeyler eklemek için normal ağa bağlandım. Kaçmam gerekirse diye bebek bezi ve mama gibi ihtiyacım olan şeyler. Luca'yla yüzleşmeli miydim? Ya işine burnumu sokmamı iyi karşılamazsa? Yani, çocuğunun annesini öylece idam etmezdi, değil mi?

Tanrım, paranoyaklaşıyordum. Lanet olası Keşiş.

Tehlikedeyiz.

Lanet olsun. Elias'ı tutmam gerekiyordu.

"Hadi Bayan B, gidelim buradan."

Çatı katından çıktım ve merdiven boşluğunun dibindeki karanlığa kaşlarımı çatarak baktım.

Elektriğimiz mi kesildi?

Sahanlığa ulaştığımda Rocco'yu aradım. Odası merdivenlerin hemen dibindeydi ve genellikle çatı kapısının açıldığını duyduğunda beni çoktan beklemeye başlamış olurdu. Korumalarım için kötü hissettim ve-

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Dönmememe fırsat kalmadan bir kol göğsüme dolandı ve beni yumuşak bir duvara doğru çekti. Deri, bayat kahve ve ekşimiş nefes kokusu burun deliklerime hücum etti ve neredeyse öğürmememe neden oluyordu.

Tanımadığım bir saldırgana karşı mücadele ettim ama yanıma bir silah dayandığında ve Rus aksanlı bir ses "Dövüşme" dediğinde durdum.

Koridorda ışık vardı ve üç kişi görüldü. Aman Tanrım. Olamaz.

Maskeli bir adam Nessa'ya silah doğrultmuştu. Elias'ı tutuyordu. Rocco neredeydi? Tony neredeydi? Korumalar neredeydi?

"Herkes nerede?" Ben ağladım.

Nessa'yı rehin tutan maskeli adam, "Biraz kestirdiler," dedi. Rus adam

"Kaç tanesini vurmak zorunda kaldınız?" diye sordu.

"İki. Görünüşe göre turtayı sevmemişler."

Turtaya uyuşturucu katılmış. Yvonne. O kaltak.

Beni tutan adam Rocco'nun odasının kapısını tekmeledi ve ışıkları açtı. Korumamı elleri bağlı, ağzı tıkaçla kapatılmış ve hâlâ baygın bir halde gördüm.

Rus adam beni etrafında döndürdü. "Bizden çaldığın tüm parayı geri vereceksin." O da kohortu gibi kar maskesi takıyordu. Diğer adama eliyle işaret etti. "Ben onlara göz kulak olurum." Silahını Nessa ve Elias'a doğrulttu. "Dizüstü bilgisayarını alın."

"Bir hata yapıyorsunuz," dedim.

Çenemin yan tarafında bir acı patladı. Kan tadı ağzımı doldurdu. "Yalan söylemeyi kes!" diye homurdandı Rus adam. "Organizasyonumuza mal oldun

milyonlarca dolar. Seni vurmaliyiz."

Namluyu alnıma dayadı. "Ama o kafana ihtiyacımız var. Moretti'nin seni nasıl sakladığı şaşırtıcı ama bu gece dikkatsizdin." Gözlerim Elias'a takıldı. Bunu ben yaptım. Pişmanlık, beni altına çekmekle tehdit eden bir dalgaydı. Bebeğimi tehlikeye attım. Uygun olmayan bir anneydim. Ben ve Luca'nın ebeveyn olmasından daha fazlasını hak ediyordu.

Çenemdeki ağrıya rağmen konuştum ama kalbimde zonklayan acı en kötüsüydü. "Onlara zarar verme. Seninle geleceğim ve yaptığımı düşündüğün her şeyi geri alacağım."

Adam güldü. "Hala inkar ediyorsun."

Maskeli adam sırt çantam ve dizüstü bilgisayarım ile geri geldi. "Birkaç sabit cüzdan buldum. Eğer onları kriptoya dönüştürdüyse, burada olacak."

Rus adam çenemi kavradı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Onlar benim eşyalarım, ama sen neden-" Daha sert sıktı.

"Evet," diye inledim.

Beni bıraktı ve maskeli adama Rusça talimatlar verdi.

Nessa ve Elias gözyaşlarının arasında bulanık görüntüler oluşturuyordu. "Ne istersen yaparım," diye hıçkırdım. "Sadece oğlumu ve Nessa'yı rahat bırak."

"Bizimle geliyorlar." Rus adam Elias'a doğru yürüdü ve ben onu bebeğimden uzaklaştırmak için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. "O bir koz olabilir. Patron onu kullanabilir."

Çocuğunuzun hayatı söz konusu olduğunda meydan okumak çok nadir bulunan bir şeydi. Bu noktada Luca'nın bizim için hissettikleri ile ailesi için yapması gerekenleri birbirinden ayırabilmesine imreniyordum.

Çatı katına açılan kapının hemen dışında iki araç bekliyordu.

Oğlumun da benimle geleceğini bildiğinden, sonunda onu Nessa'dan aldım. Genç kadına baktım. Şimdi soğukkanlıydı ama gözlerinin etrafındaki kızarıklık bir ara ağladığını gösteriyordu.

"Tony ve Martha?"

Uyuduklarına dair imza attı.

"Tanrı'ya şükürler olsun." Olanların ilk şokunu atlattıktan sonra, zihnim çevrimiçi bir kanunsuz olarak kimliğimi ele verebilecek neler yaptığımı düşünmeye başladı. Bu birçok nedenden dolayı kötüydü. Bu durum Dorian ve Keşiş'e kadar uzanabilirdi. Neyse ki maskeli adamın aldığı dizüstü bilgisayar, yanımda getirdiğim ikinci dizüstü bilgisayardı. Onlara hâlâ istediklerini verebilirdim ama içinde daha az riskli bilgi vardı.

Maskeli adamın aldığı cüzdanın defterinde yaklaşık elli bin dolar vardı. Bu bana zaman kazandırır. Elias onlar için öldürülemeyecek kadar değerliydi ama Nessa harcanabilirdi ve en çok korktuğum kişi oydu.

Bizi araca bindirdiler. Ev karanlıktı ve birkaç muhafızın yere yığıldığını gördüm. Umarım ölmemişlerdir.

Yaptığım şeyin ikincil zararı arttıkça, konvoyumuz malikaneden çıktı ve Chicago'ya giden otoyoldan uzaklaştı.

Yolda beş dakika gittikten sonra mısır tarlaları etrafımızı sardı.

Islık sesini duydum. Sonra arkamızda bir ışık patlamasıyla eş zamanlı olarak bir patlama sesi duyuldu. Aracımız savruldu ve yön değiştirdi. Adamlar bağıırıyordu. Vücudum koruyucu bir içgüdüyle Elias'ın etrafında kıvrıldı, ona hayatta kalması için en iyi şans verecektim.

SUV bir ağaca çarptı. Emniyet kemeri omzuma battı ve bir mucize eseri harekete geçecek odaklanmayı buldum. Nessa ve ben birbirimizle boğuşuyorduk. Elias çığlık atmaya başladı. İki adam inliyordu.

"Dışarı" diye bağırdım.

Ruslara ateş edenlerin dostlarımız olup olmadığını görmek için de beklemiyordum. İlk önceliğim oğlumu saklamaktı. Malikânenen çok uzakta değildik. Gerekirse yürüyerek geri dönebilirdik. Neyse ki kapı sıkışmamıştı. Nessa ve ben araçtan çıktık ve doğruca mısır tarlalarına koştuk.

Rus adam durmamız için bize bağırdı. Elias'ı Nessa'ya verdim ve ben arkada kalırken ona önden koşmasını söyledim. Beni vurma ihtimalleri daha azdı.

Ay parlaktı ve filmlerde mısır tarlalarında kötü şeyler olduğu aklımdan çıkmıyordu. Nessa bir açıklıkta durakladı. Nefes nefese kalmıştı.

zor ve koşmaya alışık değildi. Ben de değildim ve ciğerlerim patlamak üzereydi.

Onu çömelmeye sürükledim ve Elias'ı ondan aldım. Mırıldanmaya başlamıştı. Görünüşe göre koşumuz hoşuna gitmişti. Çömelip bir sıra ağaca doğru yürüdük.

"Neler olduğunu kontrol edeceğim."

Nessa başını sallıyordu.

"Oğlumu güvende tutmak için sana ihtiyacım var." Serbest kalmak isteyen duygularıma karşı koydum. Bunu düzeltecektim. İki si de bunu hak etmiyordu. Oğlum hayatının tehdit edilmesini hak etmiyordu.

Boynumdaki madalyonu çıkardım. "Her ihtimale karşı..." Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Nessa başını şiddetle sallıyordu. Baraj yıkıldı ve gözlerinden bir nehir dolusu yaş döküldü.

Yüksek sesle hıçkırmamak için yumruğumu ısırđım.

"Geri döneceğim aşkıım," dedim Elias'a. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Onu alnından öptüm.

Nessa ve ben birbirimize baktık.

Ağızlarımız sıkı çizgiler halinde sıkıştı. Kısa bir süre başımızı salladık.

Sonra, onları bırakma isteğimi kaybetmeden ayağa kalktım ve mısır tarlasına geri daldım.

Hasat geç geldiği ve sapslar örtü sağladığı için şükrediyordum. Yola yaklaşırken ilerleyişimi yavaşlattım.

Gece boyunca iki el silah sesi duyuldu.

İçgüdülerim beni yere çömelmeden önce bir mikrosaniye donakaldım. Mısırın sarkık yaprakları beni koruyordu ama aynı zamanda kaşındırıyordu, sanki binlerce karınca tenimde geziniyordu. Kasım ayının serin havasına rağmen üst dudağımdan boncuk boncuk ter akıyordu.

"Burada değiller!" diye bağırdı biri.

Yaklaştım, kimin konuştuğunu görmek için sapsları ayırdım. Yeni gelen iki siyah cip. Siyah giyimli, maskeli dört adam Nessa ve benim bindiğimiz engelli arabasının uzunluğunun arasında yürüyordu. Silahlıydılar ve o iki el silah sesi bizim iki Rus kaçıran içinmiş gibi görünüyordu.

Dost mu düşman mı?

Düşman. Bizi kurtarmaya geliyor olsalardı maske takmazlardı.

Elias'ın çığlığı geceyi böldü.

"İşte orada!" Bir adam kolunu sesin geldiği yöne doğru kaldırırken, bir diğeri çoktan sesin geldiği yöne doğru koşmaya başlamıştı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Onunla paralel koştum, ciğerlerim korku ve nefes alamadığım havayla doluydu ama yine de koşmaya devam ettim.

Oğlum ıglık atıyordu.

Gözyaşları yüzümden aşağı süzölüyordu ve boğazımdan kurtulmak için savaşıan histeriyi bastırdım. Nessa ve Elias'a ulaştığımda adam onları köşeye sıkıştırmıştı. Onları bıraktığım yerden uzaklaşmıştı ama bebeğim ağlarken kaçmanın beyhude olduğunu anlamış olmalıydı.

"Çocuğu ve Nessa'yı buldum! Natalya yanlarında değil."

Beynim isimlerimizi söyleme şeklindeki aşinalığı işlemeye çalıştı. Bu sesi daha önce de duymuştum. Bir taş aldım ve yaklaştım. Nessa beni fark etti.

Yüz ifadesini göremiyordum ve beni ele vermemesini umarken bile bunu kendim yaptım.

Oğlumun zamanlaması berbattı.

Tam da meşhur dala bastığım sırada ağlamayı kesti. Bir kol boyu uzaktaydım, kolumu sallayamayacak kadar.

Adam döndü ve şakağımda bir acı patladı.

Siyahlık, sesler ve bebeğimin ağlama sesiyle birlikte geldi ve gitti.

BÖLÜM

On dokuz

LUCA

Orlov, Zavarida Grubu'na "İş yapmak bir zevkti beyler," dedi. Bu adamlar midemi bulandırdı. Sırıtmak ve ellerini sıkmak zorunda kaldım. Bir süredir Carmine'in radarındaydılar. Galluzo'ya olan tüm kızgınlığıma rağmen, onun insan kaçakçılarına karşı duyduğu aşırı nefreti anlıyordum. Annesi bir insan tacirinin kurbanı olmuştu ve kendisi de böyle bir vahşetin tohumundan doğmuştu. Natalya'nın ona karşı neden zaafı olduğunu bile anlıyordum.

Orlov parasını almıştı ama Zavaridalar uçakları indiğinde kolluk kuvvetleriyle karşılaşacaklardı. Carmine ve ben onların çöküşünü planlamak için haftalar harcadık ama çocuktan farksız olan bu gençleri ailelerine teslim edene kadar rahatlamayacaktım.

Elias'ı düşündüm. Onu Vincenzo'ya verebileceğimi nasıl düşünmüştüm?

Misafirlerimiz gittikten sonra Orlov bana döndü. "Pay istemediğine emin misin? En azından yüzde 10'u hak ediyorsun."

"Burada işimiz bitti," dedim. "Koshkin'e anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdiğimi söyle."

"Yapma Moretti, yüksekte atmayı bırak. Bu adamlar seni hayal bile edemeyeceğin işlere sokabilir."

"Elimdekiyle mutluyum." Kapıyı çekerek açtım ve arkamdan çarpmamak için tüm irademi kullandım. Kulübün arka çıkışını kullandım, orada adamlarım beni bekliyordu.

Dario'ya rastladım. Kulağında bir telefon vardı ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. Kahretsin, Zavaridas'ların Chicago'dan uçuşlarında bir sorun mu çıktı? Onlar üzerinde hiçbir kontrolümüz yoktu ama farklı ülkelerdeki bağlantılarımıza detayları verdik. En azından Carmine öyle yaptı.

"Ne?" Sigara paketini çıkardım ve tam yakacaktım ki aklıma daha iyisi geldi. Elias'ın yanında bunu hiç yapmamıştım ama bu, ne zaman sigara yaksam Natalya'nın bana onaylamaz gözlerle bakmasına engel olmamıştı.

Dario, "Tralestelle'de kimse telefonlara cevap vermiyor," dedi.

Sustum. "Belki başka bir fırtına vardır ve baz istasyonları zayıftır?"

"Sabit hat sürekli telesekretere düşüyor," dedi.

Ertesi gün bir belediye meclis üyesiyle kahvaltı toplantım vardı ama içimden bir ses eve gidip Natalya ve Elias'ı kendi gözlerimle kontrol etmemi söylüyordu.

Bir saat sonra değil.

Hemen şimdi.

Escalade'e doğru yürüdüm ve anahtarları bir askerden aldım - Tony'nin uzaktan kuzeni olan ve Tony'ye benzeyen yeni bir acemi, bu yüzden ona Tony-iki diyordum. "Ben kullanıyorum. Atla."

Dario ve asker birbirlerine baktılar.

"Vaktimi boşa harcama," diye hırladım danışmanıma. Yolcu tarafına bindi. Tony-iki diğer adamlarla birlikte geleceğini söyledi.

"Ben araba kullanırken adamlar neden korkuyor?"

Dario'ya sordum. "Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?"

"Hepinizle aynı hızda sürüyorum," dedim aynı tempoda, "Tekrar deneyin."

Dario malikâneyle bağlantı kurmaya çalışırken ben de heyecanlanmadan edemiyordum. Escalade trafiğe girdi ve birkaç araba bana korna çaldı.

"İşte bu yüzden," dedi Dario. "Manyak gibi araba kullanıyorsun ve insanların sana yol vermesi gerekiyor."

"Sabırsızım." Ona ifademi doğrulayan bir bakış attım. "Cevap yok mu?"

"Oradan on beş dakika uzaklıkta bir ekibimiz var," dedi Dario. "Onlara her şeyi bırakıp kontrol etmelerini söyledim."

"Güzel." Tony'yi bu gecenin Morettiler için önemli bir darbe olacağı konusunda uyarmıştım. Sonunda Orlov'dan kurtulup kendi işimize bakabilecektik. Carmine örgütler arası müzakerelerde daha becerikli hale gelmişti, bu yüzden yakında İtalya'ya dönebilirdi. Güce olan kuduz iştahım

son birkaç ayda hızla dağıldı. Değdiğinden daha fazla sorun ve baş ağrısı haline gelmişti. Kaosla büyümüştüm, ama iki aylık huysuz bir bebekten yeterince şey alıyordum. Hafifçe gülümsedim, sonra belediye meclisi üyesini hatırladım.

Telefonumu çıkarıp arabanın ön paneline koydum ve politikacıyı aramasını söyledim.

Aramam sesli mesaja düştü. "Alan, acil bir durum çıktı. Yarınki maç saatini kaçırmak zorundayım." Golften zaten tutkuyla nefret ederdim. "Dario'ya başka bir randevu ayarlatırım."

Aramayı sonlandırdım.

"Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Vay canına." Karımdan ve oğlumdan uzak durmak daha da zorlaşmıştı. Bunun rahat bir durum olup olmadığından emin değildim ama onlarla daha sık birlikte olmak için içimde bir dürtü vardı. Belki de mafya kurallarını gözden geçirmenin zamanı gelmişti. Doksanlı yıllar, saflarımızdaki pek çok kişinin federal tanık olmasıyla onurlu adam kurallarında bir bozulmaya tanık olmuştu. Bu yıl gelirlerimizin yüzde yetmişi yasal işlerden geliyordu. Tamamen meşru olamazdık. Morettilerin içinde bir şeytan vardı ve beslenmesi gerekiyordu.

Dario, malikaneye gönderdiğimiz ekipten telefon aldığıında Chicago'nun hemen dışındaydık.

"Kim?" Dario kükredi.

Kanım buza dönüştü. "Hoparlörü aç," diye bağırdım.

"Adamlarımızdan üçü vuruldu. Geri kalanlar uyuşturuldu, patron." "Karım ve oğlum mu?"

"Burada değiller."

Ayağım gaza ağır ağır basıyordu. "Tony ve Rocco?"

"Bağlanmışlardı."

"Gözetimi kontrol et."

"Tamamdır, patron."

Araçların arasından sıyrıldım ve bazılarına çok yaklaştım ama sanki eve dönüş yolum önceden belirlenmişti ve görebildiğim tek şey buydu. Arabalar arasında en ufak bir açıklık gördüğümde onu kullandım.

Gaza bastım ve kornaya bastım.

"Gergin olmayı bırak."

"Elimde değil," diye homurdandı Dario. "Polisler tarafından durdurulmaz ya da bir kaza yapmazsak oraya daha çabuk varırız."

"Madalyon," dedim. "Natalya'nın izini onun aracılığıyla sürebiliriz."

"Elias'ı doğurduktan sonra bunu takmaya başladığını fark ettim," dedi Dario. "Bakalım üzerindeki takip cihazı çalışıyor mu?"

Ve pili de bitmemişti. "Vay anasını,"

dedi Dario.

"Ne?" Hırladım. "Ağzından çıkacak bir sonraki kelime bir konum olsa iyi olur."

Göğsüm o kadar sıkıydı ki, sanki hurdalıktaki bir araba kırıcısında sıkıştırılıyormuş gibi hissediyordum.

"Tralestelle'den birkaç mil uzakta. Mısır tarlalarının ortasında."

"Doğruca oraya gidiyoruz. Kimseye söylemeyin," dedim.

"Peki ya Carmine ve Ange?"

"Düşün Dario. Carmine bu müzayedeye çok önem veriyordu ve şu anda ortalıkta yok. Bu akşam hem o hem de Ange telefonlarıma cevap vermedi."

"Kesinlikle hayır... Natalya ve oğlunuza bir şey yapacaklarını mı düşünüyorsunuz?" "Bu noktada, bilmiyorum." Ve her nedense, beynim anlaşılmazdı. "Güvendiğim tek kişi sensin."

İz sürücü bizi ıssız bir köy yoluna getirdi. Yanmış bir aracın yanından geçtik. Bir diğeri bir ağaca çarpmıştı ve içinde emniyet kemerlerine bağlı iki adam kafalarına aldıkları kurşun yaralarıyla ölmüştü. Yolcu kapıları açıktı. Ayak izlerinin yönü karmakarışık. En iyi insan takipçimi görevlendirdim.

Adamlarımdan birine "Salvie'yi ara" dedim. "Ve bunu çözmesini sağla."

"Şerif tarayıcılarında bir şey yok," dedi başka bir asker. "Ama ilerideki dumana bakılırsa, bu sadece bir zaman meselesiydi."

Dario ve ben araçlarımıza döndük. "Noktası hareket etti mi?"

"Evet. Biz yoldayken buradaydı, ama dört mil ileriye taşındı ve dumanın geldiği yere benziyor."

"Kahretsin, itfaiyeden önce oraya varsak iyi olur."

"Adamlarımız izliyor."

Bir yerden bir yere gitmemiz için geçen dakikalar bize sonsuzluk gibi geliyordu. Kadercı bir varoluş ile hayatımın tek boynuzlu atlarla dolu olduğu bir varoluş arasında sıkışıp kalmıştım. Kadercı varoluşumda Natalya ve oğlum düşmanlarım tarafından öldürülmüştü ve benim birkaç taneden fazla düşmanım vardı. Kim olduklarını bulacak ve intikam alacaktım. Ama ben onların yaşadığı hayatı istiyordum. Onlarla birlikte bir hayatı hak etmediğim duyusuna karşı savaştım.

"Hazırlanmalısın, Luca."

"Öyleyim," diye homurdandım. "Madalyon ping mi yapıyor?"

"Evet."

"O zaman kapa çeneni."

"Ya talepleri varsa?"

"O zaman onlara ödeme yaparız, ailemi geri alırız ve sonra onları avlar ve hepsini katlederiz." Bunun bir zayıflık olup olmayacağı artık umurumda değildi. O şerefsizlerin aileme neler yapabileceğine dair karanlık düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Tony mesaj attı. Kamera kayıtlarını incelemişler ve görünüşe göre Natalya ve Nessa da onlarla birlikte çıkmış."

"Yani uyuşturulmadılar mı?" "Hayır."

Ne oluyor lan? Tüm vücudum adrenalinle dolup taşıyordu. Bunu onlar mı planlamıştı? Natalya benimle o kadar mutsuz muydu ki oğlumla birlikte gitti? "Herkesi hesaba kattılar mı?"

"Tony ve Rocco kontrol ediyor. Görünüşe göre Yvonne da kayıp." "Martha mı?"

Dario, Tony ile daha fazla mesajlaştı. "Onu odasında yığılmış halde bulmuşlar. Yatağa kadar gelememiş ve beyin sarsıntısı geçirmiş."

"Buradan dön," diye talimat verdi Dario. Direksiyonu toprak bir yola kırdım ama alevlerin bir yapıyı yaladığını görebiliyordum. Arkama baktığımda iki cipin daha bizi takip ettiğini gördüm. Moretti suç ailesine kilitlenmeyi etkinleştirmeleri için bir uyarı gönderilmişti.

"Dom'la iletişime geç. Ona neler olduğunu anlat." Yeğenim ve kız kardeşim De Lucci suç ailesiyle evlendikleri için artık beni ilgilendirmiyorlardı ama sorunlarımız onlardan birine dokunacaksa patrona haber vermek nezaket gereği idi.

"Çoktan yaptım."

Ange hala aramadı.

Escalade alev alev yanan evin önünde durdu. En son iki yıl önce Vegas'ta böyle yanan bir yapı görmüştüm.

"Natalya'nın sinyali nerede?" Cevap vermesini beklemedim ve tökezleyerek Escalade'den çıktım. Cehennemin sıcaklığı etimi yakıyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse bundan kurtulamazdı. Bacaklarım zar zor hareket ediyordu.

"Evde değil."

Ağaçların olduğu yöne doğru dönerken umut beni neredeyse boğuyordu.

"Natalya!" Kükredim.

Adamlarımız bizi yakaladı ve bir çember oluşturdu.
Bir asker bana kaşlarını çattı. "Önce burayı temizlememize izin vermelisin patron."
Ona ters ters baktım. Bunu biliyordum ama artık umursamıyordum.
İçimdeki her şey karımı ve oğlumu bulmak için çılglık atıyordu. "Natalya."
Dario koluma dokundu. "Dinle."
Bir bebek ağlaması.
Rahatlama kalbimi öyle bir sıktı ki başım döndü. Sese doğru koştum.
Ama ben ağaçların gölgesine doğru bir adım bile atmadan Nessa ağaçların arasından fırladı.
Kafa karışıklığı ve korku beni vurdu.
Kollarım otomatik olarak feryat eden Elias'a uzandı ama gözlerim karımın karşımda olmadığını kabullenmeyi reddetti.
"Nerede o?" Nessa'ya bağırdım ama o sadece başını sallayabildi.
Ağlayan oğlumu Dario'ya uzattım, içgüdüsel olarak içimde kükreyen endişenin bebeğe de geçeceğini biliyordum. Nessa'nın omuzlarını kavradım ve onu sarstım. "Nerede. Nerede. Nerede. Karım?"
Histerik bir şekilde ağlıyordu ve ben hayal kırıklığı ve öfkeyle zar zor mücadele edebiliyordum. Biri aileme saldırmaya cüret ettiği için öfke, ne haltlar döndüğünü bilmediğim için hayal kırıklığı. İçimde çalkalanan korkuyu da eklediğimde ben de onun gibi darmadağın olmuştum ama bunu suç ailesinin patronu olması gereken bir adamın maskesi altında saklamıştım.
Bu kaplama baskı altında çatlıyordu.
Daha sonra Nessa'yı bayıltıydık daha mı iyi olurdu diye düşündüm. O zaman belki de daha önce hiç yaşamadığım acı ve işkenceyi yaşamayacaktım.
Yavaşça yanan evi işaret ederken gözlerim titreyen kolunu takip etti.
Hiç düşünmeden alevlere doğru atıldım, eller beni zorla geri çekmeden önce çok yaklaşmıştım. Adamları üzerimden attım ama beni tutan çok fazla adam vardı.
"Natalya," diye boğuldu sesim, sonunda tüm mücadelem tükenmişti. Çünkü eğer orada olsaydı, hayatta kalamazdı.
Gözlerim dalgalandı ve bulanıklaştı. Dizlerimin üzerindeydim, başım göğe doğru eğikti ve yaralı bir hayvanın korkunç çılgılığı etrafımızda yankılanıyordu.

Oğlumu kucağıma almıştım. Huzur içinde uyuyordu, evin içinde olup bitenleri umursamıyordu. Polisler, dedektifler ve FBI ajanları eve girip çıkıyor, bana bitmek bilmeyen sorular soruyorlardı. Birkaçı pek sempatik değildi.

Boktan bir iş yapmayacaklarına güveniyor muydum? Hayır. Ama Dario, yetkililer geldiğinde bile beni yanan evden uzaklaştıramadı. Beynim çalışmıyordu. Natalya'm içerideydi.

Onu korumayı başaramamıştım.

Nessa bize sesleri Ruslara benzeyen adamların onları evden aldığını söyledi. Sonra daha maskeli adamlar araçlardan birini havaya uçurmuş ve ikincisini de raydan çıkarmış.

Cesur Natalya'm onları kurtarmaya çalıştı ama kafasına darbe aldı. Bunun beni nasıl tükettiğini açıklayamazdım - birinin karımı incitmeye cüret ettiği düşüncesi içimi iltihaplı bir hastalık gibi kemirdi ve öfkemi nereye boşaltacağımı bilmediğim için iltihaplandı. Kimin içini boşaltacağımı ve parçalayacağımı.

Hepsi daha sonra yanan o eve götürüldü.

Bize anlattıklarında mantıklı olan tek şey Yvonne'un bir hain olduğuydu.

Turta.

Kim güzel bir turtayı mahveder ve içine bir atı öldürebilecek kadar sakinleştirici koyar ki? Martha hala kafa travmasını atlatmaya çalışıyordu. Anlamsız bir dilsiz dışında evimi yöneten kimse yoktu.

Nessa, Natalya ve Elias ayrı bir odaya götürülmeden önce onu yerde baygın halde gördüğünü söyledi. Onu korkutmaya çalışmışlar. Odanın içine ateş etmişler ama sonra onu bırakıp tarlaya doğru koşturmuşlar. Ona arkasına bakmamasını söylemişler. O da ev patlayana kadar öyle yapmış ve sonra geri kaçmış.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Natalya ölmemişti.

"İnanmayı reddediyoruz, değil mi spor?" Elias'a söyledim.

Nihayet, saat beşe doğru, Dario odaya girdi. "Gitmişler." Arkasından Ange ve Carmine geldi.

Konsolosum ve avukatım olarak Dario beni Elias'la birlikte çalışma odasına gönderdi, böylece onların yönlendirici sorularıyla kendimi suçlamayacaktım. Her zaman kocasıydı, değil mi? Siktir et onları.

"Bir dahaki sefere onlara yem atma." Dario kaşlarının arasını çimdikledi. Gözlerim muhtemelen onunki kadar kan çanağına dönmüştü.

Ange ve Carmine bu olaydaki suçlu taraflar gibi danışmanımın arkasında oyalandılar. Mazeretlerine inanmadım. Muhtemelen bugün hayatta kalıp kalamayacaklarını merak ediyorlardı.

"Umurumda bile değil." Viskimi alıp geri fırlattım ve Ange'ye dik dik baktım. "Peki bize kim ihanet etti?"

"Turo."

Homurdandım. "Bana yeni bir şey söyle." Yvonne'un erkek arkadaşıydı.

"Ekibinden hiçbiri telefonlarına cevap vermiyor," dedi Ange. "Adamlarımıza evlerine ve her zamanki uğrak yerlerine gitmelerini söylüyorum. Muhtemelen orada olmayacaklar ama nerede olduklarını bilen insanlara sorabiliriz."

"Peki ya bu Ruslar? İçlerinde tanıdık gelen var mı? Orlov'un mu?"

Ange, "Bilgi işlem birimimiz olayı araştırıyor," dedi. "Nessa'yı elinde tutan kişi Orlov'un bilinen bir ortağı ama düşük seviyeli biri."

Gözlerim Carmine'a döndü. "Natalya'nın ailesine haber verdin mi?"

"Henüz değil."

"Güzel. Haberlerin benden gelmesi gerekiyor." Sesim çatallaştı. Bu noktada Elias'a bakmayı reddettim çünkü her şey çok bunaltıcıydı ve kırılmak üzereydim. Oğlum annesini kaybetmemişti. Karım ölmemişti.

Hissettiklerime bakılırsa, sanki kurtlar etrafımda dolaşıyor ve beni parçalamak için bekliyorlardı. Boğazımı temizledim. "Neredeydin Carmine?"

Bakışları oğluma kaydı, sonra tekrar benimkine döndü. "Sadece Turo değildi. Size karşı çalışan başka bir kaptan rejiminiz var."

"Bunun kanıtı var mı?" Ange homurdandı.

Carmine Ange'den bir adım uzaklaştı. İki adam arasındaki gerilim gerilirken Dario bana kısa bir bakış attı.

"Evet. Kayıtlar bende. Ondan şüphelendim ve arabasını dinlemeye aldım. Enkaz halindeki arabada Rus Ilya ile iletişim kuruyorlardı."

"Bunu neden şimdi duyuyorum?" Tersledim.

"Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum." Carmine'in sesi bir fısıltı gibiydi; sanki gözyaşlarının eşliğindeydi.

Ama ben sempatik değildim.

Ange de öyle. "Bize daha önce gelseydiniz, kaçırma olayını durdurabilirdik."

Kardeşimin suçlamaları çok gülünçtü ve Natalya'yla ilgili olmasaydı onu görmezden gelebilirdim. "Ve sen, kardeşim, Turo'nun senin burnunun dibinde oyun oynamasına izin verdin. Sen benim alt patronumsun. Ama sorumluluk

Ben. Herkes ama herkes güvenlik kontrolünden geçiyor. Banka hesapları ve telefon mesajları. Beynin bulunmasını istiyorum."

Ange ve Carmine kısa birer teşekkür konuşması yaptılar. Gitmeleri için başımı eğdim. "Dario. Kal."

"Güvendiğim tek kişi sensin" demeden önce kapının kapanmasını bekledim.

Bunu biliyorsun, değil mi?"

Parmaklarının arasında şakağına masaj yaptı. "Ne karmaşa ama," diye iç geçirdi. "Kimden şüpheleniyorsun?"

"Bilmiyorum. İkisi de mi? Bana karşı komplo kuruyor olabilirler mi ve aralarındaki bu gerginlik uydurma olabilir mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm... ama... Luca... daha fazla cevap istiyorsan Nessa'yı dinlemeliyiz. Tüm bu olanların tek tanığı o. Polislere ne söylediğini duymak istemiyor musun?"

Arkadaşıma onu görmeye dayanamadığımı söyleyemedim. Onun Natalya olmaması içimi kemiriyordu. Karımın hâlâ kayıp olması.

Çok yorgundum ama belki de kalbim öldüğü içindi. Sonra oğlum bir ses çıkardı ve kalbim tekrar atmaya başladı.

Kabus daha yeni başlamıştı. Bir haftadır doğru düzgün uyuyamamıştım. Polisler gelip gitmeye devam ediyordu.

Natalya'nın ailesi geri dönmüştü ve cenaze hakkında konuşuyorlardı, bu da benim sinir katsayımı artırıyordu. Herkes evin içinde vızır vızır dolaşırken ben kendimi çalışma odasına Elias'ın yanına kilitledim. Natalya'nın yanımda olmasını istediğim tek parçasıydı. Oğlumla birlikte çocuk odasında uyudum. Ben doğru dürüst bir ebeveyn olamayacak kadar sarhoşken Martha tekrar tedavüldeydi ve oğluma yardım ediyordu. Herkese Nessa'yı benden uzak tutmalarını söyledim. Onu etrafımda istemiyordum. Öfkeli zihnimin bir köşesinde, bunun onun hatası olmadığını biliyordum.

Ama birinin ödeme yapması gerekiyordu. Ekibimizden biri Chicago'nun dışında I-55'te ölü bulundu. Kaçıyor muydu? Onu kim öldürdü?

Dario, Nessa'dan Rusların Natalya'yı paralarını çalmakla suçladıkları ve dizüstü bilgisayarını aldıkları gibi çılgın bir hikaye dinledi.

Şu lanet laptop. Ne parası? Benim param mı?

Kapı çalındı. Dario benim bekçimdi, bu yüzden önemliydi. Vincenzo ve Elena'yı benden uzak tuttuğundan emindi.

"İçeri gel," diye seslendim yorgun bir şekilde.

Danışmanım kafasını içeri uzattı. "Dedektif Voss burada."

Şimdiden migrenimin a z d ı ğ ı n ı hissedebiliyordum. "Yeterince soru sormadı mı?"

"Evde bir şey buldular."

Boğazımdan yukarıya doğru bir safra yükseldi.

Bunu duymaya hazır mıydım? "Onu içeri gönderin."

Dario başını sallamadan önce bana bir bakış attı ve dedektifi almak için oradan ayrıldı. Oğlumun pencere kenarında uyuduğu yere doğru yürüdüm. Zamanımı kilit altında geçirdiğim için küçük bir beşik getirtmiştim. Aynadaki yansımamı yakaladım. Çökük ve kırmızı gözlerim ve cildimin sağlıksız solgunluğuyla bir vampiri andırıyordum. Sakal bakımı yok olmuştu ve asi saçlarım her şey mahvolduğundan beri tarak yüzü görmemişti. Duş aldım, parmaklarımla taradım ve giyindim. İç çekerek gömleğimi pantolonumun içine soktum ve masamın arkasına döndüm. Polislerin beni Çocuk Koruma Servisi'ne ihbar etmesine izin veremezdim.

Kapı tekrar çalındı ve Dario dedektifle birlikte içeri girdi. "Onu götürmemi ister misin?" Dario, Elias'a başıyla işaret etti.

"Gürültüye ve seslere alışıyor," dedim. "Rahat bırak onu. Dedektif, karımın davasında bir gelişme var mı?"

"Vasily Orlov'la uzun uzun görüştük. Onun anladığı kadarıyla siz ve eşiniz görücü usulüyle evlenmişsiniz."

"İtalyan aileler arasında işletmelerimizin fayda sağlaması alışılmadık bir durum değil."

Dedektifin kaşları kalktı. "Karınızı seviyor muydunuz, Bay Moretti?" Gözlerimi kıstım. "Bunu bana geçen sefer sormuştunuz zaten."

"Geçen sefer sorulara verdiğin duygusuz cevaplara göre hareket etseydik, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Şüpheli olduğumu mu söylüyorsunuz?" "Bu standart prosedür, efendim." "Her zaman kocadan şüphelenirler." "Soruya cevap vermediniz."

"Natalya ve benim bir anlayışımız var. Zaman içinde birbirimizi sevmeye başlamamız bekleniyor."

Dedektif başını sallamaya başladı. "Başka bir yerde işiniz olduğu için mi oğlunuzun doğumunu kaçırdınız?"

"Evet." Lanet olası Orlov. Oyunu neydi? Tralestelle'de olanlar duyulduktan hemen sonra Rus aradı. Olaya karıştığını şiddetle reddetti ama ben yine de polisleri ona gönderdim. Bu muhtemelen benden intikam alma yoluydu.

"Eşinizin tepkisi ne oldu?"

"Mutlu değildi. Bak, eğer bu evliliğim hakkında beni sorguya çekmek içinse, zamanını boşa harcıyorsun. Eğer davada bir gelişme olmazsa, gitmelisiniz."

Dedektif elini cebine attı ve bir kanıt torbasını bana doğru uzattı. "Bu yüzükleri tanıdınız mı?"

Onlara baktım, kollarım ve bacaklarım dehşet içinde donmuştu, bu yüzden hareket edemiyor ve onları alamıyordum. "Onları nereden buldun?" Boğuk sesim, muhtemelen kulaklarımı tıkayan sessiz uğultu yüzünden kulaklarıma yabancı geliyordu.

"Yanan evin enkazında bulundu. İtfaiye yetkilileri kanıt toplamak için mülkü güvenli ilan etti ve olay yeri inceleme ekibimiz bunları bu sabah buldu."

"Natalya'nın düğün ve nişan yüzüğü."

Göğsüm sıkışmaya başladı. Kalp krizi mi geçirecektim?

"Özür dilerim, Bay Moretti." Plastik torbayı geri aldı. "Bunları kanıt olarak daha uzun süre saklamam gerekecek."

Sadece başımı sallayabildim. Bütün vücudum uyuşmuştu. Odanın duvarları küçüldü ve üzerime doğru kıvrıldı. Dedektifin gittiğini bile duymadım. Dario içeri girdi ve beni görünce, "Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Onlar..." Sendeleyerek ayağa kalktım. "Natalya'nın yüzükleri." Ellerim masanın üzerinde, nefes almak için rahat bir pozisyon bulamadan kamburlaştım. "Bu şu anlama mı geliyor... Tanrım." Tökezleyerek oğluma doğru yürüdüm. Annesini kaybetmiş olabilecek bebeğimize.

Benim hatam mıydı? Natalya beni terk etmeye mi çalıştı?

Göğsümde anlam veremediğim bir acıyla oğluma baktım. Oğlumla birlikte oturup bu acıyı anlamlandırmaya çalıştım. Acı, Natalya'nın sonsuza dek bizim için kayıp olduğu düşüncesinden mi kaynaklanıyordu? Karımı mutlu etmek yerine saçmalıklarımla vakit geçirdiğim için içimi kemiren suçluluk duygusundan mı kaynaklanıyordu? Bu acı, oğlumu alıp beni terk etmeye çalıştığı için duyduğum öfkeyle karışarak geri dönüyordu.

benden. Onu bulmak için son kuruşuma kadar ve tüm kaynaklarımı harcamayacağımı mı düşündü?

Dario odadan çıkmıştı. Çalışma odasında volta attım, daha fazla viski içtim, Elias'la ilgilenemeyecek kadar bitkin olduğuma karar verene kadar düşünceler ve çelişkili duygular kasırgasında boğuldum. Onu Martha'ya teslim ettim. İstirabımın içinde yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Elena kendini evin hanımı ilan etmiş gibiydi ve mutfakla meşguldü. Vincenzo beni görünce ayağa kalktı.

"Bugün hiçbir şey yemedin, Luca." Onu görmezden geldim, şarap rafından bir şişe Barolo aldım ve mantarını açtım.

"Dedektif ne dedi?" Vincenzo sordu. "Bu vahşetin arkasında kimin olabileceği konusunda bir gelişme var mı?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Vincenzo'nun gözleri yaşardı. Onlar kızları için bir cenaze töreni düzenlemeye bu kadar hevesliyken, Natalya'nın ölmüş olabileceğine dair elimde ilk kez kanıt vardı. Zihnimi dehşete kapattım.

Ceset yok.

Gömecek ceset

yok. Ölü değil.

"Evlilik yüzüğünü buldular."

Mutfakta camlar kırıldı ve Elena "Ah, bebeğim!" diye feryat etti.

Sonrasını beklemedim çünkü içimde teselli edecek bir şey yoktu. Arkamda patlayan ağıtları bırakarak, evde her zaman bulunan korumaları geçtim ve tavan arasına çıktım.

O zamandan beri buraya

gelmemiştim. Hayır. *Natalya*

ölmedi.

Kapıyı iterek açtım. Kokusu hâlâ burnumda tütüyordu. Mandalina portakalları ve yasemin. Şaraptan bir yudum aldım. Bu onun da en sevdiğiydi. Pencereye doğru ilerledim. Güneş batıyordu ve gökyüzü altın sarısıydı. Natalya gök gürültülü fırtınaları severdi, bu rengârenk boyalı gökyüzünü değil. En azından karım hakkında bu kadarını biliyordum.

İki kadeh şarap.

Paris'in yağmurunu severdi. Yağmurda yürümemizi isterdi. Bunu yapmak beni öldürür müydü? Bir daha asla böyle bir şansımız olmayacaktı.

"Natalya," diye boğuldum. Duygu gözlerimin arkasını yaktı. "Seni kaybettim mi, *tesoro*? Sanırım artık bu dünyada olmasaydın bunu hissederdim." Pencereden uzaklaştım ve kanepeye çöktüm.

Onun zamanının çoğunu alan televizyona ters ters baktım. Biraz daha şarap içtim.

Tüm aşk filmlerini izleyerek bana imkansız standartlar yükledi. Asla onun istediği gibi bir kahraman olamayacaktım ama onu önemseyen bir koca olmaya çalışıyordum. Ona daha fazla zaman ayırıyordum, bunu talep ettiği için değil, onunla zaman geçirmekten gerçekten keyif aldığım için. Onun için endişeleniyordum. Depresyona girmesinden endişeleniyordum. İşaretler oradaydı. Ama yine onu ikinci plana attım.

Orlov'dan kurtulmaya çalışmak yerine onu ilk sıraya koymalıyım.

Hayır diyebilirdim ve Galluzo'ya siktir et deyip kendi sorunlarıyla uğraşmalarına izin verebilirdim.

Natalya boğuluyordu. Anne sütü üretimi durduğu için Rachel bile endişeleniyordu.

Gözlerim onun aşk kitaplarına takıldı.

Tüm bu lanet kitaplar harika olabilecek bir evliliği mahvetti. Şarap şişesini televizyona fırlattım. Şiddetle paramparça oldu ve bordo renkli sıvı halının içine işledi.

Kanepeden kalktım ve eğlence merkezine doğru yürüdüm ve her şeyi sehpadan çekip yere düşürdüm.

Kıracak bir şey bulmak için etrafa bakındım, sonra kitapları gördüm. Kendimi kontrol edemedim bir kısmını yere savurdum. Kafamın içindeki bir ses eksikliklerim yüzünden benimle alay ediyordu ve ben de bunun acısını kâğıda mürekkeple yazılmış kelimelerden çıkarıyordum. Karımın içine kaçabileceği dünyalar yaratan sözcükler, onu zorladığım dünyadan uzak dünyalar.

Dario kapıda belirdi, Tony de arkasında duruyordu.

"İyi olup olmadığını sormayacağım," dedi Dario.

"Ben onun istediği koca değildim!" Kükremem tavan arasında yankılandı. Kanepeye doğru yürüdüm. "Fuuuuuuck!" Yerdeki kırık cam parçalarına baktım. "Tony, bana bir şişe daha getir."

"Hayır," dedi Dario.

Ona ters ters baktım. "Senin derdin ne?"

"Benim sorunum ne?" diye alay etti. "Beni Elias'ın vaftiz babası yaptın. O çocuğun iyiliğini düşünmek benim görevim ve şu anda? Kendine acıyor musun, yoksa gurur mu duyuyorsun Luca?"

"Siktir git!"

"Oğlunun sana ihtiyacı var, bu sarhoşa değil," dedi şiddetle. "Bir avuç insanı suçlayamazsın-"

Sözünü kesti ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Kitaplığa doğru yürüdü. "Bu da ne...?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Dario, "Tony, bana düz uçlu bir tornavida getir," diye emretti. "Bunun arkasında bir şey var." Bana sabırsız bir bakış fırlattı. "Buraya gel."

Kendimi koltuktan sürükledim ve alkolün neden olduğu sersemliği üzerimden atmaya çalışarak kitaplığa baktım. "Olması gerekenden daha derin."

"Evet." Arkasına baktı. "Arkasında bir sürü kablo var ve yeterince boşluk var..."

Tony geri geldi ve Dario'ya istediği aleti verdi. Bu yeni gelişme beni umutsuzluğumdan uyandırdı. "Nessa'nın Rus, Natalya ve dizüstü bilgisayar hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?"

Tony'ye baktım. "Nessa'yı buraya getir."

Tony kaşlarını çatı. "Yeğenimin-" "Onu buraya getirin," diye tersledim.

Dario kitaplığın arka panelinin bir kısmını çıkardığında çenem çözöldü.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Dario. "Karının burada ne işi var?"

Sonunda panelin arkasında ne olduğunu ortaya çıkarana kadar daha fazla kitap t e m i z l e d i k .

Sunucular. Ağ yönlendiricileri. Bu ekipmanı çevrimiçi kumar sitemizde kullandıklarımız olarak tanıdım. Bunlar evde kullanmak için çok fazlaydı.

Dario bana döndü, gözleri inanamıyordu. Benim yüz ifadem in de onunkini yansıttığından emindim.

Ne. Ne. Sikeyim.

Haftalar sonra, Natalya'ya ne olduğuna dair hâlâ bir cevabımız yoktu.

Yanmış evden gelen DNA Turo, Yvonne ve ekibinden iki kişinin kimliklerini tespit etmişti.

Vincenzo ve Elena, Natalya'nın yüksek IQ'sunu ve bilgisayar korsanlığı becerilerini sakladıklarını itiraf ettiler ama bunu yapmayı bıraktığına yemin ettiler. Bilmemelerine şaşırmadım çünkü karım beni de kandırmıştı. Onları evimden kovdum. Carmine da onlarla gitti. Gözyaşları içinde olduğumu biliyordu ve ülkeyi terk etmesinin en iyisi olacağına karar verdi.

Dario'yu diğerkaptanın izini sürmesi ve kayıpekin geri kalanını toplaması için en iyi hackerları ve özel dedektifleri bulmakla görevlendirdim.

Boş binalarımızdan birinde, bodrum katının duvarlarını bakır ve ölüm kokusu sarmıştı. Bir dizi akkor ışıkla loş bir şekilde aydınlatılan bodrumun zemini, temizlemeyi kolaylaştıran fayanslarla kaplıydı.

Altı adamımızı ve bir Rus'u sorguladık.

Hiçbiri Turo'nun onlara söyledikleri dışında bir şey bilmiyordu, büyük bir ödeme günü vaat ediyordu.

Ödeme günü, mafya adaleti şeklinde gelmişti.

Her birinin bağırsaklarını deşmeden önce onlara su işkencesi yaptım.

Son adam da son nefesini verdikten sonra onu biraz daha izledim, başımı eğip dikkatle ona baktım çünkü artık hiçbir duygu hissetmiyordum. Öfke yok. Hayal kırıklığı yok. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Ange yanına gidip nabzını kontrol etmeden önce başı bir tarafa doğru sallanıyordu.

Kardeşim başını salladı. Her sorgulamada Ange'yi izledim. Onu Natalya'nın kayboluşunda bir rolü olmadığını bilecek kadar tanıyordum. Hackerlar ve müfettişler içgüdülerimi doğruladı ve kardeşimi temize çıkardı. Ange aramalarımaya cevap vermedi çünkü Turo'nun ekibinden birini gözetliyordu. Büyük bir şeyler döndüğünden şüpheleniyordu. Yine de burnunun dibinde iki kaptanımızın komplo kurmasına izin verdiği için onu sorumlu tutuyordum. Onu affedip affedemeyeceğimi bilmiyordum.

Lavaboya doğru yürüdüm ve kollarımdaki ve ellerimdeki kanı yıkadım. Daha sonra iyice bir fırçalayacaktım. "Eğer bir şey çıkarsa, sorguyu sana bırakacağım ama kaydedilmesini istiyorum."

Ange çenesini kısaca eğdi. "Malikaneye geri mi dönüyorsun?"

Suyu kapattım ve başımı eğerek lavaboya yaslandım. "Elias bu yüzden bir ebeveynini daha kaybedemez." Azı dişlerim birbirine çarpıyor, daha fazlasını söyleyemiyordum.

Kanlı bir hafta olmuştu ve Natalya'yı bulmaya yaklaşmamıştım. Ama öfkem yavaş yavaş hiçlik duygusuna dönüştüğünü fark ettim.

Bunun sona ermesi gerekiyordu.

Oğlumun babasına ihtiyacı vardı.

BÖLÜM

İki

BÖLÜM

Yirmi

İKİ YIL SONRA

Rayne

Küçük Danvers kasabası yaklaşmakta olan nehir festivaliyle çalkalanıyordu. Mississippi ve Illinois nehirlerinin birleştiği yere yakın, daha iyi bilinen tatil kenti Grafton'dan önce kısa bir mola vermiştik.

Huysuz pikabım, bir mil uzunluğunda bir ticaret caddesi olan Main Street'te ilerliyordu. Binden az nüfuslu bir topluluk için Nature Java gibi süslü mağazalarımız vardı.

Günün ilk durağıydı.

Aracıma park ettikten sonra dışarı çıktım. Kahve dükkânının cam kapısına kadar olan kısa mesafeyi yürüdüm ve kapıyı iterek açtım. Ziller şingirdadı, barista ve dükkan sahibi Brad Bailey'nin dikkatini çekti. Sarışın, mavi gözlü, seksi bir oduncu ve iyi öpüşen biriydi, yüzünde rahatlamış bir ifadeyle espresso makinesine baktı.

"Tanrı'ya şükür buradasın. Dizüstü bilgisayar kilitlendi."

"Çok fazla porno mu izliyorsun, Bailey?" diye bağırdı bir müşteri kabinden.

Sırıttım ve yanlarından geçtim. Bazı yüzler tanıdık gelse de ve birkaçını ilk isimleriyle tanıyor olsam da, ben hâlâ içine kapanık, inek takımının kızıydım. Bilgisayarla ilgili bir sorunuz olduğunda aradığınız kız.

Kafenin dizüstü bilgisayarında sık sık yaşanan sorunlar itibarımı zedeliyordu ama neden çalışmadığını biliyordum.

Sistem önyüklemesi yaptım ve belleğimi taktım. Brad elinde uzun bir fincan kahve ile içeri girdi.

"Peki, o randevuya ne dersin? Tekrar yapmak istiyorum."

Israrı için ona brownie puanı verirdim. "Tüm o komplo teorisi sitelerini ziyaret etmeyi gerçekten bırakmalısın. Reklamlar ve pop-up'larla dolup taşıyorlar. Bir gün bilgisayarını kurtaramayacağım."

Sırıttı. "O zaman seni bu kadar sık göremezdim."

Gözlerimi devirdim. "Şehirde kendilerine çıkma teklif etmen için can atan bir sürü kız var."

Brad eğildi ve bana o delici gözlerinden bir doz verdi. Çekiciydi ve rahattı ama bir kıvılcım yoktu.

"Rayne, seni ilk gördüğümünden beri. gözlerindeki o ışıltıyı geri getirmek istedim."

Kastettiği zamanı hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

"Kahve alabilir miyim?" diye seslendi biri dışarıdan.

Brad boyun eğen bir iç çekiş yaptı. "Bir dahaki sefere beni günün son araması yap."

Mümkün değil.

Bilgisayarını birkaç taramadan geçirdim ve daha fazla güvenlik önlemi ekledim. Genelde zararsız şeylerdi, ancak istediği son şey fidye yazılımı almaktı.

Bu ziyaret için ondan para bile almayacaktım. Yanından geçerken el salladım ve bedava kahve için teşekkür ettim. Neyse ki ben çıkarken bir müşteri dikkatini çekmişti. Onu her geri çevirdiğimde bir köpek yavrusunu tekmeliyormuş gibi hissediyordum.

Sorun bendim. Kimsenin başına gelmesini istemezdim.

Kabuslarımı değil.

Panik ataklarım değil.

Kırık parçalarım değil.

Bir sonraki durağım burası ile Grafton arasında bir giyim tesisiydi. Şehir dışına çıkmak hoşuma gidiyordu. Danvers bazen ne kadar küçük olduğu ve herkesin herkesin işine karıştığı için klostrofobik olabiliyordu. Depom azaldığından benzin almak için Spiffy's'de durdum. Spiffy's iki benzin pompası ve ev yemekleriyle tanınan bir marketten oluşan tipik bir taşra dükkanıydı.

Benzin aldıktan sonra arka taraftaki park yerine çektim. Park yerindeki parlak Maserati'ye bakınca kaşlarım kalktı. Etrafta bunlardan pek görmezdik. Chicago'dan biri olmalı.

Mağazanın müdavimlerinden biriydim ve personel bana alışkındı.

"Merhaba Rayne, fırından yeni çıkmış tavuk ve bisküvilerimiz var," diye anons etti Spiffy. Uzun boylu, kel kafalı, beyaz sakallı, kolları siyah tişörtünün kısa kolundan taşan siyah bir adamdı. Eskiden donanmadaydı. Etrafımdaki insanlar hakkında çok fazla bilgi edinmemeye çalışıyordum ama bu kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Almam gereken birkaç şey var ama bana iki sipariş hazırlayın lütfen." Geceleri dışarı çıkmayı sevmezdim, evde yemeyi tercih ederdim.

Mağazanın düzenine aşinaydım ama her yerde insanlar vardı. Muhtemelen nehirde geçirecekleri bir gün için stok yapıyorlardı. Bu da vitrinler arasında ilerlemeyi zorlaştırıyordu. Saatime baktım ve randevuma yetişmek için yirmi dakikam olduğunu fark ettim. Koridorun ortasında sohbet etmekte bir sakınca görmeyen insanların arasından aceleyle geçtim. Burası sıkışık bir marketti, Kroger'daki bakkal reyonu değil. Sonunda sakızımı, enerji barlarımı ve birkaç paket kurutulmuş etimi aldım. Son zamanlarda Tylenol'e ihtiyacım olmamıştı ama bahar geliyordu, bu yüzden bir şişe Benadryl aldım.

Acelemden dolayı etrafımda çok hızlı döndüm ve birine çarptım. Eşyalarım yere saçıldı.

"Çok özür dilerim," dedi derinden gelen bir ses.

Eşyalarımı toplamaya başlamıştım ama cilalı ve pahalı ayakkabılar dikkatimi çekti. Sonra adam önümde çömeldi ve başımı kaldırdım.

Gözleri şaşkınlığı yansıtıyordu ve ağzı da bir şey söyleyecekmiş gibi açık kaldı ama kelimeleri unuttu.

Bu beni son derece rahatsız etti.

"Ben... aman Tanrım," dedi sonunda. "Nat-"

Güldüm ve söylemek üzere olduğu şeyi kestim. "Aman Tanrım, bu iyi mi kötü mü?"

Ağzını kapattı ve sadece bana baktı. Bronz teninin altında solgundu.

Son derece rahatsız edici olan bu durum tamamen ürkütücü bir hal almıştı. Erkekler bana ilk kez uzun uzun bakmıyordu. Ortalamanın üzerinde bir görünüşe sahip olduğumun farkındaydım ama bu yabancı sanki güzel bir kadın değil de bir hayalet görmüş gibiydi. Kalan eşyaları toplamak için bakışlarımı hızla kaçırdım. Alarm zilleri yüksek sesle çaldı ve savaş ya da kaç iğnem uçuşa geçti. Yerden kalktım ve o da benimle birlikte kalktı, kahverengi gözleri hâlâ yüzümde sabitlenmişti.

"Gitsem iyi olacak," dedim, yanaklarım yanıyordu, sesim tedirgindi. "Bitmeden önce tavuk ve bisküvileri aldığınızdan emin olun."

Kaçma dürtüsü çok baskındı. Spiffy beni aradığında ne dediğini zar zor duydum. Havadan sudan konuşmaya zahmet etmedim ve omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemedim ama pahalı takım elbiseli yabancının hâlâ bana baktığından emindim.

Hiç tanıdık gelmedi.

Arabayı sürmeden önce Maserati'nin plakasını ezberledim. Karşılaşmanın etkisiyle sarsılmıştım ve konuşmaya ihtiyacım vardı.

"Asla geri dönme."

Bu kasabada uyandığımdan beri kafamda tekrar eden bir tehditti.

Konfeksiyon üreticisindeki randevumu iptal ettim ve şehre, kim olduğumu bilen tek kişinin yanına döndüm.

Dr. Gleason'ın kliniği Danvers'ın hemen kenarındaki evindeydi. İçeri giren yarı zamanlı bir hemşiresi vardı ama arabasını görmedim. Bekleme odasında da kimse yoktu ama içeri girdiğimi duymuş olmalıydı. Muayene odasının çift kapısını açtı ve "Bugün gelmeniz gerekiyor muydu?" diye sordu.

Odada volta atıyor, tırnaklarımı kemiriyordum. "Hayır, ama seninle konuşmam gerek." Nefesimdeki ve nabzımdaki hızlanma yaklaşmakta olan bir panik atağa işaret ediyordu. Bu da yeni hayatımın tanıdık bir parçasıydı.

Bakışları gözlüklerinin arkasında keskinleşti ve kısa bir süre başını salladı. "Neredeyse bitirdim. Bana birkaç dakika verin."

Birkaç dakika on dakikaya dönüştü. O sırada pencerelere yaslanmış uzaklara bakıyordum. Kapıların açıldığını duydum ve hamile bir kadın dışarı çıktı. Bana gülümsedi ve gitti.

Göğsüme bir ağrı saplandı. Ne zaman hamile bir kadın ya da bir bebek görsem bu oluyordu. Daha önce kim olduğumu bilmiyordum ama hissettiğim üzüntünün bir çocuk kaybı ya da düşükle ilgili olduğunu hissediyordum. Beynim bir mayın tarlası gibiydi ve Dr. Gleason anılarımdaki boşlukları varsayımlarla doldurmam konusunda beni uyardı.

"Neler oluyor?" Dr. Gleason kasabanın doktoruydu ve yetmişine merdiven dayadığı için muayenehanesini satmak istiyordu. Sırıktı gibiydi, gür tuzlu biberli saçları vardı ve flanel gömlekler giyerdi. Buradaki çoğu insan gibi balık tutmayı severdi ve bazen balıkçı şapkası ve ceketıyla görülürdü.

"Bir adamla karşılaştım..." Doğru terimi arıyordum. "Beni gördüğüne şaşırı." "

"Hafızanda herhangi bir şey canlandı mı?" Beni muayene odasına davet etti ve masaya oturttu.

"Hayır."

"Baş ağrısı mı?"

"Hiç de değil, ama panik atak geçirdim." "Bu her şey olabilir."

Bir nefes verdim. "Bunu defalarca konuştuğumuzu biliyorum. Beni St. Louis barınağına bırakan adamın erkek arkadaşımın bahisçi olduğunu söylediğini anlatmıştın. Mafya ya da başka bir şey dediğini hatırlıyor musun?"

"Bu adam mafyaya benziyor muydu?"

Sinirli bir şekilde güldüm. "Mafyadaki adamlar nasıl görünür? Tony Soprano'ya falan benzemiyordu. Takım elbise içinde iyi görünüyordu ve İtalyan gibi görünüyordu, ama Ortadoğulu ya da Akdenizli biri de olabilirdi. Güçlü yüz hatları vardı. Plakası bende var."

Doktor ağzına vurdu. "Bu yoldan mı gitmek istiyorsun?" Ayağa kalktı ve aletlerini toplamaya başladı. "Bu kasabada çok iyi gidiyorsun. Belayı davet etme. Artık yeni bir kimliğiniz var."

Dr. Gleason kasabanın doktoru olmasının yanı sıra St. Louis'de şiddet gören kadınlar için bir sığınma evinde çalışıyordu. Kırık bir bilek, morarmış bir yüz ve geriye dönük hafıza kaybıyla onların işlem merkezine bırakıldım. Ayrıca bilincim de yerinde değildi. Doktor eski bir nörologdu, bu yüzden St. Louis, Missouri şubesi tarafından görevlendirilmişti. Oraya gelen kadınların çoğunda travmatik beyin yaralanmaları vardı ve yardım edebilecek en yakın doktor oydu.

Çocukluğumdan, belki beş yaşına kadar anlık şeyler hatırlıyordum ama ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyordum. Beynin geçmiş olayları nasıl işlediğini anlatan epizodik hafızam yoktu. Gerçekler, kelimeler ve nesneler hakkında öğrendiğim bilgileri nasıl muhafaza ettiğimi açıklayan semantik hafızamı korudum. Bu yüzden bilgisayara kolayca alıştım ve bir bilgisayar ineği olarak tanımlandım. İnsan içine çıkmaktan nefret ederdim ama Dr. Gleason panik ataklarımı ve korkularımı bilinçaltıma bağladı.

"Asla geri dönme."

Louis çetelerini ve ortaklarını takip etmiştim ama kayıp bir bahisçinin kız arkadaşıyla ilgili herhangi bir haber görmemiştim. Beni bırakan adam, erkek arkadaşımın işine karışmam dışında fazla ayrıntı vermedi.

Bilgisayar bilgimle örtüşen bir online raket. Parmak izlerimi araştırmak istedim ama devlet veri tabanlarından uzak durdum.

"Belayı davet etme" Dr. Gleason'ın bana aşıladığı bir mantra idi.

"Belki de başka bir yere taşınmamın zamanı gelmiştir?" Dedim. Belki de Doğu Yakası'na taşınmalıyım. "Uzun zamandır benimle ilgileniyorsun."

Kısa bir süre gülümsedi. "Sen özel bir vakaydın. Hafızanızın geri dönüşüne tanık olmayı umuyordum." Tekrar masasının arkasına oturdu ve gözlüklerini temizlemeye başladı. "Baristamızı çekici bulmuyor musun?"

Güldüm. "Biliyor musun, geçmişim olmamasına rağmen sarışınların benim tipim olduğunu hiç düşünmemiştim."

BÖLÜM

Yirmi Bir

LUCA

"New York'u ziyaret etmelisin."

"Neden?" Kuru bir şekilde cevap verdim. "Benim evim Chicago'da."

"Sesin sıkılmış gibi geliyor," dedi Sera. "Sıkıldığın zaman bu iyi bir şey değildir."

"Bakmam gereken iki yaşında bir çocuk varken nasıl sıkılabiliyim ki?" "Seni şefkatli bir baba olarak hayal edemiyorum."

"Gio ile uçan sen olmalısın." Gio, Sera'nın bir yaşındaki oğluydu. "Elias'ın bir oyun arkadaşına ihtiyacı olabilir."

"Daha üç ay önce oradaydım. Matteo'nun bir daha bu kadar erken gitmeme izin vereceğini sanmıyorum," dedi Sera. "Lütfen ziyaret etmeye çalış. Aksi takdirde bir sonraki ziyaretin Carlotta olacak."

"Yüce Tanrım. Hepiniz beni ve Elias'ı yalnız bırakmalısınız. Biz iyiyiz."

"Bilmiyorum Luca. Tony'ye göre malikaneden pek çıkmıyormuşsun."

"Hmm... Adamlarımdan birinin sana benim hakkımda ispiyonculuk yapmasını istediğimden emin değilim. hareketleri."

"Ben senin endişeli yeğenimim."

"Sen de bir De Lucci ile evlisin. Ayrıca, malikaneyi yakın zamanda son teknolojiyle donattım," dedim. "Her şeyi buradan yönetebilirim."

"Tamam. Ama seni sevdiğimizi

bil." "Güle güle, yeğenim."

"Seni seviyorum, Zio."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra telefonumu masaya fırlattım ve oğlumu aramak için çalışma odasından çıktım. Yeğenimle konuşmayı hem seviyor hem de nefret ediyordum. Mutlu olduğu için mutluydum ama sesinde acıma-sempati izleri hissettiğimde nefret ediyordum. Natalya'yı her zaman sevmiştii ve benden başka bir eş bulmamı isteyen ya da Elias'ın bir anneye ihtiyacı olduğunu söyleyen kadınlardan biri olmadığı için çok mutluydum. Parmağımdaki alyansa baktım. Bana kalırsa hâlâ evliydim. Yangında bulunan yüzükler yüzünden Natalya'nın öldüğü sanılıyordu ama bu hiçbir şeyi kanıtlamıyordu, özellikle de Dario ve ben onun ikili hayatını keşfettikten sonra.

Onunla olan tüm etkileşimlerimi, özellikle de ortadan kaybolduğu o fırtına gecesini yeniden değerlendirmemi sağladı. Milkshake ve patates kızartması. Beş aylık hamileydi. Kendini riske atmaya nasıl cüret ederdi? Bu yüzden karıma hayran mıydım yoksa ondan nefret mi ediyordum bilmiyordum. Onu düşünmediğim tek bir gün bile yoktu. Kaybolduğu ve tavan arasında bulunduğu ilk günlerde öfke ve keder arasında gidip geliyordum.

Çünkü onu özledim.

Çünkü bu kaçınılmazken ona aşık olmamak için zamanımı harcadığım için kendimden nefret ediyordum.

Çünkü yeminimiz ile ortadan kayboluşu arasında geçen sürede ona gerçekten aşık oldum. Yoksa neden göğsümün ortasında bir noktada kalp krizi geçirmek üzere olduğumu düşünerek acil servise gittiğim muazzam bir fiziksel ağrı olsun ki? Bazı geceler onu özlemek beni dizlerimin üzerine çöktürüyordu ve sarhoş ya da ayık, kükreyip öfkeleniyordum, çünkü göğüs kafesimi sıktıkça sıkkan dikenli tellerin acısını, boşluğun boşluğunu dışarı atmak için bir çıkışa ihtiyacım vardı. Bir kara delik gibi beni içine çekiyordu ve eğer oğlum olmasaydı, ona teslim olacaktım.

İşte bu yüzden bazen Natalya'dan nefret ediyordum. Çünkü sonunda o kazandı. O benim zayıflığım olmuştu.

Mutfağın önünden geçtim, boştu. Elias vahşi bir çocuktı. Zavallı Martha ona ayak uyduramıyordu ama Tony ve Rocco her zamanki gibi oradaydı. Çocuğa bağlanmışlardı. Natalya'yı koruyamadıkları için duyduğum suçluluk onlarınkine de yansımıştı.

Nessa'ya rastladım. Artık ona tahammül edebiliyordum ama Elias'ın birincil bakıcısı olmasını yasaklamıştım çünkü bir keresinde oğlumun ona anne dediğini duymuştum.

Karıma bir yumruk indirdi ve zavallı kadına bağırdım. Bu onun hatası değildi. Daha sonra özür diledim ama o zaman Martha'yı oğlumun

Dadı. Ona Nonna dediğinde garip hissetmedim çünkü bir noktada o benim için de bir anne figürüydü.

"Neredeler?"

Nessa havuzu işaret etti. Sonra bana beklememi işaret etti ve not defterini alıp bir şeyler karaladı. *Atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım. Sen de ister misin?*

Başımı salladım. "Akşam yemeğinde ne var?" Atıştırmayı sevmezdim ve tam öğün yemeyi tercih ederdim.

Genişçe gülümsedi ve not defterine bir şeyler yazdı. *Beef Wellington.*

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Sanırım Martha sırrından vazgeçti. Peki, devam et."

Havuz alanına ulaştığımda oğlum beni hemen gördü ve emekleyerek yanıma geldi. "Dadda, Papà." İkisi arasında gidip geliyordu. Çok eğlenceliydi. Onu kucağıma aldım ve "Kurabiye!" diye seslendi.

"Anlıyorum, spor."

Şezlongda bitkin bir halde oturan Martha'ya baktım. "Evet. Ona kurabiye verdim. Ne bekliyordun ki? Peşinden koşmak için çok yaşıyım."

"Yine de akşam yemeği yaklaşırken ona kurabiye mi verdin?"

Beni görmezden gelerek, "Dario henüz bir dadı bulamadı mı?" diye sordu.

"Henüz değil." Onu bir kez daha havaya kaldırdım, kahkahalarını duymak beni heyecanlandırdı ve sonra Natalya'yı yanımda hayal ettiğim için içime bir sızı girdi. Neşeyi hissetmek, ardından gelen hüznü hissetmek demekti. Bu benim hayatım haline gelen sonsuz bir döngüydü.

"Elli yaşında ya da daha büyük bir adayda ısrar ettiğinizde aileye bağlı iyi birini bulmak biraz zor. Kim elli yaşındayken iki yaşındaki bir çocuğa bakmak ister ki?"

"Martha, neden bu kadar çok şikayet ediyorsun?"

Rocco havuza geldi. "Dario seninle konuşmak istiyor."

"Tamam, evet... teşekkürler." Elias'la benim zamanımdı. Dario'yu Grafton'daki emlak alımımızı incelemesi için gönderdim. Chicago yasal işlerini genişletmişti. Bizimle bağlantısı olan belediye meclisi üyesi Chicago belediye başkanlığına ve muhtemelen birkaç yıl içinde de senatörlüğe adaylığını koyacaktı ama Orlov'a karşı benimle oynadığını öğrenmiştim. Bahislerini koruyordu. Bu beni kızdırdı.

Rocco hâlâ bana bakıyordu.

"Ne?"

"Sizinle hemen konuşmasının önemli olduğunu söyledi."

Elias'ı ona uzattım. "Al. Ona iyi bak ve Martha'yı rahat bırak."

Eve geri döndüm ama Martha'nın "Hâlâ yeni bir dadı tutman gerekiyor" diye seslendiğini duymadan önce değil.

İçten içe gülümsedim. Yaşlı kadın Elias'ı idare edebilirdi. Bu onu genç tutacaktı. Çalışma odama döndüğümde Dario'dan gelen iki cevapsız aramayı fark ettim bile. Umarım Grafton anlaşmasında bir sorun çıkmamıştır. Kendimi sandalyeye attım ve onu geri aradım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Neredeydin?" Sesi nefes nefese geliyordu.

"Saat dört, göt herif. Elias'la benim zamanım."

"Sanırım onu buldum," dedi.

Bahsettiği kadını açıklamasına gerek yoktu çünkü Natalya'yı arayışımız hiç bitmedi. İzler kaybolduğunda ara sıra durabilirdi ama aramayı asla bırakmadık. Arada sırada trafik kameralarına yakalanıyorduk. Karımın kendi teknoloji silahını kullanıyordum ve onu bulmaları için bir grup hacker kiralamıştım.

Illinois'in güney ucu en çok hit veren yerdı. Bu yüzden Chicago orada emlak anlaşmaları kisvesi altında iş yapıyordu. Kimse varlığımızı sorgulamazdı. En son yüz tanıma üç ay önce görülmüş. Dario'nun beni bizzat aramasını beklemiyordum.

"Luca?"

"Nerede?" Telefonu kavradım ve yavaşça sandalyeden kalktım.

"Danvers adında bir kasaba. Arabası otoparktan çıkmadan önce plakasını yakaladım."

"Senden kaçtı mı?"

"Onu korkutmuş olabilirim. Sanırım ona bir hayalet görmüşüm gibi baktım. Bu her kadını ürkütürdü. Onun bilgilerini aldım. Şimdi size gönderiyorum."

Nefesimi tuttum. Mesajlaşmamızda bir görüntü belirdi. Bir Illinois ehliyeti.

Rayne Parish.

Bu bir tesadüf olamazdı. Resmin üzerinde kararsız bir parmak izi bıraktım. Göğsüm, onun kaybolduğu ilk günlerde beni vuran keder ve öfkenin güçlü karışımıyla sıkıştı.

İğrenç ehliyet resminde bile yüzün Natalya'ya ait olduğu belliydi. Ama sarışın yerine esmerdi. Düz uzun saçlar yerine

Saçları omuz hizasındaydı. Kâkülleri bile vardı.

Rayne Parish.

Paris

Yağmuru.

"Luca? Ne düşünüyorsun?"

Göğsüme bir bıçak saplandı. "Bu o."

BÖLÜM

Yirmi İki

RAYNE

Uyuyamıyordum. Kaygım tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. İlk defa şehirde yaşadığıma, bir pizzacının üstündeki stüdyoyu kiraladığıma memnun oldum. İnzivada yaşamaya karar verdim çünkü güvenilir internet erişimine ihtiyacım vardı. Dark Web'in cazibesi oradaydı. Birkaç kez giriş yapmış ve sohbet odalarına katılmışım. Hatta etik dışı uygulamalarıyla bilinen bazı şirketlerin veya politikacıların web sitelerini hacklemek için birkaç kişiden davet bile almışım, ancak iki yıl boyunca hiç adım atmamışım.

Telefonumu çıkardım ve Maserati'nin plakasına baktım. Korkudan. Neyin kilidini açacağından korkuyordum. Dr. Gleason bana bazı şeyleri doğal bir şekilde hatırlamama izin vermemi, çünkü zorla bilgi vermenin beyni karıştıracağını ve yanlış anılar üreteceğini söylemişti.

Şafak, odanın tek penceresine mor ışıklar saçıyordu. Yazın, bir pizzacının üstü gerçekten çok sıcak olabilirdi. Şimdi bahar olduğu için, alerjilerimin berbat olması dışında tam kıvamındaydı.

Yataktan yuvarlandım ve yetersiz eşyalarımın baktım, yine de ne kadar ilerlediğimi hatırladım. Rayne Parish olmadan önce Jane Doe'ydum. Komadan uyandığımda onlara adımın Rayne olduğunu söyledim. Kendimi Rayne gibi hissediyordum. Bana yeni bir kimlik verme zamanı geldiğinde, adama Rayne Parish olmak istediğimi söyledim.

Komadan uyandığımda zaten Doktor Gleason'ın hastasıydım. Bileğimi kullanmaya başladığımdan beri evinin ikinci katında yaşıyordum ve onun kayıtlarını düzenleyerek burada kalmaya hak kazanmışım.

İlk ücretli işimin ortaya çıkışı komikti. Zavallı doktoru, tıbbi kayıtlarını bilgisayar ortamına aktarması gerektiği için dizüstü bilgisayarına küfrederken buldum. Ona bana bir şans vermesini söyledim.

Başta bu konuda isteksiz ve huysuzdu. Ne de olsa erkek arkadaşımın işlerini berbat ettiğim biliniyordu. Ama sonunda bana güvendi. Bağışlanan kıyafetler yerine yeni kıyafetler için para kazandım. Ucuz bir dizüstü bilgisayar aldım. Ve kasabada bir inek takımı kızının yaşadığı söylentisi yayılınca, bu kasabayı evim haline getirdim.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Çaprazda Brad'in kahve dükkânı vardı. İşyerinin üst katındaki bir dairede yaşıyordu. Binaların çok kullanımlı ve kullanışlı olduğu bu küçük kasaba için bir standart gibi görünüyordu. Altı buçukta açıyordu ama teslimatları kabul etmek için güne daha erken başlıyordu. Turtaları, kekleri, kurabiyeleri ve sandviçleri başka biri yapıyordu. Ama asıl kahveleriyle tanınıyordu ve çekirdekleri mutfak ve kahve kavurma alanı olarak işlev gören bir arka odada kavuruyordu.

Onunla ilişkimizi yürütmeye çalışmak gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Onu sevmeye başlar mıydım? Ama bir diğer sorun da bu kasabanın hiçbir zaman evim gibi hissettirmemesiydi. Bir parçam eksikti, kafamın derinliklerinde kilitli bir parça.

O sabah konfeksiyon fabrikasındaki işimi bitirdikten sonra Brad'i ziyaret ettim ve belki ikinci bir kahvaltı yapmak için. *Yüzüklerin Efendisi* göndermesine gülümsedim. Fantastik filmleri severdim ve eğlenmek için film izleyecek zamanım olduğunda onları yutmuştum. Kayıp anılarım gibi, onları da daha önce izlemiş olsaydım şaşırırmazdım. Birkaç tanesi garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Sanki anı oradaydı ama ince bir film onu engelliyordu.

İçeri girdiğimde Brad beni gördüğüne şaşırmıştı. Yüzündeki umut dolu ifade neredeyse geri dönüp gitmeme neden olacaktı ama toparlanıp gitme arzusu beni ele geçirmeden önce iyi bir adama adil bir şans vermem gerekiyordu. Belki de Danvers'ın bana evim gibi gelmemesinin nedeni kök salmayı reddetmemdi. En iyi arkadaşlarım yoktu, daha çok tanıdıklarım vardı ve en yakın arkadaşım gerçek hayatta tanımadığım bir hacker'dı.

"Rayne!" dedi, tezgâhın arkasına geldi ve bana neredeyse nefesimi kesecek kadar coşkulu bir şekilde sarıldı. "Özür dilerim." Geri çekildi ve mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sadece seni gördüğüme sevindim." Gözlerimi aradı. "Dün seni korkuttuğumu sanmıştım."

"Şey, yapmadın," dedim hafifçe ve popomu bir bar taburesine kaydardım. "En azından Bayan Mabel'in çilekli turtasından bir parça istememe engel olacak kadar değil. Ve bir cappuccino lütfen."

Bana bir selam verdi. "Hemen geliyorum."

O benim siparişimle ilgilenirken ben de ona bir göz attım. Giydiği tişört kaslı sırtına doğru uzanıyordu. Yıpranmış kot pantolonunu dolduran güzel bir poposu vardı. Formunu koruyordu, tıpkı düzenli olarak spor salonuna gitmesine rağmen evinde bir bench press aleti bulundurduğunu bildiğim gibi.

"Bilgisayarın bugün iyi çalışıyor mu?" diye sordum.

Omzunun üzerinden baktı. "Evet. Şimdilik. Şimdilik." Bana göz kırptı. Başımı salladım ve güldüm.

Kafenin kapısı çınladı ve altmışlı yaşlarında bir çift içeri girdi. İşe başladığım zamanki müşterilerimi hatırladım. Torunlarıyla FaceTime yapabilmeleri için Wi-Fi ve telefon sorunlarını çözmelerine yardımcı oldum.

Tezgâha doğru yürüdüler. Selamlaştık ve torunları hakkında konuştuk. Ayrıca yarın Wi-Fi'larını kontrol etmek için uğrayıp uğrayamayacağımı merak ettiler. Bu şehirde genellikle bu şekilde iş buluyordum. Biri beni görür ve "Hey... Bununla ilgili bir sorunum var, yapabilir misin..." derdi.

Brad cappuccino ve çilekli turtayı önüme koyduktan sonra yeni gelenlerle ilgilendi.

Kafede iyi bir kalabalık vardı; insanlar kitap okuyor, telefonlarında geziniyordu. Birkaçı gerçekten sohbet ediyordu.

Fincanımdan ilk yudumu almak üzereydim ki ön vitrinde iki adam gördüm. İçeri girmeden önce menüyü kontrol ettiler.

İçlerinden birinin dünkü Maserati Man -MM olarak etiketlediğim olduğundan emindim. İçgüdüsel olarak koltuğumda kaymadan ve kapıdan uzaklaşmadan önce arkadaşına iyice bakamadım.

İçeri girdiklerini duydum ve kahvelerini alıp gitmeleri için dua ettim. Çatalımı elime alıp ağzıma bir lokma turta attım.

Tadını zar zor alabiliyordum.

"Burada iyi olan ne?" Ses MM'nin arkadaşına aitti. Bundan emindim. Alçak bir bas sesiydi ve MM'ninkinden biraz daha derindi. İçimi düğümledi ve kusma isteği uyandırdı.

Brad onlara spesiyalleri anlattı.

"Kendine saygısı olan hiçbir İtalyan o süslü kahve saçmalığını içmez."

Tüylerim diken diken oldu. Kibir. Bir şey söylemek istedim.

"Özür dilerim efendim ama spesiyalitemizin ne olduğunu sormuştunuz. Espressomuz var ama sizin saygıdeğer İtalyan standartlarınıza uygun olmayabilir."

Bravo, Brad. Ona aşık olmuş olabilirim.

"Turtaya ne dersin?" MM sordu. "Bayan... siz hangisini yiyorsunuz?"

Brad, "Çilekli alacak," diye cevap verdi.

"Arkadaşım *ona* soruyordu."

Şu küstah herif. Kendimi korumaya yönelik tüm düşünceler pencereden uçup gitti ve taburenin üzerinde dönerek onlarla yüzleştim.

Ve karnına yumruk yedi.

MM'nin yanında çok güzel bir adam duruyordu ve ben onun muhteşem olduğunu düşünüyordum. Yine de arkadaşşıma kırıldım ve "Çok güzel ama siz şehirlielerin bizim küçük kasaba tekliflerimizi takdir edeceğini sanmıyorum" demekten kendimi alamadım.

"Özür dilerim," dedi kibirli olan. "Chicago'dan buraya uzun bir yolculuk oldu. Bir duble espresso ve hanımefendinin yediğı turtadan alacağım."

"Bu gitmek için mi?" Brad sordu.

Lütfen evet de, lütfen evet de.

Adam "Yemek yiyeceğiz" derken gözlerini bana dikmişti.

Luca

Bu o.

Kısa saçlarına ve rengine hâlâ alışmaya çalışıyordum. Doğal olanın bu olduğunu hissediyordum ve bunun onu daha olgun gösterdiğini düşünüyordum. Daha güzel.

İçimdeki her parça onu omzuma atmak, Escalade'e bindirmek ve eve götürmek için kükrüyordu.

Karşımdaki bu herif Natalya'ya aşıktı. Hiç şüphe yoktu. Bu sadece bir arkadaşşı korumak için değildi. Bizi arama biçiminde çok fazla düşmanlık vardı. İçinden kan akıyordu. İçki içerken ya da servis ettiğı şeyleri yerken tereddüt etmeme neden oluyordu. Ayrıca silahımı çıkarıp o pislığı gözlerinin ortasından vurmak istememe neden oluyordu.

"Lütfen oturun," dedi Brad adındaki adam. En azından yaka kartında bu yazıyordu. Çok genel. "Ben size götürürüm."

"Tezgâhta hallederiz." Espressomla oynamasına izin veremezdim.

"Buradaki masa iyi." Dario dirseğimden tuttu ve beni kafenin uzak köşesine, Natalya'dan uzağa sürükledi.

"Ne yapıyorsun sen?" Fısıltıyla ona baktım.

"Ne dedim ben?" diye kulağımı tırmaladı. "Çok üstüne gitme." "Pislik herif ona aşık."

"Yani?"

"Ya... Ya..." Söyleyemedim. Kırmızı görmeme neden oldu.

"Cazzo, sakın ol. Şuraya geç." Dario beni pencereye yakın olan sandalyeye doğru itti ve yanıma oturdu. "Burada oturup etkileşimi gözlemleyeceğiz."

"Bana sunduğu herhangi bir şeye güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum," diye endişelerimi dile getirdim.

"Bir şey yeme ya da içme," diye iç geçirdi Dario. "Bir pislik gibi ortaya çıkan sendin."

"Benim tarafımda mısın, değil misin?" Hâlâ fokur fokur kaynıyordum. Brad ve Natalya özel bir şaka yapıp gülüştüklerinde daha da çok öfkelen dim.

Dario bu kez daha ağır bir iç çekti. "Neden buradan kelepçeli olarak çıkacağımızı hissediyorum?"

"Etrafta hiç polis yok. İlçe şerifini kullanıyorlar." Şaka bile yapmıyordum. Araştırmamı yapmış tım. Buraya yakın bir pizzacının tepesinde yaşıyordu. Karım neden böyle yaşıyordu? Ama asıl şok edici olan, beni hiç tanı mamış olmasıydı. Sinirliydi, evet, ve biraz da endişeliydi, çünkü Dario dün onu korkutmuştu. Ama bunun dışında bize yabancıymış ız gibi baktı.

Sarışın bir kadın koşarak içeri girdi. "Özür dilerim. Özür dilerim, geç kaldım."

Brad başını salladı. "Bu hafta ikinci kez, Hazel. Al, bunu masa sekizdeki beylere götür."

Daha fazla insan geldi. Kahve dükkânı canlı iş yapıyordu. Karımla ilgilenen bu adam işsiz güçsüz bir serseri değildi. Muhtemelen temiz bir sabıka kaydı olan, vergilerini zamanında ödeyen ve kendisini kızdıran insanları öldürmeyen, yasalara saygılı bir vatandaşı tı. Altın sarısı saçlarına kadar tam bir küçük kasaba Amerika ütopyacısıydı.

Prensip olarak ondan nefret ederdim.

Hazel geldi ve bize espressolarımızı ve turtu dilimlerimizi uzattı. "Sizi Danvers'a getiren nedir? Geçerken mi uğradınız?"

"Rahat bir kasaba," diye yorumladı Dario. "Yapacak ne var ki?"

Sarışın garson arkadaşımı sohbet ederken, fincanın dibinde tatsız bir şey bulup bulamayacağımı merak ederek espressoma baktım. Dokunmamaya karar verdim ve pencereden dışarı baktım. Adamlarım etraftaydı. Çok dikkat çekici görünmelerini istemiyordum ama etrafı kolaçan etmelerini sağladım. Görünüşte, Grafton şehrine açılan bir geçitti. Nüfusu bin küsur. Saklanmak için mükemmel. Ya da saklanmamak için. Çünkü birinden kaçıyor olsaydım, şansımı büyük bir şehirde denerdim.

Hazel ve Dario konuşmalarını bitirdi ve sunucumuz servis edeceği diğer siparişleri almak için tezgâha gitti.

Brad denen hıyar tezgahın üzerine eğilmiş ve karımla flört etmişti.

Flört etti!

Bir şeyler çok yanlıştı. Sanki bir ikizi varmış gibiydi, karımın yapacağı her şeyin tam tersini yapıyordu. Sesi Natalya'ninkine benziyordu ama taşralı bir tını kazanmıştı. Şüphelenmeye başlamıştım ama Dario'nun bulduklarına göre işi bilgisayar bakımıydı. Rayne Parish'in bilinen ilk kaydı Natalya'nın kaybolduğu zamanlara aitti ve bilinen ilk adresi de kasabadaki tek kliniği işleten Dr. Jacob Gleason'a aitti.

Özel kayıtlarındaki seyrekliği fark ettim. Sahte kimlik diye bağıırıyordu. Doğum tarihi ve yerini doldurun. Yetim. Bir grup evinde büyümüş. Hepsi saçmalık.

Kara kara düşünmeye ve karımla Brad arasındaki etkileşimi izlemeye devam ettim. Hazel masamıza döndü ve el değmemiş espresso ve turtama baktı.

Dario hevesle kendi siparişini bitirmişti.

"Siparişinizde bir sorun mu var?"

"Bir şey yok," diye cevap verdi Dario benim yerime ve tabağımlı kapıp yemeye başladı. "Arkadaşımlın reflüsü aniden ortaya çıktı."

Sunucumuz sempatik görünüyordu. "Oh, üzgünüm. Şehirdeki en iyi espresso bizde."

Zorla gülümsedim. "Ben de öyle duydum." "Peki, başka bir şeye ihtiyacın olursa."

Karım arabamda, Chicago'ya dönerken. "Biz iyiyiz. Burada biraz takılacağız." Ve aramızdaki ilişkinin tam olarak ne olduğunu öğrendim.

o *stronzo* ve karım arasında.

"Hazel? Dükân bir dakikalığına senin mi? Rayne ve ben ofise gidiyoruz."

Sandalyemden kalktım. Dario beni oturttu. "*Madone!* Kendine gel. Ne oldu? Ne. Ben. Lanet olsun. Söyledim. Sana?"

"Bu. Bu. Saçmalık."

"On iki yaşında bir çocuk gibi davranmayı kes yoksa seni buradan atarım.

Hazır olmadığını biliyordum."

Kahretsin, hazır değildim. Dün hazırdım.

Dario ve ben sertçe, sessizce fısıldaşıyorduk ama dikkat çekiyor gibiydik. Natalya ne kadar zamandır o herifle içerideydi? Pahalı takım elbisem bir anda üzerime tam oturmayan ucuz bir Armani çakması gibi gelmişti. Hulk'un kıyafetlerinden patladığında böyle hissettiğini hayal ettim. Hulk'u düşünmek bana Elias'ı hatırlattı.

Oğlum o huysuz yeşil devi çok severdi. Muhtemelen ona beni hatırlatıyordu.

Natalya tekrar ortaya çıktığında Brad onu yakından takip ediyordu. Çok yakından. Parmaklarım masanın üzerindeki çatalın üzerinde kıvrıldı. Dikkatini karıma vermeden önce Dario'ya kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Bugün kimseye çatal saplamayacağız," diye iç geçirdi Dario. "Bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama şimdi pişmanlık duyuyorum."

"Bu nasıl eğlenceli olabilir ki?" Homurdandım.

"Beni çok geriyorsun," diye tısladı Dario. Ve sonra bir şey neredeyse masayı devirmeme neden oluyordu. Piç herif eğildi ve Natalya'ya bir öpücük verdi.

Brad, soyadı her neyse, ölü bir adamdı.

"Bu gece için sabırsızlanıyorum," dedi. "Seni yedide alırım."

Lanet karımla randevulaşılıyor muydu? Hem de gözümün önünde?

Ölüm onun için çok iyiydi. Tüm tırnaklarını ve dişlerini sökecek, taşaklarını kesecek ve boğulmasını sağlayacaktım.

Dario tabağına bakarken gizlice bana bir bakış attı. Kaşlarını çattı. Ben sırtıyordum. Sırtıyordum çünkü uzun zamandır bu kadar eğlenmeyi düşünmemiştim.

Esprilerimin nereden geldiğini çok iyi biliyordu. Natalya bize bakmadan masamızın yanından geçti.

Bu geceye kadar, Tesoro. Hangi oyunu oynadığını öğreneceğim.

BÖLÜM

Yirmi Üç

RAYNE

Kulağımıza göre oynamamız gerekiyordu. MM ve küstah arkadaşı Danvers'tan ayrılırsa, randevuyu gerçekleştirmeyecektik. Ama o gün işlerimi hallettikten sonra Brad bana mesaj atarak şehirde karanlık tiplerin olduğunu söyledi. MM ve arkadaşının da aralarında bulunduğu on kişilik bir grup Danvers lokantasında geç saatte öğle yemeği yerken görülmüş.

Brad'e göre, garsonlardan birkaçı onların masasına bayılmış. Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum. Brad'in nerede kaldıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Arkadaşlarından hiçbiri bilgi sahibi değildi.

"Kafede nakit ödediler," dedi Brad. Bir ısıruk almadan önce pad thai'yi çatalının etrafında döndürdü. "Bu yüzden isimlerini alamadım. Lokantada da nakit ödediler. Bu beni rahatsız ediyor. Onlara karşı dikkatli olmakta haklısın. Maserati'deki adamı düne kadar görmediğine emin misin?"

"Hiç tanıdık gelmiyor." Tamamen dürüst değildim. Fiziksel olarak bir şey çağrıştırmıyorlardı ama özellikle de geçmişimle ilgili azıcık bir geçmişim varken kıyamet hislerime de güvenemezdim. Kendi baharatlı noodle yemeğime yumuldum. Grafton'a yakın bir alışveriş merkezindeki son moda bir Tayland lokantasındaydık.

"Neler olup bittiği konusunda seni sıkıştırdığıma sevindim," dedi sevgilim. Her zamanki tişörtünü ya da fanilasını çıkarmış, kareli düğmeli bir gömlek giymişti. Benim üzerimde kolsuz gossamer bir bluz, krem rengi bir pantolon ve topuklu ayakkabılar vardı. Bu benim tek düzgün randevu kıyafetimdi.

"Seni bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Ben zaten işin içindeyim," dedi. "Seni kafeye gelirken ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Yüzündeki morlukları saklamaya çalışıyordun ve bileğinde bir atel vardı. Sana bunu yapan piçin peşine düşmek istemiştin."

Taciz içeren bir ilişkiden ayrıldığım bir sır değildi. Eski bir erkek arkadaşımın saklanıyor olabileceğim de bir sır değildi. Sır olan şey hafıza kaybımın olmasıydı. Şimdiye kadar kaymamıştım. Ebeveynlerim, kardeşlerim ya da nerede büyüdüğümle ilgili sorulara cevap vermemek çok kolaydı çünkü insanlar koruyucu ailede büyüdüğümü öğrendiklerinde susuyorlardı.

"Biliyorsun," dedi gülümseyerek. "Senin büyüleyici yüzün onları büyülediye hiç şaşırman. Eminim öyledir."

Brad'in iltifatlarına alışmıştım ama yine de kızarıyordum, özellikle de bir randevudayken. Bu seferki sahte bir randevuydu. Sonunda işe yaramadığına karar verene kadar üç kez çıkmıştık.

"Yani geçen gün ona rastladın ve bugün ekürisiyle birlikte kafeme geldi." Brad şarap kadehimi doldurdu.

"Onun iğrenç ekürisi, Tanrım." Şarabımı yudumladım. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Beni savundun, tatlım. Bununla da uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm." "Ama bu benim hatamdı."

"Hey, ben buradayım. Kimse sana ulaşamayacak. Şimdi bu pislikleri unutalım ve yemeğimizin tadını çıkaralım. Sahte ya da değil, ben bu işi yapacağım."

Bana her kadının kalbini çarptırması gereken çocuksu bir sırıtiş attı. Neden bu adama aşık olamıyordum? Tam bir Amerikan komşu çocuğuydu. Sarışın, mavi gözlü, bronz tenli. Altın bir tanrı. Danvers'taki kadınların benden nefret etmesine şaşmamalı.

Ama belki de... kalbim derin dondurucudaydı ve tek ihtiyacı olan sabırlı bir adamdı. Brad gibi sabırlı bir adam.

Neredeyse altı ay önce hiçbir şey hissetmediğim için onu kapattım ama belki de...

Konuşmalarımızın garip olduğu zamanlar oldu, ama bunun nedeni çok fazla şey saklıyor olmamdı. Ama sorunlarımı üstlenmeye ne kadar istekli olduğuna bakılırsa, belki de Doktor Gleason haklıydı. Ona bir şans vermeliydim.

Yemekten sonra Brad I-90'da kasabamızın yanından geçti. Çok güzel bir geceydi ama içimden bir ses bunun bitmesini istemediği için olduğunu söylüyordu.

"Bana buzlu kahve yapmaya ne dersin?"

Bana kısa bir süre baktı ama beyaz dişlerinin parladığını gördüm.
"Restoranda tatlıyı neden reddettiğini anlıyorum."

"Yapışkan pirinçleri yoktu." Surat astım. "Ve kızarmış dondurma için kalori harcamak istemedim."

"Bunu karşılayabilirsin."

"Ve sen çok diplomatiksin."

"Cidden Rayne, kalori konusunda endişelenmene gerek yok."

"Bunu her gece koşan adam söylüyor."

"Vücudum buna alıştı." Spordan ve üniversite için nasıl futbol bursu aldığından bahsettik. "Ama aslında tek istediğim küçük bir kasabada yaşamak ve bir kahve dükkânı açmaktı."

Hayal görmüş olabilirim ama araba hızlandı ve kısa sürede şehre vardık. Umarım seks beklemiyordu ama belki de kahveli dondurma yeterli bir ön sevişme olabilirdi. Midemdeki karıncalanmanın endişe mi yoksa heyecan mı olduğunu bilmiyordum.

Nature Java'nın arka sokağına park etti. Loş bir ışık vardı. Endişem tavan yapmıştı. Yine Brad'le yapmak üzere olduğum şeyden mi, yoksa MM ve yandaşlarından mı kaynaklandığından emin değildim. Gölgelede mi gizleniyorlardı? Çok fazla gerçek suç podcast'i dinliyordum.

Brad yanıma geldi ve kapıyı açtı. Zıplayarak dışarı çıktım ama bir adım daha atmadan beni araca yapıştırdı ve ağzını ağzıma dayadı. Dili ağzımın kenarıyla oynadı ve ben de onu içeri aldım. İnledi ve bedenimi araca doğru bastırdı.

Bir şeyler hissetmeye

çalıştım. Güzeldi.

Ellerim göğsüne bastırdı.

Nefes nefese kalmıştı. "Üzgünüm ama izliyorlarsa mesajı alırlar diye düşündüm."

Başımı salladım ve kısa bir kahkaha attım. "Yukarıda ve öteye gittiğin için seni suçlayamam."

"Dürüst olmak gerekirse, bir süredir bunu yapmak için can atıyordum. Sana tatlı ikram etme şansımı kaybettim mi?"

Onu atlattım ve elini çekiştirerek kafenin arka girişine doğru götürdüm. "Beni tatlıdan mahrum etmene asla izin vermeyeceğim."

Otuz dakika sonra şeker ve kafeinin etkisindeydim. "Bu gece nasıl uyuyacağımı bilmiyorum."

"Benim evimde bir film izlemeye ne dersin?" diye sordu.

İki elini de kaldırdı. "Sadece arkadaşız. Kanepede otururuz. İlk hamleyi sen yapmadığın sürece sana dokunmayacağım."

Ona baktım.

Açık avucunu küfür edercesine kaldırdı. "İzci onuru. Ve ben gerçekten bir izciydim."

Buna gülmek zorunda kaldım. "Peki, yolu göster, ve bir şey daha. Filmi ben seçiyorum."

"Sen nasıl istersen, tatlım."

Brad'i iki yıldır tanıyordum ve istemediğim bir şeyi yapacağından hiç şüphe etmemiştim. Bu benim endişemi biraz azalttı. Dalga geçmesini beklemiyordu. Ayrıca ayıktı da. Restoranda şarap içti, o kadar.

Dairesine çıkan merdivenler mutfaktaydı. Bu kasabadaki binalara özgü gıcırta sesleri çıkarıyorlardı.

Merdivenlerin başında tüm vücudu dondu ve *lanet olsun* diye mırıldandı. "Neyin var?" İşte o zaman gördüm. Kapı açıktı. "Hadi gidelim."

Aceleyle merdivenlerden inmek için döndük ama MM ve başka bir kişi orada durunca durduk.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Brad'in dairesinin kapısı gıcırdayarak açıldı ve arkamızı dönmemize neden oldu. Kahve dükkanındaki pislik ortaya çıktı. "Bize katılmanız ne güzel." Elinde bize doğrultulmuş bir silah vardı.

Luca

Yıllar içinde kendimi kontrol etmeyi öğrenmiştim. Bir olay yüzünden beni joker olarak çarmıha germişlerdi.

Bir.

Tamam, belki birkaç tane.

Sarışın sersem Natalya'yı korudu. İşaret parmağım namluyu okşadı. Kaymak ve tetiği çekmek çok kolay olacaktı.

"İçeri gir." Silahı salladım ve kenara çekildim. "Sakın bir şey yapmaya kalkma."

Brad bana kaşlarını çattı. Altına işemediği için hakkını vermeliydim. Natalya'nın onun koluna nasıl yapıştığını görmek soğukkanlılığımı sınamdı. Daha önce tek yapmak istediğim karımı dairesinden kaçırıp onunla birlikte kaçmaktı, ama cevaplanmamış çok fazla soru olacaktı, sadece sabırla ve aralarındaki etkileşime tanık olarak cevaplanabilecek sorular. Ancak Dario, tüm otokontrolümü unutabileceğimi ve neredeyse kafede yaptığım gibi herkesin içinde bir sahneye neden olabileceğimi düşünüyordu. Akıllı telefon çağında tüm suç ailelerinin kaçınmak istediği sahneler. Bu yüzden onları takip etmesi ve buluşmalarıyla ilgili gelişmeleri bana göndermesi için bir adam tuttum. Restorandan gelen görüntülerle içim içimi yerken, Natalya ve Brad'in dairelerini didik didik ederek Natalya'nın bu küçük kasabadaki hayatına dair ipuçları ve ilişkilerine dair kanıtlar bulmaya çalıştım.

Onu öperken izlemek, bu pisliği ateşe vermek istememe neden oldu. Merdivenlerin başında zavallı bir sapık gibi onlar tatlı yerken kahkahalarını ve sohbetlerini dinledim ama sonunda sadece arkadaş olduklarını doğruladım.

Brad daha fazlası olmalarını istedi.

Ona dokunduğu için onu öldürebilirdim ve bu yüzden uykularım kaçmazdı, ama yine de bir şeyler yolunda gitmiyordu. Natalya bana ayakkabısının altında ezmek istediği sinir bozucu bir karıncaymışım gibi bakıyordu. Karımın her ifadesini, her tavrını ve her sözünü biliyordum ama karşımdaki bu kadın tanıdık olan şeylerin çok azını gösteriyordu.

Dario ve Tony içeri girip kapıyı kapattılar.

Dario kulağıma fısıldadı, "Rocco doktoru buldu. Onu başka bir yere götürüyor."

"Bizden ne istiyorsunuz?" Natalya sordu.

Sesinde meydan okuma vardı ama aynı zamanda korku da vardı. Ve benden korkmasından nefret ediyordum.

"Sen," dedim ona.

Brad, "Lütfen bana bunun turta ile ilgili olmadığını söyle," diye homurdandı.

"Yaptığın şey lanet olası pastadan çok daha kötü." Sesim sabitti ama içim öyle değildi. Kanım kaynıyordu. "Onu sandalyeye bağlayın. Bakalım nasıl-"

"Haydutların ve silahınla çok cesursun," diye tükürdü Brad. "Rayne'i istiyorsan, neden gerçek erkekler gibi dövüşmüyoruz, ha?"

"Brad..." Natalya onun kolunu tuttu. "Yapma-"

"Beni bağlamalarına izin vermeyeceğim," dedi ona. "Ve sana istediklerini yapmalarına izin mi vereceksin? Siktir et."

"İma ettiğin şey hoşuma gitmiyor," diye hırladım ona.

"Hayır mı? O zaman vur beni. Beni bağlamana izin vermeyeceğim."

Suçluluk ve değersizlik beni göğsümden bıçakladı. Şövalyeliğin farkına varmıştım ve bu farkındalıkla ne yapacağımı bilmiyordum. Karıma, onun için ölmeyi göze alacak kadar aşık mıydı? Sonsuza dek bende aradığı romantik kahraman bu muydu?

Silahımı Tony'ye uzattım. "Tut şunu. Karışmayın."

"Patron, sanmıyorum-" dedi Tony, elini almak için kaldırmadığında.

"Kekeledim mi? Kekeledim mi?"

İsteksizce silahı kabul etti. Takım elbisemi çıkardım ve kollarımı sıvadım.

Natalya'nın gözleri benimle sarışın arkadaşı arasında gidip geliyordu. Beni kıyma haline getirmek için sabırsızlanıyormuş gibi sırtıyordu.

Boyu iki santim daha kısaydı ama belli ki kahvesiyle birlikte protein karışımlarıyla besleniyordu ve benden yirmi, otuz kilo daha ağırdı.

Dirseklerimi büktüm ve ellerimle onu çağırdım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan omzunu karnıma doğru fırlattı. Yere düştük ve hemen yüzüme bir yumruk indirdi.

Orospu çocuğu.

"Hepsi bu mu?" Bakırın tadını aldığımda bile sırttım.

Bana tekrar vurdu. Öfkemi körüklemek için onu istemenin acısını memnuniyetle karşılayan bir aptaldım. Üçüncü vuruşu yapamadan ellerimi aramızda kilitledim ve gövdesine doğru ittim. Dizlerinin üzerinde yükseldi ve onu kalçalarımaya yaslardım. Kalçalarımı kaldırdım, onu yere fırlattım ve ayağa fırlardım.

Hızla dizlerinin üzerine yuvarlandı ama ben döndüm ve yanağına bir tekme attım.

"Brad!" Natalya öne doğru gelerek bağırdı. "Onu geride tut!" Ben emrettim.

Brad sendeleyerek ayağa kalktı ve başını salladı. Boks duruşu aldı. Daha tetikteydi. Ağzından kan geliyordu.

Birbirimize yaklaştık ve yumruklarımızı tokuşturduk. Çoğunlukla onun yumruklarından kaçıyor ve kendi yumruklarımla onu yıpratıyordum.

Lanet karımı öptü. Sarhoş gibi hantallaşana kadar ona tekrar tekrar vurdum.

"Yeter, lütfen," diye bağırdı Natalya.

Natalya'ya ters ters baktım. "Bu senin için."

Brad'in kolunu tuttum ve kalçamı kullanarak onu ters çevirip sehpanın üzerine düşürdüm.

Terliydim, hâlâ öfkeliydim ve tertemiz gömleğimi bana ait olmayan kanla kirlettiğim için kızgındım.

"Kıçını şu sandalyeye oturt."

Brad'in yüzü şişme belirtileri gösteriyordu. Yarın iki gözüyle de görebileceği için şanslı sayılırdı. Sarı saçlarından bir tutam yakaladım ve eğildim. "Bu senin kütlen değil, seni pislik. Jujitsu dersi almanı önerebilir miyim?"

"Siktir git." Yüzüme tükürdü. Az önce ölüm fermanını imzaladı.

Doğrudum. Tony bana bir kâğıt havlu vermek için çabaladı. Gözlerimi sarışından ayırmadan yüzümdeki pisliği sildim.

"Bu kötü bir fikirdi. Yaşamana izin verecektim." Şövalyeliğine hayran kalmıştım ama kendini korumayı bilmiyordu.

Dario'ya baktım. Yüzü aklımdan geçen tüm hikâyeyi anlatıyordu.

Aptalı öldür, kafeyi yak. "Silahı bana ver."

Tony bana dokuz milimetrelik silahı ve susturucuyu verdi.

"Hayır!" Natalya ağladı. Ağlamaktan yüzü kırmızının birkaç tonuna bürünmüştü. Dudakları şişmişti ve bana o piçin onu öptüğünü hatırlatıyordu.

"Brad masum. O bilmiyor..."

"Evli bir kadını öptüğünü mü?" Susturucuyu takarken ikisinin de etrafında döndüm. Brad'in önünde diz çökmüştü ve ben ikisini de vurma fikriyle oynadım. Ama hayır, beni aldatmış olsa bile oğlumun annesini soğukkanlılıkla öldüremezdim.

"Ne?" Natalya'nın yüz ifadesi şimdi hatırladığım bir ifadeydi. Suçluluk ve kuşku dolu bir ifade.

"Ne?" Brad yankıladı. "Ne diyor, Rayne?"

"Sen iyi bir oyuncusun. Hakkını vermeliyim. Beni bile kandırdın. Ama bu gözyaşları... Onları hatırlıyorum."

"O piçle evli değildim," diye hıçkırarak ağlamaya devam etti. "Beni öldürmen için seni kim gönderdi? Onunla evli değildim."

Dario bir adım öne çıktı ve silahı tutan koluma dokundu. "Neden bahsediyorsun?" diye kafamdaki soruyu dile getirdi. Öfkeden başka bir şey hissettim.

Karışıklık.

"Onu döven ve bileğini kıran pislikten bahsediyor!" Brad ayağa kalkmaya çalıştı ama reflekslerim kafama bağlı değildi ve silahım Rayne'in başının üzerinden kalkarak ona doğrultuldu. Gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı çünkü tekrar yerine oturdu.

Kendini silahımın önüne koydu.

Ve bu da göğsümdeki organı kazıp çıkaran bir başka lanet duygu turuna neden oldu. *Kara kalbimi al ve ayakkabıların altında ez, olur mu Natalya?* "Onun için ölür müydün?" Karanlık düşünceler kafamdan kusuldu.

Vur onu.

Vur onu.

Silahı kendime çeviririm.

Hayır. Peki ya Elias?

Karımı geri al.

Onu omzuma atıp soruları sonra sorarım. Bekle.

Onu kim dövdü?

Bileğini kim kırdı?

Onları öldüreceğim.

"Brad masum." Sesi, kafamda oluşmaya çalışan milyonlarca soru kadar düzensizdi. "Hafıza kaybım olduğunu bilmiyor."

Son cümlesi solar pleksusuma indirilmiş fiziksel bir darbe gibiydi. Sendeleyerek geri çekildim, silah yanıma düştü. Kan kulaklarımda çınılıyordu ama yine de sersemlemiş hissediyordum, sanki son damlasına kadar boşaltılmış gibiydim.

"Bu çok şeyi açıklıyor." Dario'nun sesi uzaktan bana doğru geldi.

Brad'in yüzündeki şaşkın ifade inandırıcı olmasa da komikti. "Rayne?"

"Yalan söylüyorsun." Sesimde hiç inandırıcılık yoktu. Sesim benmişim gibi bile gelmiyordu. Zihnim mantık aramaya başladı. "Bilgisayarı nasıl kullandığını hatırlıyorsun."

"Semantik hafıza. Doktor Gleason-"

"Yeter!" Tersledim. Tony'ye döndüm. "Doktordan cevap almamız gerek."

"Görünüşe göre bilmediğim pek çok şey var." Onu kendime doğru çektim ve Brad'den uzaklaştırdım. Temas anında sertçe nefes aldım ve gözlerimi kısa süreliğine kapattım. İki yıldır ilk kez onu bu kadar yakınım almıştım. Bir daha gitmesine izin vermeyecektim. Tralestelle onun hapisanesi olacaktı ve o burada yaşayacaktı.

Hayatının geri kalanını Elias ve benimle orada geçirecek. "Eğer bana yalan söylediğini öğrenirsem, *tesoro*, seni benden sakladığın için tüm bu kasabayı yakıp yıkacağım."

"Senden mi? Düşündüm de..."

"Evet... benden."

"Online bahisçiye benzemiyorsun."

Gergin duruma rağmen Dario kısa bir kahkaha attı. Ben bunu eğlenceli bulmadım. Çünkü eğer söyledikleri doğruysa, birileri Natalya'yı benden saklamak için büyük çaba sarf etmişti.

Ona baktım, tüm bu durum karşısında hâlâ şaşkınlık içindeydim ama hafıza kaybı pek çok şeyi açıklıyordu. Loverboy'u öldürmemek için uygun bir bahane değilse tabii. Onu hizada tutmak için onu kullanabilirdim.

"Hayır, bilmiyorum."

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. Gözlerinde hâlâ korku vardı ama merak ve başka bir şey de vardı.

Oyunu bir süre daha oynamaya karar verdim. "Yakında öğreneceksin." Tony'ye baktım. "Bağla onu. Ben ararım. Sonra onu öldürmeye ya da burayı yakmaya ya da ikisine birden karar verebiliriz."

"Sen bir canavarsın," diye hıçkırdı Natalya.

Ama ben senin canavarınım, Tesoro. Kolundan tuttum ve yanıma çektim. Doktora gitme zamanı.

BÖLÜM

Yirmi Dört

RAYNE

Herkesin patronu gibi görünen adamın yanına oturdum. MM karartılmış Escalade'in sürücüsünün yanındayken, ekiplerinden bir başkası arabayı kullanıyordu. Tüm bu çılgınlık boyunca hiçbir diğerrinin adını söylememişti.

"Tırnaklarını yemeyi bırak," dedi patron. "Eskiden bunu hiç yapmazdın."

"Beni iyi tanıyor gibisin." Ellerimi dizlerimin arasında kavuşturdum. "Beni geri almak için neden bu kadar zahmete girdiğini neden bana söylemiyorsun?"

Escalade'in karanlığında gözleri yanaklarımı yakıyordu. Yüz hatlarımı dikkatle inceliyordu. Brad'in dairesinde, bu adam beni kendisine doğru çektiğinde, vücudum tepki verdi. Cinsel ya da duygusal değil, tam olarak tanımlayamadığım içgüdüsel bir şeydi. "Sanırım beni tanıyorsun. Sanırım sen benim geçmişime dair bir ipucusun."

"Yok artık." Espri yapmadan kıkırdadı.

"Beni bu acıdan kurtarmak varken neden benimle alay ediyorsun?" Yıldızımı bir yabancıya takmış, iki yıllık kayıp anılara son vermek için çırpınıyordum. "Gerçekte kaç yaşında olduğumu bile bilmiyorum." Sesim kırık bir fısıltıya dönüştü. "Ben-"

"Yirmi beş."

"Ve nasıl-"

"Doktorla konuşana kadar başka bir şey söylemeyeceğim." Bir süre dikkatini telefonuna verdi. Ne yaptığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

okuyordum.

Ama huzursuzlanmaya başlamıştım. Escalade otoyola çıktı ve sanki bir süredir Grafton'dan ters yönde gidiyormuşuz gibi hissettim. "Adın ne senin?"

"Bu kadar yeter." Pencereye yaslanıp çenesini yumruğuna dayamadan önce telefonunu cebine attı, sanki sıkıntılı bir şey düşünüyormuş gibi. "Bana daha fazla soru sorma... Na... Rayne. Sana zorla bilgi vermek istemiyorum. Bu iyi bir şey değil."

"İnternette okuduğunuz her şeye inanmamalısınız."

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir," diye kestirip attı. "Eğer gerçekten hafıza kaybınız varsa, o zaman şu Doktor Gleason'la konuşuruz."

MM, "Görünüşe göre Chicago Medical'da nöroloji başhekimiymiş," dedi. "Bu küçük kasabada emekli olmaya ve aile hekimliğine geçmeye karar vermesi ilginç."

"Onu daha erken emekli edebiliriz," dedi patron hiç vakit kaybetmeden. "Lütfen ona zarar vermeyin. Kimsem yokken bana yardım etti."

Kollarına çekilmemden ve ağzının benimkine çarpmasından önce hırıltısını duydum. Öpüşü ateş gibiydi, dili talepkârdı ve ben onun altında açıldım. Vücudum onun kucaklamasının tanıdıklığına karşılık verdi. Daha fazlasını aramak için çaresizdim. Ağzının her çekişi ve dilinin her yağmalanışı geçmişimin gölgelerini ortaya çıkaracaktı. Ama bacaklarımın arasındaki ilk uyarılma belirtisinde zihnim geri tepti ve yüzüm kızardı.

Zorlandım.

Öpücüğü kesti ama sarılmayı bırakmadı. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum." Nefesi beni ürpertti. Sanki onun varlığı hafızamı kaybettiğimden beri eksik olan o hissi uyandırmıştı.

"Seni tanıyorum," dedim kesin bir ifadeyle. Kollarımı aramıza sıkıştırdım ve ittim. "Seni tanıyorum, ama içimde..." Kelimelerim boğazımda düğümlendi. "Hatırlamak istemiyorum." Anılarımın tetiklenmesi için ne kadar çaresiz olsam da, öpücük sadece anlayamadığım bir kalp ağrısını ortaya çıkardı.

Küfretti ve gitmeme izin verdi. "Öyle söyleme."

"Çünkü ya zihnimin hatırlamayı reddetmesinin nedeni beni çok incitmiş olman, acının dayanabileceğimden fazla olması ve bunu unutmamsa?" Ya yaşadığım retrograd amnezi değil de dissosiyatif ise? Doktor Gleason bu olasılığı düşündü.

Tekrar pencereden dışarı baktı. "Ben sana hiç vurmadım. Ben vurmadım."

O bana bakamıyordu, ben de ona bakamıyordum. "Ya fiziksel bir şey değilse?" Sesim monotondur. "Seni öptüğümde... Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Sanki içime kalp ağrısı üflemiş gibiydin. Beni bir şekilde incittin."

"Hemen sonuca varma."

İnkâr etmedi.

Yakasını düzeltti ve deri koltuklara yerleşerek dikkatini dışarıdaki terk edilmiş yapılara verdi. "Beni bir seri katil olarak resmetmeden önce spekülasyon yapmayı bırakın."

İlginç bir kelime seçmiyordu ama yanımdaki adamın tehlikeli olduğunu zaten biliyordum. Başım çatırdıyordu. Uzun zamandır geçirmediğim bir migrenin başladığını fark ettim.

"Başın ağrıyor mu?" MM sordu. "Hafızan geri geliyor olabilir."

"Aman Tanrım, bilgilerinizi internetten almayı bırakın. Hayır, aniden başım ağrııyor ve hafızam yerine gelmiyor."

Eyalet yolundan döndük ve çorak arazilerle çevrili bir yola çıktık. Sanki bir zamanlar endüstriyel bir yermiş gibiydi. "Burayı nereden biliyorsun ki?"

Kimse bana cevap vermedi.

"Eğer beni burada öldürecekse," dedim sessizce. "Lütfen Brad'e ya da onun işine zarar verme."

"Benim olanı öpen bir adamın hayatı için yalvarmak iyi bir şey değil."

Ona doğru sarsıldım. "Bana sahip olduğunu mu söylüyorsun?" Yutkundum. "Sen bir pezevenk misin? İnsan taciri. Aman Tanrım, aman Tanrım." Kamburlaştım. Kusacaktım. "Kenara çek."

"Sen..."

"Kenara çek!" Çığlık attım.

Escalade gıcırdayarak bankete girdi. Tökezleyerek dışarı çıktım ve yolun kenarına kustum. İnsan tacirlerinden mi kaçmıştım? Aklımdan tüm olasılıklar geçiyordu. Ama evli bir kadın olduğumu söyledi. Başım çarpıyordu. Çok fazla işlem vardı. Zihnimin bir araya getirmeye çalıştığı şeyi reddediyordum. Bu tam da Dr. Gleason'ın yapmamamı söylediği şeydi. Ama içten içe, bu adamın tüm sorularına cevap verdiğini biliyordum.

"Al." Yanımda bir şişe su belirdi ve yudum yudum içtim. "İyi misin?" MM sordu.

Patron aracın dışındaydı ve izliyordu. Duruşu ilgisiz değildi. Hatta temkinli olduğunu bile söyleyebilirim. Yüzündeki ifadeyi görmesem bile, saldırmak üzere olan sarmal bir yay olduğunu söyleyebilirdim.

Aramızda bir bağ olduğuna şüphe yok. MM bile bana yakın davranıyordu.

Tekrar yola koyulduk ve sanki tek bir kelime bile içerideki yüklü atmosferde bir patlamaya yol açacakmış gibi kimse konuşmadı. Her birimiz cevap bekliyorduk.

Beş dakika sonra terk edilmiş bir depoya ulaştık. Önce patron indi, sonra da bana yardım etti.

Binaya girdiğimizde karanlıktı ama bir köşede bir ışık parlıyordu. Bir duvara yaslanmış iki adam ve yerde oturan Dr. Gleason ile karşılaştık. Şarj edilebilir lambalar etrafı aydınlatıyordu.

"Doktor," diye bağırdım ve yanına

koştum. "İyi misin?" diye sordu.

Şiddetle başımı salladım. "Sen mi?" Yaraları olup olmadığını kontrol ettim. "Ben iyiyim."

MM, patron ve daha fazla adamları etrafımızı sardı. Doc ve bana karşı toplam yedi kişi saydım.

Patron adamına "Bir şey var mı?" diye sordu.

"Doktor-hasta gizliliğine bağlı olduğunu söyledi," diye cevap verdi serseri. "Adamınız benim gibi yaşlı adamlara işkence etmekte tereddüt ediyor gibi görünüyor," dedi Doc. "I daha az vicdan azabı çekip çekmediğinizi merak ediyorum."

Patron gözlerini Doc'a dikti. "Ben olsam bu teoriyi test etmezdim." "Brad'i dövdü," diye paylaştım.

"Adil bir dövüş oldu." Patron bana kibirli bir kaş kaldırdı, ağzının kenarlarında alaycı bir ifade belirdi.

MM kulağına fısıldadı ve o da başını sallayarak saatini kontrol etti. "Zamanımız doldu. Rayne Parish hakkında ona bakmama yardımcı olacak her şeyi istiyorum-"

"Önemsemek mi?" İnanılmaz bir şekilde güldüm. "Yüzüme yumruk atmak umursamaksa, seninle bu konuda dövüşmeyi tercih ederim."

"O şeyleri sana ben yapmadım!" Doktor'a ters ters baktı.

"Konuş." Doktor Gleason bana baktı. "Rayne?"

Başımı salladım. "Beni tanıyor. Bundan eminim."

Doktor'un ağzı, patrona doğru çenesini kaldırmadan önce gerildi. "Rayne, St. Louis'de istismara uğramış kadınlar ve insanlar için bir sığınma evine bırakıldı.

insan ticareti..."

Doktor beni bu kasabaya nasıl geri getirdiğini anlatırken MM'nin ve patronun yüzlerindeki tepkileri dikkatle izledim. Adımı bilmeden uyanmadan önce bir hafta komada kalmıştım. İfadeleri şüphecilikten düpedüz korkuya dönüştü ve patronun yüzü kapandı. Ne düşündüğünü söylemek zordu ama farklı yönler gittiğinden emindim.

Doc konuşmasını bitirdikten sonra patronun gözleri üzerime dikildi. "Ve sen de bilgisayarlarda yolunu tekrar buldun öyle mi?"

"Evet."

"İlginç. Yani bu adam erkek arkadaşınızın bahisçi olarak çalışmasına müdahale ettiğinizi ve bunun yasadışı olduğunu söyledi."

"Sanki doğru değilmiş gibi söylüyorsun," dedim. "Öyleyse neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

"Gerçeğe hazır değilsin."

"Oh, bu Albay Jessup'un gerçeklerle başa çıkamayacağını söyleme şekli mi?"

Patron güldü. Gerçek bir kahkaha. Yüz hatlarını değiştirip beni etkileyebilecek bir adama dönüştürmesi beni hayrete düşürdü. Aman Tanrım, Brad'in benim için hiçbir şey yapmamasına şaşmamalı. Çünkü ahlaken yozlaşmış siyah saçlı erkeklerden etkileniyordum. Karanlık Ağ'ın cazibesi daha mantıklı geliyordu.

"Onu izlemiştim," dedi. "Senin tarzında bir film olduğunu düşünmemiştim."

"Filmleri sevdiğimi biliyor musun?"

Gözlerindeki eğlence kayboldu. "Romantik kahramanlardan beklentilerinizi karşılayamadım."

"Romantik kahramanlar mı? Fanteziyi severim, romantizmi değil ama kahramanca davranışları severim."

"Oh, *tesoro*, kafadaki o şişlik film zevkini değiştirdi mi bilmiyorum." Doktor'a baktı. "Olabilir, değil mi?"

"Kişilik değişiklikleri mi? Evet ama taramalarda ön lobda kalıcı bir hasar görülmedi."

"Beyninde kapsamlı taramalar yaptınız mı?"

Doktor bir şey söylemedi.

"Gerçeğe ne dersin?" Dedim. "En azından bana gerçek adımı söyle. Belki bu anılarımı tetikleyebilir." Bu uzak bir ihtimaldi. "Sadece bu belirsizlikten sıkıldım."

"Natalya." Pürüzlü sesi boğazında düğümlendi, sanki bunu söylemek acı vericiydi. Ona yavaşça yaklaştım. Koyu renk gözlerinde sanki aniden her şeyi hatırlamamı bekliyormuş gibi bir yoğunluk parlıyordu.

Hiçbir şey yoktu. Ama zihnim bu ismi reddetmedi. "Natalya? Beğendim... Uyuyor."

MM yanımda sordu, "Bir şey var mı?"

Doktor Gleason, "İşler o şekilde yürümüyor," diye alay etti. "İnanın bana, bu konuda kapsamlı araştırmalar yaptım. Zihin ve anılar karmaşık bir ağdır. Tahmin edilemezler. Birini hatırlamaya zorlayamazsınız."

"Bize öyle söylediniz." Patronun sözleri çakıl gibiydi. Ve tüm vücudu barut fıçısına dönmüştü. Söylemek istediği daha çok şey var gibiydi. Ona bir santim kadar yaklaştım. Vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Ayakkabılarımın ucu onunkiyle buluştu. Oda sadece ona ve bana kalmıştı.

"Anlat bana," dedim usulca.

Boğazında yutkunmaya çalışıyormuş gibi hızlı hareketler vardı. "Sen bir bahisçinin kız arkadaşı değildin."

Bir şekilde, zihnim bir yalanı yaşadığımı çoktan kabul etmişti. Tüm bedenim Rayne Parish'ten önce kim olduğuma dair bana ipucu verecek ilk ve önemli gerçeğe aydınlanıyordu.

Çenesi kararlılıkla sıkıldı. "Sen benim karımsın, Natalya."

Gözlerinde gerçeği gördüm, ama kalbimin odacıklarında dayanılmaz bir acı patladı, dudaklarımdan acınası bir çığlık kaçtı.

Seni asla sevmeyeceğim.

Görüşümün kenarları karardı ve sonra artık yoktu.

Luca

"Natalya!"

Dizlerinin bağı çözüldüğünde onu kollarımla yakaladım. Sonra gözleri geri yuvarlandı ama içlerinde parıltıdan ıstırapla beni öldürmeden önce değil. Dudaklarından kaçan yaralı ses göğsümü tırmaladı. Bir şey mi hatırlıyordu? Neyi hatırlıyordu?

Sorularım birbirini kovaladı. Dario ceketini tozlu imento zemine serdi. Natalya'yı onun üzerine yatırdım ve üzerine eğilerek doktora baktım. "Ne oldu?"

"Belli ki çok onun için çok fazlaydı." Doktor dizlerinin üzerine çökerek yüzünü buruşturdu. "Bunun için çok yaşılanıyorum."

Parmaklarını nabzının üzerine koydu. "Kalp atışları iyi. Gördünüz mü? Kendine gelmeye başladı bile."

Natalya'nın göz kapakları titredi. "Ne...?" Sonra bir şey hatırlamış gibi, "Aman Tanrım" diye fısıldadı.

Ayağa kalkmak için bir tarafa doğru eğildi. "Oturabilecek durumda mı?" Havladım.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi, benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı.

"Bu sık sık olur mu?" Durumuyla ilgili her şeyden haberdar edilmemek bir sabır egzersiziydi. Endişeliydim. Kızgındım. Hissetmemem gereken her şeyi hissediyordum çünkü Natalya'nın benim güvenceme ihtiyacı vardı.

"Bir mi iki mi?" Benden uzaklaşarak doktora doğru yöneldi ve ben onu geri çekme isteğime karşı koydum. Bana dönmesi gerekiyordu.

"Bir şey mi hatırladın?"

Nefes alıp başını salladı ama bakışlarını kaçırdı. Onun yerine, "Sanırım uzanmam gerekiyor," dedi.

"Her zamanki gibi inatçı." İtirazlarına aldırmadan onu kucağıma aldım, ayağa kalktım ve çıkışa doğru yürüdüm.

"İçinde yaşıyorum-"

Sabırsızlık adımlarımı yavaşlattı. "Nerede yaşadığını biliyorum ama benimle eve geliyorsun."

Mücadele etmeye başladı. "Beni öylece kaıramazsınız!"

Onu ayağa kaldırdım ama pazularından tuttum. "Sen benim karımsın. Benden ayrı bir saniye bile geçiremezsin ve-" Kendimi tuttum. Elias demek üzereydim.

"Ve? Ve ne? Senin kibirli kığın mı?" diye bağırdı.

"Her zaman bu kadar zor mu?" Dr. Gleason'a sordum. "ok inatçıdır."

Bu retorik bir soruydu, ama her neyse. "Sen de bizimle geliyorsun."

Doktor aklımı kaçırmışım gibi kıkırdadı. "Hiç sanmıyorum." "Ben de sana başka bir seçenek sunmuyorum."

Natalya'ya baktı. "O kibirli bir pislik."

"Seni tekrar kaldırıyorum. Çırpınmamamı tercih ederim çünkü isteyeceğim son şey seni başının üzerine düşürmek olur ama belki bu hafızanı sarsabilir."

Parmaklarını şakağına dayamadan önce "Pislik herif," diye mırıldandı. "Başın mı ağrıyor?"

"Canım yanıyorsa, beni istemediğim şeyleri yapmaya zorlayan bir pislik olduğun içindir."

Yumruklarını iki yanımdaya sıkıldı. "Bu yolculuk için sakinleştiriciye ihtiyacın var mı?"

"İnanılmaz." Benden uzaklaştı ve sendeleyerek deponun girişine doğru yürüdü.

Ben de onu yakından takip ettim ama neredeyse tökezleyecekken onu tekrar kollarıma aldım.

"Başımı döndürüyorsun."

"Onunla savaşmayı bırak. Gözlerini kapat."

Sanki içindeki mücadele bitmiş gibiydi. "Çok

yorgunum." "Aşırı bilgi yüklemesi yaşıyor," dedi doktor.

"Ona karım olduğunu söylemenin bir şeyleri tetiklediğini mi düşünüyorsun?" İçimde öyle bir his vardı ama ona baskı yapmaktan korkuyordum çünkü olumlu bir tepki vermedi. Bir şeyler saklıyordu.

Gleason hemen yanıt vermedi ama yanıt verdiğinde, "Beyin işlem yapıyor. Ona zaman verin."

Escalade'in yanına geldik. Doktor "Siz kimsiniz?" diye sordu. Cevap vermeyi düşünmeden adamlarımdan biri yanıma geldi. "Patron, Tony aradı. Bailey'nin dairesinden uçmak zorunda kalmış." "Neden?"

Natalya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Brad'i incitirsen seni asla affetmeyeceğim."

"Görünüşe göre polisler gelmiş. Pencereyi kullanarak kaçmış."

Kollarımdaki kadın kısa bir kahkaha attı. "Brad onlara Maserati'nin plakasını gönderdi."

Askerimin kapıyı açması için çenemi eğdim. "Çözmemiz gereken bir şey varsa o da sadakatinizdir, *tesoro*."

Gözlerim doktorun omzunun üzerinden Dario'nunkilerle buluştu. Başını sıkıca salladı, bu da önlem aldığı ve plakaları değiştirdiği anlamına geliyordu. Ne zaman şehir dışına çıksak bunu yapardık. Plakalar çalıntı çıkıyordu.

"Doktor, arkadaşımınla gideceksiniz."

Yaşlı adam çelişkili görünüyordu ama bahse girerim en ilginç hastasından ayrılmak istemiyordu.

"Burası küçük bir kasaba ama hastalarım var."

"Avrupa'ya tatile gittiniz ve konferanslara katıldınız. O zaman ne yapıyorsunuz?"

Dr. Gleason Dario ve benim aramda bir bakış fırlattıktan sonra Natalya'ya baktı. Gözleri kapalıydı ama hâlâ etrafındaki konuşmaların farkında olduğundan emindim.

Doktor teslimiyetçi bir iç çekti. "Ayarlamaları yapacağım."

"Seni de ezmesine izin vermemelisin," diye homurdandı Natalya.

Tony'nin kahvehaneden kaçtığını haber veren asker geri geldi ve "Tony bugün öğle yemeğinden sonra lokantanın arkasında. Onun için bir araba gönderdik. Kahvehanenin önünde bir ambulans var."

"Sırada Gleason'ın evini kontrol edecekler." Bir sonraki mantıklı seçenek buydu. "Biz gidiyoruz."

Maserati, Escalade'yi Grafton yakınlarındaki özel uçak pistimize kadar takip etti. Eskiden burada uçurduğum Cessna jet hangarda duruyordu. Pilotumuz uçağı çoktan ısıtmış ve kalkışa hazır hale getirmişti. Plaka Chicago'da çalınan bir araca aitti ve bizim tamirhanelerden birine gitmişti. Dario yerel polis kanallarını izliyordu ve çalıntı plakalı lacivert bir Maserati için arama bülteni vardı. Dario'nun içinde doktor varken Chicago'ya dönmesi aptallık olurdu.

"Cidden, siz kimsiniz?" Gleason uçağı bakarken önceki sorusunu tekrarladı.

Natalya araçtan inmek için yardımına direndi. Aslında, cipten inmeyi kesinlikle reddetti. "Bunu yapamazsınız. Doktor" - pişmanlıkla Gleason'a baktı - "Saçmalıklarım seni etkilediği için üzgünüm." Sonra bana dönerek daha fazla suçlamada bulundu. "Onun muayenehanesini mahvediyorsun."

Doktor bakışlarını Natalya'ya çevirmeden önce düşünceli bir şekilde bana baktı. "Nedense bunun bu adamlar için yeni bir şey olmadığını düşünüyorum." Sonra bana sordu: "Nereye gidiyoruz? En azından bunu bize söylemelisin."

"Chicago."

"Siktir," dedi Gleason. "Tanıdık gelmene şaşmamalı."

"Tanıdık mı? Bana hâlâ tanıdık gelmiyor," diye karşılık verdi Natalya.

"Kendi başına mı geliyorsun yoksa seni sakinleştirmem mi gerekiyor?"

Ona sordum. Tekrar doktora baktı. "Kim o?"

"Bana Luca diyebilirsin." Başkasının beni tanıştırmasına izin verirsem ne olayım.

Natalya yine çok fazla düşünmeye çalışıyordu. Bakışları tekrar doktora döndüğünde gözlerinin paniklediğini hissedebiliyordum.

"Luca Moretti," dedi Doktor Gleason kuşkuyla. "Chicago mafyası."

"Ne-ne?" Aracın içindeki inatçı pozisyonundan bile sallanıyor gibiydi.

"Hadi Natalya." Kim olduğuma dair bu açıklama onun içindeki mücadeleyi tüketmiş gibiydi ve onu kolayca kollarımın arasına aldım.

"Kaçamam, değil mi?" Sözleri beni görmezden gelmeye çalıştığım bir suçluluk duygusuyla sarstı.

Onun teslim olmasını istiyordum, yenilmesini değil. "Korkarım ki hayır."

"Chicago mafyasının donu." Gleason ise bu keşif karşısında heyecanlanmış görünüyordu. Dario'ya döndü. "Peki ya sen?"

Açıklaması için arkadaşımı bıraktım.

Havalandıktan sonra doktor daha işbirlikçi göründü. Bizimle viski bile içti. Oturma düzeni dört kişinin yüz yüze görüşmesine olanak sağlıyordu. Natalya pencereye yapışıp karanlığa bakarken ve adamları görmezden gelirken koruyucu bir kolu vücudunun etrafında tutuyordu. Kim olduğumu öğrendikten sonra kendini kapattı. Hafızasının geri geldiğini sanmıyordum. Bir bahisçinin kız arkadaşı olduğunu sanıyordu. Benim durumumdaki bir adamdan çok farklıydı.

Gleason'a ne beklemem ve eşime nasıl bakmam gerektiği konusunda sorular sordum.

Doktora "Yeni röntgen istiyorum" dedim. "Bir hastanede bağlantılarım var."

"Dürüst olmak gerekirse, travmadan kaynaklanan uzun süreli hafıza kaybıyla hiç uğraşmadım. Çoğu zaman hastalarım birkaç gün içinde hafızalarını geri kazandılar. Bir hastamınki birkaç hafta sürdü. Ancak anıların büyük kısmı bir anda geri geldi."

"Tanıdık bir çevreye maruz kalmak yardımcı olur mu?"

"Oh, kesinlikle..." Sonra doktor pası attı. "Hâlâ öngörülemez."

Dario'ya baktım. "Konağın personeline haber verdin mi?"

"Evet. Rocco kilitlemeyi etkinleştirdiklerini söyledi."

"Kilitlenme mi?" Natalya sonunda dikkatini bize verdi. "Doktor ve ben senin tutsakların mı olacağız?"

"Bunu sana kimin yaptığını bilmiyorum," dedim. "Bu senin korunman için." "Seni bilerek terk etmediğimden nasıl emin olabiliyorsun?"

Sağ elimin parmakları koltuğun deri koluna gömüldü. Son iki yıldır beni öfkeliendiren teoriye saldırdı. "Bana aşık olduğun için beni terk etmezsin." Ayrıca, Elias'ı da terk etmezdin. Ona bir oğlumuz olduğunu nasıl söylerim?

Alaycı bir şekilde güldü. "Şu anda senden nefret ediyorum. Seninle geri dönmek istemiyorum."

Yüzüm kızardı. Bu sözleri zehirli bir şekilde söylemişti ve bana karşı geçmişteki hislerinin yok olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmamıştı. Yine de buradaydım, ona hâlâ aşıktım ve onu bir daha bırakmak istemiyordum. Göğsümü yumruklayan acıyı iki parmak viskiyle kovaladım.

Dario gülse mi yoksa Natalya için endişelense mi bilemiyormuş gibi bana baktı. Ona zarar vereceğimi mi düşünüyordu? İçimden söküp aldığı tüm o berbat duygulara rağmen gülümsemeyi başarabilmem bir mucizeydi. Rahatsız edici ve istenmeyen duygulardı.

Hak etmiş olsam bile.

"Beni sevdiğini anlayacaksın," dedim ona. Kendime olan güvenim karşısında gözleri kısılinca, "Ve bu yaygaranın nedenini merak edeceksin," diye ekledim.

Nefesimi tutarak cevabını bekledim.

Hâlâ bana bakıyor ve yüzümü inceliyordu, ardından "Lütfen bana senin görünüşüne kanacak kadar aptal olmadığımı söyle" dedi.

"Sanırım bu da bir parçasıydı." Komplocu bir tavırla ona doğru eğildim. "Aşık olmuştun. Bakireydin ve sana hak ettiğin orgazmı yaşatan ilk erkek bendim."

Kızardı ve gözlerini kaçırdı.

Ahh...işte benim Natalya'm.

Dr. Gleason da pencereyi ilginç bulurken, Dario içkisinden boğuluyordu.

"Sen imkânsızsın," diye mırıldandı.

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Neden, son-" Sözümü kestim. Neredeyse hamileliğinin son ayları diyecektim. "İşte bu yüzden beni kendi isteğinle terk edeceğine inanmıyorum."

"Neden?" Başını bana doğru çevirdi, yüzü öfkeyle doluydu. "Sikine doymadığım için mi?"

Sırıttım. "Ağzımı unutma."

"Aaaalll doğru," diye araya girdi Dario. "Cinsel geçmişi sonraya saklayabilir miyiz? Bu bilgi kirliliği."

Doktora baktım. "Ne diyorsun, Gleason? Sence seks hafızasını sarsar mı?"

Kekeledi. "Sen son adamsın-"

"O cümleyi sakın bitirme," diye sertçe araya girdim. "Brad Bailey canını kurtardığı için şanslı. Ben olsam o küçük şirin kahve dükkânını yerle bir ederdim."

"Gerçekten onu vuracak mıydın? İşyerini yakar mıydın?"

"Benim olana dokundu," diye homurdandım.

"Kendine gel."

Dario dikkatli olmam gerektiğini hatırlatmak için ayağıma tekme attı. Kendimi beğenmişliğimi Natalya'ya yöneltmek haksızlıktı.

Benimle aynı yasadışı işleri yapan adamları öldürmek konusunda hiçbir tereddütüm yoktu ama kendimi savunmaktan başka çarem kalmadığı sürece masum insanları öldürmek konusunda sınırı çiziyordum. Eğer beni öldürmeye çalışırlarsa, masum olmaktan çıkarlardı. Çok ince bir çizgim vardı. Brad bana silah çekseydi, onu sorgusuz sualsiz vururdum ve geceleri uyumakta hiç sorun yaşamazdım. Bir insanın telafisi olmadığı ve onu öldürmekten başka çare kalmadığı sürece her zaman bir alternatifi memnuniyetle karşılardım.

Natalya'nın hafıza kaybı yaşadığını fark etmek, onu başka bir adamla öpüşürken gördüğümde içimi kemiren asidi azalttı.

Ama görüntü sonsuza dek hafızama kazındı. Öfkem, onu geri almak için karşı konulmaz bir dürtüyle yarışıyordu. İçimdeki sahiplenici canavarı kafese kapatmıştım ama aklımı başımda tutan parmaklıkları sallıyordu.

Bana direnmesine neden olacak aptalca bir şey söylemeden önce ağzımı kapattım.

BÖLÜM

Yirmi Beş

RAYNE

Seni asla sevmeyeceğim.

Karanlıkta, bana ait olmayan bir yatakta ve tanımadığım kıyafetler içinde uyandım. Hâlâ o kâbusun içinde olduğumu sanıyordum. Altından bir oda. Bir uçtan bir uca uzanan uzun bir masa. Başında yüzü olmayan bir adam oturuyordu ve ben de diğer ucundaydım. Bir şey için cezalandırılıyordum. Aramızda fiziksel olmaktan çok daha fazlasını hissettiren bir mesafe vardı. Odanın duvarları sonsuzdu ve o ulaşılmaz görünüyordu.

Başımda bir ağrı ve kalbimde bir kayıpla uyandım.

"Natalya, iyi misin?" Karanlıkta bir ses konuştu ve kanepede bir hareket gördüm.

Luca. Daha çok bir kâbus gibi hissettiren rüyamdaki sestti.

Natalya benim adımdı ama yine de ona cevap veremiyordum. Sanki eski anılarımla şimdiki ben arasında geçirimsiz bir zar vardı. Uçakta beynim zorlandı ve bu bana müthiş bir migren ağrısı verdi. Bir ağrı kesici istedim, ama anlaşılan piç kurusu bana sakinleştirici vermiş.

Yatakta doğruldum. "Bana ilaç verdin."

Figür koltuktan kalktı ve yatağa yaklaştı. "Bu senin iyiliğin içindi."

"Beni bir günden az süredir tanıyorsun ve benim adıma kararlar veriyorsun."

"Gleason sana ne verdiğimi gördü."

Etrafıma bakındım. "Peki ben neredeyim? Bu oda benim yeni hapisanem mi?"

Yatağın üzerine oturdu. "Öyle değil. Eve geldiğimizde seni bunaltmak istemedim. En iyisi bu odayla başlamak."

"Burada kilitli mi kalacağım?" "Hayır."

Elini uzattı ama ben irkildim. "İşemem lazım." Mesanem o kadar doluydu ki altımı ıslatmamış olmam bir sürprizdi.

Sormadan bana yardım etti, ben de izin verdim ama düşmeyeceğimden emin olduğum birkaç adımdan sonra "Ben hallederim" dedim.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Ben sadece senin rahatını istiyorum Natalya." Banyoya girdim ve kapıyı üzerine kapattım.

"Burada duracağım ve iki dakika içinde bir şey duymazsam bu kapıyı kıracağım."

"Tanrım! Bir kadının huzur içinde işemesine izin verir misin?" Tuvalete oturup basıncı bırakırken homurdandım. Banyoya baktım, altın ve beyaz mermerden oluşan lüks alanı inceledim. Zarif bir küvet ve yağmur duşu başlıklarından birine sahip camla çevrili bir duş vardı.

İşimi bitirdikten sonra Luca'ya hâlâ hayatta olduğumu göstermek için sifonu çektim. Çift lavabonun hangi tarafının onun, hangi tarafının onun olduğuna şüphe yoktu. Bir taraftaki losyonları, temizleyicileri ve nemlendiricileri inceledim. Bunlar yüksek kaliteli ürünlerdi ve yüzümde kullandığım eczane ürünleriyle kıyaslanamazlardı. Diş fırçasını aldım ve ağızımdaki pamuğu temizledim. Diş macununun tadı bile pahalıydı.

"Lütfen şu kapıyı açar mısınız?"

Tartışmaya değmezdi, bu yüzden dişlerimi fırçalarken kapının kilidini açtım. Banyodan gelen ışık Luca'nın darmadağınık halini ortaya çıkardı. Daha önceki buyurgan mafya babasından çok uzakta, kan çanağına dönmüş gözlerinin altında daha önce olmayan torbalar vardı ve kesilmiş sakalının tımar edilmesi gerekiyordu. Onunla bu sabah -dün sabah- tanıştığımda yüz kıllarına çok dikkat ettiği belliydi.

Ona etkilenmemiş bir bakış attım ve aynanın önündeki yerime geçtim.

"Daha az tartışmacı olursan, bakımın konusunda kendimi daha iyi hissederim" dedi.

Neredeyse diş macununda boğuluyordum. Çabucak gargara yaptım ve bakışlarımla onun aynadaki görüntüsünü sabitledim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben

Hayatınızda kim olduğumu bulun, kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamak benim sorumluluğum değil."

"Ama o benim."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlaman umurumda değil. Tek istediğim gerçek." "Dikkatli olmalıyız."

"Bana bebek gibi davranma."

"Doktor-"

"Doktorla konuşacağız ama etrafımda dolanmanızı istemiyorum.

Açıkçası, son iki yıldır sensiz hayatta kaldım. Hassas değilim."

Gözleri parladı ve içeri girdi. Telaşla arkamı döndüm ve beni lavaboya h a p s e t t i .

"Hayır. Sen bencilsin."

"Pardon?"

"Karımı korumakta başarısız olduğumu hatırlayarak yaşayan sen değilsin," diye homurdandı. "Ölü mü diri mi olduğunu bilmemenin azabıyla yaşamak zorunda olan sen değilsin. Sana ne olduğunu. Eğer beni bilerek terk ettiysen."

Gözlerindeki azap, söylemek istediğim sözcüklerin önünü tıkadı. "Seni sevdiğimi söylemiştin. Neden seni terk ettiğimi düşündün?"

Tam bir adım geri atmadan önce çenesi sertleşerek hafifçe yana eğildi. "Burada açılacak çok şey var. Bilebilirim de, bilmeyebilirim de." Sözlerini çerçevelemek için kendine daha fazla zaman tanıyormuş gibi alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Bilmece gibi konuşuyorsun ve bu beni geriyor. Beni böyle bir şeyle bıraktıktan sonra uyuyabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Başka bir yatıştırıcıya ihtiyacınız var mı?"

Sinirli bir nefes çektim. "Her şeye cevabın bu mu?" "Bunu senin iyiliğin için yapıyorum."

"Yine eli yükseklerde."

"Buna alışacaksın." Elinde değilmiş gibi kollarını uzattı. Emir vermeye alışkın olduğunu anlıyordum ama sempati duyuyor muydum? Hayır.

"Ne zamandır evliydik?"

Sorum karşısında şaşırmış gibi bir an irkildi. "Bir yıldan az."

"Kaybolduğumda henüz yirmi üç yaşında mıydım?"

"Öyleydin."

"Luca." Beni gençliğimden tanıyordu ama sanırım son iki yılda değişmiştim. "Artık aynı kız olduğumu sanmıyorum."

Bir dakika gibi gelen bir süre sessiz kaldı. Saniyeler sürdü. Sonunda, "Hayır. Değilsin." dedi.

"Beni aynı şekilde sevdiğini nasıl söyleyebilirsin?" Yine sessizdi ve bu sefer daha uzun sürdü. Diş macununun ferahlatıcı tadı, cevap vermediği süre uzadıkça daha asidik hale geldi.

Bir şey söylemek için çırpınıyordu. Göğsünün inip kalkması ve çenesinin sıkılması onu ele veriyordu.

"Emin değilsin, değil mi?"

"Bu şimdilik bir konuşma değil," diye kestirip attı. Elini uzattı. "Gel."

"Aynı odada uyumamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Uyku durumuna duyduğum öfke gecikmişti ama bunu dile getirmem gerekiyordu.

Elini tutmadığımda, benimkini tutup çekti ve ona doğru tökezledim. Eğlenen yüzüne ters ters baktım. O yüz bana yaklaştı. "Hafızanı en çok tetikleyecek kişi ben olduğum için, bunun iyi bir fikir olduğunu söyleyebilirim. Ama endişen dikkate alındı. Şimdilik aynı odada uyuyacağız. Ben zaten kanepedeyim. Neyin uygun olduğuna daha sonra karar verebiliriz."

"Neden-"

"Uyu. Buna ihtiyacın olacak." Sözlerinde bir önsezi sezmiştim ama Luca'yla tanıştığımdan beri ilk kez dokunuşu bana güven verdi ve beni yatağa götürürken eline yapıştım.

Beni bir çocuk gibi yatırdı.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, yüz hatları arkadan aydınlatılmış pencerede gizlenmişti. Gözlerindeki şefkati görmekten ziyade hissettim.

"İyi geceler, *tesoro*." En değerli şeymişim gibi yüzümü hafifçe okşadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen burada olacağım."

Daha da eğildi ve alnımı hafifçe öptü.

Uyuyamayacağımı düşünmüştüm ama yanılmışım, çünkü gözümü kırpmamla birlikte karanlık odanın çekilmiş perdelerinin arasından bir ok gibi güneş ışığı süzüldü. Luca perdeleri kapatmış olmalıydı çünkü ay ışığının uzun pencerelerden odayı aydınlattığını hatırlıyordum.

Bakışlarım odanın çizgilerini takip etti. Eğer burası daha önceki yatak odamızsa, iç tasarım konusunda kötü bir zevkim vardı. Perdeler bej rengindeydi ve yerdeki pahalı İran halıları dışında oda basitti. Duvarların yeniden boyanması gerekiyordu ve renk tonunu bile seçemiyordum. Taupe mi? Yeşil mi? Dolap bütün bir duvarı kaplıyordu. Danvers'taki hayatımla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Dikkatlice doğruldum, beynimin daha keskin olmasına ve sakinleştiricinin yarattığı sisin kalkmasına sevindim.

Natalya. Bu isim beni rahatsız etmedi. Kabus ya da rüya da görmüyordum ya da gördüysem bile hatırlamıyordum. Gözlerim kanepede uyuyan bedene takıldı. Bu rahat olamazdı. Luca iri bir adamdı. Kanepe tüm vücudunu alacak kadar uzun değildi ve bir ayağını yere koymuş, diğerini de kanepeye dayamıştı. Başının altında bir yastık vardı ve bir kolunu alnına atmıştı.

Banyodaki sohbetimiz sırasında yüzüne bakmamak için kendimi zor tuttum. Üzerinde beyaz bir atlet ve ipli bir pijama vardı ama çıplak mı uyuduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve bana uçaktaki iğrenç sözlerini hatırlattı. Hem de Dr. Gleason'ın önünde. Tıbbi bir şekilde de söylenmemiştir. "Evet, cinsel ilişkiye girdik ve sana oral seks yaptım." Sakinleştiriciye rağmen vücudumun ona verdiği tepki dehşet vericiydi.

Yavaşça yataktan kalktım ve çıplak ayakla uyuyan Luca'ya doğru yürüdüm. Kasıklarına bakmaktan kendimi alamadım. Bacaklarının pozisyonundan sabah odunu açıkça belli oluyordu ve etkileyiciydi. Yutkundum. O şey içime girmişti. Bacaklarımın arasında ıslaklık titreşti ve bir güç ayaklarımı yaklaştırmaya itti.

Yüzüne baktım. Uykusunda çok güzeldi. Sakalının sertliği bile çenesinin keskin hatlarını ve gururlu burnunu gizleyemiyordu. Ağzı sertti ama bir yandan da dudak büküyordu. Koyu kaşlar, kalın kirpikler.

Sonra bakışlarım beyaz gömleğine kaydı. Brad'in giydiğini gördüğüm o dar gömleklerden değildi ama üzerine yapışması, çıkıntıları ve çukurları, formunu koruyan bir adamın ipuçlarını veriyordu. Gözlerim tekrar ereksiyonuna bakmaktan kendini alamadı.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

Bir çığlıkla geri sıçradım, kalbim boğazıma sıçradı.

Luca'nın gözleri biraz daha açıktı. Ağzının kenarlarındaki sinsi eğim dışında uyumadığını söylemek zordu.

"Yapacak çok iş var. Kalk." Banyoya kaçtım ve kapıyı kapattım. İşimi yaptım ve dişlerimi fırçaladım.

Kapı açıldı ve Luca içeri girdi. "Konuşma rahatsız edici bir hal aldığımda hep tuvalete mi koşacaksın?"

"I..." Diş macununu tükürdüm. Sırtı bana dönük duruyordu ve işemeye gidiyordu. "İşim bitene kadar bekleyemez misin?" Aceleyle ağzımı çalkaladım.

Kıkırdadı, rahatsız olmamıştı. "İşemem lazım."

Koşarak odadan çıktım ve "Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım" diye seslendi.

Luca sabah rutin işlerini yaparken ben de dolabı inceledim. Bir sıra mavi, gri takım elbise, siyah ve beyaz elbise gömlekleri düzenli bir şekilde dizilmişti. Altlarında birkaç çift ayakkabı vardı. Başka bir köşeye sıkıştırılmış daha gündelik kıyafetler vardı.

Kulağıma konuşmadan önce onu hissettim. "Kıyafetlerin orada. Martha birkaç tanesini yıkadı."

Arkama bakabilmek için öne doğru eğildim. Tıraş losyonunun temiz, odunsu kokusu burun deliklerime hücum etti ve daha yakına eğilmek için içimde bir özlem uyandırdı. Saçları ıslaktı, göğsü çıplaktı ve aşağıya bakmaya cesaret edemedim.

Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Normalde çıplak dolaşmamı takdir edersiniz ama son zamanlardaki püriten hassasiyetlerinizi göz önünde bulundurdum."

Tabii ki, gözlerimi indirdim ve rahatladım ve belki biraz hayal kırıklığına uğradım, kalçalarına bir havlu asmıştı.

Onun her şeyini içime çekmek istiyordum ve vücudum ateşler içinde kıvranıyordu. Neden diğer erkeklere karşı böyle tepki vermiyordum? DNA'm onunkine mi çekilmişti? Bu noktada mantığım dehşete düşmüştü ve vücudumun tepkisi beni çileden çıkarmıştı.

Luca Moretti hislerim için çok güçlüydü. Ona karşı bir tür zırha ihtiyacım vardı. Onun gibi bir adamla başa çıkmaya hazır değildim. "Ne zaman takım elbise giymiyorsun?"

"Onları giymeyi seviyorum." "Belli ki."

Ağzı buruştu. "Ama burada kaldığımda senin için daha rahat giyinmişim."

"Burada mı kaldık? Yani biz de Chicago'da mı yaşadık?"

Bakışları yere düştü. "Şimdi mi duş almak istersin, yoksa kahvaltıdan sonra mı?" Kıyafetlerinin daha rahat olan bölümünü karıştırmak için benden uzaklaştı. Uzun bir süre sırtına baktım, geri çekilmesiyle bir anlığına şaşkına döndüm,

ama belki bunda da "şok edici" bir şey vardı.

Bana kısa bir bakış atmadan önce yıpranmış bir tişört giydi. "Dahası da var ve şu anda bu konuya girmek istemiyorum."

Yeterince adil. Havluyu çıkardığında bana arkamı dönmekten başka seçenek bırakmadı. Kaslı kalçaların arasında, koyu renk saçların arasına sokulmuş bir anlık sik görüntüsü yakaladım. Dolaptan koşarak çıktım ve Luca'nın kahkahasını duydum.

Pislik.

Dolaptan çıkmak için acele ederken yanıma kıyafet almayı unutmuştum ve dolaba dönüp onları seçemeyecek kadar da korkaktım. Banyonun kapısını kilitledim ama kolaylıkla açılabilir bir kilitti ve Luca'nın gerçekten isterse içeri dalabileceğini düşünmeden edemiyordum. Onun canı ne isterse onu yapan bir adam olduğu fikrine kapılıyordum.

Banyo dolabında havlu kumaştan bir bornoz buldum ve bunun yeterli olacağına karar verdim. Yağmur duşu ruh halimi iyileştirmek için çok şey yaptı. Bütün o dopamin reseptörleri iyi gelmişti. Saçlarımı kuruttuktan sonra yatak odasına döndüğümde Luca'yı kanepeye geri dönmüş, çıplak ayaklarını deri bir kupa üzerine koymuş ve mesaj yazarken gördüm.

Kıyafetler yatağın üzerine serilmişti. "Kıyafetlerimi sen mi seçtin?"

Ekrandan başını kaldırıp kısa bir süre baktı. "Çok heyecanlanma." Başını sallamadan önce gözleriyle beni tepeden tırnağa değerlendirdi, gizemli bir şekilde sırttı ve koltuğunda kaydı. "Evde genellikle bunu giyiyorsun." Bana bakmadan söyledi ve telefona yazmaya devam etti.

Pahalı iplikler, özel dikim keten pantolon ve ipek bluzun üzerinde turuncu çiçek baskısı. Dantelli külot yanında katlanmış duruyordu.

"Biraz daha zayıflamışsın." Sonunda telefonu kaldırdı ve arkasına yaslanıp tembelce beni izlemeye başladı. Keşke üzerimde bornozdan fazlası olsaydı dedirtti ama beni telaşlandırdığını anlamasına izin vermeyecektim. "Yakında sana biraz et giydireceğiz."

Çenem yukarı kalktı. "Tekrar karın olmayı kabul edeceğimden eminsin."

Bu onu kızdırmışa benziyor. Güzeldi. İntikam güzeldi.

"Boşanma yok." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, alanımı işgal etti, başını eğdi. "Evliliğimizi bir kenara atmayacağız."

"Ya hafızamı asla geri kazanamazsam?"

"O zaman sıfırdan başlarız."

"Ya çok fazla değiştiysem ve artık uyumlu değilsek?"

"Bütün bu olumsuzluklar niye?" diye karşılık verdi. Ağzına hafif bir alay dokundu. "Gerçekten beni tekrar sevmeni sağlayamayacağımı mı düşünüyorsun? Yatakta uyumluyuz." Bakışları vücudunda gezinmiyordu bile ama sadece bakışlarındaki sıcaklık bile tenimi bornozun kumaşına karşı hassaslaştırıyordu.

"Evlilik seksten daha fazlasıdır."

"Bana meydan okuma, *tesoro*," diye fısıldadı ama ses tonu meydan okumanın ne olduğuna dair hiçbir soru işareti bırakmıyordu. "Burada daha az kötü adam olmaya çalışıyorum. Zaten aleyhimde çok fazla puan var."

"Ve sen skor tutacak bir tip misin?"

"Ben kalpsiz değilim, biliyorsun." Bir an için bakışlarımız kilitlendi ve gözlerindeki ıstırap parıltısı kalbimden aynı duyguyu çekti. Bana geride kalan kişi olmak ve bilmemek hakkında söylediklerini hatırlattı.

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum." Boğazını temizledi. "Bir koca. Bu ev. Zorluklar daha yeni başlıyor." Arkasını döndü ve kanepeye doğru yürüdü. "Giyin. Gleason sana baktıktan sonra tanışmanı istediğim biri var."

BÖLÜM

Yirmi Altı

RAYNE

"Hayati değerleriniz iyi." Doktor Gleason tansiyon aletini katlayıp kaldırdı. Luca'nın çalışma odasındaydık. Aslında açlıktan ölüyordum ve önce kahvaltı etmek istiyordum ama doktor kan almak istedi. Luca'yla birlikte içeri girdiğimizde, doktorun teşhis aletlerini açtığını ve boynunda bir stetoskop olduğunu görünce şaşırdım.

"İyi uyudun mu?" Doktor sordu.

"Evet," diye cevap verdim koltuktaki pozisyonumdan. "Peki ya sen? Sana iyi davrandılar mı?"

"Evet dışında bir cevap vermemi mi bekliyorsun?" Kıkırdadı ve masasına yaslanmış bizi izleyen Luca'ya baktı. Üzerinde hâlâ bir tişört, eşofman altı ve koyu renk spor ayakkabılar vardı. Nedense bunların her zamanki kıyafetleri olmadığı izlenimine kapıldım.

"Sizi temin ederim, *tesoro*, doktoru bodrumda kilitli tutmadık." Doktora eğlenen bir bakış attı. "Lütfen ona beş yıldızlı bir otele rakip olabilecek olanaklara sahip bir odada kaldığınızı söyleyin."

Doktor omuz silkti. "Beş yıldızlı yaşam biraz zorlama oldu ama fena değildi. İyi bir yatak ve Martha eğer başını ağrıtmazsam bana iyi bir kahvaltı hazırlayacağını söyledi."

"Onu tanıyor muyum?" Luca'ya sordum. "Bir şey çağrıştırmıyor mu?"

"Hayır."

Doktorla bakış alışverişinde bulundu. "Onunla işiniz bitti mi?"

"Elimdeki araçlarla yapabildiğim kadarını yapabiliyorum." Örnekleri tıbbi bir soğutucuya aktardı.

"Kingsley'nin bu sabah randevuları olmasaydı burada olurdu. Onları öğleden sonra alacak."

"Bu sabah onunla ilginç bir konuşma yaptık."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bakışlarımı ikisi arasında paylaştırdım. "Ve bu Kingsley. Onun da doktor olduğunu varsayıyorum. Benim doktorum muydu?"

Luca doğruldu ve bana doğru yürüdü. Yüzünde temkinli bir ifade vardı ve bu kontrolün günün ifşaatlarına dayanabileceğimden emin olmak için mi yapıldığını merak ettim. Bana aile işinde yer aldığımı mı söyleyecekti? Organize suçlar hakkında öğrendiklerimin çoğunu St. Louis çetelerini araştırırken ve *The Sopranos'u* izlerken öğrenmiştim. Mafyada kadınlar kocalarının işlerine kayıtsız kalıyor, hayır kurumları ve kiliselerdeki sosyal konumlarını öne çıkarıyorlardı. Ayrıca, İtalyanca konuştuğumu fark ederek uyandım. Bu benim semantik hafızamın bir parçasıydı. Bu da başlangıçta neden hafif bir yabancı aksanım olduğunu açıklıyordu. Amerika'da yasadışı olarak bulunup bulunmadığımı ve neden kim olduğum hakkında daha derine inmekten korktuğumu ve kendime Ortabatı aksanı vermek için çok çalıştığımı merak ettim.

Luca önümde çömelirken ben koltuğumda doğruldum. "Martha ve Rachel Kingsley'i çok iyi tanıyorsun. Martha otuz yıldır burada hizmetçilik yapıyor. Benim için bir anne figürü gibiydi ve sanırım senin için de öyle. Rachel sen hamileyken senin doktorundu."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. "Neredeydin?" Boğazım daraldı. Soruyu uzatarak sordum. "Bebeği kaybettim mi?"

Luca dizlerimi destekledi ve başını salladı. "Hayır. Bir oğlumuz var." Hem kalp kırıklığı hem de neşe dolu bir şekilde gülümsedi.

Bir oğul!

"O iyi mi?" Mırıldandım.

"O iyi, Natalya." Luca'yla tanıştığımdan beri ilk kez gözleri yaşlarla parlıyordu. "O iki yaşında." Sesi düzensizdi ve bana gelmesini beklediğim bir duyguyla doluydu.

Kaybettiğim yıllar için şok ve kalp kırıklığından başka bir şey hissetmeyi bekledim ama tanımlayamadığım bir his vardı. Üzüntü ya da neşe değil. Ama başka bir şey.

Luca'nın yüzündeki gülümseme soldu ve gözleri karardı. "Bir şey söyle." Kelimeler çaresizlikle çatladı.

"Çocukları ve hamile kadınları gördüğümde neden üzülüğümü hep merak etmişimdir." Kucağımda kenetlenmiş parmaklarıma baktım. "Kötü bir anne miydim?" Birden başımı kaldırdım. "Lütfen dürüst ol. Çünkü..." Bir yumrukla göğsüme vurdum, sonunda içimdeki duyguyu tanımladım. "Hak etmediğimi hissediyorum."

Şok gözlerimle buluştu. "Natalya, sen harika bir anneydin." Luca yaklaşmak için ellerini kalçalarımından yukarı kaydırды. Sonra bir parmağıyla çenemi kaldırdı. Gözlerimi tekrar indirdiğimi fark etmemiştim. "Doğum sonrası zorluklar yaşadın ama mükemmel bir anne olduğundan asla şüphe etme." "Bunu beni daha iyi hissettirmek için söylemiyorsun değil mi?" diye sordum. "Çünkü Hafızam geri gelirse ve duygularımı esirgediğini öğrenirsem, bu daha kötü olur."

"Elias'a harika bir annelik yaptın." Gözlerindeki ve ses tonundaki sıcaklık kendinden duyduğu kuşkuyu hafifletmişti ama yine de bir şeyler yolunda gitmiyordu.

"Ben ortadan kaybolduğumda birkaç aylıktan daha büyük olamazdım." "Sekiz haftalık."

"Emzirdim mi?" Aklımın neden göğüslerime gittiğini bilmiyordum. "Çünkü şöyle olmam gerekmiyor mu..." Ellerimi kavun tutar gibi göğsümün önünde birleştirdim.

Doktor Gleason, "Göğüs hassasiyetinden şikâyet etmiştin," dedi. "Bunu yaşadığınız travmadan kaynaklanan hormonal değişikliklere bağladım, ancak Doktor Kingsley ve ben siz ortadan kaybolmadan hemen önce sağlığınız hakkında konuştuk ve-"

Luca sertçe doktora baktı. "Ona aşırı yükleme yapmadığımızı sanıyordum?"

Doktor devam etmeden önce ona "Büyük resmi görmesi gerekiyor" dedi. "Doğum sonrası depresyona girdiğinden ve anne sütü üretmeyi bıraktığın için kendini yetersiz hissettiğinden emindi."

Doktor pencerenin çıkıntısına yaslandı. Bir kolu gövdesine sarılmıştı. Diğer kolu eğilmiş ve üzerine dayanmıştı. Parmağıyla ağzına vuruyor ve mikroskop altındaki bir numune gibi beni inceliyordu.

Luca ve ben, karşımdaki adam sabrını yitirene kadar onun bir şey söylemesini bekledik. "Natalya'yı oğlumuzla tanıştırmadan önce söylemek istediğin başka bir şey var mı? Bunu yapmak için doğru zaman mı?"

"Bu bombayı patlattıktan sonra ondan bahsettiğini unutabileceğimi mi sanıyorsun?" Ona ateş ettim.

"Oğlumuzun da annesini tanımaya zorlanmasını istemiyorum."

Ağzımı açtım ama kalbimdeki yakıcı bir acı ağzımı kapatmama neden oldu. Luca'nın yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum ama gördüğümde pişmanlık duyduğumu anladım.

"Natalya, ben..." diye başladı ama artık çok geçti.

"Unut gitsin," diye tersledim. "Büyük resim hakkında konuş. Evliliğimizin durumunu görüyorum."

"Bu hiç adil değil," diye homurdandı. "Ben sadece oğlumuz ve senin için en iyisini istiyorum."

Haklı olduğu için incinmiş duygularımı bir kenara iterek ve duyarsızlığının kişiliğinin bir parçası olduğunu kabul ederek, o zaman kim olduğumu merak ettim. Başımı doktora doğru çevirdim. "Bir fikrin var mı? Şimdi büyük resmi görüyor musun? Hafızamı kaybetmeden önce kim olduğumu neden hala hatırlayamıyorum çünkü o zamanki halimi sevmediğime eminim."

"Öyle söyleme." Luca'nın sesi boğuk çıkmıştı. "Sen mükemmeldin, çok vericiydin. Sorun bendim. Seninle olması gerektiği gibi ilgilenmedim."

"Yani kaçmama neden olabileceğinizi kabul ediyorsunuz?"

"Sanmıyorum," diye ısrar etti. "Ama benden bir şeyler saklıyordun."

"Kafam çok karışık," dedim. "Seni bilerek mi terk ettiğimi"

düşünüyorsun?" "Çıkarımlarımın izini kaybetmeden önce," diye araya girdi doktor. "Ben"

Hafıza kaybının hem fiziksel hem de psikolojik olduğunu düşünüyorum. Doktor Kingsley Elias'ın annesi olarak yetersizlik hissettiğinizi söyledi. O gece olanlar yetersizlik duygularınızla ilgili olmalı. Zihinsel durumunuz en iyi halinde değildi ve zihniniz mevcut gerçekliğinizden kopmuştu."

"Luca ile evli olmak ve anne olmak mı?" Açıklığa

kavuşturdum. "Doğru."

"Elias'la tanışmaya hazır olacak mı?" Luca sordu.

"Çocukla tanıştım. Sevimli çocuk." Doktor öyle bir sırttı ki, ilk kez içimi korku yerine heyecan kapladı. "Devam et. Evliliğinizde ne olup ne olmadığı hakkında spekülasyon yapmaktan iyidir." Luca telefonunda bir şeyler yazarken bana dikkatle baktı. "Zihnin şu anda savunmasız ama açık bir durumda. Doğru uyaran anıların çığ gibi büyümesini tetikleyebilir."

Luca telefonu kaldırdı. "Martha Elias'ı getiriyor." Avucuyla alnına vurmadan önce bir sekiz rakamı çizdi. "Lanet olsun. Biz konuşmadık"

seni nasıl tanıştıracığımı düşündüm."

"Sanırım önce beni arkadaşın olarak tanıtman en iyisi olur?" Dedim.
"Böylece ikimiz üzerinde de daha az baskı olur."

Luca yüzünü ovaladı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Doktor, "Ben bir çocuk psikoloğu değilim ama Martha ile çocuğu gördüğümde bu konuyu kısaca konuştuk," dedi.

Luca, "Martha da bir psikolog değil," diye belirtti.

"Bakın, ben sadece küçük bir kasabada doktorluk yapıyorum ama çocukların yeni insanlarla tanışmasıyla ilgili bu tür durumlarla karşılaştım. Bu yeni bir şey değil. Rayne'i annesi olarak tanıtmadığımıza göre, diğer insanları tanıtırken nasıl davranıyorsanız öyle davranın. Elias'ın, birincil bakıcıları olarak size ve Martha'ya güçlü bağları olduğunu tahmin ediyorum. O yaştaki çocuklar için en zor şey güvensizliktir. İkinizden biri odada olduğu sürece ona bir şey olmayacaktır."

"Onu benimle iletişim kurmaya zorlamayın," dedim.

Luca kapı hafifçe vurulmadan önce cevap veremedi.
Gözlerimi tutarken, "İçeri gel." diye seslendi.

Kapı açıldı. Nefesimi tuttum. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk hızla içeri girdi ve yumuşak bir sesle, "Baba! Papà."

Çocuk beni fark etmedi bile ve doğruca Luca'ya gitti. Koyu renkli, kabarık bukledi saçlarıyla çok güzeldi. Luca onu kollarının arasına aldı ve kaldırdı. "*Bombolino'm* nasılmış bakalım?" Yüzünü bize döndü. "Babanın arkadaşına merhaba de."

"Merhaba." Elias Luca'nın yüzünü avuçlamadan önce iki saniye boyunca bana baktı. "Waffle."

"Aç mısın, delikanlı?"

"Yas!"

Sonra Elias, Luca'nın omuzları üzerinden Doktor Gleason'ı daha ilginç buldu. "O çok güzel," diye nefes aldım. Hâlâ aklımdaki soru işaretleri bir oğlum oldu. Kollarım Luca'nın kucağındaki kıpır kıpır bebeği sarmak için kaşınıyordu. Oğlu uzanıp Doktor'un boynundaki stetoskopu almaya çalışırken Luca bana bakıyordu.

Luca sakın bir sesle, "Ona biraz zaman verin," dedi.

"Hiç sorun değil. Sadece buna inanamıyorum." Hiçbir kelime gelmiyordu. "Natalya..." dedi titrek bir ses yanımda.

Döndüğümde ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında bir kadın gördüm. Kendimi Elias'a o kadar kaptırmıştım ki odada başka birinin daha olduğunu tamamen unutmuştum. A

Yüzünde umutlu bir ifade vardı ve gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu.

"Seni tanımıyorum." Ayağa kalkarken sesim çatallaştı. "Ama sanırım sen Martha'sın?"

Şiddetle başını salladı ve ağzı büküldü, kelimeleri oluştururken bir hıçkırığı tutmaya çalıştı.

"Elias'la ilgilendiğin için teşekkür ederim." Kendimden emin olmadan ona doğru bir hamle yaptım ama Martha aradaki mesafeyi kapattı ve bana sıkıca sarıldı. Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Elias yeni yürümeye başlayan bir çocuğun bozuk diliyle "Nonna ağlıyor," dedi ama ben deşifre etmekte zorlanmadım.

"Öyle çünkü mutlu," dedi Luca ona

Elias'a doğru döndüm. "Büyükannen benim de arkadaşım."

Çocuk kaşlarını çatı ve yeni yürümeye başlayan çocukların ölüm bakışları konusunda deneyimli olmasam bile, bu lazer şüphesi bana yönelikti.

"Martha," dedi Luca, ses tonu sertti, oğlumuzu alçaltarak. "Elias'ı kahvaltı salonuna götür."

Yaşlı kadın elini bıraktı, gözlerini kuruladı ve burnunu çekti. Elias'ı dışarı çıkarmak için yanına gitti.

Elias'ın babasına karşı farklı bir bağlılığı olduğunu görmek için bir çocuk uzmanı olmaya gerek yoktu.

Çocuk suratını astı. "Baba... yemek mi?"

"Evet." Güven verici bir şekilde gülümsedi. "Biz takip edeceğiz." "K."

Ayrılmadan önce Elias küçük bedenini bana doğru çevirdi ve "Hoşça kal" dedi. "Güle güle, Elias. Kahvaltıda görüşürüz." Bir yetişkin gibi başını salladı.

odadan çıkarılmasına izin verdi.

Toplu nefes verişler, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun nasıl bu kadar gerginliğe neden olabildiğini gösteriyordu. "İlk engel aşıldı," diye yorum yaptı Doktor.

"Bu karşılaşmayı daha farklı hayal etmiştim." Luca kaşlarını çatı, omuzları hayal kırıklığının ağırlığıyla çökmüştü.

"Bence iyi gitti," dedim. "Bir yabancıya çabucak alışsaydı endişelenirdim."

Luca başını iki yana salladı ve ağzının kenarı neşeden çok kendisiyle alay eden bir gülümsemeyle kalktı. Bakışları masaya kaydı ve oradaki kâğıt yığınlarıyla oynamaya başladı. "Tony ve Rocco'dan hoşlanıyor."

Neden ona güven verme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum. "Beni hatırlamak için çok genç."

"Sinirlenmiş görünmüyorsun," dedi beni sinirlendirmekten ziyade eğlendiren hoşnutsuz bir ses tonuyla. "Eğer oğlum bana ciğer gibi davransaydı, çok kırılırdım."

"Luca, Tanrım. Bu benim için bile yeni bir şey. Olmayan duyguları icat edemem."

Cevabım onu yatıştırmadı ve masayı etrafındaki insanlardan daha ilginç bulmaya devam etti. Bu bana Elias hakkında başka bir bakış açısı kazandırdı. Benimle ilgileniyordu ama tıpkı şu anda babasının olduğu gibi o da durumdan emin değildi. Bunu belirtmek istemedim çünkü bu sadece benim olanlardan çıkardığım sonuçtu. "Gel hadi. Acıktım."

Doktor, stetoskobu boynundan çıkarıp çantasına koyarken, "Bebek adımları," diye takıldı. "Ve evet, kahvaltı nerede?"

BÖLÜM

Yirmi Yedi

LUCA

Bu sabahın tam bir şamataya dönüştüğünü söylemek hafif kalır. Hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Çalışma odamda annesinden kaçan ilk kişi Elias'tı. İyi. Bununla başa çıkabilirdim. Ama sonunda oturup ailece kahvaltı etmeyi dört gözle bekliyordum.

Masanın başında oturuyordum. Natalya solumda, doktor da onun yanındaydı. Sağımda Martha Elias'ı besliyordu.

Bu kez, oğlumuzla birlikte kabul etmeyen kişi Natalya'ydı. Elias'ın çalışmanın başlarında reddedilmesinin gecikmiş bir tepki olup olmadığını merak ettim.

Oğlum onun dikkatini çekmeye çalışıyordu ve tek yaptığı onu başından savmaktı.

"Natya...wafs," diye sordu oğlum annesine. Elias yemeğini ben de dahil olmak üzere kimseye nadiren ikram ederdi.

"Ben iyiyim," dedi bir daha asla görmemeyi umduğum bir gülümsemeyle. Elias'ı doğurduktan sonra onu eve götürdüğüm gün bana verdiği gülümsemeydi bu. Boyun eğen bir gülümseme ve onun yerine bana kızmasını dilediğimde olduğu yerde donup kalan bir gülümseme.

Parmaklarımın eti çatalın sapına battı. Ona doğru eğildim. "Yemeğinin nesi var?"

"Sorun yok." Bana bakmadı. İyi değildi. Doktora bir göz attım. O da Natalya'ya spekülâtif bir bakış atıyordu.

"İyi. İyi," dedim. "Emin misin?"

Cevap vermedi.

Waffle'ı gerekenden daha büyük bir gayretle dilimledim ve ağzıma bir parça attım. Çiğnerken bakışlarım masanın etrafında dolaştı ve önce Elias'a takıldı. İçeri girdiğimizde çok neşeliydi. Yemek elinin altında olduğunda genellikle öyleydi ama şimdi oğlum somurtkanlaşmıştı.

Gün hızla yokuş aşağı gidiyordu.

Waffle'ı hassasiyetle çiğnedim, yuttum ve ağzıma bir ısırık daha attım. Çiğnemekten çenem ağrımaya başlamıştı ama bunun nedeni odanın üzerine çöken gerginlik de olabilirdi.

O kadar ki Natalya bir parça pastırma alıp minicik bir ısırık aldığı anda sinirlendim. Masada gerçekten yemek yiyen tek kişi doktor ve bendim.

Natalya ne yaptığının farkına vararak yüzüne öyle geniş bir gülümseme yapıştırdı ki, yanak kaslarından birini çekmese şaşardım. "Doydun mu Elias?"

Başını salladı.

"O zaman waffle'ını alabilir miyim?" Tekrar başını salladı.

Natalya tabağını masanın diğer tarafına itti ve oğlum eliyle parçayı alıp onun tabağına aktardı.

"Teşekkür ederim." "Yo welcome."

"Baba...gidemez misin?" Oğlumun yüzündeki ifade güvensizlikle doluydu.

Masada rahat değildi ve kamyonlarıyla oynamak istiyordu.

Hay sikeyim. İçten içe öfkeleniyordum ama öfkem kendime yönelikti. Ailemi geri alma hevesimle daha fazla soruna neden olmuş olabilirdim.

"Devam et, spor, ama koşmak yok." Çenemi endişeli görünen Martha'ya doğru eğdim.

Onlar gittikten sonra çatalımı ve bıçağımı bırakıp parmaklarımı dikleştirdim. "Başka bir şey yemek ister misin?"

Natalya'nın başı yenilgiyle eğilmişti ve bir korku sarsıntısı öfkemi bastırdı. Statik elektrik ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde ciğerlerim o korkuyla genişledi.

"Bunu yapamam." Sandalye geri çekildi. Ayağa kalktı ve koşarak yemek odasından çıktı.

"Ne oluyor lan?" Kendimden geçtim ve onun peşinden gittim. Bahçeye doğru koşarak geri çekildiğini gördüm.

Adımlarımı uzattım ve onu takip ettim. Onu verandanın kenarında, eğilmiş ve hıçkırarak hıçkırarak ağlarken buldum.

Omzuna dokundum. Arkasını döndü ve elime vurarak uzaklaştırdı.

Bana doğru fırlattığı zehirli bakış beni irkiltti.

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Beni sevmiyorsun!"

Ona hiç söylemedim. Şimdi söylesem çok saçma olurdu. "Natalya, ben-"

Parmağını konağa doğru uzattı, gözleri suçlayıcı bakıyordu. "Yapma. O odada bana beklentilerinden bahsetmiştin. Dedin ki... Seni asla sevmeyeceğim."

Sustum. "Hafızan geri mi geldi?"

"Hayır!" Hâlâ bağırıyor, sağa sola adım atıyor, düşecekmiş gibi sallanıyordu ama ben ona tekrar dokunmaya korkuyordum. "Bunun sahte bir anı olup olmadığından emin değildim. Seninle tanıştığımдан beri kafamın içinde bir ses vardı - senin sesin bana bunu söylüyordu."

"Ben değiştim," dedim.

"Artık beni seviyor musun?" "Elbette seviyorum!"

"Sana inanmıyorum." Gözyaşlarına öfke karıştı. "Bu doğru değil!" Bir yumruğunu göğsüne vurdu. "Burada. Bunun bir yalan olduğunu hissediyorum."

Ona doğru işaret etmeden önce şakaklarımı işaret parmağımla başparmağım arasında sıkıştırdım. "Sana hiç söylemedim-"

"Gördün mü!"

"Sen ortadan kaybolduğunda ne kadar inatçı bir aptal olduğumu anladım." Ona doğru temkinli bir adım attım. O sırada arka planda Doktor Gleason'ı gördüm. "Seni özledim. Seni özledim çünkü seni seviyordum."

Gökyüzüne baktı, hâlâ ağlamaya devam ediyordu. "Seni terk edeceğim düşüncesi şimdi anlam kazanıyor. Bu beklentileri ben hamileyken mi oluşturdu? Hamileymişim gibi hissettim ama bu bana aylardır acımasız davrandığın ve benim de bunu kabul ettiğim anlamına gelirdi."

"Ben asla zalim olmadım."

"Beni asla sevmeyeceğini söylemek zalimlik değil mi?"

"Görücü usulü evlilikte aşk şart değildir!" Dedim ki. "Gençtin Natalya. Benim senin kahramanın olduğuma dair romantik fikirlerin vardı. Beni kahraman yapma hayallerin vardı." Kahretsin, ona gaz ışığı tutuyordum. Onu kendime aşık etmişim. "Kabul ediyorum." Derin bir nefes verdim. "Balayımız sırasında bana aşık olman için seni manipüle ettim."

"Görücü usulü evlilik mi?" diye sordu. "Ben... Ben *biri miyim*?"

İşler karışmaya başlamıştı. Doktora bu işi berbat ediyorum bakışını attım.

Ağlamayı kesti ama bakışları her yöne fırlıyordu. Tam bir panik içinde mi yoksa aşırı bilgi yüklemesinin zihinsel sarmalında mı olduğunu anlayamadım. Ve sallanmaya devam ediyordu.

Siktir et.

Ona doğru uzandım. Onu avluyu çevreleyen taş banklara oturttuğumda benimle mücadele etmediğinde rahatladım.

Önünde çömeldim. "Sen İtalya'nın en güçlü adamlarından birinin kızıydın." Ya da eskiden öyleydi. Galluzo, Carmine dümendeyken tartışmalı bir konumdaydı. Bir yıl boyunca üvey kardeşimden ve benden işi öğrenmesine rağmen, uzun süre liderlik etmeye uygun olduğundan şüpheliydim. Yeterince güçlü değildi ve klanlar onu canlı canlı yiyebilirdi.

Doktor Gleason'a baktı. "Bunu biliyor muydun?" "Sen uyurken uçakta Google'da arattım."

Dikkati tekrar bana döndü. "Başka ne var? Nedir bu manipülasyon?" "Natalya..."

"Şu anda sana güvenmiyorum. Ve eğer bana gerçeği söylemezsen, anılarım geri gelirse ve bana yalan söylediğini öğrenirsem, tekrar gitmenin bir yolunu bulurum."

"Elias'ı bırakacak mısın?"

"Hayır. Oğlumu yanımda götüreceğim."

Natalya'nın ruhsal durumunun egomdan daha önemli olduğunu hatırlatarak yüzümde oluşmak üzere olan alaycı ifadeyle savaşıyor ayağa kalktım. "Şu anda Elias senin yanında rahat değil."

"Bunun üzerinde çalışacağım." Gözleri yine yaşlarla doldu ama bu yaşların ardında umutsuzluk yerine kararlılık parlıyordu. "Çünkü içindeki o çocuğun onu asla terk etmeyeceğini bilmesi gerekiyor."

"Yapmadın. Yapmazdın."

"O gece ne oldu?" diye sordu.

"Güzel soru." Tekrar kalçalarımın üzerine çöktüm. "Kesin olarak bilmiyorum. Sen ve Elias Rus haydutlar tarafından kaçırıldınız ama Orlov - Şikago'daki Rus mafyasının başı- bu işle bir ilgisi olmadığına yemin etti."

"Elias'ı nasıl geri aldınız? Ve ben neden onunla birlikte değildim? Ben olsam onu terk etti."

Ses tonuna histeri kırıntıları karışmıştı. Çömeldiğim yerden kalkıp yanına oturdum, onu kollarımla sardım ve başını göğsüme yasladım.

Karşı koyamayacak kadar bunalmıştı ama bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Sen yapmadın. Seni ve Nessa'yı aldılar... O dadı. Madalyonunu onlara bıraktın." Boğazımı temizledim. "Üzerinde bir takip cihazı vardı. Bunu bilmiyordun."

Ağlamayı bırakmıştı ve uzun bir nefes çekişten sonra kendini itti ve bana baktı. "Nessa hâlâ burada mı?"

"Evet."

"Ona yakın mıydım?"

Gözleri benimkileri aradı. Alt dudağımı dişlerimle yakaladım ve ne söyleyeceğimi düşündüm.

"Neden bana cevap vermiyorsun?" "O benim en büyük hayranım değil." Doktor kahkahalara boğuldu.

"Ona ne yaptın?" Sesi suçlayıcıydı ve o günlerin tüm öfkesi geri geldi.

Onu bıraktım ve ayağa fırladım. "O sen değildin!" Kolumu ona doğru uzattım ve tekrarladım. "O sen değildin. İz sürücüyü takip ettim ve orman hattından çıktığında, sen olmadığı için ona kızdım! O gün ondan nefret ettim."

"Bu hiç adil değil," diye fısıldadı. Gözleri hayretle açılmıştı.

Onunla yüz yüze geldim. Vücudumdaki her damar bu lanet durum karşısında öfke ve hiddetle patlıyordu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben biliyorum."

"Bu yüzden mi artık Elias'ın dadısı değil?"

Omuzlarım çöktü ve içimdeki öfkenin yerini umutsuzluğa bırakması, boğuk bir fısıltıyla "Oğlumuz ona anne derdi" dediğimde bir adım geri çekilmeme yetecek kadar güçlüydü.

Natalya'nın ağzı çaresizlik içinde seğirdi. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya devam ederken bir yöne doğru büküldü, düzleşti, tekrar büküldü ve aşağı döndü. Sonunda, hıçkıra hıçkıra ağlayarak tek bir kelime söyledi: "Luca..."

Rayne

"Luca..."

Onunla tanıştığımndan beri ilk kez, kayboluşumla yaşadığı ıstırap ciğerlerime işledi ve dünyayı altımdan çekti. Onun için hissettiğim duygunun büyüklüğü, aynı durumdaki bir yabancıya duyacağım sempatiden daha fazlaydı. Çünkü eğer oturuyor olmasaydım, dizlerimin üzerine düşerdim.

Karşımda ailesinden ve oğlumuzdan saklamaya çalıştığı yıkılmış bir adam vardı. Karşımda karısını kaybetmiş ve onun ölü mü diri mi olduğunu bilmeden yaşamak zorunda olan bir koca vardı.

Ya onu bilerek terk etti ya da düşmanları onu kaçırdı.

Benim için kim olduğumu bilmemenin zorlukları vardı ama bir hayat kurdum ve yoluma devam ettim.

Hayatına devam etmeyen bir adamla görüşüyordum.

Beni özlediği ve sevdiği için miydi? Yoksa çok geç olmadan bana bu sevgiyi göstermediği için duyduğu suçluluk yüzünden miydi?

Dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak ona doğru gittim. Elimi uzattım ama geri çekildi.

"Bana acıma," dedi kabaca. "Küçümsemeni hak ediyorum." Ona inandım. Kollarımı kavuşturdum ve Doktor Gleason'a baktım.

"Eğer çok erken olmasaydı, hepimizin bir içkiye ihtiyacı olduğunu söylerdim," dedi. "Ve hala tüm parçaları kaybettiğimizi düşünmek."

"Nessa'yla konuşmak istiyorum," dedim Luca'ya.

Ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı ve çenesinde bir kas zonkladı. Telefonunu çıkardı ve birine mesaj attı. "Mutfakta çalışıyor. Buna hazır mı?" Sorusu Doktor Gleason'a yönelikti.

"Kaybolmadan önce beni gören son kişi oysa, onunla konuşmamın önemli olduğunu düşünmüyor musun?"

"O haklı. Bilgi çeviri sırasında kaybolabilir," dedi doktor.

"Çok az yemişsin," dedi Luca. Ya gerçekten sağlığım için endişeleniyordu ya da Nessa'yla buluşmamı geciktirmeye çalışıyordu. Ona tam olarak güvenmemekten nefret ediyordum ama boşluklar hafızama yerleşmeye başladıkça ona verdiğim tepkiler de daha anlamlı hale geliyordu. Evliliğimiz sırasında bana davranışlarından pişmanlık duymuş olabilirdi ama ben artık farklı bir insandım. Bunu içimin derinliklerinde hissedebiliyordum.

"Yemek odasında konuşabiliriz."

Oraya giderken büyük fuayede birkaç kişiyle karşılaştık. Tony'yi tanıdım. Yanında personel üniforması giymiş, perçemli, düz, kısa saçlı, siyah saçlı bir kadın vardı. Tony'yi Brad'den beri görmemiştim... Aman Tanrım. Brad.

Doktora döndüm. "Brad'le konuştun mu?"
"Hayır." Luca'ya baktı.
Luca ikimize de ters ters bakıyordu. "Hayır."
"Ne demek hayır?" Ben parladım. "Onu kontrol etmemiz gerek. Onu sehpanın üzerine fırlattın."
Ağzı alaycı bir ifadeyle büküldü. "Bunu hak etmişti." "Silah bile doğrulttun-"
Bir dizi görüntü zihnimde bir makara halinde aktı.
Luca silahını birine doğrultmuştu. Ama o Brad değildi.
Bakışlarım Tony'ye doğru kaydı.
Tony'ydi ama dayak yemiş, kanlar içinde ve dizlerinin üzerindeydi.
Etrafımız mafya askerleri tarafından sarılmıştı. Tam da bu salonda.
"Natalya?" Luca'nın sesi bana çok uzaklardan geldi.
Ciğerlerim kalp atışlarıma yetişemiyor muydu, yoksa tam t e r s i m i y d i ?
Oda döndü.
"Size bir seçenek sunduğum gibi garip bir varsayım içindesiniz."
İki askeri kanlar içindeki Tony'yi fuayenin ortasına taşıdı. Onu diz çökmesi için ittiler.
"Tony..." Sesim çatallaştı, sonra yalvaran gözlerimi kocama çevirdim.
"Her şeyi yaparım."
Silahını çıkardı ve Tony'ye doğrulttu.
"Hayır!"
"Hayır!" Çılgılık attım.
Parmakları omuzlarımı kavradı ve Luca'nın vahşi gözleri gözlerimi aradı. Onu ittim ve geri çekildim. "Sen bir canavarsın."
"Sen neden bahsediyorsun?"
"İşte bu fuayede." Tony'yi işaret ettim. "Onu idam edecektin."
Luca'nın yüzü sadece hayal kırıklığı olabilecek bir şekilde buruştu.
Eliyle yüzünü ovaladı ve benden uzaklaştı.
"Siktir!" Kükremesi büyük fuayede yankılandı. Sonra bana döndü. "Bu lanet bir şaka mı?"
Çenem yukarı kalktı, içimi öfke kapladı. "Olanları inkâr mı ediyorsun?"
"Değilim!" diye hırladı, bana köpürmüş, kuduz bir köpeği hatırlattı.
"Ama neden evliliğimizin sadece kötü yanlarını hatırlıyorsun?"

"Belki de yeterince iyi olmadığı içindir!" Ben de bağırdım. Tony'nin yanındaki kadının yanına çekildim. O da benim flaşlarımın içindeydi. "Sen Nessa mısın?"

Başını salladı.

"Konuşmuyor." Tony gözlerini Luca'dan ayırmıyordu, Luca'nın bize doğru şaşkın bakışları kızıdan daha fazla bilgi alma isteğimi körüklüyordu.

Nessa sırtarak not defterini çıkardı ve patronuna meydan okuyan bir bakış fırlattı. Luca bir çizgi film karakteri olsaydı, kulaklarından dumanlar çıktığını ve bir ejderha gibi ateş püskürdüğünü hayal ederdim.

Gergin durumu sezmiş gibi Doc Luca'nın önüne geçerken, Tony de vücudunu ikinci bir patlamaya hazır görünen adama karşı kalkan olarak kullandı.

"Bir yerde konuşabilir miyiz?" Nessa'ya sordum.

"Yemek odası," diye homurdandı Luca. "Daha yeni yemek yedin." Nessa not defterine bir şeyler karaladı.

"Tavan arası."

"Tavan arasında konuşmamızı istiyor," diye herkesi bilgilendirdim.

Luca'nın ağzı gerildi ve burun delikleri açıldı. Kolunu kavrayan Doktor'un yanından sıyrıldı, ama onu başından savdı. "Ben iyiyim."

Bize doğru yürüdü. "Karımı benden uzak mı tutacaksın, Tony?"

"Duruma göre değişir patron," dedi Luca'nın tehditkâr yaklaşımı karşısında son derece sakın bir ses tonuyla. "Beni daha önce onun koruması olarak atamıştınız. Yine onun için görevlendirilmek isterim."

Adamlar bir süre göz göze geldiler. Sonunda Luca, "Yeğenin tam bir baş belası," dedi.

"Ama o senden çok Natalya'ya sadık," dedi Tony. "Sen adilsin. Bence Natalya'nın tarafında birini istersin."

Bu ilginç bir bilgiydi. Acaba Luca bu yüzden mi onunla konuşmamı istemiyordu?

Luca çenesini yana eğdi ve insanların sadakatlerinin nerede olması gerektiğini bilmedikleri hakkında mırıldandı. Tekrar bize doğru döndü ve parmağıyla Nessa'yı işaret etti. "Gerçek bu. Sen ve ben aynı fikirde değiliz ama Natalya'nın gerçeğe ihtiyacı var." Sonra Tony'ye, "Madem onun koruması olmaya heveslisin, neden yemeği sen getirmiyorsun?" dedi.

Kocamın diyetimle ilgili bir endişesi var gibiydi.

"Ne yemek istersin, *tesoro*?" Patlamasının ardından toparlanmış görünüyordu. "Martha'ya sana bir şeyler hazırlatabilirim."

"Elias'a onun baktığını sanıyordum."

"Oğlumuza göz kulak olabilirim."

"Kolay bir şey. Seçici değilim."

"Martha'ya söyle kiş yapsın," dedi özellikle kimseye söylemeden. "Ben kolay bir şey dedim," diye karşılık verdim.

"Bugün kimsenin işini kolaylaştırmak istemiyorum," dedi Luca, bizden uzaklaşarak. "Hadi Doktor, içkimizi çalışma odamda içebiliriz."

Eğer Tony Nessa'nın bana Luca'dan daha sadık olduğunu söylemeseydi, muhtemelen onu tavan arasına kadar takip etmekte tereddüt ederdim. Tavan arası benim için küflü, eski ve insanların sırlarını ve Luca'nın durumunda belki de bir ya da iki cesedin gerçek iskeletlerini sakladıkları bir yerdi.

Nessa'yı mutfaktan geçerken takip ediyordum ki yüksek sesli bir çığlık tüylerimi diken diken etti. Saldırı altında olduğumu düşünerek etrafımda döndüm. Gri bir kedi bana doğru koşuyordu, acınası miyavlamaları, yüksek sesle ve yürek parçalayıcı, bana yavrularını arayan bir anne kediye hatırlattı.

Durduğum yerden iki adım ötede durdu ve sadece yüksek sesli, azarlayıcı bir miyavlama sesi olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı.

"Uh..." Nessa'ya baktım. Ağlamamak için elini ağzına götürmüştü. Martha bize katıldı ve başını salladı, yüzü aynı derecede harap ve acılıydı. "Seni hatırlıyor," diye boğuldu.

Kedinin önünde diz çöktüm ve beni koklayabilmesi için elimin tersini burnuna dayadım, bu hareket çok tanıdıktı.

"Adı Bayan B," dedi Martha. "Onu unutmuşum. Seni çok özlemiş. Sen kaybolduktan sonra günlerce çığlıklarıyla koridorlarda dolaşıp seni aradı."

"Anlayabiliyorum." Toplu olarak yalan söylendiğine dair tüm şüphelerim dağıldı. Bir hayvanın içgüdülerine her zaman güvenmişimdir. Bayan B beni biraz daha kokladı. Onu kucağıma almaya hazır değildim ve kedi de tereddütlüydü. Çekingendi. Sanki onu taşıma onurunu bana bahsetmeden önce patilerinin dibinde sürünmem gerekiyormuş gibiydi. Ancak Bayan B. yüzünü bacağıma sürttü.

Ayağa kalktım ve Nessa'nın devam etmesi için özenli bir hareket yaptım. Bayan B arkamızdan tırısyla geldi, sonra önümde çaprazlama koştu. Ona takılıp düşmeden önce bastığım yere dikkat etmem gerekiyordu.

Çatı katına vardığımızda, daha önceki çekincelerimin aksine, beni sabah ışııyla dolu bir alan, başımı döndüren geniş ekran bir televizyon ve parmaklarımı gezdirmekten kendimi alamadığım sıra sıra kitaplar karşıladı. Romantik kitaplar, bazılarının sırtları kırık, birkaç özel baskı ve sırtları güzelce hizalanmış aynı seriye ait birkaç taneden fazlası. Birini seçerken, elimdeki ağırlığını tarttım ama gözlerim kitaplığa doğru kritikleşti. İçimden bir ses bunu daha önce gördüğümü söylüyordu.

"Bunun arkasında bir şey var." Nessa'yla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Bu alan benim."

Evet'i imzaladı ve ben de anladım.

ASL beynimde çalıştı. Yeni bir beceri ortaya çıktı. "Nasıl işaret edileceğini biliyorum." Nessa cevap verdi. *Benimle iletişim kurmak için öğrendin.*

Güldüm. "Bana olan sadakatine şaşmamalı."

Birkaç kitap daha indirdim. "Bunun arkasında ekipman var." Omzumun üzerinden baktım. Nessa kanepede oturuyordu ve imza atıyordu. *Evet. Patron bulmuş.*

"Bilmiyor muydu?"

Başını iki yana salladı. *Çoğu zaman Chicago'daydı.*

Kitapları bıraktım ve onun yanına oturdum. Bakışlarım televizyonun üstündeki rafa takıldı. Orada bir sıra fotoğraf diziliydi. Sarışın halimin yakın çekimi ve bebek Elias'ı tuttuğum bir fotoğraf, ama zihnim o karelere yaklaşıp inceleme fikrini reddetti. Korku vardı. Çok fazla soru vardı ve ona ilk olarak ne soracağımdan emin değildim. "Beni sık sık burada mı bırakırdı?"

Başını salladı.

"Ben ne yaptım? Ben bir hacker mıyım?" Acaba Dark Web'in cazibesine bu yüzden mi kapıldım diye düşündüm. Aman Tanrım, o zaman ikinci bir hayattan kastettiği buydu.

Kimse emin değil. Not defterini aldı. *Kimse bilgisayarlarla aranın bu kadar iyi olduğunu bilmiyordu. Bunun altını çizdi.*

Güldüm. "Neredeyse bir yıldır mı?"

Başını kuvvetle salladı ve gururlu bir anne gibi sırıttı.

"Şüphelendin mi?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırıldı.

"Öyle mi yaptın?"

Belki biraz, imzaladı. Hatırladığın anı mı? Zio Tony'nin dövülmesinin sebebi sendin. Tralestelle'i kimseye söylemeden terk ettin. Benden başka kimse sırt çantan olduğunu bilmiyordu ve ben içindeki bilgisayarı gördüm.

"Kimseye söylemedin mi?"

Başını salladı.

"Neden?"

Emin değilim. Patronun sana davranış şekline üzüldüm. Ve sonra aniden imzaladı. Sil. Sil.

Ağzım bir gülümsemeye dönüştü. "Sana yalan söylememeni söylemişti, hatırladın mı?"

Kafamı karıştırıyor. Sanırım konu sen olunca hareket etmekten çok tepki veriyor.

"Sübjektif olduğunu biliyorum ama sence beni seviyor muydu?"

Nessa ayağa kalkarken büyük bir nefes vermeden önce bana uzun uzun baktı. Pencereye doğru yürüdü.

"Nessa? Bunu kaldırabilirim. Beni sevmiyorsa sorun değil. O kadarını söyledi."

Eğildi, karnını tuttu ve titremeye başladı. Nöbet geçiriyor sandım.

Endişelenerek yanına koştum. "İyi misin?"

Patron, hâlâ kahkaha atıyor gibi görünürken imzalamaya başladı. İnkârın kralı.

Umut kalbimde yükseldi. Eğer zavallı bir paspas olmasaydım Luca'yla olan ilişkiyi öğrenmeyi düşünmek daha kolay olurdu.

Altımızı işaret etti. Nereyi işaret ettiğini görmek için pencereye yaklaştım. Luca bahçede, yeni yürümeye başlayan Elias'ı takip ediyordu. Doktor Gleason bir telefonla arkalarından geliyordu. Bir telefon! Umarım Brad'le konuşuyordur.

Bakışlarım baba ve oğluna döndü ve her ikisinin, özellikle de Luca'nın yaşadıkları karşısında kalbimde onlara karşı bir şefkat oluştu. Elias daha bebektir ama sesimi, kollarımın sallanışını ve tenimin kokusunu duymayı bıraktığında içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti. Gözlerimin kenarlarında yaşlar oluştu. Kalbim Elias'ın oğlum olduğu fikrine açılıyordu.

Nessa kolumu çekti. *Sana karşı ne hissettiğinden hâlâ emin değilim. O çok çelişkili bir adam.*

Sesime eğlence karıştı. "Bunu anlıyorum."

Kapı çalındı ve Martha içeri baktı. "Siz ikiniz burada nasılsınız?"

"Nessa beni çelişkili kocam hakkında bilgilendiriyor."

Yaşlı kadın elinde bir tepsiyle içeri girdi. Nessa yardım etmek için yanına On gitti.

u.

"Luca sana bunu yaptırdığı için üzgünüm. Biriyle mutlu olurum
fıstık ezmeli sandviç."

Martha gıdıkladı. "Bu olmaz. Patron yiyecek bolluğunu hafife almamak konusunda çok kararlı."

"Bunu nereye koyayım?" Tony elinde bir sürahi kahveyle çıkageldi.

"Burada kahvaltı brunch'ı mı yapıyoruz?"

Tony kıkırdadı ve Martha'nın söylediği gibi kahve ve fincanları sehpanın üzerine koydu. "Çok isterdim ama patronla aramda ince bir çizgi var. Ben aşağıya iniyorum."

Tony tavan arasından çekildi.

Açlıktan ölüyordum. Bir parça kiş dilimledim, tabağa aktardım ve bir ısırık aldım.

"Natalya'ya o gece hakkında ne anlattın?" Martha sordu.

"Henüz bir şey yok," diye cevap verdim bir lokma kişin etrafında.

"Buradaki alandan çok etkilendim ve keşfetmek zorunda kaldım."

"Burayı çok sevdim."

"Nedenini

anlayabiliyorum."

"Aşk kitaplarını okuduğunu ve aşk filmleri izlediğini düşünerek hepimizi kandırdın."

"Vay canına," dedim. "Hepiniz benim boş zamanlarınızı değerlendiren bir hanımefendi olduğumu düşünüyor olmalısınız."

Martha hafif bir kahkaha attı. "Hiç de değil. Herkes malikanedeki aletleri yenilediğin için mutluydu ve sen de ev bütçesini düzene sokan bir dahiydin."

"Görünüşe göre sıkıcı bir hayatım varmış."

Nessa yine kahkahadan titriyordu ve kahvaltıda bana katılmaya karar verdi.

İlk birkaç ısırık ve kahve yudumundan sonra, burada saklanma amacıma geri döndüm. "Peki kaçırıldığım gece ne oldu?"

On beş dakika sonra işlem yapıyordum.

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

LUCA

"Metresinmişim gibi eve girmeme izin verilmesinden hoşlanmıyorum."

Bilardo masasından başımı kaldırıp Rachel'a baktım. Yüzünde eğlenerek bir ifadeyle malikânenin oyun odasına girdi. Dikkatimi oyuna verdim, atışımı yaptım ve masanın etrafında dönerek ıstakamı tebeşirledim.

"Kahretsin, bu hiç dikkatini dağıtmadı mı?" Dario homurdandı. Danışmanım bir saat önce geldi. Bahçede hava çok sıcaktı ve oğlumu içeri geri getirdim. Kanepede Gleason'ın yanında uyuyordu.

"Bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım varken olmaz. Selam Rachel. Köşe cebi." Sekiz topu batırmak için pozisyon aldım ve oyunu bitirdim.

Uyuklamakta olan Doktor irkilerek uyandı. Ayağa kalktı ve Rachel'la buluştu. "Telefonda konuştuk."

İki doktor el sıkıştılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Rachel. "Ama döndüğüne inanmam için Natalya'yı görmem gerek."

"Şimdi olmaz," diye karşı çıktım.

"Neden şimdi değil? Daha önce konuştuğumuzda heyecanlıydın." Rachel duvardan bir isteka çubuğu aldı.

"Başka bir oyun mu?" Dario sordu.

"Tabii sopanı Luca'nın kafasında kullanmayacaksan," dedi Rachel. Gözleri önce oğluma, sonra da Gleason'a kaydı. "Seni bebek bakıcısı mı yaptı? Martha nerede?"

"Bebek bakıcılığı yapıyorum," diye düzelttim. "Karım personelime el koydu." O, Nessa ve Martha son iki saattir tavan arasındaydı. Dario'ya sinirli bir bakış fırlattım. "Ne bekliyorsun? Topla onları."

"Oyun ruh halinizi iyileştirmiyor," diye gözlemledi.

Asıl istediğim bir sigaraydı ama oğlum odadayken sigara içmiyordum. Artık daha çok sosyal bir tiryaki olmuştum ve karımın aniden ortaya çıkmasının beni tekrar alışkanlığa sürüklemesini istemiyordum. "Şu anda beni kızdırıyorsun ve ruh halimi daha da kötüleştiriyorsun."

Dario benim çabuk sinirlenmemden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Piçin seğiren ağzı eğlendiğini gösteriyordu.

"Onun nesi var?" Rachel sordu. "Ve neden Rocco'ya beni gizlice içeri sokturdun? Şu anda savunmasız mı? Elias'la tanıştı, değil mi?"

"O kızgın." Yeşil dokuma kumaşa odaklanmaya devam ettim. Yeşil sakinleştiriciydi, değil mi? "Rocco seni gizlice içeri soktu çünkü Natalya'nın seni görmesini istemiyordum. Fikrimi değiştirdim. Savunmasız mı? Bu tartışılır. Elias'la tanıştı. Hâlâ birbirleri hakkında karar vermeye çalışıyorlar. Gayet iyi görünüyor ve şu anda Martha ve Nessa ile birlikte tavan arasında."

"Nessa? Ah canım." Rachel kısa bir kahkaha attı.

Arkadaşım Nessa'nın benden pek hoşlanmadığının farkındaydı ve açıkçası ondan neden kurtulmadığımdan emin değildim. Mükemmel bir aşçıydı. Karşılık bile vermiyordu ama kınayan bakışları beni çok rahatsız ediyordu.

Dario'nun ayarladığı topları kırdım ama hiçbirini batıramadım ya da gerekli sayıyı tutturamadım ve faulle sonuçlandı.

"Cazzo!" Hırladım.

"Ooh, sanırım dengeni bozmuş olabilirim." Rachel masanın etrafında dolaştı ve bir topa nişan aldı. "Katı alacağım."

"Sanırım kenara çekildim." Dario, Gleason'ın yanındaki koltuğuna oturdu.

"Biri Luca'nın bu sabah iyiymken neden kötü bir ruh hali içinde olduğunu açıklayacak mı?" Rachel sordu.

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes." Gözlerim hiç sorun çıkarmadan batırıyor gibi görüldüğü toplara odaklandı. Rachel bir bilardo köpekbalığydı. Dario'yu oyun dışına itmesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim. Dario'ya karşı oynamayı tercih ederdim. Oynarken beni psikanalize tabi tutma ihtimali daha düşüktü, ki genelde Rachel bana bu şekilde terapi uygulardı çünkü kanepede hareketsiz oturamazdım.

"Eee?" Toplarını saklamaya devam etti. Onlar benim de olabilirdi.

Hâlâ yuvarlanan kürelere bakarak, "Şimdiye kadar sadece aramızda olan kötü şeyleri hatırlıyor," dedim.

"Ve şimdiye kadar, *gerçekten kötü* şeyler," diye kıkırdadı Dario. "Ne gibi?"

"Ona, onu asla sevmeyeceğimi söylediğim zaman."

Rachel bu konudaki itirafımı çoktan duymuş ve bana moron demişti. Psikolojik olarak pek de iyi ifade edilmemişti ve Morettilerin onu psikoloji okuluna göndererek boşa para harcayıp harcamadıklarını merak ettim.

"Başka?" diye kırptı.

"Tony'ye silah çektiğim zaman."

"Tipik. Tony'yi gerçekten vurup vurmayacağını bana hiç söylemedin."

"Çok kızmıştım ama muhtemelen onu acıyan yerinden vururdum ama öldürmezdim ve hayır, parmağını kestiğim zamanı tartışmak istemiyorum."

"Sadece on yedi yaşındaydın."

"Emilio'ya göre bunu hak etmişti."

"Bunu duymak için bu odada bulunmalı mıyım?" Gleason konuştu ve doktorun gözleri aramızda dolaştı.

"Seni de vurmayı düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?" Hafifçe sordum.

"Yazıklar olsun sana Luca, yaşlı bir adamı korkutmaya çalışıyorsun." Rachel atışını kaçırıldı.

"Korktuğunu sanmıyorum," dedim alaycı bir tavırla. Toplarımı batırmak için masaya döndüğümde, ilk topumu köşedeki cebe attım ve bir diğerini çağırdım. "Benimle tanıştığından beri sıfır ceset sayım var."

Rachel Gleason'a, "Luca'nın tuhaf bir adalet anlayışı var," dedi. "Ama bu çok ince bir çizgi."

"Beni öldürmeye ya da aileme zarar vermeye kalkmayın yeter." Biraz solgunlaşmış olan doktora göz kırptım. "Ve eğer kalbin benimki gibi kapkara ise, tüm bahisler kapandı."

"Anlaşıldı." Kelimenin boğazı düğümlendi.

Dario güldü ve doktorun omzunu sıktı. "Sen aile dostumuzsun."

"Anlıyorum."

"Buna değmesini sağlayacağız." Gleason zekiydi. Çok fazla şey gördüğünü biliyordu. Onu susturmanın tek bir yolu vardı, o da onu içeri almaktı. Natalya hafızasını geri kazanana kadar ona burada, malikânede ihtiyacım vardı ve aksilikler olduğunda nöbetçi olacaktı. Maaş bordrosunda bir nörolog olması karımın ihtiyacı olan bakımı sağlayacaktı.

"Sanırım başka seçeneğim yok," dedi Gleason. "Bir tanesine sahip olmak güzel olurdu."

Üç top daha soktum ama beşincisini ıskaladım. Rachel'a sırasını vermek için duvara yaslandım.

Istakayı omuzlarımda dengeledim ve bir o yana bir bu yana döndüm. Bu sabahki antrenmanımı kaçırmıştım ve kaskatı kesilmiştim. "Rahat bir emeklilik geçireceksin."

Gözlerim bilardo masasının karşısında Dario'nunkilerle buluştu. Danışmanım doktorun geçmişini derinlemesine araştırmıştı. Zaten muayenehanesini satıyordu ve Chicago mafya patronu olduğumu öğrendiğinde verdiği tepkiye bakılırsa, çok fazla tereddüt edeceğini sanmıyordum.

Rachel sekiz topu kaçırdı. Batırmam gereken iki top daha vardı. Istakamı tebeşirledim ve atışımı yapmaya hazırlandım.

"Natalya'nın beni görmesini istemiyorsun çünkü Elias'ın doğumunu kaçırdığını hatırlayacak."

İçimde bir şeyler koptu. Sopayı masanın üzerine fırlattım. "Kaltak."

Rachel sadece yükseltilmiş a kaş. "Bu ne sen korkuyor hatırlayacaktır."

"Vay canına," dedi Gleason.

"Senin görüşüne ihtiyacım yok, ihtiyar."

Gleason ağzına doğru bir fermuar hareketi yaptı. Dario yumruğunu ısıırıyordu, muhtemelen yorum yapmaktan kaçınmaya çalışıyordu.

Şu anda insanlardan nefret ediyordum. "Ziarach!"

Kahretsin. Elias uyanıktı. Kanepeden yuvarlandı ve Rachel'a doğru yürüdü. Elias, "Zia" ve "Rachel"ı birleştirdi. Çok şirindi. Ama o kadar da sevimli olmayan şey, hepsinin bana karşı birleşmiş gibi görünmesiydi.

Elias uyandığında ilk beni arardı.

"Merhaba, küçük adam." Arkadaşım sopayı indirdi ve oğlumu kucağına aldı, o da yeni yürümeye başlayan bir çocuğun anlamsız konuşmalarını dinlemeye başladı.

Mantıksız bir şekilde tedirgindim, ancak bu bölüm için yakın çevremde olmayan bir izleyiciye ihtiyacım yoktu.

Kapıyı ben açtım. "Rocco!"

Askerim öne çıktı. "Doktor Gleason'a odasına kadar eşlik edin."

"Oh, bunu benim de duymam gerekmiyor mu?"

"Yeterince duydun."

Yaşlı adamı oyun odasından çıkarıp Rocco'nun bakım odasına götürdüm ve beni en iyi tanıyan iki kişinin karşısına geçmeden önce kapıyı çarparak kapattım.

İçinde bulunduğum durumdan keyif alıyor gibi görünen iki kişi.

"İkiniz de benim tarafımda olmalısınız" diye homurdandığımda gözlerim başka yere bakıyordu.

Rachel Elias'ı sallıyordu. "Ben kazanan taraftayım. Görünüşe göre Natalya sonunda kazanıyor."

"Kahretsin, viski nerede?" Dario ekledi. "Onun şerefine kadeh kaldırmalıyız."

"Bu çok saçma. O kadar da kötü bir koca değildim." Kulağıma çok saçma geldi.

Bunun üzerine Rachel'ın gözleri yumuşadı. "Sen iyi bir babasın ama berbat bir kocasın."

"Ben dokuzdan beşe çalışan bir koca değilim. Chicago ailesi bir şirket gibi ve ben de onun CEO'suyum. Neden ona verebileceğim her şeyle mutlu olamasın ki? Bu evle. Para. Kötü bir koca değildim. Hamileyken, randevularının çoğuna gittim. Banyolarını yaptırdım, ayaklarına masaj yaptım. En iyi şekilde beslendiğinden emin oldum."

"Onu asla sevmeyeceğini söylemen dışında." Rachel, yetişkinlerden bıkmış gibi görünen oğlumu indirdi ve kamyonlarıyla oynadığı odanın köşesine gitti. Evin neredeyse her odasında onlardan vardı. "Bunları yapabiliyorsun çünkü kendini ona karşı asla savunmasız bırakmadın. Elias'ın doğduğu gece bir bahanen vardı."

Sessiz kaldığımda, ısrar etti. "Karını ne kadar çok geri istiyorsun? Kendine sorman gereken zor soru bu. Elias için değil, evliliğiniz için. Çünkü evliliğinizde tanık olduğum kadarıyla, siz ve karınızın aşktan beklentileriniz farklı."

"Biliyor muydun?" Dişlerimi sıktım. "Karıma aşık olan ve onun için ölmeye hazır olan bir adam vardı?"

"Vay canına." Rachel geri çekildi ve Dario'nun yanına oturdu. "Sen de orada mıydın?"

"Öyleydim," dedi. "Luca'nın adamı orada vuracağını sanmıştım ama Natalya silahın önüne geçti."

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Oyun odasındaki barın arkasına geçtim ve bir bira aldım. "Bir tane ister misiniz?"

"Kaçınıyor," dedi Rachel.

Üç bira çıkardım ve yanlarına gittim. "Kaçınmıyorum. Bu konuşma için alkole ihtiyacım var, ikinizin de öyle."

"Henüz öğle yemeği yemedim," dedi Rachel. "Menüde ne var?"

İçimi çektim. "Aşçım Natalya ile birlikte. Ya aç kalacağız ya da pizza sipariş edeceğiz. Benim sorunum hakkında konuşabilir miyiz?"

"Buraya Natalya için geldim ama görünen o ki terapiye ihtiyacı olan sensin."

Önlerindeki bilardo masasına yaslandım ve biramı yudum yudum içtim. "Mutlu olmalısın. Luca Moretti sonunda dinlemeye hazır."

Rachel güldü ve rahatlamak için koltuğun kol dayanağına yaslandı. "Pekâlâ. Ben nörolog değilim ama Gleason'ın da size kesin bir cevap verebileceğini sanmıyorum. Ama her şeyden önce, hacker kişiliğini hatırlamasını ilginç buluyorum. Çoğu semantik hafıza olsa da, kişiliğinin en rahat olduğu ve hayatında güç sahibi olduğunu hissettiği kısmının bu olduğunu düşünüyorum. Bana anlattığınıza göre ailesi onun zekasını bastırmış çünkü istismar edileceğinden korkmuşlar. Bu yüksek IQ'lu biri için gerçekten zor bir durum. O da bu çifte hayatı yaratmış."

Vurulmalılar. "Ebeveynler nasıl olur da dahi bir çocukla gurur duymazlar anlamıyorum."

"Eminim Elena'nın bununla bir ilgisi vardır," dedi Dario. "Onun gözünde bu pazarlanabilir bir özellik değil. Yani, onunla evlendin ve onu bu malikâneye tıktın." Göğsü eğlenerek titremeye başladı. "Evinize bir hayalet köprüsü kurduğunu bilmeden."

"Kapa çeneni," diye homurdandım ama ağzım seğirdi. Karım çok zekiydi. "Onunla birlikte olmak beni çok heyecanlandırırdı. Oyun siteleri elden geçirebilir."

Dario parmağını şıklattı. "Doğru mu?"

"Yani onun IQ'su ve bilgisayar yetenekleri sizi hiç korkutmadı mı?"

"Bunu bilseydim, buna hazırlıklı olurdum..." Durakladım.

"Onun sadakatini kazandıktan sonra tabii ki. Evimi yönetecek ve bana varisler verecek bir eş alacağımı sanıyordum."

"Şuradaki." Rachel şişesini bana doğrulttu. "Bu varsayımdan vazgeç."

"Çoktan söyledim. Keşke Natalya bana karşı dürüst olsaydı. Ben ona karşı dürüsttüm."

"Söz konusu beklentiler hakkında mı?"

Ona kaşlarımı çattım. "Bunu geride bırakabilir miyiz? Hatalıydım, tamam mı? Beklentiler oluşturup karımın kalbini kırdım." Natalya'nın kalbini ve ruhunu ezmek. Kelimeleri yüksek sesle söyleyemedim ama göğsümü bir mendeneyle sardılar.

utanç ve suçluluk. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Bunca zamandır onu bir zayıflık olarak görüyordum ama öyle değildi. Bir şeyler istememi sağlıyordu. Onunla bir gelecek kurmak istedim.

Aklıma başka bir düşünce geldi.

"Ama bu kişilik bölünmesi değil, değil mi? Bu Rayne denen kişi hiç var olmadı mı?"

"Doktor Gleason öyle düşünmüyor. Bu sadece hafıza kaybı. Natalya ve Rayne aynı kişi. Farklı mı hissediyorlar?"

"Şu anda benden nefret etmesi dışında mı? Hiç sanmıyorum."

"Kendinden daha emin görünüyor," dedi Dario. "Ve konuşma biçiminde de hafif bir değişiklik var."

"Bu kendine bir hayat kurmak ve uyum sağlamaktan kaynaklanıyor olabilir. Hafıza kaybı yaşadığı için IQ'su kaybolmuyor. Bir kimliği ve hayatta kalmak için neye ihtiyacı olduğunu şekillendirme becerisi hala orada." Rachel dikkat çekti. "Seninle evlendiğinde yirmi iki, anne olduğunda yirmi üç yaşındaydı. İki yılını yalnız geçirdi ve kendine güvenini geliştirdi. Siz sadece karınızın mafyanın etkisinden ve kısıtlamalarından bağımsız, daha olgun bir versiyonuyla karşı karşıyasınız."

Natalya'nın benden uzakta kendine bir hayat kurması hiç hoşuma gitmiyordu. "Ben..." Bir nefes verdim. "Gleason kötü şeyleri hatırladığını çünkü bunun hafıza kaybının nasıl oluştuğuyla ilgili olabileceğini söyledi."

"Ayrışmanın bununla bir ilgisi olabileceğinden bahsetti. Psikoloji kesin bir bilim değildir ve beyin hafızayı ele alma şekli de öyle. Ama unutmayın, Natalya kaybolduğunda doğum sonrası depresyonun eşiğindeydi ya da çoktan depresyona girmişti."

"Mükemmel fırtına," dedi

Dario. "Kesinlikle," dedi

Rachel.

"Bunu düzeltmek istiyorum," dedim kararlı bir sesle, çünkü bir daha onsuz olmayı hayal bile edemiyordum. Kaybolduktan sonra o kadar çok pişmanlık yaşadım ki. Ona hak ettiği sevgiyle davrandığım birçok senaryo oynadım. Bu bizim ikinci şansımızdı. "Ne pahasına olursa olsun. Ne kadar çok sevdiğimi kanıtlamak için hafızasını geri kazanmasını beklemek istemiyorum..."

Nefesim kesildi ve ikisi de bana baktı.

"Benim için ne kadar önemli olduğunu." Bu sözleri ilk kez onlara söylemeyecektim. Ama Rachel ve Dario yüzümde bir şey görmüş olmalıydı çünkü onların yüzünde onay, hatta rahatlama gördüm, özellikle de danışmanımın yüzünde.

"Onu manipüle ettiğini itiraf edecek misin?" Rachel sordu.

Ellerimi çaresizce açtım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Daha önce denedim ama dikkatim dağıldı." Nasıl çuvalladığımı düşündükçe, hafıza kaybı olsun ya da olmasın, karımı geri kazanmak için tırmanmam gereken dağı daha iyi fark ettim.

"Ailesine ve ortaklarına onun yaşadığını ilan etmeye hazır mısınız?" Dario sordu.

"Henüz değil. Önce karımı nasıl geri kazanacağımı bulmam lazım."

Ve bu kez manipölasyon amacı gütmenden, ona aşık olduğumu gösterme niyetiyle. Onun bir öncelik olduğunu ve evet, ona olan sevgim benim zayıflığımdı ama aynı zamanda bana güç veren bir duyguydu. Ve otuz yedi yıl boyunca görmediğim bir netlikle, aşk uğruna ölmeye değer bir şeydi.

Al bakalım, Brad Bailey.

BÖLÜM

Yirmi Dokuz

LUCA

Öğleden sonra geç olmuştu ve Natalya tavan arasından çıkmamıştı. Gleason onu görmek için yukarı çıkmıştı. Rachel onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu ama onu bunaltmamanın en iyisi olduğu konusunda hemfikirdi.

Evdeki herkes bana karşı çalışıyor gibiydi, Martha bile. Hizmetçim bana ve Elias'a bakıyordu ama çoğunlukla bütün gün oğlumla ilgileniyordum. Umursadığımdan değil. Hafıza kaybı yaşayan karım herkesin ilgisini çekiyor gibiydi. Acaba bunun nedeni benim boktan bir koca olmam da dahil olmak üzere her şeyi hatırlamasını bekleyememeleri miydi?

Oğlumla yalnızdım. Göletteki ördekleri görmek istedi. Gölet, hayvanat bahçemizin sonunda yer alıyordu. Ördeklerimiz ve kedilerimiz iyi anlaşıyor gibiydi. Kedilerden biri -Bayan B'nin yavrularından biri olduğunu düşünüyordum- bir Muscovy ördeğinin yanında yürüdüğünde Elias kıkırdadı. Bayan B ortalıkta yoktu. Martha'dan eşimle büyük bir buluşma yaşadıklarına dair bir mesaj aldım. Sanırım en sevdiği kişi geri dönmüştü.

Yanımda bir torba mısır ve yulaf vardı ve Elias'ın bunları yere saçmasına izin verdim. Arkama yaslandım ve ördekler etrafını sararken oğlumun mutluluk içinde kıkırdamasını ve gevezelik etmesini izledim. Oğlumu bekleyen hayat onun insanlığını sınamadan önce iyi ve masum olanla bağlantı kurması için sürekli bir ihtiyaç duyuyordum. Emilio çocuklarını mafya hayatına zorlamamış olsa da, onun izinden gidenler onun onayını ve desteğini kazanırken, gitmeyenler dışlanmışlardı.

"Baba... ördek." Elias bana doğru koştı, gözleri neşeyle parlıyordu. Onun masumiyetine baktım ve daha uzun sürmesi için dua ettim. Ailede erkekler çabuk büyüdü. Hayatta kalmak için bu gerekliydi ve ben bundan bir çıkış yolu göremiyordum. Oğlumu hangi yolu seçerse seçsin sevecektim çünkü pişmanlıklarla yaşamasını istemiyordum. Emilio'nun ilk karısından olan kardeşlerimin başına gelenlere bakmam yeterliydi.

Junior hazır olmadan strese girdi ve sonunda öldü.

Ange hapse girdi ve benim aksime para onun özgürlüğünü satın alamadı ve on yıl hapis yattı. Yeraltı dünyası değişirken, aileye liderlik edecek kişinin stratejik olması gerekiyordu.

Beni halefi olarak atadığında kimse Emilio'yu sorgulamadı. Kimse yüzüne karşı sorgulamadı ama bu homurdanmalar olmadığı anlamına gelmiyordu. Sokakta yeterince itibarım yoktu. İşiniz uyuşturucu olmadığı sürece paranın sokaklarda olmadığını anlayamayanlar çoğunlukla eski kafalı mafya üyeleri idi. Her şey online, uluslararası ve emlak inşaatındaydı.

Elias kucağımda uyuduktan sonra onu eve geri götürdüm. Saat akşamın beşiydi ve nihayet mutfakta bir hareketlilik vardı. Nessa sebzeleri doğruyordu ve iki tencere kaynıyordu. Un dışarıdaydı ve tavuk parçaları restoran büyüklüğünde plastik kaplardaydı.

Öğle yemeğinden kalan pizza kutuları yemek masasının üzerine yığılmıştı.

Oğlumu bir koluma geçirdim ve bir dilim almak için bir tanesini açtım.

Nessa başını kaldırdı, gözlerini kıstı ve saksılara doğru başını salladı. Bana neredeyse akşam yemeği olduğunu ve atıştırmayı bırakmamı söylüyordu.

"Ne? Ben açım," dedim. "Ve görünüşe bakılırsa, zaten bir ya da iki saat sürecek."

Dudaklarını büzdü ve doğrama işine geri döndü. Benim de onu kızdırmak için kendi yöntemlerim vardı. Yemekten önce bir şeyler atıştırmayı sevmediğimi biliyordu ama bugün özel bir durum vardı.

Ocağın yanındaki kara tahtaya baktım. Tavuk ve köfte. "Natalya geldiğinde ona pişirdiğin ilk şey buydu."

Tekrar yukarı baktı ve sıırttı. "Başka bir şey hatırladı mı?" Başını iki yana salladı.

"Oh, dönmüşsün." Martha mutfığa girdi ve beni Elias'la birlikte gördü.

"Karım nerede?"

"Tavan arasında."

"Hâlâ mı?" Bir daha saklanmak için kullanmasa iyi olur yoksa o lanet yeri mahvederim.

"Burası ona tanıdık geliyor ve orayı seviyor. Elias'ı aramak için aşağı indi."

Omzumda salyası akan oğluma baktım. "Fazla etkileşim olmayacak. Ve onu zorla uyandırırız huysuzlaşabilir."

Martha yumuşak bir sesle, "Onunla iletişim kurmak zorunda değil," dedi. "Neden oraya gidip onunla vakit geçirmiyorsun? Orada günün çok güzel bir zamanı."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Elias kucağımdayken merdivenlerin altındaki bankta oturan Rocco'nun yanından geçtim. Başka bir askerle konuşuyordu.

"Tony nerede?"

"Doktorla birlikte oturma odasında. Burnunu sokmayacağından emin olmak için." İyi fikir. Çatı katına çıkan basamakları ikişer ikişer çıktım. Hafifçe vurdum.

Natalya'nın içeri girmemi söylemesi üzerine kapıyı açtım ve karımın kitaplıkların arkasındaki kaplamaları sökmüş olmasına şaşırmadığımı söyleyemem. Kitaplarını ayrı bir rafa yığmıştı. Eğlence merkezinin önündeki kanepede oturuyordu.

"Beni gördüğüne şaşırmadın mı?" diye sordum.

"Daha önce gelmediğine şaşırdım," dedi. Gözleri Elias'a takıldığında yüzüne sıcak bir ifade geldi. "Martha ona sen baktığında kaka yapacağını söylemişti."

"Ele avuca sığmaz biri olabilir."

"Ayrıca kırk yaşın altında bir dadı tutmak istemediğinizi söyledi." Doğruyu söylemek gerekirse 50.

Gözlerini kaçırdı. "Elias'ın kimseye anne demesini istemediğin için mi?"

"Sen olmayınca kulağa doğru gelmiyor." Odaya bir adım daha attım ama deliliğimi tartışmak istemediğim için çenemi bilgisayar ağına doğru eğdim.

"Ağ mühendislerim yapılandırmanızı yeniden düzenlediler." Natalya'nın o anda bilmesi gereken tek şey buydu. Aptal değildim. Evimde online işimizi mahvedebilecek dahi bir hacker vardı ve ben bunu yapmayacaktım.

ona bodrumda sunucularım olduğunu söyledim. Pencerenin yanındaki beşiğe doğru yürüdüm ve uyuyan oğlumu içine yatırdım.

Bilgi eksikliğini hissetmiş olmalı. "Bir dizüstü bilgisayar alabilir miyim? Seni hacklemeyeceğime söz veriyorum. Sadece yarı şaka yapıyorum." Göz kırptı. "Nessa bana Elias'la sık sık buraya geldiğinizi söyledi." Raflardaki resim çerçevelerine bir bakış fırlatırken ağzının kenarlarına bir gülümseme değdi. "Bu neredeyse bir-"

"Bir tapınak mı?" Ağzımın kenarları yukarı kalktı. Yanına doğru yürüdüm ve yanına oturdum. "Dario öyle diyor. Tony ya da Martha'dan duymuş olmalı."

"Evet." Sonra bana yönelttiği soru dolu bakışlar göğsümü rahatsız edici bir şeyle deldi. Natalya ortadan kaybolduğunda yaptığım çılgınca şeyleri açıklamaya alışık değildim. "Nessa bana eskiden burada olan televizyonu ve diğer mobilyaları mahvettiğini söyledi. Burayı kaçmak ve senden bir şeyler saklamak için kullanmamdan nefret ediyorsan neden yeniden inşa ettin?"

Bakışlarımı yönlendiricinin noktalı ışıklarına odakladım. Böyle açıkta bırakılmayı hak ediyordum, değil mi? Doğru cevabı bulmakta zorlanıyordum. Kendime bile açıklayamazken yaptığım şeyi açıklayacak kelimeleri nasıl bulabilirdim? Bekle. Açıklayabilirdim. Ama bu korkumu, zayıflığımı ortaya çıkarırdı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Hâlâ ona bakmıyordum. "Evet."

"Bu bana bakışını değiştirir mi?" Kendimi sormaktan alıkoyamadım. Ona döndüm ve gözlerindeki şaşkınlık yerini hüzne bıraktığında kendimi tekmeleyebilirdim.

Savunmasız ol, pislik.

"Bilemem Luca," dedi düz bir sesle.

"Özür dilerim." Büyük bir nefes vermeden önce dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve bu kez kendimden utanmam başka bir yere bakmamı sağladı çünkü acıma görürsem buna dayanamazdım. "Seni göğsümden atamadığım bir ağrıyla özlediğimden başka bir şey açıklayamıyorum ve Elias'la buradayken biraz hafifledi." Bir sonraki nefesimi düzensizlik tırtıkladı. "Çünkü bir şekilde... senin orada, hayatta olduğunu hissettim ve uzakta olsan bile, Elias ve ben... Buradayken kendimi sana daha yakın hissettim."

Ondan bastırılmış bir hıçkırık geldi ve gözlerim onunkilere kaydı.

Gözleri yaşlarla doldu ve dudaklarından boğuk bir çığlık çıkana kadar ağzı sıkıştı. "Bu bana söylediğin en içten şeydi."

"Natalya." Sesim tasmalı bir özlemle doluydu. "Seni öpmeliyim, *tesoro*."

Başıyla kısa bir selam verdi.

Daha da yaklaştım ve yüzünü tutup ağzını yağmalayacağımı düşündüm, ama bunun yerine, benimki onunkine geçici olarak dokundu ve boğazında kırık bir hıçkırık daha yükseldi. Onu nazikçe öptüm ve gözyaşlarını, şüphelerini ve korkularını tattım ya da belki de bunlar benimkilerdi. Dillerimiz yavaş bir keşifle birbirine karıştı ve ben kendi dürtülerimi, kontrolü ele geçirme ve hükmetme dürtümü dizginledim. Kafamın içindeki bir alarm bana bu Natalya'nın Paris'te bana aşık olan kız olmadığını söylüyordu. Ortadan kaybolmadan önce onun aşkını yok edip etmediğimden bile emin değildim.

Yeni bir başlangıç ve umut hissettim.

Ama boğazının arkasından acı dolu bir ses çıkarıp geri çekilince umutlar söndü.

"Acıyor," diye fısıldadı ve ben de ona inandım. Çünkü gözlerindeki ıstırabı gördüm ve kükremek istedim.

Bunu ona ben yaptım.

Rayne

"Acıyor Luca ve nedenini bilmiyorum."

İsteksizce gitmeme izin verdi. Ona bakmak da acı veriyordu çünkü çektiği eziyeti görüyordum ve tüm suçu onun üstlendiğinden emindim. Bu hafıza kaybından nefret ediyordum. Hatırlayamadığım Natalya için üzülmemeye neden oluyordu. Ve sorun da burada yatıyordu.

"Sakın pişman olma."

Kısa ve küçümseyici bir kahkaha attım. "Öpüşmek mi? Muhtemelen yapmamalıydık." "Neden? İkimiz de bir çekim hissettik. Bunu inkâr etme."

"Kafası karışık bir kadını ve sizin deyiminizle bu çekime karışmak işleri daha da bulanıklaştırıyor."

"Daha hızlı hatırlamanızı sağlayabilir."

"Geçmişimden gelen nedir ve şu andan gelen nedir?" "Onları ayıramazsın."

"Hissettiğim acının sevdiğini iddia ettiğin Natalya için mi yoksa kendim için mi olduğunu bilmiyorum."

Geriye çekildi ve karşı kolçağa doğru kaydı. "Yani kendini iki kişi olarak mı görüyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "O kadar dehşete düşmüş gibi bakma. Kişilik bölünmesi yaşadığımdan şüpheliyim."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Bunu Gleason'la görüştüm. Durumun böyle olmadığını söyledi."

Ağzım bir sırtışa dönüştü. "Demek bunu tartıştınız."

Odanın köşesini ilginç buldu. "Evet."

"Bana tüm gerçeği söylemiyorsun."

Ayağa fırladı ve tekrar pencereye doğru yürüyüp oğlumuza baktı. Bir süre hiçbir şey söylemedi, elini yüzünde birkaç kez gezdirdikten sonra, "Elias'ın doğumunu yaptıran doktor bugün buradaydı," dedi.

"Neden onunla tanışmadım?"

"Çünkü daha fazla anıyı tetikleyebilir ve yüzde elli ihtimalle yine kötü anılar olacaktır."

"Ben hamileyken bana eşeklik mi ettin?"

"Buna cevap vermemi ister misin?"

Luca yaptıklarından dolayı üzgün olan ama en büyük günahlarını itiraf etmeyen ve battaniyeden bağışlanma uman huysuz bir çocuk gibiydi. "Seni terk etmiş olabileceğimi düşünmene şaşmamalı."

"Zayıf bir olasılık. O zamana kadar daha iyi bir koca ve baba olmaya çalışıyordum."

"Sen öyle diyorsan."

Bana kaşlarını çattı ve ben de gülsem mi yoksa sinirlensem mi bilemedim. Bana geri gelen sadece iki farklı anı olsa bile, muazzam bir etkiye sahiplerdi. Eğer bu parçaları bir araya getirmeye çalışsaydım, kafam patlardı. "Yani hem doktoru benden uzak tutuyorsun, hem de gelecekte hatırlayabileceğim kötü davranışlar konusunda beni uyarmak için mi bunları anlatıyorsun?"

Ağzı inceldi.

"Beni önceden mi uyarıyorsun?"

"Ben sadece bir perspektif sunuyorum. Tüm evliliklerin iyi ve kötü günleri vardır ve benim patron olarak konumum araya girdi. İtiraf etmeliyim ki

Beni etkilediğın için bu pozisyonun arkasındayım," diye açıkladı ve bana açıklama yapmak istemediğini söyledi.

"Baba." Oğlumuz uyanmıştı. Luca'nın yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi ve hemen onu kontrol etmeye gitti. "Hey, delikanlı. Üstünü değiştirmen gerek." Elias'ı koltuklarının altına aldı ve banyoya doğru yürüdü.

Bunu görmeliydim. "Yardım lazım mı? Bebek bezini nasıl değiştireceğimi hatırladığımdan emin değilim."

Elias'ı alt değiştirme masasına yatırdı ve bir bebek bezi ile ıslak mendil aldı.

"Bunu genellikle yerde yapıyorum çünkü onu bacağımla kilitleyebiliyorum, böylece müdahale edemiyor." Luca hafifçe gülümsedi. "Ama uyandığında genellikle sakın oluyor."

"Kızgın," diye gevezelik etti Elias.

"Yakında, evlat," diye mırıldandı Luca. "Ben burada üstümü değiştirirken sen de onunla konuş."

"Hey, Elias... beni hatırladın mı?" "Waffles?"

"Hahah, bu benim adım değil ama evet. Ona ne diyeceğim?"

Luca bez değiştirme işine ara vermişti ve gözlerindeki yoğunluk kalbimin çarpmasına neden oldu. Bu küçük banyoda bez değiştirmek kadar basit bir şey ve Elias'ın kirli bezinin iğrenç kokusuna rağmen, bu anı garip bir şekilde tanıdık kılıyordu.

"Anne," dedi Luca. "Gerçekle başlayalım bari, uzun zamandır kimseye böyle hitap etmiyor."

Tek bir kelime içimde nasıl tahribata yol açabilirdi? Elias bana gülümsedi ve ben bu gülümsemeyi kalbimin derinliklerine kadar hissettim.

Hiç düşünmeden elimi oğluma doğru uzattım. Yanağını avuçladım ve sanki nefes alıyormuş gibi ağzını yanağıma doğru çevirdi.

"Anne," diye tekrarladım. Bu sözcük hâlâ dilime yabancı geliyordu.

"Şimdi bu pisliğin icabına bakacağız." Luca kirli bezi bebek bezi çöp kutusuna attı ve ellerini yıkadı. "Bu çocuğun karnını doyurmamız gerek."

Güldüm. "Bu yaşta tek yaptıkları bu, ha?"

"Uyu, ye, sıç. Oyna, çizgi film izle." Luca iç çekti. "Oğlumuz ve benim, hafızanı geri kazanman için sana güçlü bir teşvik verdiğimizden emin değilim."

Babasının müdahalelerinden kurtulan Elias ayağa kalktı ve bana bakmaya başladı. "Yakala."

Lanet olsun. Ve çocuk sıçradı.

Onu yakaladım ama kalbimi yutmuş olmalıydım. Luca'ya ters ters baktım. "Bu onunla yaptığın bir şey mi?"

Başının arkasını kaşıyordu. "Evet. Üzgünüm, seni uyarmayı unuttum. Bunu beklemiyordum. Bunu sadece ben etraftayken yapıyor."

Sonra Luca bana kalp atışlarımı hızlandıran şefkatli bir bakış attı. "Oğlumuz sana çok yaklaşıyor."

Gecenin geri kalanını tavan arasında geçirdik. Elias ona tavuk ve köfte yedirmemi istedi. Luca oğlumuzun benim sınırlarımı test ettiğini ve ona ne kadarını yapabileceğini göstermenin bana bağlı olduğunu söyledi. Ama çizgi film izlediğimizde Elias kendini babasıyla kolçağın arasına sıkıştırdı ve bu şekilde uykuya daldı. Bu arada Luca'nın vücudundan gelen ısı, eşofmanının kumaşı tarafından hapsedilmiş güçlü bacaklarının farkındaydım. Bu sabah gözlerim onları ve daha fazlasını gördü.

"Martha'dan onu getirmesini isteyeceğim." Luca telefonunu çıkardı.

Elimi koluna koydum. "Aramızdaki uyku düzenini çözmemiz gerekiyor."

"Bu sabahki gibi."

Ona deli olduğunu söyleyen bir bakış attım.

Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Bana karşı koyamayacağını mı sanıyorsun?" Sinirlenerek elimi kaldırdım. "Hep böyle ukala mısın?"

Beni öpecekmiş gibi samimi bir hareketle yanağımı kavradı. Ayağa kalkmadığım sürece hareket edecek yerim yoktu. "*Tesoro*, sen hafızanı geri kazanırken neden bizi bu zevkten mahrum bırakıyorsun?"

Elini tuttum ve yüzümden çektim. "Ve neden hafızamı seksle karıştırıyorsun?"

Hiç utanmadan boğazının derinliklerinde kıkırdadı. "Seks mi dedim ben?"

"Olacak olanın bu olduğunu biliyorsun."

"İkna gücüm olduğunu kabul ediyorum, ancak hamileliğinizin son aylarında benden seks talep ettiniz."

"Eğer bu doğruysa, konuşan hormonlardır."

Gözleri kızarmıştı. "Seni daha sık hamile bırakmalıyım."

"Luca!" Kızgınlığının ona mı yoksa kendime mi olduğunu bilmiyordum çünkü tenim çok gerginleşti, çok ısındı ve bacaklarımın arasında beklenmedik bir şekilde ısı titreşti, bunu duyduğunu sandım. Oğlumuz sağda uyurken bile

Onun yanında çekiciliğimizin alevlerini kontrol altına alabilir miydik? Acaba çok fazla yanarsak ilişkimiz küle mi dönerdi? "Ciddi ol."

"Öyleyim." Ağzı seğirdi. "Ama sanırım beni daha çabuk hatırlayacaksın..." Dişleri alt dudağını taradı ve salyasını siler gibi çenesini parmakladı. "Eğer içine gömülürsem beni daha çabuk hatırlarsın."

"Sen imkânsızsın." Kelimeler cılız bir fısıltıyla çıktı.

"Ama yine de uzaklaşmıyorsun," diye homurdandı, eli kalçamı kavıyordu. "Beni öpme," diye uyardım.

Uzun süre beni süzdükten sonra içini çekti, eğildi ve televizyon ekranına baktı. "Elias'ın odasına geçebilirim."

"Bana alışık olsaydı, teklif ederdim. Tabii burada uyumamı istemiyorsan."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Hayır."

"Yatak odamızı alabilirsin. Eminim bir sürü başka oda vardır."

."

"Bizim yatağımızda uyuyacaksın." Ses tonu sertti. Rol yapmama bile gerek yoktu.

Neden bu konuda inatçı davrandığını. Sahipleniciydi. Ve evlilik yatağı bu sahiplenmenin bir sembolüydü. Onun içinde olup olmaması önemli değildi. Beni defalarca götürdüğü yerd.

"Martha'ya Elias'a banyo yaptırmasını söyleyeceğim," dedi.

"Neden onu rahatsız edelim ki? Bunu yapabiliriz. Ona gecenin geri kalanında izinli olmasını söyle."

"Her zaman ev çalışanlarımızı şımartıyorsun. İtibarımı zedeliyorsun. İnsanlar patronun yumuşadığını söyleyecek."

"Oğlunuza baktığınız için mi? Sanırım sizin tam bir aile babası olduğunuzu söyleyeceklerdir. Mafyanın amacı da bu değil mi zaten?"

"Ve şimdi karım beni yatak odamızdan kovdu."

Dram. Nedense bunu Luca'dan bekliyordum. Etrafında ona yakışan bir yetenek vardı. İnsanlar onu küçük ve huysuz olduğu için küçümsüyordu ama ben onun gözlerindeki ölümcül bakışı görmüştüm. Saldırmadan önce gardınızı düşüren tehlikeli bir adamdı.

Elimi tuttu ve arkasından öptü. "Sana tekrar kur yapacağım."

Gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. Ve bu kararlılığın hedefi bendim. İçimde bir heyecan dalgalanıyordu. Hangi kız Luca gibi bir adam tarafından tavlansın istemezdi ki? Görünüşe bakılırsa, iyi bir avdı. Çekiciydi ve eğer Brad'i neredeyse vurduğuna tanık olmasaydım, vücudumun

Öpücüğüne verdiğim karşılık aramızdaki kimyayı ortaya koyuyordu. Eğer bir yabancı olsaydı, bir kaçamak için en iyi aday olurdu... belki de tek gecelik bir ilişki?

Bu vahşilik nereden geliyordu?

Normal nefes almakta zorlanıyordum. İçimdeki her şey daha da daralmıştı.

Yüzümü inceledi. "Yorgunsun." "Ya da bunalmış."

"Bu olmaz."

"Daha yirmi dört saat bile olmadı." Ateş basmış yanaklarımı avuçladım. "Anılar gizleniyor... Sadece biraz daha kilidini açmam gerekiyor." Bu kadar kısa bir süre içinde, hatırlamadığım iki yıla kıyasla önemli bir ilerleme kaydettiğime inanamıyordum. Anılarım insanlardan çok çevre tarafından tetikleniyor gibiydi. Yemek odası. Fuaye.

"Çocuk odasına gittin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Ben de kabul ettim.

BÖLÜM

Otuz

RAYNE

Luca bana kur yapacağını söylediğinde şaka yapmıyormuş. Malikanede yaşamaya başladığımın ikinci sabahı beni beyaz çiçeklerden oluşan özenli bir çiçek aranjmanı karşıladı. Kahvaltıdan önceydi ve Martha bana büyük fuayede, yuvarlak mermer orta masanın üzerinde duran çiçekleri kontrol etmemi söyledi.

Üzerindeki kartta şöyle yazıyordu.

Gelecek anılara içelim.

Sevgiler, Luca ve Elias

Oturma odasına koydum. Onları takdir ettim ama nötr bir duyguydu. Geçmişteki Natalya onları sevebilirdi ama ben bahar çiçeklerini doğal ortamlarında takdir ettim.

Üçüncü gün, bir kutu çikolataydı. Çikolataları sevdiğimi hiç düşünmezdim. Markettekileri denemiştım ve dilim kireçli dokuyu sevmemişti. Luca, Dario ile bir toplantıdayken ben de evin içinde dolaşıp çikolataları dağıtmaya başladım.

Görünüşe göre haber kocama ulaşmış ve mutfağa girip son parçaları Martha, Nessa ve tesadüfen oradan geçen birkaç gardiyana verdiğimi görmüş. Muhtemelen çikolata dağıttığımı öğrendikten sonra.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Çikolata sevmiyorum." Ona mahcup bir şekilde gülümsedim ve mutfaktaki diğer insanlara başımı salladım. "Ama onlar seviyor."

Sakince kollarını kavuşturdu ve bir çocuğa açıklama yapar gibi, "Seviyorsun. Bunları seviyorsun. Bir tane bile denedin mi?"

Başımı salladım. Yirmi dört kutuda sadece iki tane kalmıştı.

Uzun bir nefes verdi. "*Tesoro*, lütfen bir tane dene. Eğer beğenmezsen tükürebilirsin. Duygularımı incitmez."

Zarar görmeyeceğinden şüpheliydim. Zaten çikolatayı elden ele dolaştırdığım için boğazıma sarılmıştı. Sadece tatsız bir deneyim yaşadım, ayrıca çikolatalı protein barları en kötüsüydü. Meyveli olanları tercih ederdim.

Bir parça alıp ağızıma attım. Eridi. Kakao aroması dilimi sardı, sonra da çöküş içinde patladı. Hâlâ inanamıyordum, lezzetli çikolatanın kalıntılarını yuvarladım, bağımlılık yapan acı tatlıyı tebeşirliliğin takip etmesini bekledim, ama olmadı.

Elimi ağızıma götürdüm. "Aman Tanrım."

Luca'nın gözleri memnuniyetle parladı. Son çikolata parçasını aldı ve ağızına attı. Gözlerim irileşti ve çikolatayı ondan geri almak istedim, ama hâlâ düşünmeye devam ediyordum.

"Bu tat..." Sonunda dedim ki. "Biliyorum."

Luca bana doğru bir adım atarak kutuyu aldı ve "Evet, biliyorsun" dedi. Etrafımızdaki insanlara aldırmadan çikolata aromalı ağızlarımızı birleştirdi ve bana durgun bir öpücük verdi. Geri çekildiğinde ağızda bir leke vardı. Görünüşe göre benimkinde de, çünkü ikimiz de yüzlerimizden silmek için uzandık.

Demek istediğini anlattığından memnun görünüyordu ve mutfaktan çıktı.

Dönüp Martha ve Nessa'ya baktım, ikisi de aynı aptal sırtışı takınmıştı.

Nessa imzaladı. *O bir onluk.*

Hafifçe güldüm. Luca kendisinden en az hoşlanan kişiyi bile etkilemiş görünüyordu.

Bu sabah Doc'la birlikte verandada uzanıyordum. Malikanede yaşamamın dördüncü günüydü ve sıkılmaya başlamıştım. Bilgisayar kullanmama izin verilmiyordu, telefonum bile yoktu ve randevularımı iptal etmek için Luca'ninkini ödünç almak zorundaydım. Doktor Gleason'ın da sıkıldığını tahmin ediyordum, gerçi o ve Dario dün buradan çok da uzak olmayan bir göle balık tutmaya gitmişlerdi. Elias benimle yalnız kaldığında daha rahat olmaya başlamıştı. Oğlum Doktor'u tercih ediyordu, belki de onun yanında çocuklara ve bebeklere alışkın olduğu için.

Antrenman. Şu anda Elias bizi görmezden geliyor ve minderdeki kamyonlarıyla meşgul oluyordu.

Luca bu sabah yine çikolata getirtti. Onları Paris'ten getirttiğini öğrendim. Onları odada sakladım ve zaten şeker yememesi gerektiğini savunduğum Elias'la bile paylaşma konusunda çok cimri davrandım. Ayrıca, güzel çikolatanın değerini anlamak için çok gençti, ya da ben kendime öyle diyordum.

Bencil, bencil anne.

Garip bir şekilde, hiç suçluluk hissetmedim.

Doc meyveli bir içki yudumluyordu ve üzerinde Hawaii gömleği, şortu ve hasır fötr şapkası vardı.

"Tatilin tadını çıkarıyor musun?" Alay ettim. Ilık bir bahar günüydü ve görünüşe göre son birkaç gündür azalmış olan sıcak hava dalgası tüm şiddetiyle geri dönmüştü. Sıcaktan pek hoşlanmıyordum ve kapalı verandaya ve Elias'ın havuza girmek istememesine sevinmişim.

"Öyleyim."

"Brad'le tekrar konuştun mu? Umarım bizi kayıp olarak bildirmemiştir."

"Bildirmemesi için onu ikna ettim ama bildirmeden önce bize bir hafta veriyordu.

Şerife ver." Gleason bana acı dolu bir bakış attı. "Burası küçük bir kasaba ve kayboluşumuz fark edilmedi, yüzündeki morluklardan bahsetmiyorum bile."

"Evet," diye inledim. "Sesli mesajımı kontrol ettim ve doluydu. Sadece tatilde olduğumu söylemek için kaydı değiştirdim."

Gleason güldü. "Ben de aynısını yaptım. Umarım Mayıs-Aralık ilişkisini sürdürdüğümüzü düşünmezler."

"Mayıs-Aralık çok eski moda," dedim. "Doğru terim yaş farkıdır." Hmm... bu kelimenin birden ortaya çıkması ilginçti.

"O zaman üç kat yaş farkı olacak. Bu konuda konuşmayalım. İki kere baban olacak kadar yaşlıyım." Gleason komik bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu.

"Luca ile aramızda yaş farkı var," diye düşündüm.

"Peki, o çikolatadan daha yok mu?" Doktor sordu. "Bu sabah daha fazlasının teslim edildiğini duydum."

"Paylaşma havamda değilim."

"Hafıza nasıl gidiyor?" Doktor şezlonga geri yerleşti. "İlk günden sonra pek bir gelişme olmadı." Çenemi Elias'a doğru eğdim.

"Ona daha da düşkün olmaya başladım."

Doktor kahkahalarla güldü. "Umarım öyledir. O senin oğlun."

"Bana Waf-waf demeyi bırakmasını diledim."

"O yaşlarda kendi dillerine sahip olmaları alışılmadık bir durum değil." Doktor gözlüklerini çıkardı ve gözlerini sildi. "Çikolata. Bir şeyi tetikledi mi?"

"Zulamı korumam dışında mı? Hayır. Luca balayımızı Paris'te geçirdiğimizi söyledi."

Yanımdaki adam hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Hmm."

Gözlerimi ona çevirdim. "Sanırım sabrı tükeniyor."

"Bence daha fazla edinmeli. Çok ısrarcı değil, değil mi?"

"Eğer bizi silah zoruyla kendisiyle gelmeye zorlamak saldırganlık değilse, tabii ki değil."

Gleason gözlerini devirdi. "Her zaman ukala olup olmadığını merak ediyordum."

Martha'nın bana anlattığına göre çok tatlı bir kızmışsın."

Homurdandım. "Belki de kafama aldığım darbe beyin kimyayı değiştirmiştir. Luca'ya aynı eşi beklememesini söyledim çünkü öyle olmadığımı hissediyorum."

"Ya da belki sen onun daha olgun bir versiyonusun."

"Arkamdan konuşup durduğunuzu fark ettim." "Çok ilginç bir konusun."

"Uyarıcı bir sohbet sağladığıma sevindim," dedim kuru bir sesle.

"Biz sadece sana yardım etmek istiyoruz." Doktor bana babacan bir bakış attı.

Ayak sesleri yaklaştı ve Tony görüş alanımızda belirdi. "Patron sizi çalışma odasında istiyor."

"Uhm." Elias'a baktım.

Tony ve Doc hep bir ağızdan, "Ben ona göz kulak olurum," dediler.

Elias kamyonundan başını kaldırdı ve "Gidiyor musun, Waf-waf?"

dedi. Tony bana bir bakış attı. "Sana hâlâ öyle mi diyor?"

"Sadece dört gün oldu ama umarım o ismi bana kazımamıştır." Kalçalarımın üzerine çöktüm ve kamyonlarından birini yuvarladım. "Baban beni görmek istiyor."

"Gidemez misin?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap veren Tony oldu. "Babanın onunla konuşması gereken bir şey var."

Elias omuz silkti ve dikkatini tekrar oyuncaklarına verdi.

"Tamam." "O çok iyi bir çocuk."

Tony sevgiyle, "Kendine has anları var," dedi.

Luca ve benim Elias gibi bir oğlumuz olduğu için çok şanslı olduğumuzu düşünüyordum. Onu doğurduğumu hatırlamasam bile, her geçen gün içgüdüsel bir bağlılık ortaya çıkıyordu. Açıklaması zordu. Dokunmak ve koklamak. Etrafta koşturmaktan terlemiş olsa bile teninin kokusunu seviyordum. Sesimi bir şekilde hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum. Doktor bana bebeklerin anne karnındayken annelerinin sesini duymaya başladığını söylemişti. Anne karnında geçirdiğim ayların aramızda ayrılığın silemeyeceğı bir bağ oluşturduğunu umuyordum. Ona ninniler söylediğimi umuyordum. Şahit olduğum bir ya da iki öfke nöbeti geçirmişti ama çok içedönüktü ve bana göre iki yaşında uslu bir çocuktü. Tanıdığım bazı yetişkinlerden daha iyi davranıyordu. Luca'yı bir baba olarak suçlayamazdım. Elias onu severdi.

Tony beni dürterek içeri girmem gerektiğini hatırlattı. Ayağı kalkıp eve girdim ve etrafta dolaşan, bazıları takım elbise giymiş, diğerleri kot pantolon ve deri ceket gibi daha gündelik kıyafetler giyen insanların sayısı beni şaşırttı. Erkekler arasında Dario'yu gördüm, böylece yükselen paniğim azaldı. Bir tür büyük bir toplantı gibi görünüyordu. Gözler üzerime çevrilince daha çok kaçmak istedim.

Dario beni fark ettiğinde hemen özür diler gibi baktı ve bana doğru yürümeye başladı. Yarı yolda karşılaştık ve eli sırtımın alt kısmına gitti. Başımı ona doğru eğdim ve ağzımın kenarından bir şeyler söyledim.

"Neler oluyor?"

"Kedi çantadan çıktı. Luca hasar kontrolü yapıyor," dedi danışman.

"Kedinin ben olduğum gibi mi?"

"Evet. Endişelenmeyin. Sorun çıkarmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar."

"Luca beni tanıştıracak mı çünkü bunun için şık giyinmeliydim." Üzerimde rahat bir keten pantolon ve askılı bir bluz vardı.

"Sonra, ama senin için bir şeyi var."

"Daha fazla çikolata," diye homurdandım çünkü ilgi odağı olmaktan nefret ediyordum.

Dario kıkırdadı. "Hayır."

Dario çalışma odasının kapısını açmadan önce kapıyı tıklattı.

Yine takım elbise giymiş tıknaz bir adam bize doğru döndü. Tuzlu ve biberli saçları vardı. Yüzü Luca'ya biraz benziyordu ama daha sertti. Bunun onun kardeşi olduğunu hissettim.

Luca masasının arkasındaydı. Ayağı kalktı ve beni selamlamak için masanın etrafında döndü. Adam ayağı kalktı.

Luca tanıştırmayı yapmadı. Adam ve ben birbirimize baktık.

"Natalya, ben Ange." Yüzündeki zoraki gülümseme sadece geri çekilme isteğini artırdı. Kollarını açtı ama tüm uzuvlarım felç olmuştu. "İyi olmana sevindim."

"Natalya, sorun ne?" Luca huysuzca sordu. "Bir şey hatırlıyor musun?" Odadaki diğer askerleri o zaman fark ettim. Dario dışında Luca'nın güvendiği tüm askerler etrafımda tetikteydi.

Luca ve Ange arasındaki gerilimin arttığını hissedebiliyordum.

"Seni tanımıyorum," diye itiraf ettim. "Sadece aile benzerliğinizden dolayı Luca'nın kardeşi olduğunuzdan şüphelenmiştim."

Ange'in yüz ifadesi, gözlerinde gördüğüm küçük rahatlama ve çenesindeki hafif gevşeme dışında değişmedi.

"Bu bir hakarettir kardeşim." Luca'ya döndü. "Ben senin müsteşarınım ve Natalya da benim baldızım. Sakın bana hâlâ onun kaçırılmasında parmağım olduğundan şüphelendiğini söyleme."

"Farklılıklarımız oldu." Bu tam olarak doğrudan bir cevap değildi.

"Bunu aileme yapacağımı mı sanıyorsun?" Ange hırladı. "Ve henüz onun-"

Luca, "Bir sonraki sözlerine dikkat et, kardeşim," diye uyardı.

"Tamam çocuklar, burada mafya dramasının içine atılıyorum ve buna alışık değilim. O yüzden saldırganlığı azaltabilir miyiz, çünkü ikiniz de beni geriyorsunuz."

"Burada kimse tehlikede değil," dedi Ange bana. "En azından benim için." "Bildiğim iyi oldu," dedim.

"Aslında Ange dizüstü bilgisayarını getirme nezaketini gösterdi," dedi Luca. Masanın üzerindeki kutuyu o zaman fark ettim.

"Nihayet." Karıncalanmanın zincirleri hafifçe gevşedi. Odada yükselen gerilim olmasaydı daha hafif olabilirdim.

"Her şey güvenlik için ayarlandı. Bağlantı bilgileri kutunun içinde," dedi Ange Luca'ya bakarak. "Adamların bunu doğru yaptığından emin oldum çünkü Sandra için aldığım -bu benim kızım- her şey berbattı."

"Natalya bir yolunu bulacaktır," dedi Luca. Bana sırtıttı. "Ağabeyim gergin çünkü birkaç gün sonra büyük bir maç var ve senin bunu bozmayacağına dair güvence istiyor."

Gözlerimi devirdim. "Neden bahsettiğini bile bilmiyorum. Şimdi alabilir miyim?" Ellerim cihazı kapmak ve tavan arasında kaybolmak için kaşınıyordu.

Luca kutuyu aldı ve bana uzattı. "Bu en iyisi. Memnun kalırsan bana haber ver. Sadece bir hatırlatma bebeğim, akşam yemeği yedide." Daha dört saat vardı. Yeni oyuncağımla oynamak için dört saat. Bu yeterli olacak mıydı?

Kutuyu ellerimle kavradım, Luca'nın hoşgörölü gülümsemesine karşılık olarak ağzım arsızca kıvrıldı. "Teşekkür ederim!" Ona hızlı bir öpücük vermek için parmak uçlarımda yükselip kapıya doğru koşarken kendimi tutamadım. Bunun heyecandan mı yoksa odadaki testosteron yükünden kaçma isteğinden mi kaynaklandığından emin değildim. Yine de kapıya vardığımda, "Ağ çalışanlarınızı veri paketlerini bir sniffer ile izlemek için yormakla uğraşmayın. Bugün bilgisayar korsanlığı yapmayacağım."

Bununla birlikte göz kırıp oradan ayrıldım ve kendi kendime kıs kıs güldüm. Luca ve Dario'nun yüz ifadeleri eğlenmişti.

Ange dehşete
düşmüştü. Paha
biçilemez.

BÖLÜM

Thirty-One

LUCA

"Vay be. Eve bir görsel ikiz getirmediğimize emin misin?" Dario sordu. Bütün gözler karımın gidişine odaklanmıştı. Rocco'ya ve askerlerime başımı sallayarak, onun gittiğinden emin olduğum tavan arasına kadar ona eşlik etmelerini söyledim.

Ağzım mizah ve şaşkınlıkla kıvrıldı. "Natalya'nın ne zaman ağzından bir şey kaçırdığını ve karakterinin dışında bir şey söylediğini hep merak etmişimdir ve şimdi bunun karakterine çok uygun olduğu ortaya çıkıyor."

Kapı kapandığında, ben sandalyeme dönerken Ange masamın önündeki koltuğa yığıldı. Dario, Ange'nin karşısına oturdu. Patron, consigliere ve underboss. Konuşacak işlerimiz vardı. Natalya'nın işi ön plandaydı.

"Bana hemen haber vermeliydin, böylece aile tüm sonuçlara hazırlanabilirdi," dedi Ange. "Ya Danvers'ta yakalansaydın? Bir kadını ve bir doktoru kaçırdınız. Online poker oyunlarımızın bu kadar yakından incelenmesini istemeyiz."

"Açıkça ifade edemediysem, karım her şeyden daha önceliklidir. Ve bunu bana geri çevirme. Ailem bana bunu borçlu. Karımın doğum yaptığı o gece, yaptığım her şey ailem içindi. Karımın kaybolduğu gece, yine neredeydim? Ailenin Ruslardan temizlendiğinden emin olmak için. Bu yüzden bana aile için hiçbir şey yapmadığımı söyleme, herkesle anlaşmalar yapmak da dahil - yapmakla ilgilenmediğin şeyler. Emlak işimiz geliyor ve çok fazla büyümemeye çalışıyoruz.

Çünkü temizlememiz için yeterince para getirmiyorsun. Bu yüzden suçu bana atma."

"Onu ölümden nasıl geri getireceksin?"

"Mecazi anlamda söylediğimizi varsayıyorum, çünkü ortada bir ölüm belgesi yoktu."

"Ailesi onun için Palermo'da bir cenaze töreni düzenledi. Mezar taşı bile var. Katılmamanızın onur kırıcı olduğunu söylediler." Vincenzo'nun bana cenazeye katılacaklarını söylediği zamanı hatırlayınca ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu söylemişti çünkü Natalya'ya ne olduğunu bilmiyorduk ve üzerinden iki ay geçmişti. Ya kiliseden onay alamadığı için ruhu Arafta ryorsa, dediler.

"Ne için? Beni öldürmek için fırsat bulsunlar diye mi?"

"Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?"

"Ange, mafya tarihinde kaç tane ikili ya da l ihanet bir mafya babasının ölümüne yol açmıştır? *Une Famiglia* artık yok. Cenaze sırasında Galluzo'yu mercek altına almıştım." Aynı zamanda Natalya'nın bana ihanet ettiğini dşndğim zaman, ailesinin okuldaki hack olayını kayıtlarından nasıl sildiğini öğrendiğim zamandı. "Natalya'nın yeniden karım olmasıyla ilgili olarak, hafızasının geri gelmesi ihtimaline karşı ona daha fazla zaman vermeyi umuyorum ama bu haberin dışarı sızmasını nasıl engelleyebileceğimi bilmiyorum. Kendi adıma, düşmanlarımıza hamlelerini planlamak için yeterli zaman vermekten nefret ediyorum."

"Karını riske mi atacaksın?"

"İstemiyorsa onu zorlamayacağım." Ama ona ne olduğunu öğrenmek için onun da benim kadar çaresiz olduğunu söyleyebilirdim. Düşmanlarımızın kim olduğunu.

"Ailesine söylemelisin. Ve Carmine'a."

Ağzım bir hırılıya dönüşmek istedi. O orospu çocuğundan nefret ediyordum. İşin içinde olduğuna dair sağlam bir kanıtım olsaydı, İtalya'ya uçar ve onu kendim öldürürdüm.

"şimdilik bunu gizli tutalım ve adamlarınız üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğunuzu görelim."

"O zaman neden Natalya'yı onların önünde teşhir ettin?" "Bu ziyaretle beni şaşırttın."

"Kaptanlarımdan birine evinize neden özel olarak tam donanımlı bir dizüstü bilgisayar getirttiğimizi sorgulamamamı mı bekliyordunuz? Neden aramalarımdan kaçtığını ve neden dört gün önce söylediğin yerde olmadığını öğrendiğimi?"

"Kendin öğrenmek için buraya gelmene sevindim."

"Bu bir test miydi?" Ange sandalyesinden fırladı ve kuduz bir Rottweiler gibi üzerime çullandı. "Eğer senin altında liderlik yapamayacağımı düşünüyorsan, beni neden tutuyorsun?"

"Otur," diye seslendim. Dario öne doğru oturdu, müdahale etmeye hazırdı ama ben arkama yaslandım ve ellerimi gövdemin üzerinde birleştirdim. "Bir test mi? Belki de. Sen benim alt patronumsun, Ange. Kaptanlar senin sorumluluğunda. En son ikisini görmezden geldiğinde, senin altında Ruslarla Natalya'yla iki yılıma mal olan anlaşmalar yapıyorlardı. Karımın kaybolmasından seni neden sorumlu tutmadığımı mı merak ediyorsun?" Onun bu olaydaki rolünü ya da gözetim eksikliğini düşündükçe kendi kanımı öldürmek istiyordum. "Eğer kardeşim olmasaydın, bu kadar çok şeyi birlikte paylaşmasaydık, o bodrumda o *stronzolarla* birlikte olurdun. Bu yüzden Natalya'nın bilgisayarını teslim etmesi için yeni kaptanlarınızdan birini görevlendirdim. Dikkatini verip vermediğini görmek için."

"Peki ben senin testini geçtim mi, yüce kardeşim?" Ange alaycı bir tavırla sordu.

"Ben memnunum."

Hâlâ öfkeli olduğunu söyleyebilirdim. Karanlık bakışlarında bunu görebiliyordum. Farklılıklarımızı birbirimizi minderde anlamsızca döverek çözdüğümüz günleri özlemiştim. Ange eskiden karma dövüş sanatlarında antrenman partnerimdi ama Emilio beni patron ilan ettikten sonra birbirimizden uzaklaştık. Artık birimiz pes edene kadar birbirimize bakıyorduk. Bu her zaman Ange oluyordu. Çünkü hâlâ patron bendim ve ben pes etmeden önce onun beni öldürmesi gerekirdi. Kardeşim tekrar yerine oturdu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Mümkün olduğunca hasar kontrolü yapın. Bununla başa çıkabilir misin?" "Tam olarak neyi halletmemi istiyorsunuz?"

"Natalya'nın ne yapmak istediğini anlayana kadar Vincenzo ve Carmine'i görmezden geleceğim. Şimdiye kadar söylentileri duymuşlardır."

Başını salladı.

"Orlov'un tüm sorularını görmezden gelin. Ona hiçbir şey borçlu değiliz."

"Güzel," diye mırıldandı Ange. "Ama beni Patronlar Oyunu hakkında arayıp duruyordu."

"O aptal oyun hakkında da telefonumu patlatıp duruyor."

"Rövanş istemediğine emin misin?" Ange homurdandı. "Belki başımıza daha az bela olur."

İçten içe eğlendim. Rus, Ange'den bir votka sevkiyatı çalmıştı. Aileden para çıkmadı çünkü Ange ve ondan sorumlu kaptan geri ödüyordu.

"Bu saçmalık için zamanım yok." Bunun için antrenman yapmak istemediğimden bahsetmiyorum bile, ama Brad Bailey'i nasıl idare ettiğime bakılırsa becerimi ve içgüdülerimi kaybetmemişim gibi görünüyordu.

Ange'ye, "Koshkin beni ararsa görmezden gelmek zor olacak, bu yüzden onunla ben ilgileniyorum," dedim. "Eninde sonunda Chicago Polisi bunu duyacak. Dedektif Voss sorumlu ama son bir yıldır faili meçhul bir dava haline geldi."

"Onu da mı benim halletmemi istiyorsun?" Ses tonu kabaydı. "Hayır. Bu daha zor olacak."

"Çünkü bir doktoru kaçırdın."

Bilgisayarımı uyandırdım ve ekranımı Ange'a çevirdiğimde Gleason'ın verandada bir şezlonga uzanmış, içkisini yudumladığını gördüm. "Onu kaçırmışım gibi mi görünüyor? Sesli mesajında ailesiyle ilgili acil bir durum olduğunu söylüyor. Bu bizi şimdilik temize çıkarır."

Dario'ya bakma hatasını yaptım. İkimiz de poker suratlarımızı takınmıştık ama Ange daha fazla bilgiye sahip olduğumuzu bilmeyecek kadar uzun süredir etrafımızdaydı. "Bir bit yeniği var..."

Dario, ardından gelen gergin sessizlikte ağzını sıkı tutmaya çalıştı ama dudaklarından bir kıkırdama kaçtı. "Kaçırılma olayından haberdar olan, bizim kontrolümüz dışında biri olabilir."

"Bunu komik bulmuyorum," diye tersledim. Natalya'nın ağzındaki o pisliği hatırlamak istemiyordum. "Onunla biz ilgileniriz. Hiçbir şey yapmayın."

"Neden?" Ange ısrar etti. "Oraya birkaç adam gönderebilirim ve-"

"Brad Bailey'e dokunulmayacak," dedim kardeşime. "Bizim bir Anlıyor musun?"

Ange sırtıttı ve arkasına yaslandı. "Anlaşıldı."

"Danışmanınız olarak, Ange Brad Bailey'nin adını vermenizi onaylamıyorum." Dario beni ilk kez yalnız ve kardeşimden uzak tutuyordu. Toplantılar ve iş görüşmeleri ile geçen bir öğleden sonraydı. Ange, tam da büyük maçlara çıkacağımız sırada Natalya'nın dikkatimin odağında olmasından açıkça mutsuzdu. Natalya'nın kayboluşundan beri ilk kez

Ona onlar üzerinde bu kadar çok kontrol verdiğim için. Chicago'da olacağımı umuyordu ama ona malikanedeyken sonuncusunu izlediğimi hatırlattım.

"Ne dediğimi duymadın mı?" Ange'ın yanında getirdiği otuz yıllık viskiyi yudumlarken topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Yakın zamanda kapanan kült bir damıtımevinden gelen son sevkiyatımızın bir parçasıydı. "Ona dokunulmaması gerektiğini söyledim."

Brad Bailey'nin ölmesini istiyordum ama benim ellerimle değil. Kalbi onu suçluluk duymadan öldürebileceğim kadar kara değildi.

"Onunla birlikte kahve dükkanını yakmamakla ilgili hiçbir şey söylemedin.
o."

"Ange'ye basit talimatlar verdim. Mikro yönetim istemiyorum."

Dario bana o onaylamayan bakışlarından birini attı. "Sen bundan daha iyisin,

Luca. Bunun Natalya'ya geri dönmeyeceğini mi sanıyorsun? Doğrudan emir vermediğini söyleyen bile, suç sende biter."

Ağır bir iç çektim. "Hiç eğlenceli değilsin. Eğer mecbursan, Ange'a açık konuş ve Brad Bailey'i ve ona ait olan her şeyi rahat bırakmasını söyle."

Dario omzumu sıktı. "İyi karar."

"*Vaffanculo*," diye mırıldandım.

Dario bir kahkaha attı ve kardeşimi aramak için yanımdan ayrıldı. Ortalık daha da kalabalıklaşmıştı. Nessa ve Martha'nın bana küfrettiğinden emindim ama bu toplanma için suçu Ange'ye atmaları gerekiyordu. Gleason'ın bakışlarını yakaladım. Kaptanlardan biriyle sohbet ediyordu ama kadehini bana doğru kaldırdı. Ona pahalı viskiden bir şişe verdim. Şişesi en az sekiz bin dolar ederdi ve elimizde iki yüz kasa vardı. Kolaylıkla yirmi milyon kazanabilirdik. Açık artırmaya çıkarırsak daha da fazla.

İşte bu yüzden patron bendim. Ange'nin varsayılanı, içki dükkanlarını bunları taşımaya zorlamak ya da bölgedeki birçok lüks restorana satmaktı. Dünya bizim pazarımızken neden dağıtımı zorlaştıralım?

Çevresel görüşümde, büyük merdivenin tepesinde bir figür belirdi ve dikkatimi istedi. Ona, onlara döndüm ve tüm dünyam netleşti.

Natalya'nın üzerinde Paris'te giydiğini hatırladığım dar lacivert bir elbise vardı. Yanında denizci kıyafetleri içinde Elias vardı. Karım ve oğlumun çekiciliği karşı konulmazdı. Viskimi yan masaya bıraktım ve adımlarım onlara doğru yöneldi. Basamakları çıktım, gözlerim

Natalya'nın. Büyük merdivenin tepesinde kendinden emin bir şekilde duruyordu. Sonra kıpır kıpır oğlumuz dikkatimi çekti. Annesini partiye katılmaya çağırıyordu.

Evet, ben de oğlum kadar heyecanlıydım.

"Saat daha yedi değil." Sesi nefes nefese çıkıyordu. "Erkeklerin arasına karışmalı mıyım emin olamadım. Eşlerini görmüyorum. Ve Google'da araştırdım..."

Merdivenlerin başında ona ulaştım. "Gerekirse hepsini eve gönderirim. Akşam yemeğini karımla geçirmek ve onların çirkin suratlarına bakmamak istiyorum."

"Rahatsız etmiyor muyum?"

Ona güven verici bir gülümseme verdim. "Hiç de değil."

"Baba... kalk." Elias taşınmak ister gibi bir hareket yaptı. Onu Natalya'nın yanından aldım ve sağ kolumu Natalya'ya uzatırken sol koluma yerleştirdim. Kısa bir an tereddüt etti ve sonra dirseğimi kavradı.

Birlikte merdivenlerden indik. Bunu neden hiç yapmamıştık? Vincenzo ve Elena buraya geldiklerinde ben erkeklerle birlikteydim ve kadınları kendi işleriyle baş başa bırakmıştım. Aptallığıma lanet ettim. Karım sonradan düşünülmüş bir şey olmuştu. Miras bırakacak biri.

"Kendimi çok mahcup hissediyorum," diye fısıldadı.

Bütün gözler üzerimizdeydi. Sanki bir spot ışığı bizi takip ediyordu. "Alış buna," dedim ona. "Daha fazla eğlenmeliyiz."

Bana kuşkuyla kızgınlık arası bir bakış fırlattı. "Luca, son birkaç gündür..."

"Bunları tartışmak istemiyorum. Performans değerlendirmesi istemiyorum. Sadece kocan olarak yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmama izin ver." Elias'ı yere indirdim ve hemen Ange'ı fark etti.

"Ziiiooo!" diye bağırdı ve tökezleyerek kardeşime doğru yürüdü. Ange ona beşlik çaktı. Tony kalabalığın arasındaydı ve oğluma doğru ilerledi.

Natalya, "Elias bu kalabalığın içinde benden daha rahat," dedi.

"Hadi seni gevşetelim." Onu doğaçlama barın kurulduğu mutfığa yönlendirdim.

Martha'nın bizi gördüğünde söylediği ilk cümle "Ange'ı boğabilirim," oldu. "Pizza sipariş etmeye hazırdım."

"Neden yapmadın?" Kardeşimin ne düşündüğü umurunda değildi. Evim bir restoran değildi ve bu planlanmamış ziyaret, yarı yarıya beklediğim halde, personelimin her şeyi bırakıp onların ihtiyaçlarını karşılaması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Gerçekten mi?" dedi kahya, kuşkuyla bir ifadeyle. "Bu senin için sorun olmaz mıydı?"

"Neden bana bakıyorsun?" Natalya sordu. "Bu evde karar verebilecek bir konumda olduğumdan emin değilim."

Başarısızlık ve şaşkınlık paniğe kapılmış yüzüne kazınmıştı.

Kahretsin, ona baskı yapılmasını hiç istemiyordum. "Etmiyorsun. Sakin ol." Ona bir bardak Barolo doldurdum. "İç şunu."

Şarabı tereddüt etmeden kabul etti, bir yudum aldı ve acelesinden sıvı parmaklarının üzerine döküldü.

İsa.

"Natalya." Ses tonuma hissetmesi gereken sakinliği kattım. Gözlerindeki belirsizlik beni öldürdü. "Bu senin suçun değil." Martha hatasını anladı ve uzaklaştı.

"Aç mısın?" Ben sordum.

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Her zaman ne yediğimle meşgul görünüyorsun."

Geçmişte de bundan bahsetmişti ama bu son sefer neden böyle yaptığımı düşünmemeye neden oldu. "Hadi dışarı çıkalım-"

"Ama misafirleriniz-"

"Onlar misafir değil, aileden-"

"Elias..."

Kahretsin. Martha'ya baktım. "Elias'ı kontrol edebilir misin? Tony ve Ange ile birlikte."

Martha bize el salladı ve ben de kimsenin beni durdurmasını beklemedim.

İş tamamlanmıştı.

Bahçeye açılan mutfak kapısından çıktık ve burada melekli bir çeşme vardı. Mülkün etrafına bunlardan birkaç tane serpiştirmiştik. Ancak günümüzde dinleme cihazlarını ve böcekleri taramak için daha etkili yöntemlere sahip olduğumuzdan, bu bahçe süslerini giderek daha az kullanır olduk.

Şu anda akan su, karımın sinirlerini yatıştıracaklarını umduğum rahatlatıcı bir ses çıkarıyordu.

"Dizüstü bilgisayarını nasıl buldun?" diye sordum.

Bulutların arasından süzülen ay ışığında yüzü aydınlandı. Gözleri canlandı. Belirgin bir güven parıltısı, az önce gözlerinde beliren şüpheyi bastırdı. "Etkileyici ziller ve ısıklar. İşlemciyi ve belleği onaylıyorum. Grafik kartı da güzel."

"Güzel," diye tekrarladım kuru bir sesle. "Her şey son modeldi."

"Yaptığım iş için en üst seviyeye ihtiyacım yok."

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" Kendimi havadan sudan konuşmak için sormadığım bir soru sorarken buldum. Karım hakkında keşfetme fırsatı bulamadığım her şeyi gerçekten öğrenmek istiyordum. Bu aynı zamanda neden sürekli onun mu yoksa Elias'ın mı yemek yediğini sorduğumu da dolaylı yoldan açıklıyordu.

"Henüz emin değilim," diye düşündü gözlerini uzaklara dikerek. "Dürüst olmak gerekirse, bana dizüstü bilgisayarı verdiğinde bile bir şeylerin eksik olduğunu hissettim."

"Hangi programları indirmek istediğinizden emin değilim. Bunu size bırakıyorum."

"Danvers'ta bıraktığımız dizüstü bilgisayarda yaptıklarımı yeniden yapmak çok fazla iş demek."

"Burada bunu yapmak için her zaman vaktiniz var. Bağlantı çok güvenli." "BT ekibinize tebriklerimi iletin. Yüzey seviyesinde hackleme yaptım..." Yüz ifadem değişmiş olmalı çünkü güldü.

"Buna etik hackleme diyelim ve Danvers ve çevresindeki kasabalarda yaptığım şeylerden biri de buydu."

"Oldukça geniş bir müşteri listeniz var."

"En ucuzu benim," diye karşılık verdi, gözlerini kaçırarak.

"Daha fazla ücret alabilirdiniz ama dikkatleri üzerinize çekmek istemediniz."

Çeşmenin kenarına oturdum ve onu yanıma oturması için cesaretlendirdim. Eve doğru bir bakış attı.

"İdare ederler," diye araya girdim o bir şey söyleyemeden. "Ama akşam yemeği... Nessa'nın spagetti ve köfte yaptığını duydum." "O çocukların spagetti ve köfteden bıktığını biliyor."

Bir kahkaha patlatması beni şaşırttı. Bu, Paris'teyken ondan sık sık duyduğum kahkahaydı -açık ve sınır tanımayan- ve evliliğimizin ilerleyen dönemlerinde giderek daha da seyrekleşti çünkü ben onu öldürdüm. Elias bir aylıkken, bir gün kreşe göz attım ve bu onu son duyuşum oldu. Değersizliğim daha da arttı ama pes etmeyi reddettim. Keşke onu sık sık nasıl böyle güldürebileceğimi bulabilseydim.

Şarabından bir yudum aldı ama yanakları gülümsemesinden dolayı yuvarlaştı. "Nessa sessiz biridir ama sürprizlerle doludur."

"Ve kindarlık," diye mırıldandım.

"Luca!" diye uyardı.

"Bu doğru," diye iç geçirdim. "Ondan bunu hak etmediğimi söylemiyorum."

Birkaç dakika sessizlik içinde oturduk, sadece fiskiyenin sesi bize eşlik ediyordu. Gök gürültüsü yaklaşan bir fırtınaya işaret ediyordu. Evin içindeki konuşmalar ve rastgele kahkahalar arka plandaki gürültüyü sağlıyordu.

"Bizi arıyor olabilirler."

"Martha nerede olduğumuzu biliyor."

"Nessa kesinlikle akşam yemeğini kaçırmamızı istemez." Ayağa kalktı ve içeri girmek için harekete geçti.

Otmaya devam ettim ve "Yemek yiyip yemediğinizi merak etmem beklentilerimden kaynaklanıyor" dedim.

Sırtı bana dönüktü ama omurgasındaki sertleşmeyi görmekten ziyade hissedebiliyordum. Yavaşça arkasını döndü.

"Gerçekten özür dilediğimi sanmıyorum Natalya, ama boktan bir koca olduğum için özür dilerim. Hafızan geri gelirse ve seni her hayal kırıklığına uğrattığımda, Chicago'ya her döndüğümde ve seni terk etmişim gibi hissettirdiğimde hatırlarsan, gerçekten çok üzgünüm."

"Bunun ne alakası var-"

"Yemekle mi? Çünkü bir bakıcı olarak kendimden beklentim buydu. Sana ve Elias'a temel ihtiyaçları -yiyecek, giyecek, barınak- sağladığım sürece görevimi yapmış olurum." Oturduğum yerden kalktım ve ona doğru yürüdüm.

Başını kaldırmış yüzüne bakarken ağzının hafifçe aralanmış olduğunu ve gözlerinin merakla parladığını fark ettim. Çünkü burada ben, Luca Moretti, sınırlarını ve onu harekete geçiren şeyin sırlarını itiraf ediyordum. Ya da eskiden öyleydi.

"Aşkı bir zayıflık olarak görüyordum. Ama onu kabul etmekte hiç sorun yaşamadım. Benim için insanların beni sevmesi ve bana sadakat göstermesi, benim onları sevmemden ve benim zayıflığım olmalarından daha iyiydi." Günahlarımdan arınmak gibiydi. Kalbimin etrafındaki bencil korumanın.

"Oh, Luca..."

"Beni sevmen için seni manipüle ettim. Bunu tüm bilgim ve hesaplarımla yaptım. Bana acıyarak bakma."

"Yapmıyorum. Sadece buna nasıl kandığımı merak ediyorum. Bu kadar saf olduğumu düşünmemiştim."

"Romantik filmleri ve kitapları seviyorsun. Paris'i fon olarak kullandım." Ona dikkatle baktım. "Ama şimdi bunun bir paravan olup olmadığını merak ediyorum."

"Bilim kurgu ve fantastik filmleri severim. Aksiyonla romantizmin bir arada olduğu filmlere bayılırım." Şarabını boşalttı. "Tavan arasındaki o kitaplardan birkaçını okumayı deneyebilirim. İkinci el bir dükkândan almışım gibi görünüyorlardı. Belki de annemindi?"

Sorusu komik ötesiydi. Başımı geriye attım ve güldüm. Kahkahadan boğulmadan bir şey söyleyebilmem neredeyse bir dakika sürdü. Gözlerimde yaşlar vardı. "Elena Conte... bunu asla okumazdı. İçinde romantik bir kemik olduğundan şüpheliyim."

"Annemle ilişkim o kadar kötü müydü?"

Elimin tersini yanağında gezdirdim. Gözleri büyüdü ama geri çekilmedi. Bu bir ilerlemeydi. "Şu anda bunun için endişelenme."

Omuzları yükseldi ve bir nefes verişte tüm benliği söndü. "Danvers'tayken halimden memnundum ve hayatıma devam ediyordum, hayatımı kurtarabildiğim için şanslı olduğumu düşünüyordum. Ama şimdi, çok fazla olasılık var. Aramızdaki şeyler net değil. Sana güvenmeli miyim emin değilim ama içten içe kötü biri olmadığını söyleyebilirim. Ahlaki değerlerin sorgulanabilir." Sanki bir iç şakaymış gibi kahkaha attı. "Ama seni Elias'la birlikte gördüm. İçinde iyilik var. Çevren ve ailen tarafından şekillendirilmişsin." Ağzı seğirdi. "*The Godfather 1, 2 ve 3'ü* bitirdim. Ve seni Google'da arattım."

"Tanrı korusun."

"Geri dönmeliyiz yoksa insanlar fark edecek."

Sanki bir işaretmiş gibi, Nessa ortaya çıktı. Tabii ki beni görmezden geldi ve Natalya'yı işaret etti.

"Eğer spagetti ve köfte istiyorsak içeri girmemiz gerektiğini söyledi."

"Birazdan geleceğiz."

"Natalya." Dikkati tekrar bana döndü. İsmine giderek daha fazla tepki veriyordu ve ben Rayne ismini kullanmayı reddediyordum çünkü o benim için hiçbir zaman Rayne olmamıştı. Gök gürültüsü daha yakından geliyordu ve bana onu hayal kırıklığına uğrattığım başka bir zamanı hatırlattı.

"Rahat değilsen ailenin arasına karışmak zorunda değilsin," dedim.

"Luca." Adımı söyleme şekli tavizsizdi. Daha önce kullandığını hiç duymadığım bir tondu ve sanki bir uçurumdan aşağı itilmek üzereymişim gibi dikkat kesilmemi sağladı. "Bu hafıza kaybına bebek gibi bakmaktan bıktım ve Doktor Gleason aynı fikirde olmayabilir ama bunu bana yapan o pislikleri bulmak istiyorum."

Bize. Eğer dönüşümü kamuoyuna ifşa etmenin düşmanlarımızın harekete geçmesini kolaylaştıracağını düşünüyorsanız, o zaman bunu yapın."

Gözlerimin içine baktı ve sesinde çelik gibi bir tonla devam etti: "Bunu hissedebiliyorum. Beni kullanmak istiyorsun ama bunun iyileşmeme yapacağı etkiden korkuyorsun. Seninle tanıştığımdan beri, diğer ayakkabının düşmek üzere olduğunu hissediyorum ve bunu beklemekten yoruldum. Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Hafızamın geri kalanı orada. Sadece bir tetikleyiciye ihtiyacım var. Bunu hissedebiliyorum."

Natalya ve ben aynı dalga boyundaydık. "Tetik orada olmayabilir." Başımla evi işaret ettim.

"Nerede?"

"Bu sirkten sonra benimle bir yere gelmeni istiyorum."

BÖLÜM

Otuz İki

RAYNE

"Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Önümdeki kadın Rachel Kingsley'di. Luca bir gezi planlamıştı ve yapmak üzere olduğumuz şey için alabileceği tüm desteği istiyordu. Ange ve Chicago mafyasının çoğu gece yarısından sonraya kadar ayrılmadılar ve o zaman bile Luca onları göndermek zorunda kaldığı için ayrıldılar.

Büyük fuayede toplandık. Elias çoktan yatmıştı ve Nessa onunla birlikte çocuk odasında kalıyordu. Bizimle birlikte Doktor Gleason, Tony ve geceyi geçirmeye karar veren Dario da vardı.

Luca kuru bir sesle, "Bir aşinalık sarsıntısı olup olmadığını sormayacağım," dedi. "Belli ki yok."

Bir süre daha kadına baktım ve başımı ona doğru eğdim. "Hayır, yok. Ama hatırlamamdan korktuğunuz ne yaptığınızı merak ediyorum."

"Görünüşe göre günahları zaten ona karşı yığılmış. Bunlara bir yenisini eklemek istemedi," dedi Rachel.

"Yine de önceden özür diledi," dedim.

"Şu partiyi hareket ettirebilir miyiz?" Luca homurdandı. "Rachel, Natalya ve benimle gel. Gleason, sen Dario'yla gidebilirsin."

Ciplerimize doluştuğumuzda üç kişilik bir konvoy oluşturduğumuzu fark ettim. Luca sürüyordu ve Tony de onun yanındaydı. Rachel ve ben ikinci sıradaydık. Dario öndeki aracı kullanırken, bir grup mafya askeri de arkadan geliyordu. Adamların çoğunun gittiğini sanıyordum ama gördüm ki

Arazinin etrafına dağılmışlardı ve birkaç tanesinin omuzlarında tñfekleri vardı.

"Şimdiden bela mı bekliyorsun?" Kapıdaki nöbetçi bizi içeri alırken konsolun arasına eğilip Luca'ya sordum.

"Ange'ye bu konuda sessiz kalmasını söylesem bile yeniden ortaya çıkışını bir sır olarak saklayamayız. Yanında bir sürü adam getirdi." Luca buna sinirlenmiş görünüyordu. "Ben sadece en kötüsüne hazırlanıyorum. Galluzo'dan ya da ailenizden henüz haber almadım ama haber onlara ulaşacaktır. Bu sadece bir zaman meselesi."

Arkama yaslandım. "Sanırım CIA düzeyinde güvenlik beklemek çok fazla."

Rachel yanımda güldü. "Natalya'nın farklı olmasıyla ne demek istediğini anlıyorum."

"O kadar farklı mıyım?" Daha önce kim olduğum hakkında büyüleyici şeyler buluyordum.

"Şöyle söyleyeyim," dedi Rachel. "Sen daha açık sözlüsün ve kendine daha çok güveniyorsun."

"Kendime güvenmekten çok uzağım."

"Hafıza kaybı konusunda değil ama Luca'nın yaptıklarının yanına kâr kalmasına bu kadar izin vereceğini sanmıyorum."

Luca, "Natalya'nın hafızasında bir kırılma olması ihtimaline karşı seni buraya destek için getirdim," dedi. "Ve itibarımı yerle bir etmek için değil." Dikiz aynasına kısa bir bakış atarak devam etti: "Danvers'ta seni takip eden biri olup olmadığından emin değiliz. Eğer varsa, ortadan kaybolmanız alarmları harekete geçirecektir."

"Yani sadece benim çıkmamı beklediklerini mi düşünüyorsun?"

"Sizi St. Louis'de kimin bıraktığına dair hiçbir kaydımız yok."

"Bunu sana söyleyebilirdim," dedim. "Ve zaten tüm geçmişimin saçmalık olduğunu tespit ettik."

Rachel bir kahkaha daha attı. "Hafızan geri gelse de gelmese de Luca'nın elleri dolu olacak gibi görünüyor."

Ben bir şey söylemedim. Luca'ya birkaç kez bahsetmiştim zaten.

"Seni ya benden ya da peşindeki insanlardan saklamak için büyük çaba sarf ettiler. Eğer sana bunu yapanlar kaçırılmadan sorumlu olsalardı, hafızan geri gelene kadar seni tutsak tutarlardı."

Luca ana yoldan, iki tarafında mısır tarlaları olan daha dar bir yola saptı. Bana nereye gittiğimizi söylemedi. Ben onun

Beni doğum yaptığım hastaneye götürüp beynimin röntgenini çektirmemi istedi.

Dikiz aynasından bana gizlice bakışlar atıyordu. Bu bölgenin bir şeyleri tetiklemesi gerektiğini anlamak için çok az çıkarım yapmak gerekiyordu. "Rusların beni götürdüğü yer burası mıydı?" diye sordum.

"Tanıdık mı yoksa bu senin teorin mi?"

Sorduğu soru beni düşündürdü. Gleason'ın bana zorla bilgi vermek istememesinin nedeni de buydu çünkü zihnim hafızamdaki boş noktaları doldurarak yanlış bilgiler üretmeye başlayabilirdi. Öte yandan, tam bir sahne oluşturmak için yeterli bilgi yoktu. İçimde bir endişe çukuru oluşmaya başladı, anılarımı sadece bir yere kadar götürmüştüm ve onları asla geri alamayacaktım.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Rachel sordu. "Bu egzersiz senin için kafa karıştırıcı mı?"

"Ben iyiyim. Fiziksel olarak iyiyim. Gözümde hiçbir şey canlanmıyor ama burası beni endişelendiriyor ve bazı şeyleri hatırlamam için üzerimde baskı olduğundan emin değilim."

"Geri döneyim mi?" Luca sordu.

"Hayır!" dedim. Dedim, tedirginliğim giderek artıyordu. "Devam et. Buraya kadar geldik." Bir gök gürültüsü yankılandı ve arabayı salladı.

"Kahretsin," dedi Tony. "Yağmur yağacak." "Kaçırıldığım gece yağmur yağıyor muydu?" "Hayır," diye kestirip attı Luca.

"Ama sen seviyorsun-" Tony başladı. "Kapa çeneni, Tony," diye tersledi Luca.

"Herkes sakin olsun," dedim. "İnsanların etrafımda diken üstünde olmalarını ve söyledikleri ya da yaptıkları her şeyi izlemelerini istemiyorum. Bu sadece üzerimdeki baskıyı arttırır. Bence bu küçük gezi gerekli çünkü hafızamı kaybettiğim yer burası. O yüzden bunu yapmaya hazırım."

İfademi takip eden sessizlik gürültülüydü ve sadece gök gürültüsünün gumbürtüsünü arttırdı, bu da arabadaki gerilimi tırmandırdı. Hava durumuna baktım ve yağmur yağacağını gördüm. Soğuk bir hava dalgası geliyordu ve daha serin bir hava getirecekti.

Ağaçlar yolun üzerinde beliriyordu ve ay çoktan bulutların ardında kaybolmuştu. Konvoyumuzun farları yolu aydınlatıyordu ama ilerisi zifiri karanlıktı.

On iki dakikadır dar bir yoldaydık ki önümüzdeki araç yavaşladı ve çakıllı bir yola saptı. İlk büyük yağmur damlası camıma çarptı. SUV sallandı ve gıcırdadı ve yolun kenarındaki otlar terk edilmiş bir mülkün ipuçlarını veriyordu.

İleride ışıklar vardı ve orada zaten iki araç görünce şaşırdım.

Luca, "Orayı taramaları için bir ekip gönderdim," dedi.

"Buranın sahibi kim?"

"Eskiden sahibiydi," diye düzeltti Luca. "Seni kaçıran Ruslardan birinin. Banka mülke el koydu."

"Yani izinsiz giriyoruz."

"Çalınacak bir şey yok. Artık sadece bir toprak parçası."

Ne demek istediğini eve ve ondan geriye kalanlara ulaştığımızda anladım - kırık bir pencere ile bir duvarın çürümüş çerçevesi.

Luca cipi park ettiğinde hemen dışarı çıktım. Yapının enkazına doğru yürüdüm. Duvarın karşısında bir baca vardı. Farların aydınlattığı kadarını görebiliyordum. Yıkıntıların arasından yılların yeşilliği filizlenmişti.

Yağmur damlaları yüzüme sıçradı. Gökyüzünde şimşekler çakıyordu.

Luca yanıma yürüdü.

"Orada olduğumu sandın," dedim, hâlâ yanmış eve odaklanmışım.

Cevap vermedi. Ona baktığımda çenesi sıkılmıştı ve boğazı sürekli yutkunuyormuş gibi çalışıyordu.

"Biz geldiğimizde yanıyordu." Sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. Adem elması yine sallanıyordu. "İçeride olduğunu sanıyordum." Nefes nefese kalmadan önce kelimeleri çabucak söyleyebildi.

"Luca..."

Bana döndü ve tüm yüzüne kazınmış olan azap beni enayi yerine koydu. Gözleri parlıyordu. Ağzı kıpırdadı ve kıvrıldı ama başka kelime gelmedi. Beni kendine doğru bastırmadan ve yüzünü omzuma gömmeden önce yüz ifadesi son bir acı kıvrımına dönüştü.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye boğuldu.

Gözyaşları gözlerimi yaktı. Acısı o kadar yoğunlu ki beni benden aldı. Vücudu titriyordu ve ağlayıp ağlamadığından emin değildim. İçgüdülerim beni

ona sarılmak. Derin bir yara almış gururlu bir aslan gibiydi ve acısını dindirebilecek tek kişi olan benden teselli arıyordu.

Sırılsıklam olana kadar yağmurun başladığını bile fark etmemiştim. Luca vücudunu bana siper etmişti ve üşümüyordum. Harabelerin önünde durduk. Kaybolduğum gecenin cevaplarını barındıran harabeler.

Luca beni bıraktığında vücudum hızla soğudu. Aracımıza döndüğümüzde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

Luca Escalade'in kargo bölümünden mylar battaniye aldı. Üzerimde sadece bir tişört vardı ve battaniyeyi bana uzattığında soyunmak için iki kez düşünmedim. Kapıyı kapatmadan hemen önce yüzünde tuhaf bir ifade yakaladım. Bu beni duraksattı ve Luca'nın önünde kıyafetlerimi çıkarmanın nasıl bu kadar doğal görüldüğünü merak ettim. Yanaklarıma sıcaklık yayılmıştı ama vücudumun geri kalanı hâlâ soğuktu.

Rachel cipin dışında uzun süre kalmadı, o yüzden kuruydu. Dizime dokundu. "Siz ikiniz dışarıda..." Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ağlıyor musun?" diye

sordum. "Ne? Hayır!"

Kesinlikle öyleydi.

Luca cipe bindi. "Zamanınızı boşa harcadıysam özür dilerim."

"Hmm..." Rachel söyledi.

"Ne?" Luca bize baktı.

"Bunun zaman kaybı olduğunu düşünmüyorum. Bu bir kapanış," dedi Rachel. "Yangın günü yaşadıklarını daha iyi bir hafızayla siliyorsun. Natalya sana geri döndü."

Yine de döndüm mü?

Yağmurdaki savunmasızlığının aksine Luca alaycı bir tavırla, "Bana psikanaliz yapma. Sırada ne var?" Motoru çalıştırdı. Yağmur hafifliyordu.

Rachel bana doğru eğildi. "Kaçınmanın kralı o."

Dişlerim gıcırdıyordu ama "Nessa onun inkârın kralı olduğunu söyledi" demeyi başardım.

"Tam buradayım," diye homurdandı.

Tony yorum yapmayan tek kişiydi ama Luca dikiz aynasını kontrol ederken diğer adam bana baktı ve yüzünde bir sırıtışla başını salladı.

Luca kabindeki ısıtıcıyı patlattı ve ben hızla ısındım. Ona kapatması için yalvardım çünkü terliyordum.

"Eve gittiğinde duş al," dedi bana. "Hasta olmanı istemiyorum."

"Bu bir efsane," dedi Rachel.

"Hayır, değil."

İkisi eve dönerken yol boyunca didiştiler. Yanan evin bir anıyı tetiklememesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı ama Rachel'in da dediği gibi, o egzersiz Luca için daha fazlasını yapmıştı. Ama yağmurda aramızda bir şeyler oldu. Daha önce sanki o başka biri için yas tutuyormuş da ben onunla empati kuruyormuşum gibi onun kederinden kopuk hissederken, bu kez sanki doğrudan bana yas tutuyormuş gibiydi.

Çok yoğundu ve beni kendine doğru çekerken hissettiğim acıyı tarif edemezdim. Kulağımdaki kelimeler yağmurun tufanında boğuklaşmıştı, ama ne anlama geliyorlarsa, canlı bir tel gibi doğrudan kalbime iletiliyorlardı.

Eve dönüş daha hızlıymış gibi geldi ya da düşüncelerimin içinde kaybolduğum ve bu yeni duyguları içime çektiğim için öyleydi. Eve dönmeden önce Elias'ı kontrol etmek istedim ama Luca sıcak bir duş almam konusunda çok ısrarcıydı.

Ben de öyle yaptım. Her nasılsa, tenimin yüzeyi sıcakken ve yanaklarımın ateşi varmış gibi görünürken bile, kemiklerimde iliklerime kadar işleyen bir ürperti vardı. Duşun altına girdiğimde, normalden daha uzun süre duşun altında kaldım. Ve dışarı çıktığımda o kadar sabırsızdım ki tek yapmak istediğim oğluma sarılmakken saçlarımı kurutmak zorunda kaldım.

Saçlarımı çabucak kurulayıp pijamalarımı giydikten sonra odadan çıktım ve Bayan B'nin yatağında oturduğunu görünce şaşırdım.

Odaya girdim. "Sen de fırtınaları sevmiyorsun ve buraya çıkmaya izin mi verdiler?"

Kedinin geveze bir kutu gibi mırıldandığını duyabiliyordum. "Ben Elias'ı görmeye gidiyorum, hemen dönerim. Bana sokulabilirsin."

Ama kedi yataktan atladı ve önümden koştu. Nereye gittiğimi biliyor gibiydi.

Çocuk odasının kapısı aralıktı ve Luca çoktan içeri girmişti. Beni duyduğunda tişörtünü başına geçiriyordu.

"Hayır, Bayan B, buraya giremezsiniz," diye mırıldandı Luca. "O benim yatak odamdaydı," dedim.

"Fırtına."

"Evet, Martha söyledi." Elias'ın uyuduğu ikiz yatağa doğru yürüdüm.

Yatağın kenarında oğlumu öpmek için eğildim. Sırt üstü yatmış, anne babasından habersizdi. "Eminim sen içeri girdiğinde uyanmamıştır bile."

Luca başını salladı. "Bir kadeh viski içmeye gidiyorum. Çalışma odasında bana eşlik etmek ister misin?"

"Hayır, ben..." Gözlerim, yan yatmış devasa bir oyuncak ayının üzerinde oturan Bayan B'ye takıldı. Kedi altın rengi gözleriyle bana bakıyordu. Bütün vücudum buz kesti. Sanki bir trans halindeydim ve devasa pelüş oyuncak tarafından büyülenmiş gibiydim.

"Sorun nedir?" Luca'nın sesi keskindi.

Kelimeler geldiğinde yabancı geliyordu. Sanki kendimle bağlantımı koparmıştım. "Bu oyuncak ayı nereden geldi?"

"Dolaptaydı. Elias muhtemelen ona binmek istemiştir."

Ona doğru yürüdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bayan B atladı ve vücudunu benimkine sürttü.

Sertçe yutkunarak oyuncağı çevirdim, böylece fermuar bana bakıyordu. Bir dikişin içine ustalıkla gizlenmiş olduğunu bildiğim bir fermuar. Luca arkamdan geldi. Artık zor nefes alıyordum çünkü görüntüler kafamın içinde sonsuz bir makara gibi akıp gidiyordu ama yaklaşmakta olan migrene karşı savaştım.

Fermuarı indirdim ve elim içeri girdi. Eylem o kadar içgüdüsel ki, parmaklarım dokunmayı beklediği şeye dokunduğunda gözlerimi kapattım. Eski dizüstü bilgisayarımın yüzeyindeki çıkartmaların tümsekleri ve girintileri, işaret parmağımla başparmağım arasındaki tanıdık genişliği ve onu kaldırdığımdaki ağırlığı.

Kafamın içinde çığ gibi büyüyen anılarla birlikte boğazıma bir çığlık düğümlendi.

Her şeyi hatırladım.

BÖLÜM

Otuz Üç

NATALYA

Akkor ışıkların parıltısına ve öfkeli seslere uyandım. Beynim kafatasımdan çıkmak üzereyken yerde yatıyordum.

"Neredeyse yemek biletimizi öldürüyordun! Aptal mısın nesin?" diye bağırdı bir adam. İlk gördüğüm adamdan daha uzun ve daha genişti. İkisinin de maskeleri hâlâ takılıydı.

"Bana bir taşla vuracaktı." Bu ifade, bir chihuahua tarafından dövülen bir rottweiler'ın sızlanmasına benziyordu.

Diğer adam alay etti, "Ne kadar? Yüz kilo mu?"

Düşüncelerim cehennem gibi bulanıktı. Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü iki çift gözün bakışlarının ağırlığıyla beni yere mıhladığını görmekten ziyade hissettim.

"Elias," diye fısıldadım, dirseklerimi zorlayarak beni yan yatırdı. "Oğlum nerede?"

"Dadı ile birlikte." İlk konuşan adam önümde çömeldi. Elinin arkasında kafatasına saplanmış bir bıçak dövmesi vardı. Bu dövmeyi daha önce de görmüştüm. Ama sanki beynimdeki ağın yerini pamuk almıştı ve nöronlarım ateşlemeyi reddediyordu. Dövmeci adam beni bir sandalyeye sürükledi. Dizüstü bilgisayarım şifremi bekliyordu.

Önüme bir kağıt parçası koydu.

"Çaldığınız parayı bu hesaplara aktarın."

Mantıklı konuşmuyordu. Tek yapabildiğim kâğıttaki rakamlara, sonra ekrana ve sonra tekrar kâğıda bakmaktı. Kâğıdı tokatladı.

beni sarsarak sandalyemin arkasına yaslandı. "Aptal mısın nesin?" "Düşünemiyorum..." Mırıldandım.

"Sarsıntı."

"Sadece numara yapıyor," dedi Whiner. Bir silah sesi duydum ve ardından soğuk namlu şakağıma dokundu. Parmaklarım uyuştu.

Şifreyi üç kez yazdım. Parmaklarım o kadar uzun süre aynı pozisyonda bırakılmış ki nasıl büküleceğini unutmuş uzuvlar gibi hareket ediyordu.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırdım, vücudum titriyordu. "Sadece bilmiyorum..."

Şaşkınlık beni ele geçirdi. İşte o zaman yanlış bilgisayar olduğunu anladım. "Sana bütün parayı veremem. Defterler nerede?"

"Ne?" Whiner sordu.

"Bu... sert cüzdanları kastetti, değil mi?" Dövmeli Adam sordu. Başımı salladım. "Elli binim var-"

"Saçmalık. Bana toplam üç yüz elli milyonunuz olduğu söylendi."

"Onlar burada değil. Şu anda yapamam..." Beni öldüreceklerdi. "Elimden gelse parayı sana verirdim."

"Seni vuramayız ama ne var biliyor musun? Nessa ile başlayabiliriz," dedi adam. Sesindeki sadist tonu fark ettim.

Telefonunu çıkardı ve bana arkasını döndü. "Henüz elimizde değil. Sinirlendi ve adamımız ona vurdu... evet... evet... beyin sarsıntısı geçirdiğini söyledi. Evet... ben de öyle düşünmüştüm." Uzun bir duraklama. "Lanet olsun. Peki ya bu işe yaramazsa?" Bir uzun duraklama daha. "Tamam... Tamam."

Aramayı bitirdiğinde. Bana döndü. "Son bir şans, Natalya."

İstesem bile konsantrasyonum bozulmuştu ve bunun bulanık görüşümden kaynaklanıp kaynaklanmadığından da emin değildim. Beynimin bulanık olmasının yanı sıra, bu dizüstü bilgisayardan paraya ulaşmak için geçmem gereken karmaşık çemberler yüzünden panikliyordu.

"Malikâneye geri dönmemiz gerekiyor. İhtiyacım olan şeyler orada," dedim onlara.

Dövmeli Adam bana ters ters baktı, sonra gözlerini Whiner'a çevirdi. "Dadıyı öldür."

"Hayır!" Ayağa fırladım ve Whiner'ın peşinden gittim ama diğer adam kolumu tuttu ve arkamdan çevirdi.

Bir el silah sesi duyuldu.

"Hayır. Nessa!" Çığlık attım. Öfkeden çılgına döndüm ve Dövmeci Adam'ın ayağına bastım. Küfretti ve gitmeme izin verdi, ama Whiner'ın kaybolduğu yöne doğru çabaladığımda, parmakları saçımı çekti ve acı bir tokat

etrafımda dolanıyordum. Acının nereden geldiğini bilmiyordum. Kafa derimden mi, çenemden mi, yoksa kalbimden mi? "Seni pislik!"

Gözyaşlarımın bulanıklığından önümü göremiyordum. "Nessa..." "Son bir şans."

Whiner ortaya çıktı. "Bu bir israftı."

Dövmeci Adam beni tekrar sarsarak sandalyeye geri itti. Dizüstü bilgisayarın önünde sadece hıçkıra hıçkıra ağlayabildim.

"Sırada oğlunuz var."

"Yapamam..." Nefesim kesildi ve hıçkırıklara boğuldum. Bunu yapmazlar, değil mi? Ama emin değildim ve bu riski göze alamazdım. Oğlum yapayalnızdı. Ağladığını duyabiliyordum. Annemin kalbi ona gitmek için sızlıyordu ama ben onu ölüme mahkûm etmişim. Onu hak etmemişim. "İhtiyacım olanı getirmediler."

"Onlara söylemeliydin," dedi Dövmeci Adam. "Oğlunu öldür."

"Hayır! Luca sana ne istersen verecek. Neye ihtiyacın varsa. O bunu karşılayabilir."

"İstediğimiz bu değil."

Başımdaki zonklamaya rağmen sandalyemden fırladım ve Whiner odaya geri döndüğünde peşinden gittim.

Bang!

Hayuuuur!

!!

"Nooooo." Omuzlarıma bastıran ellerle uyandım. Beni ağırlaştırıyordu. Yumrukladım, pençeledim ve tekmeledim. Beni sıkıştırmaya çalışan bir kolu ısırmaya çalıştım.

Biri küfretti ve sonra, "Natalya!"

"Elias'ı öldürdün. Onu öldürdün!"

"Oğlumuz iyi!"

Beni tutan eller kayboldu ve tanıdık bir kucaklamanın içine çekildim. Luca'nın güven verici sesi nihayet anıların kâbusunun karanlık sisini dağıtana kadar biraz daha debelendim. "O iyi. Sadece bir rüyaydı."

Titrememi durduramıyordum. Üşümüyordum. Sıcaklık etrafımı sarmıştı ama içimde dalgalanan ürperti kontrol edilemezdi ve gözyaşlarım da durmuyordu.

Luca bir ara odadaki başka biriyle konuştu ama çoğunlukla rahatlatıcı sözler mırıldanıyordu. Benimle olduğunu. Elias'ın iyi olduğunu. Artık onun yanında güvende olduğumu. Bu sözleri tekrar tekrar söyledi.

Anlamları içime işledi ve kalbimdeki dehşet ve umutsuzluğu bastırdı. Sonunda gerçek olana odaklanabildim ve ağlamam azaldı.

Çocuk odasında değil, yatak odasında olduğumu fark ettim ve gündüz vaktiydi.

Sırtımı ovuyordu. Bu hareket beni rahatlattı. Derin bir nefes verdim ve geri çekildim.

"Daha iyiyim."

Luca yüzümü inceledi. "Bizi çok korkuttun, bebeğim."

Ağzımın bir köşesi yukarı kalktı. "Bayıldım sanırım?"

"Evet. Saatlerdir baygındın ve uyanmadın." Çenesi sıkıştı. "Dudaklarından çıkan o sesi bir daha asla duymak istemiyorum."

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Yaralı bir hayvan gibi bir ses." Sesi alçak perdeden geliyordu. "O geceyi hatırlıyor musun?"

"Bir kısmı bir rüyada tekrarlandı... bir kabus. Bilinçsizlikten uykuya dalmış olmalıyım." O gecenin anılarını araştırdım. "Beni ikinci kez bayıltmalarına kadar her şeyi hatırlıyorum."

Luca'nın yüzü ölümcül bir hal aldı. "Yani Nessa'nın bize anlattığı o tek seferden daha fazlası mıydı?"

"Sanırım ikinci kez hafıza kaybım tuttuğunda bileğimi kırdılar." Sesim çatallaştı ve gözyaşlarımın yeniden akmaya başladığını hissettim. "Elias'ı öldürdüklerini sandığım zaman."

Luca'nın gözleri kapandı, sanki bana daha fazla soru sormamak için ağzını sıktı. Gözlerini açtığı anda sakindi ama o birkaç saniye içinde sözlerimi düşünürken içinden neler geçtiğini merak ettim. "Seni zorlamak istemiyorum. Gleason yolda. Hazır olduğunda bana söyleyebilirsin."

Doktor beni kontrol etti ve sakin olmamı söyledi ama her şeyi içimden atmam gerekiyordu. Zaten saat sabahın dokuzuydu. Kendimi ısınmış ölüm gibi hissediyordum, başımın ağrısı geçmiyordu ve daha önce kırılan sağ bileğimin hayali seğirmesi vardı, bu yüzden ağrı kesici önerdiğinde razı oldum.

Kahvaltıdan sonra çalışma odasında Luca ve Dario ile buluştum.

Kocam bana ihtiyatla baktı. "Bunu birkaç günlüğüne bırakabiliriz."

"Hayır, yapamayız çünkü bunu geride bırakmak istiyorum." Dizüstü bilgisayarımı yanımda getirdim. Ağlarına bağlanmadan önce dizüstü bilgisayarına yükledikleri Trojan'ı karantinaya aldım ve etkisiz hale getirdim. Eğer biri dizüstü bilgisayarına bulaşmış olsaydı, bu Elias'ı doğurduğum zaman olurdu. Öğrendim ki

Martha'ya göre Yvonne'un odasında oral Misoprostol bulmuşlar, doğumu başlatmak için kullanılan bir ilaç. Bu da DEC-telefonuma erişimleri olduğu ve nasıl kullanacaklarını bildikleri anlamına geliyordu. Dorian'a'nın da işin içinde olduğunu düşününce midem bulandı. Ya Rahip? O hacker'a hayran olduğumu düşününce. Birçok şey çok az anlam ifade ediyordu. Dorian'a benden parayı kendi hesaplarına aktarmamı istemiş olabilirdi.

Luca başıyla kısa bir selam verdi ve masanın etrafında dönerek yerine oturdu. Dario ve ben masanın önüne oturduk. Bilgisayar kucağımdaydı. Onlarla paylaşmak istediğim tüm ekranları sıralarken parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyordu. Önce Luca'ya sonra da Dario'ya baktım. "İnsan kaçakçılığını durdurmakla ilgilenen bir bilgisayar korsanlığı ağı için çalışıyorum. Santino ve Frankie beni Vincenzo'nun kızı olduğum için kaçırmadılar..."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Luca. Beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum ve çoktan doğru sonuca varmıştı. "Orlov'un parası sende."

Dudaklarımı yuvarladım. "Evet."

Dario da kısılmış, yarı suçlayıcı gözlerle bana bakıyordu. "Elektrik kesintisinin olduğu gece. Teğmenlerinden birinin açık artırması hackerlar tarafından basıldı."

Başım omuzlarımin arasına gömüldü. "Evet."

"Orospu çocuğu." Luca'nın sandalyesi geri çekildi ve pencereye doğru yürüdü. Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. "Üç yüz elli milyon dolar."

"Henüz kontrol etmedim."

"Neredeler?"

"İsviçre bankaları ve kripto para."

"Anlamıyorum," dedi Dario. "Para neden seninle? Bir bilgisayar korsanlığı şebekesi demiştin. Paranın teslim edilmesini talep etmediler mi? Neden seninle bıraktılar?"

"Bilmiyorum. Neredeyse başı belaya girecek olan tek kişi ben değilim. İşleyicimin de başı beladaydı ve parayı alma konusunda huzursuzdu."

"Bu çok fazla para. Ortadan kaybolmuş olabilir," dedi Luca, yüzü asık. "Onunla temasa geçecek misin?"

"Yapacağım."

Luca pencereden uzaklaştı ama sandalyesine dönmek yerine bana doğru yürüdü ve sandalyemi hafifçe çevirdi. Sonra çömeldi. Tüm vücudu kilitlenmiş, çenesi sıkıca kapanmıştı. Hissedebiliyordum.

İçindeki saldırganlık uğulduyordu. Bunu ölçülü kelimelerle dile getirdi. "Bu konuda bana güvenmiş olsaydın bir sürü kalp ağrısından kaçınabilirdik."

İçime bir hıçkırık çektim. "Sana güvenmem için bana yeterince sebep vermedin." İşte o an gelmişti. Öğrenmek için yıllarca beklediğim gerçek an. Ekranımı ona doğru çevirdim ve videoyu oynattım. Luca'nın kaşları çatıldı, sonra ekranda ne oynadığını anladı. Dario oturduğu yerden kalktı ve Luca'nın arkasına geçti.

"*Madone*," diye mırıldandı Dario. "Nasıl? O odada hiç kamera yoktu."

"İçine bir drone yerleştirmiştik."

"Biz mi?" Luca ayağa kalkmış, bana bakıyordu. "Biz mi?" diye tekrarladı. "İşleyicin mi?"

"Hayır. Birlikte takıldığım biri."

"Bu kaçırıldığın geceydi." Luca soru sormuyordu. Sesi mahkemede delil sunan bir avukat gibiydi. "Görüntüler kesildi. Ne oldu?"

"Bilgisayar korsanı tehlikede olduğumuzu keşfetti."

Luca alay etti. "Uygun, değil mi? Videoyu bağlamından koparmak için."

Omurgam sertleşti. "Reşit olmayanların seks ticaretine karıştığınızı inkâr mı ediyorsunuz?"

Luca öfkeli bir dakika boyunca bana baktı. Hareketsiz olsa bile, az önceki saldırganlık öfkeye dönüşmüştü. Öfke şakağında, çenesindeki kasların kenetlenmesinde, boynunun gergin tellerinde nabız gibi atıyordu. Yanlarındaki elleri neredeyse hiç hareket etmiyordu. Bir dakika geçtikten sonra sözünü sakınmadan masasına gitti ve telefonunu eline aldı. Bana uzatmadan önce sessizce göz gezdirdi.

Dikkatim iki yıl önceki bir haberin başlığına takıldı. "Zavarida Grubu üyeleri ifşa edildi." Haberde, dünyanın dört bir yanındaki kolluk kuvvetlerinin, insan kaçakçılığıyla bağlantılı bir seks tarikatına mensup çok sayıda üst düzey işadamı ve siyasetçiyi yakaladığı belirtiliyordu.

"Sen..."

"Carmine ve ben bu operasyonu aylarca koordine ettik. Eğer sen ve ortağın işlemleri batırsaydınız, bu o adamları alarma geçirir ve o çocukları riske atardı."

Keskin bir nefes aldım. "Lillie'lerin hiçbiri on sekiz yaşından büyük değildi."

"Bana güvenmeliydin, Natalya."

Başımı sallıyordum çünkü şimdi doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değildim. Anılar çok yeniydi ama yine de iki yıl öncesinin anılarıydı ve her ayrıntı net değildi. Telefonunu geri verdim. Onu masanın üzerine fırlattı ve tekrar önüme çömeldi. "O gece Carmine açık artırma için orada değildi. O sabah polisler eve gelene kadar cevap vermedi."

"Kaybolmamla ilgili ondan mı şüpheleniyordunuz?" "Bunları yaptığınızı biliyor muydu?"

"Hayır." Kısa bir alaycı homurtu çıkardım. "Ama bir düşündüm de. Bana yine bilgisayar korsanlığı yapıp yapmadığımı soruyordu ama o çocukları tehlikeye atmazdı. Carmine'in insan kaçakçıları kadar nefret ettiği başka bir şey yoktu. Ruslarla çalıştığı için Santino'dan nefret ederdi."

"Yani Santino'nun Orlov'la yaptığı anlaşmayı baban öğrenmeden önce biliyordu?"

"Bilmiyorum."

Luca masasına geri döndü ve sandalyesi gıcırdayana kadar arkasına yaslandı.

Dario koltuğuna geri döndü.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Luca parmaklarını gövdesinde birleştirdi ve bir bilgiyi analiz ederken yaptığı gibi parmaklarını birbirine vurdu. "Uzun zamandır kuzeninin aramızı açmaya çalıştığından şüpheleniyordum. Kulübün önünde arabadan ateş açılması olayını hiç çözemedik. Bahse girerim bunu Carmine ayarladı ve benim Chicago'da kalıp senin ilk kontrolünü kaçıracağımı düşündü. Son oyununun ne olduğunu anlamaya başlıyorum." Luca danışmanına baktı. "Sen ne düşünüyorsun, Dario?"

"Katılıyorum."

"Eminim düşünmüyorsunuzdur..." Başladım ama sonra bıraktım. Sanki bir yük treni çarpmış gibiydim. "Aman Tanrım..."

Başını salladı. "Galluzo ve Chicago'yu kontrol etmek istiyor. Vincenzo'yu devirmesi için Santino'yu manipüle etmiş ve ona kurtulması için yakın çevresinin bir listesini vermişse hiç şaşırmam. Santino'ya seni kaçırmasını o söyledi. Bana Frankie Rossi ile birlikte olduğunu söyleyen oydu ve Vincenzo'nun gözüne girmek için bilginin ondan geldiğini bilmesini sağladı."

Dario, "Ve o yılanı aramıza getirdik, hem bizim hem de Orlov'un örgütünden destekçiler topladı," diye ekledi. "Luca ve Orlov'u devirmeleri için onları güçlendirecek hoşnutsuzluk tohumları ekti. Natalya'dan almayı planladıkları para darbelerini finanse etmek içindi."

"O yanmış evdeki adamlardan birinin Turo-Yvonne'un erkek arkadaşı olduğunu doğrulayabilirim," dedim. "Her ne kadar maske takmış olsalar da, sağ elinin arkasındaki kafatasına işlenmiş bıçaktan tanıdım. Ses de uyuşuyor." O gece bağlantıları kuramayacak kadar sarsılmıştım ama rüyamdan sonra her şey gün gibi açık görünüyordu. Luca ve Dario şaşırılmış görünmüyorlardı. "Ama... sen bunu zaten biliyorsun."

"Orlov'un örgütünden bir grup Rus da dahil olmak üzere iki komiserimiz olaya karıştı. Seni evden kaçıranlar Ruslardı. Nessa da Yvonne'u duyduğunu sandığını doğruladı."

"Doğum yaptığım gece, birinin dizüstü bilgisayarımı karıştırmış olabileceğini düşünebildiğim tek zamandı. Malikaneye bakmak Yvonne'a kalmıştı. O zaman oyuncak ayım yoktu. Bilgisayarım bir sırt çantasındaydı. Herhangi birinin Trojan'ı yüklemesine izin verebilir ya da basit talimatlarla bunu yapabilirdi. Açık artırmaya girdiğimde, tehlikeye girmiştim."

"Hafıza kaybı yaşayacağınızı hesaba katmamışlardı. Para yok, finansman yok demekti. Bahsim hala Carmine'in üzerinde. Paniğe kapıldı ve komplonun tüm kanıtlarını sildi. Bu yüzden Turo'ya düşman oldu ve evi yaktı. Malikâneye gelme cüretini gösterdiğine inanamadım." Luca'nın çenesi refleks olarak çalıştı ve "Seni manipüle etmem için bana cephane verdi" demeden önce doğrudan bana baktı.

Hayali bir acı rahmime saplandı ve istemsiz bir çığlık dudaklarımdan kaçtı, elim içgüdüsel olarak Elias'ın bebekken sık sık hareket ettiğini hissettiğim bölgeye indi.

"Sen iyi misin?" Luca oturduğu yerden kalktı, gözleri panik içinde açılmıştı. "Gleason'ı arayayım mı?"

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. Beynim ve kalbim hayatta kalma modundaydı ve ben acı hiyerarşisindeki olayların katmanlarını ortaya çıkarıyordum. Luca'ya olan hislerimi sonsuza dek değiştiren acıyı. Oğlumuzun doğumunu kaçırdığı gece.

Gözlerimi açtığımda Luca'nın gözleri karnımın üzerinde duran elime odaklanmıştı ve boğazı düğümlendi. "Artık biliyorsun."

"Rachel'la buluşmamı neden engellediğini şimdi anlıyorum."

"Ve?" Bana dönmeden önce Dario'ya bir bakış fırlattı. Danışmanı mırıldanarak özür diledi ve çalışma odasından çıktı.

"Elias'ın doğumunu kaçırdığın o gece için seni affedip affetmediğimi mi soruyorsun? Çünkü bunun affedilecek bir konu olduğundan emin değilim. Ben affetmiyorum."

Hissettiğim acıyı anlayın çünkü siz sadece ailenize karşı görevinizi yapıyordunuz."

Kısa bir süre başını salladı, bakışları dikkatliydi. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" Başımı salladım. "Ama bu her şeyin sonu değil, değil mi? En büyük günahın ilk çocuğumuzu Papa'ya vaat etmek miydi, bilmiyorum."

Luca bakışlarını indirdi, omzu yenilgiyle çöktü. Masadan uzaklaştı, ben de benim önümde savunma yapmak için masanın etrafında döndüğünü sandım ama onun yerine pencereye doğru ilerleyip dışarı baktı. "Artık bahane üretmek istemiyorum. Hırs gözümü kör etti ama lütfen bil ki sensiz geçen bu iki yılda oğlumuz bana neyin en önemli olduğu, neyin önemli olduğu hakkında çok şey öğretti." Kolunu kaldırdı ve havada dikkatsizce salladı. "Saçmalığın ne olduğunu görmek için." Arkasını döndü. "Sadece değiştiğime söz verebilirim Natalya." Sertçe yutkundu. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Zaman bunu değiştirmede ve boktan bir koca olduğum için bunu telafi edeceğime söz veriyorum." Aramızdaki mesafeyi sildi ve önümde çömeldi. "Sana bunu kanıtlamama izin ver, *tesoro*." Yüzümü aradı. "Bana bu şansı ver, lütfen?"

Yalvarışında alçakgönüllülük ve samimiyet vardı, ama anılarımın geri dönüşü karmakarışık düşünceler ve duygulardan oluşan bir çığ gibiydi. Artık Luca'nın reşit olmayanların seks ticaretindeki rolünü ortadan kaldırdığıma göre ilişkimizdeki çatışmalara konsantre olabilirdim. Artık kim olduğumu bilerek, bana bu kadar acı çektiren bu adamla yaşayabilir miydim? "Duygularımı gözden geçirmem gerekiyor, bu yüzden biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olacak."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Elbette."

"Umarım bana karşı sabırlı olabilirsin."

"Ne kadar zamana ihtiyacın varsa." Alnıma bir öpücük kondurdu ve eğilip uzaklaştığında dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "İki yıl daha sürmediği sürece."

Luca

Natalya'nın hafızasını geri kazanmasının üzerinden bir hafta geçmişti. O bir hafta içinde ilişkimizde hiçbir ilerleme olmadı.

Sabırlı olmak beyan etmekten daha kolaydı. Brad Bailey karıma hasret dolu gözlerle bakarken ve oğlumu sadece bana ait olması gereken babacan bir gülümsemeyle şımartırken sabır kesinlikle benim güçlü yanımdı değildi.

Gleason bana kahve dükkânı sahibinin Natalya ve doktoru kendi gözleriyle görmediği takdirde polise gitmekle tehdit ettiğini söyledi. Doktor da karım için yapabileceği başka bir şey olmadığını ve eve gitme vaktinin geldiğini söyledi.

Bailey'nin Gleason'ı almasına izin verdiğim için akıl sağlığımı sorguladım ama karımın ona nasıl tepki vereceğini görmek için mazoşist bir arzu duydum. Natalya'nın bana Bailey için cinayet işlemem için bir neden vermemesi beni rahatlattı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrattı bilemiyordum.

İkimiz de Gleason, Bailey, karım ve Elias'ın barista Ford Expedition'ın önünde oyalanmalarını izlerken Rachel yanımda, "Şaşırtıcı derecede sakınsın," dedi. Rachel doktora veda etmek için gelmişti.

"Natalya, delirirsem diye müdahale etmeni mi istedi?" Karım Rachel ile her gün seans yapıyordu ve doktor-müşteri ayrıcalığı saçmalığına başvurmaları ve tartışmalarından beni haberdar etmemeleri beni rahatsız ediyordu. Natalya'nın terapisinin bir parçası olup olamayacağımı sordum, ancak Rachel orada olursam karımın açılmasını engelleyeceğimi düşündü.

Bu değerlendirmeye katılsam bile alındım. Kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyordum ve karımın benden neden kaçtığını anlamak istiyordum. Bana söylemediği başka bir şey mi vardı?

Bailey ve Natalya bir kez daha sarıldılar. Adam onun omzunun üzerinden bana şaşkın bakışlar fırlattı. Ona yavaşça kendini beğenmiş bir sırıtışla karşılık verdim, sarılması biraz fazla uzun sürdüğünde bu gülümsemeyi sürdürmek çenemi acıtsa bile.

Boğazımı temizledim ve bir adım öne çıktım. "Bailey, gitmelisin."

Natalya baristadan uzaklaştı ve kabalığımdan dolayı bana ters ters baktı. "Luca."

"Hayır, sorun değil. Adamın nereden geldiğini anlıyorum." "*Kocasının* nereden geldiğini anladığını mı söylüyorsun?"

Bailey, tüm esprilerine rağmen elini uzattı. "Darılmaca gücenmece yok." Kaşlarımı kaldırdım ve elini sıktım.

"Sadece onu mutlu et."

Oh, Tanrı aşkına. Şehit gibi açıklamasına rağmen, el sıkışmamızdaki ekstra sıkışma dikkatlerden kaçmadı. Bir süre baktık.

ve benim yüzümdeki ifadenin onun yüzündeki örtülü tehdidi yansıttığından emindim.

"Bu ilginç bir tatildi." Gleason yanımıza geldi, kolunu aramıza soktu, amacı açıktı. Bailey ve ben, yaşlı adamın elini sıkabilmek için çıkmazımızı bozduk.

Ama el sıkışmak Gleason için yeterli değildi. Sarılmak için onu kendime çektim. "Kendine iyi bak, Doktor. Bir ara bizi ziyarete gel."

Sertleştiğini hissettim ve gülmek istedim. Ayrıldığımızda, "Ya da Grafton'a giderken ziyaret için uğrayabiliriz. Orada işimiz var."

"Bu iyi olurdu," diye cevap verdi güçsüzce.

"Belki Dario ve sen balığa gidebilirsiniz." Doktor ve ben havadan sudan konuşurken, gözlerim Bailey'nin şoför mahalline doğru ilerleyişini takip etti. Natalya, Elias'la birlikte geri çekildi ve Rachel'ın yanında durdu.

"Olabilir. Her şeyin gönlünce olmasını dilerim, Moretti."

"Örgütümde senin için her zaman bir yer vardır."

"Ben yaşlı bir adamım. Heyecana ihtiyacım yok."

Onu yoluna göndermeden önce bir kez daha sırtını sıvazladım ve omzunu sıktım. İhtiyar herifi çok sevmiştim ve etrafımda olmasından rahatsız değildim.

"Onu özleyeceğim," dedi Natalya, cipin arka lambaları garaj yolunda biraz ileride yanıp sönerken.

"Doktor Gleason'ı kastettiğinize eminim, değil mi?" Dişlerimi sıktım.

Natalya bana ters ters baktı ve cevap vermeden Elias'ı kucağına alıp konağa geri döndü.

Gözlerim onları takip etti. Natalya ve Elias'ın yakınlaştığını fark ettim. Oğlum bu hafta benimle ilgilenmedi bile ve tamamen annesiyle ilgilendi. İçimde bir endişe tohumu büyümeye başladı.

Rachel'a, "Tek kelime etme," diye homurdandım.

"Değildim," dedi arkadaşım kuru bir sesle. "Senin çukurunu daha da derin kazdığını görmek hoşuma gidiyor."

Natalya'nın peşinden gitmeden önce ona sinirli bir bakış attım. "Bugün onunla bir seansınız var mı?"

"Hayır. Terapiye ihtiyacı yok, gerçekten." Rachel adımlarıma ayak uydurdu. "İhtiyacım olduğunu düşünüyorsan, bir daha düşün."

"Hayır, ama aptallığın yorucu."

Tam kapının önünde durdum ve konağın arka tarafındaki bahçelere doğru yöneldim. Rachel içini çekti ve beni takip etti.

Botticelli melek çeşmesinin önüne geldiğimizde onunla yüzleştim. "Neyi yanlış yapıyorum?"

"Asıl soru şu: Şu anda ne yapıyorsunuz?"

"Ona her gün çiçek veriyorum. Her seferinde farklı bir tane çünkü onları sevdiğini şimdiye kadar hatırlaması gerekirdi ama yine de onları eşlerine ya da kız arkadaşlarına vermeleri için erkeklerime verdiğini gördüm-" Rachel kahkahayı patlatınca durakladım. "Hiç komik değil. Burada deniyorum. Çünkü şakayıkları saklamış. Onları seviyor gibi görünüyor. Beyaz güllerden nefret ediyor."

Rachel kaşlarını kaldırdı. "Bunlar onun *düğün* çiçekleriydi."

İmaları o kadar güçlüydü ki, farkına vararak alnıma bir şaplak attım. "Annesi."

Arkadaşım omuz silkti. "Evet. Bu arada çikolatalar da çok güzel." Ona kaşlarımı çattım. "Ona bu akşam yemeğe çıkma teklif edeceğim."

"Ne, randevu gibi mi?"

Sabır için dua ettim. "Tabii ki. Elbette. Gibi. Bir randevu gibi." "O zaman iyi şanslar."

Adım atmaya başladım. "O zaman ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?" Rachel uzun uzun iç geçirdi. "Pekâlâ. Sana ipucu vereceğim."

Kolumla alaycı olmasa da özenli bir el sallama hareketi yaptım. "Lütfen yap."

"Çünkü hiçbir fikrim kalmadı."

"Natalya'nın seni sevdiğini hatırlamasını bekliyorsun."

Kafam karışmıştı, ona baktım. "Beni sevdiğini zaten biliyor. Her şeyi hatırlıyor."

"Anılar duygular uyandırır, ancak bu duygular insanların aşık olduklarında yaşadıklarından farklıdır."

"Takip etmiyorum."

"Romantik olmama riskini göze alarak... aşık olmak beyin kimyası değilse nedir? Sana nasıl aşık oldu?"

Derin bir iç çektim. "Paris."

"Onu manipüle ettiğin yer..." Benim sert bakışım karşısında hemen ekledi: "Ama sana aşık oldu."

"Eğer Paris'e gitmemizi öneriyorsan, Elias'ı terk etmek isteyeceğini sanmıyorum. Ve şu anda savunmasız bir durumda." Natalya'nın yine hafızasını kaybettiği ve Turo ve ekibinin onu kovaladığı mısır tarlalarında yalınayak koştuğu korkunç kâbuslar görüyordum.

"Ama onun için o heyecanı geri getirmelisiniz. Aşık olmak vücutta kimyasallara ve hormonlara ayrılır. Adrenalin ve dopamin bunların arasında. Kesinlikle cazibe var ve bu tamamen farklı bir hormon seti. Sen sadece baygınlık getirmelisin, Luca. Onun için, kafasında seni sevdiğini biliyor, ama kalbinin buna yetişmesi gerekiyor çünkü iki yıldır bu duygulardan yoksun. Ve evliliğinizin kötü yanlarını takıntı haline getirdi çünkü o anılar ilk önce geri geldi. Hafıza kaybı sırasında zihni onu kalp kırıklığından koruyordu. İşte bu yüzden aşk duygusunun ortaya çıkması daha zor."

"Garip bir şekilde mantıklı konuşuyorsun," diye mırıldandım. "Karımı bir yere kaçırmalı mıyım? Belki bir adaya?"

Rachel gözlerini devirdi. "Elias'ın iyi olacağına dair onu güvende hissettirmelisin ama ikinizin de yeniden bağ kurmak için yalnız kalmaya ihtiyacı var."

"Bir fikrim var."

BÖLÜM

Otuz Dört

NATALYA

"Neden yine bu kadar erken ayrıldık?" Özel bir jetle açıklanmayan bir yere gidiyorduk. Luca beni sabahın dördünde uyandırdı ve aceleyle toplanmamı istedi. Kahve içmediğim için aklım başımda değildi ama bu berbat saatte neşeli görünüyordu ve bu da beni rahatsız ediyordu. Beni ve Elias'ı Escalade'e bindirirken ona neredeyse hiçbir şey söylemedim. Martha ve Tony de bizimle birlikteydi.

"Ailenizden haber aldım ve ziyaret etmek istiyorlar."

"Ve sen bunu bana söylemedin mi?" Luca'nın İtalya'daki ailemin bekçiliğini yapmasından rahatsız olsam da bir yanımda rahatlamıştı. Hâlâ eski halimle şimdiki halimi birleştirmeye çalışıyordum. Kolay değildi, özellikle de ne hissetmem gerektiği kısmı.

"Daha dün gece aradılar. Onlara zaten planlarımız olduğunu söyledim." Bakışları yumuşadı. "Burada inşa ettiğimiz şey daha önemli."

Bu ifadenin hemen ardından üzüntü geldi. Anılarım geri döndüğünden beri hissettiğim ilk gerçek duygulardan biriydi. "Bunu bana Paris'te söylemiştin. Bunun ilişkimizle ilgili olmadığını çok az fark ettim." Pencereye doğru döndüm. Yükselen güneşin parıltısı gözlerimi rahatsız ediyordu, bu yüzden kalkanı aşağı çektim. Koltuk başlığına yaslandım. Paris'te geçirdiğimiz zamana ekleyebildiğim tek şey acı tatlı duygular ve anılardı. Sanki o zamanı, ardından gelen olaylarla değerlendirmiş gibiydim. Kafa karıştırıcıydı çünkü kayboluşumdan önceki haftalarda Luca, babamla yaptığı anlaşmada oynadığı rol de dahil olmak üzere, boktan bir koca olduğunu telafi etmeye çalışıyordu. I

ona aşık olduğumu biliyordum. Gözlerinde bana ve Elias'a olan sevgisini görmüştüm ve gerçek mutluluğumuzun önündeki tek engel onun insan kaçakçılığına karıştığına dair şüphelerimdi. Luca gerçeği açıkladıktan sonra aşkımın geri dönmesini bekledim.

Şehvet ve aşkı birbirine karıştırmak istemedim. Hâlâ çocuk odasında oğlumuzla birlikte uyuyordu. Hafızam geri geldiğinden beri Elias'la geçirdiği tek zaman buydu. Oğlumu kocamla aramdaki yeni bariyer olarak kullandım. Seanslarımızdan birinde Rachel'a bunu neden yaptığımı sordum. Bana bunun Luca'nın bana bir şey kanıtlamasına ihtiyacım olduğu için olabileceğini söyledi. Bana dürüst olmamı tavsiye etti. Luca'nın hoşlandığım ve hoşlanmadığım şeyleri bilmesine izin vermemi, çünkü kocamın geçmişim ve bugünümden oluşan bu karma kişiyi tanımakta zorlandığını söyledi.

Çiçekler konusunda acımasızdım. Dudaklarıma bir gülümseme dokundu. "Sonunda gülümsüyor."

Gözlerim birden açıldı ve ona bakmak için başımı çevirdim. "Bunca zamandır beni mi izliyordun?"

"Evet." Bunu meydan okuyan bir tonda söyledi, sanki bana bakma hakkını reddetmem için bana meydan okuyordu.

"Ürkütücü."

"Seni ne güldürdü?"

"Hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Dene bakalım."

Kısa bir kahkaha attım. "Tamam. Madem ısrar ediyorsun. Hoşuma gitmeyen o lanet çiçeklerden kurtulmaktan aldığım zevkti."

Luca yüzünde görmeye alıştığım sinirli ifade yerine genişçe gülümsedi.

Beynim kekeledi. "Bunu yaptığım için kızgın değil misin?"

Sol elimi iki elinin arasına aldı, sanki elimi tutmak bile çok değerliymiş gibi avuçladı. "Hayır. Çünkü artık şakayıkların en sevdiğin çiçekler olduğunu biliyorum." Elimi göğsüne götürdü. Kalp atışlarını hissedebiliyordum ve benimkinin aniden hızlanmasıyla eşleşip eşleşmediğini merak ettim. Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı ve gözlerim elimin göğsünde durduğu yere dikildi ama dudaklarımın utangaç ve muzip bir sırıtışla kıvrılmasına engel olamadım.

Hala bakışlarımı kaçırarak, "Çikolataları çok severim. Bununla devam edebilirsin."

Gözleriyle beni damgaladığını hissedebiliyordum, bu yüzden bakmak için yavaşça başımı kaldırdım ve gözlerine yansıyan şefkat ifadesi karşısında nefesim kesildi.

Gizli bir gülümsemeyle elimi bıraktı ve koltuktan kalktı. Uçağın arka tarafına doğru yürüdü ve geri döndüğünde yanında imzalı ambalajıyla bir kutu çikolata taşıyordu.

"Onları getirmeyi unutacağımı mı sandın?"

Kutuyu almamak için elimden geleni yaptım. Kim demiş sabahın köründe çikolata yiyemezsin diye? Fiyongu hızla çözdüm ve en sevdiğim seçimi görmek için kapağı açtım ve Paris'te aynı şeyi yaptığımda hatırladığım aynı neşeyi tetikledi. Kalbimde bir çarpıntı.

"Bunu beklemiyordum." Kakao tozu serpilmiş çikolatayı aldım ve ağzıma attım.

Derin bir kahkaha attı. "Sana ömür boyu yetecek kadar alabilsem tüm dükkânı satın alırdım."

"Yapar mıydın?" Şaşırtıcı bir şekilde, bunu Luca'ya yakıştıramadım.

"Evet, ama bu Fransızlar zanaatlarına o kadar sahip çıkıyorlar ki, franchise vermiyorlar. Amerika'da bir mağazaları bile yok."

"Muhtemelen damak tadınız bunu hak etmediği içindir."

"Bebeğim, bunu söylemekten nefret ediyorum ama sen de en az benim kadar Amerikalısın." Doğru, iki yılımı küçük kasaba Amerika'sında geçirdiğim için muhtemelen daha fazla, Ama Danvers bana hiç evim gibi gelmedi.

"Yani onları benim için Paris'ten uçakla mı getireceksin?" Luca'ya uzun zamandır yaşamadığım bir cilveyle bir çikolata ikram ettim. Eski Natalya hâlâ oradaydı. Yeniden o umutlu yeni gelin olmak istiyor muydum?

"Benim bağlantıları var." Sırıttı ve bir tane aldı.

Ve çikolata ağzımda eridiğinde, daha önce hissettiğim üzüntüyü yok etti. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana söyledim bebeğim, bu bir sürpriz."

Luca

"Oğlumuzu bırakıp tatile gittiğimize inanamıyorum."

Biz, daha doğrusu ben, hiç vakit kaybetmedik. Jetimiz De Luccis'lerin özel hangarına indiğinde Sera ve Carlotta bizi bekliyordu. Yeğenimin yanında bir yaşındaki oğlu Gio vardı ve Elias'ın dikkatini dağıtıyordu. Beklendiği gibi,

O ve kız kardeşim Natalya'yı soru bombardımanına tuttular. Evlerinden birinde geceleme istemediğim için bana kızıyorlardı ama Carlotta'nın karımı köşeye sıkıştırıp ona rahatsız edici sorular sorması yerine idam mangasıyla yüzleşmeyi tercih ederdim. Üvey kız kardeşimi seviyordum ama çok bunaltıcı olabiliyordu. Kardeşi olarak ona sadece küçük dozlarda katlanabiliyordum ve karım da içinde bulunduğu durumdan bunalmıştı.

"Bunu bir balayı tekrarı olarak düşün," dedim ona. Morettiller kadınlarımızı De Luccis'lere kaptırıp duruyordu. Ailevi bağlarımızdan faydalanabilir ve karımı geri kazanmak için cephaneliklerindeki her şeyi kullanabilirlerdi. Suç ailelerini güçlü bir nükleer aile üzerine kurmuşlardı. Buna imreniyordum.

Bazen.

Natalya birkaç saniye sessiz kaldı. Montauk'a giderken Long Island Otoyolu'na yeni girmiştik. Yılın bu zamanı sezon dışıydı ve benim gibi turistik yerlerden nefret eden biri için mükemmel bir zamandı.

"Sadece ikimiz mi olacağız?" diye sordu. "Balayı gibi bir şey, yani tabii ki."

"Gardiyan yok mu?"

"Gardiyan yok. Temizlikçi yok. Yemek pişirebilir ya da restoranlara gidebiliriz." Natalya'ya bakarken yüzündeki dalgın ifade beni rahatsız etti.

"Sadece ikimizin olmasından mı endişeleniyorsun?"

Kısa bir kahkaha atarak yüz ifadesini bir an için hafifletti. "Bundan daha fazlası var. Anılarımın geri dönüşünü hızlandırmamızın nedeni bunu bize kimin yaptığını bulabilmek değil miydi? Yapılması gerekenden kaçıyormuşuz gibi görünüyor."

Elini tutmak için uzandım, arkasına bir öpücük kondurdum ve birleşen ellerimizi kucağımda tuttum. Bu içgüdüsel oldu. Doğru hissettiriyordu. "Uçakta sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"İnşa ettiğimiz şeyin daha önemli olduğunu mu?"

"Evet. Düşmanlarımız var. Bizi birbirimizden ayırmayı başardılar. Bizi ayırmayı başarmalarının nedeni birbirimizden sır saklamamızdı." Ona tekrar hızlı bir bakış attım. "Hayır, bunu yapma." Suçluluk duygusuyla başını öne eğdi. "Hatalarımızdan sonra hayatımıza devam ederiz Natalya."

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri yaşlarla parlıyordu. "Sana tekrar kalbimle güvenmekten korkuyorum," diye fısıldadı. "Bunu aklımdan geçirip duruyorum. O zamanlar, kaybolmadan hemen önce, sana aşkıttım."

seninle. Sonunda gösterdiğin ekmek kırıntıları için minnettardım. Ben senin paspasındım."

Araba kullanmıyor olsaydım, sözlerinin uyandırdığı acı karşısında gözlerimi kapatırdım. "Öyle söyleme." Kendi kelimelerim boğuk çıktı. "Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Hatırlıyor musun? Sana tavan arasında sormuştum... akşam yemeği partisinin olduğu gece. Babanla yaptığım anlaşmayı öğrendiğin gece."

Elini benimkinden çekti, ben de ona izin verdim. Pazularına sarıldı. "Nasıl unutabilirim?" Pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi.

Kaybolmadan önce her şeyin yolunda gittiğini ona hatırlatmadan önce Montauk'a varana kadar beklemeye karar verdim. Bu bana düşünmek için zaman verdi. Sabırsızdım ama stratejik davranmıştım. Rachel'la o konuşmayı yaptığım için memnundum, böylece karımın şu anki duygularını bir perspektife oturtabilecektim. Natalya'ya Paris'te aşık olmuştum. Tam olarak o anı fark ettim. O zaman onun en sevdiği çikolata çeşitlerine dikkat etmiştim. Özenle seçilmiş bir kutu yerine çeşit çeşit bir kutu alabilirdim. Natalya'nın telefonuyla seçkinin fotoğrafını çektiğini gördüm. O bakmıyorken bu görüntüyü kendi telefonuma gönderdim. Onun duygularını manipüle ettiğimi düşünerek kendimi kandırdım, oysa aslında yüzüne bir gülümseme kondurmak üzere olduğum için duyduğum heyecana karşı savaşıyordum. O anıyı düşündüğümde, aynı heyecanı hissetmiyordum. Çok uzun zaman önceydi ve o zaman ile şimdi arasında pek çok şey olmuştu. Zamanın ötesine geçen şey ise trajediydi. Çünkü aradan iki yıl geçtikten sonra, Natalya'yı o yangında kaybettiğimi her düşündüğümde, hançerin göğsümdeki kıvrımını hâlâ hissediyordum. Hâlâ kâbuslarımı tetikleyebiliyor.

Aşk, beslenmedikçe solardı ama acı geçmezdi ve zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söyleyen kişi bir yalancıydı.

"Ohh..." Natalya yanımda nefes aldı. Yüzü neredeyse pencerenin kenarına yapışmıştı. "Burası küçük şirin bir kasaba."

"Sera seni buraya hiç getirmedi mi?"

"Hayır. Sanırım onlarla birlikte olduğum zaman kış mevsimiydi."

Ön panelde duran telefonu kontrol ettim. "On dakika içinde evde olacağız."

Dom, yeğenim, bana birkaç mülk göndermişti. Çok kısa bir süre önce haber verdiğim için homurdandı. Ona yirmi dört saatten az bir süre verdim. Bu beni çok mutlu etti. New York'un en güçlü suç ailelerinden birinin patronu olabilirdi ama yine de benim yeğenimdi ve böyle taleplerde bulunabilirdim.

Cipimiz otoyoldan daha dar bir yola saptı. Daha büyük ve تنها olanlar başlamadan önce birkaç küçük evin yanından geçti. GPS'in gidebileceği en uzak yer orasıydı. Dom bana oraya nasıl gideceğime dair talimatlar gönderdi çünkü adres harita uygulamasında doğru görünmüyordu. Birkaç mil daha gittikten sonra, çakıllı bir yolla kesişen bir kavşakta durduk. Ben çakıllı yoldan gittim.

Sık ağaçlar araba yolunun başlangıcını çevreliyor, dalları bir gölgelik gibi üzerimize sarkıyordu. Açıldıklarında okyanusu görebiliyordum.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Natalya. "Aman Tanrım," diye tekrarladı.

Yavaşça nefes verdim ve doğru mülke doğru gitmemiz için dua ettim çünkü karımın yüzüne baktığımda, geri dönmek zorunda kalırsak bundan nefret ederdim. Bu aynı zamanda planlarımın ivmesini de etkileyecekti.

Tam saha pres. Beni öldürse bile bana tekrar aşık olacaktı.

Çünkü aşk uğruna ölmeye değerdı.

Aşk oradaydı. Şüphe onların yerini almadan önce gözlerinde onun parıltılarını gördüm. Ve tüm bunlar benim yüzümdendi.

Ev görüldüğünde yumruklarımı sıkmak istedim. Dom'un bana gösterdiği mülkler arasından seçtiğim ev buydu. Montauk kayalıklarının üzerinde yer alan bu ev, Çin çayevinin modern bir yorumuydu. Tabandan tavana pencereler okyanusun engelsiz manzarasını sunuyordu. Ev yaklaştıkça benim bile moralimin yükseldiğini hissettim.

"Burada mı kalıyoruz?" Natalya

fışkırdı. "Beğendin mi?"

"Sahil insanı olduğumu düşünmezdim ama okyanus kıyısına gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Dört yüz seksen beş metrelik özel plaj." "Vay

canına, bu size kaç mal oldu?"

Garaj kapısı açıcısının uygulamasına bastım. Cipimiz garaj yolunda ilerlemeye devam ederken kapılar kalktı. "Bu Dom ve benim aramda."

"Elias'ı terk ettiğimiz için hâlâ kendimi suçlu hissediyorum."

"Okyanusu tam olarak gördüğünde bunu bana tekrar söyle."

Eşim bana doğru döndü ve yüzündeki gülümseme ona ilk kez çikolata verdiğim zamanki gülümsemeydi.

BÖLÜM

Otuz Beş

NATALYA

Luca eşyalarımızı getirirken bana etrafı keşfetmemi söyledi. Çok az ikna edici oldu. Araç ağaçları aşır geniş ve açık bir alanı ortaya çıkardığı anda keyfim yerine geldi.

Klostrofobik olup olmadığımı merak ettim ve bana mutluluktan çok kalp kırıklığına neden olan malikaneden uzakta bir manzara değişikliğine ihtiyacım vardı. Oturma odasının etrafında döndüm. Manzara Atlantik Okyanusu'nun gerçekçi bir panoramik resmiydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yan kapıyı açtım ve verandaya çıktım.

Aynı anda hem güçlü hem de önemsiz hissetmem nasıl mümkün olabilirdi? Tuzlu su havasını içime çektim. Nisan ayında mayo giymek için çok soğuk olacaktı. Daha önce hava durumuna bakmıştım ve hava tahmini bu hafta ellilerde olacağını söylüyordu.

Luca'nın sıcaklığını arkamda hissettim ama konuşmasını bekledim. "Onaylıyor musun?" diye gürledi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Yüzümü ona döndüm. "Bu garip bir ilk buluşma."

Kıkırdadı ve bir adım daha yaklaştı, öyle bir yaklaştı ki sırtım parmaklıklara değene kadar bir adım geri çekildim. Öyle bir yaklaştı ki, her iki kolunu iki yanıma koyarak beni kafesledi ve çenemi yukarı doğru eğmemi sağladı. Nefesimin kesilmesine ve kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olacak şekilde yaklaştı.

Vücudu birkaç santimetre uzağımdaydı. Beni parmaklıklara doğru bastırmadı ama kısıtlaması hissediliyordu.

"Ahh, ama bu ilk randevu değil. Bu bizim balayımız."

Göğsümdeki çarpıntıyı duyabileceğinden endişelendim. "Balayına hazır olduğumu sanmıyorum."

"Rahatla," dedi usulca ve bunu söyleme şekli Paris'teki tüm cinsel kaçamaklarımızı yeniden hatırlamama neden oldu. Beni ilk kez arkadan kavradığında, onu ilk kez ağzıma aldığımda. Beni yediği birçok zaman ve yer. Bacaklarımın arasında sıcaklık ve ıslaklık birikti.

Sanki bu tek kelimeye verdiğim tepkiyi hissetmiş gibi gözlerinde memnun bir parıltı belirdi. "Eşyalarımızı karşı yatak odalarına koydum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek ters?"

Bana arkasını döndü ve önce bir köşeyi sonra diğerini işaret etti. "Evin karşı tarafları. Arazide dört yatak odası var. Her iki tarafta da ikişer tane." Ağzında alaycı bir kıvrımla tekrar yüzüme döndü. "Yanında olursam iyi niyetimi unutacağımdan korkuyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Düğün günümüzde, duygusallığımı sahiplenmesi için sabırsızlanıyordum. İki yıl sonra onu tekrar gördüğümde, onu tek gecelik ilişkim olabilecek bir adam olarak tanımladım. Onunla seks yapma riskini almaya hazırdım. Ama evlilik bağıyla bağlı olduğumuzu öğrenmek beni duraksattı. İlişkimiz önceden de karmaşıktı, hafıza kaybımla daha da karmaşık hale gelmişti.

Bakışları yüzüme odaklanmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, ellerimi senden ne kadar uzak tutabileceğimden emin değilim." Beni yine içine hapsetmişti ve sağ tarafımda korkuluğu kavrayan eline baktım.

"Belki de bu kadar yakın durmamalısın." Yutkundum ve tükürüğümü dilime geri getirmeye çalıştım. "Susadım."

Geri çekilmeden önce bir süre bana baktı. Yanından geçip doğruca mutfığa girdim. İkimiz de bu mülkte yeni olduğumuz için ona eşyaların nerede olduğunu sormanın bir faydası yoktu. Buzdolabını açtım ama boştu. Kilerde bir bardak aradım ve su sebiline bastırdım. Luca sinsice mutfığa girdi, kollarını iki yana açtı ve tezgâhı kavrayıp ona yaslandı.

Aramızda bir gerginlik oluştu.

"Senden etkileniyorum." Sözlerimin kısmen gıcırtılı, kısmen de soluksuz olması beni rahatsız etti.

Yüzünde o sabırlı ifadelerden biri vardı, ama itirafım üzerine gözleri daha dikkatli bakmaya başladı. Yorum yapmayınca devam ettim: "Sanırım fiziksel olarak seni her zaman çekici bulacağım."

"Bu rahatlatıcı," dedi kuru bir sesle. "Bununla çalışabiliriz."

Son zamanlarda onu Google'da araştırdığımda beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Hafızamı geri kazanmadan önce bu beni rahatsız etmiyordu ama şimdi hatırladığıma göre evliliğimiz boyunca bana çok acı çektirmişti ve bunu bilmem gerekiyordu. "Ben ortadan kaybolduktan sonra Jessica'yla fotoğraflarınızı gördüm."

"Sorunuz buysa, sizi hiç aldatmadım. Sana zaten aynı çevrelerde dolaştığımızı söylemiştim. Ahlaki açıdan gri adamlarla takılmayı seven bir mirasçı. Babasıyla sorunları var ve bu onun isyan şekli. Babası eskiden belediye meclisinde meclis üyesiydi ve ruhsatlarımızı engellediği için başımıza bela olmuştu, ben de Jessica'yı onun yüzüne vurmaktan zevk alıyordum. Emekli olduğunda, Jessica'ya olan ilgim de sona erdi. Uygun olduğu için onu yanımda tuttum."

Boğazına baktım. "Elias'la tanıştı mı?"

Çenesi düştü ve vücudundaki her çizgiyi sertleştiren kendini beğenmişliği fark ettim. "Hayır. Sen ortadan kaybolduğunda kendimi hâlâ evli sayıyordum. Yeminlerimi ederken, onları küçümsemiş olsam bile, ciddiye alırdım. Mafya yasalarının bir metresim olmasına izin vermesi umurumda değil." Tezgâhtaki ölümcül tutuşunu bıraktı ve bana ulaşmak için yuvarlandı, bana bir yırtıcıyı hatırlattı. Bana doğru yaklaştı ama verandada yaptığı gibi beni kafese kapatmadı. Başını eğdi. "Senin için ve sadece senin için çaresizdim. Aletim içine gömülmek için can atıyordu, *tesoro* ve elim onun yerini tutamıyordu ama seni özlediğim o bitmek bilmeyen sefil geceleri atlatmamı sağlıyordu."

Aman Tanrım, bu iğrenç sözler beni hâlâ etkiliyordu ama evliliğimize olan bağlılığı nedeniyle iki yıl boyunca bekâr kalması tüm bedenimi canlandırdı. Bağlılık ve sadakat benim için bir afrodisyaktı ve hemen orada onun kemiklerinin üzerine atlamak istedim, ama aramızda hala çözülmesi gereken çok şey vardı ve ben "Yapma..." diye idare ettim.

"Yapma...?" dedi ağzıma karşı. "Bu seni suçlu hissettiriyor mu? Sana sahip olduktan sonra, başka hiçbir kadın senin yerini tutamaz. Merak ettim... Kendini başka bir erkeğe verdin mi?"

Suçlama kulağa o kadar saçma geldi ki, "Hayır" diye tersledim.

"Neden olmasın?" Bu soruyu soruş şekli suçlamasını reddetmem için yeterliydi çünkü yüzü ölümcül bir hal almıştı. Luca'nın ne kadar değişken bir adam olduğunu unutup duruyordum.

Dürüstlük, dedi Rachel'ın sesi kafamın içinde. Bu onu kendini beğenmiş bir piç yapacak olsa da, bedenim sadece onunkini arzuladığı için istemeden de olsa bekâr kaldığımı bilmeyi hak ediyordu. "Çünkü başka hiçbir erkek benim için bunu yapamıyor gibiydi."

Evet. Kendini beğenmiş. Kaşları çatılırken aynı zamanda ağzının bir köşesi de kıvrıldı.

"Bilmen gerekiyorsa, Dario ile Danvers'a geldiğin zaman, eğer sen olursan tek gecelik bir ilişki yaşamayı ilk kez düşünmeye istekliydim."

Daha fazla kendini beğenmişlik bekliyordum ama yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Beni tutuşundaki ani hareket beni inletti. Vücutlarımızı birbirine yapıştırdı ve karnıma bastıran sertlik karşısında nefesim kesildi.

Acı dolu sesi kulağıma şöyle dedi: "Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Tekrar kollarıma döndün. Seni çok fena becermek, çok fena öpmek istiyorum ama seni öpmeye başlarsam duramam ve bunun mutfak tezgahında hızlı bir sevişmeye indirgenmesini istemiyorum."

Luca beni aniden bıraktı ve omzunun üzerinden seslenerek uzaklaştı: "On beş dakika içinde hazır ol. Alışveriş yapmamız gerekecek."

O bir-sekiz başımı döndürdü ve vücudumdaki her bir hücre hayal kırıklığıyla ağrıyordu.

Luca

Suyu çalıştırdım, en soğuk dereceye getirdim. Bana acımasız iğnelerle vurduğunda bağırdım. Ama vücudumda müthiş bir ateş vardı. Yüzümü amına gömebilmek için neredeyse Natalya'yı tezgâhın üzerine fırlatacaktım. Arzum o kadar güçlüydü ki, ondan uzaklaşmak zorundaydım. Mutfakta ilk kez seks yapmamızın ve benim iki saniye dayanmamın imkânı yoktu.

Su tenimi serinletti ama damarlarımdaki yangını dindiremedi. Pes ettim ve kadranı makul bir sıcaklığa getirdim. Sikimi yumrukladım ve gözlerimi kapattım.

Su üzerimden geçerken, ne yapacağımı hayal ettim. Onu yemekle yetinmezdim. Pantolonunu çıkarırdım, onu sürüklerdim

ve bacaklarını omuzlarımla üzerine kaldırırdım. Ellerimi kışının altından geçirip kalçalarını havaya kaldıracak ve onu ağzımla yutacaktım. Bu onun için rahat olmayacaktı ama şu anda hissettiklerimle onu iki yıllık acı için cezalandırmak istiyordum. Adımı tekrar tekrar haykırmasını ve durmam için bana yalvarmasını istiyordum.

Yumruğum ereksiyonumu daha hızlı okşadı. Patlamak üzereydim. Sikimi çıkarıp ona sokuyor, hızlı ve sert bir şekilde pompalıyordum. Doğum kontrol hapı kullanıyor muydu? Umurumda değildi. Tek istediğim ona tekrar sahip olmaktı. Onu döllerimle doldurmak ve bacaklarından aşağı damlamasını sağlamak.

Boşalmaya başladığımda inledim. Elim fayansa çarptı ve görüşümü karanlık kapladı. Birkaç saniye sonra suyu kapattım. Hâlâ zor nefes alıyordum ama kısmen de olsa rahatlamıştım.

Şimdilik.

On dakika sonra, gündelik bir gün için giyinmiş olarak oturma odasına döndüm. Elias doğduğundan beri takım elbise dışında kıyafetler giymeye alışmıştım. Çocuk, takım elbise giydiğimde kusmak gibi esrarengiz bir yeteneğe sahipti.

Natalya beş dakika sonra ortaya çıktı. Koyu renk saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Bazen artık sarışın olmaması beni hâlâ sarsıyordu. İki yıl boyunca onu böyle hayal etmişim.

"Ne?" Haki pantolonuna, koyu renk kazağına ve beyaz spor ayakkabılarına baktı.

"Hâlâ sarışın olmamana alışmaya çalışıyorum."

Kendinden utanarak saçlarını okşadı. "Beni sarışın olarak mı tercih ederdin?" "Sen nasıl rahat ediyorsan onu tercih ederim."

Ağzı seğirdi. "Diplomatik mi davranıyorsun?"

"Hiç de değil." Boğazımı temizledim, kendime daha fazla zaman kazandırmak için sağ kaşımı kaşımak için başımı eğdim, ancak daha önce özür dilemem gerektiğini hissettim. "Kaçtığım için özür dilerim."

"Bunu merak ettim. Sanki aniden bir hastalığa yakalanmış gibiydim." "Sana öğle yemeği hazırlamadan önce mutfaktan çıkmam gerekiyordu."

Bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Sanki beni anladığından emin değilmiş gibi gözlerini kısmış ve kaşlarını büzmüştü.

"Yüzümü bacaklarının arasına gömmek istedim," dedim keskin bir nefes alarak.

Kahretsin, bunu söylemek yardımcı olmuyordu. "Duşta bir tanesini dövmek zorunda kaldım." Yanakları pembeleşti.

Başımı iki yana salladım. "Gitmeye hazır mısınız?" Aşkını ilk randevusuna götüren bir okul çocuğu gibi davranıyordum. Ben Chicago mafyasının patronuydum. Ama evliliğimin riskleri duygularımı saklayarak berbat edemeyeceğim kadar yüksekti. Evliliğimizde sorunlara neden olan da buydu.

"Nereye gidiyoruz?" Sesi fısıltıyla çıkıyordu.

Aramızdaki hava çok garip bir hal aldı. Belki de sadece sevişmek ve bunu sistemimizden çıkarmak daha iyiydi.

"Önce öğle yemeği yeriz, sonra da market alışverişine gideriz diye düşünmüştüm."

Yüzündeki tuhaf ifade geri döndü. "Hiç market alışverişine gittin mi?"

"Elbette var," dedim. "Chicago'dayken bir Martha'm yoktu."

Kollarını kavuşturdu. "Bunu senin için yapabilecek bir karın vardı."

Bir küfür savurdum ve "Ben de bu yüzden önerdim" diye homurdandım.

"Burada ne işimiz var Luca?" diye sordu. "Biliyorsun, sadece teslim edebilirdik."

Söylediği bir şey içimde kaybolan bir şeylerin hüznünü tetikledi. "Evliliğimizi hafife almışım." Aramızdaki mesafeyi kapatarak devam ettim, "Bu aile içi mutluluğu yaşamamızı istiyorum..."

Kaşlarını kaldırdı, kollarını hâlâ göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Ya da işkence."

Kıkırdadım. "O da var." Ellerimi omuzlarına koydum. "Demek istediğim bebeğim, son iki yıldır benden uzakta nasıl yaşadığını bana göstermeni istiyorum."

"Ve her zamanki gibi, temel bilgilerle başlıyorsun." Omuz silktim. "Tabii ki."

Bir suşi mekanında öğle yemeği ile başladık. O kadar da değişmemişti. Evlenmeden önce, aklımıza başka bir şey gelmediğinde Japon yemeklerini tercih ederdik. Bir koca olarak eksikliklerim daha da belirginleşiyordu. Paris'ten döndükten sonra sadece birkaç kez dışarı çıktığımı hatırlayabiliyordum. Onlara randevu bile diyemezdim çünkü genellikle onun kontrollerinden sonraydı. Natalya'dan daha fazlasını istediğimi fark ettiğimde, Elias uykusuz kaldığımız için romantik akşam yemeklerine çıkmamızı imkânsız hale getirdi. O benden daha çok uykusuzdu. Onun kararlarıyla kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışırken, geriye dönüp baktığımda bencil bir kocaya dönüşmüştüm.

Şimdi o mısır gevreği seçeneklerini incelerken ben de markette arabayı itiyordum. Kaşlarını çattığını görünce güldü, "Martha ve Nessa'ya Cap'n Crunch bağımlısı olduğumu söylemeyin."

Kutunun üzerindeki şeker oranını kontrol ettim. "Senin için iyi değil bebeğim." "Sadece biz buradayken." Suratını astı. "Akşam yemeği için istiyorum. Bırakacağım kahvaltı size kalmış."

"Akşam yemeği için mısır gevreği ister misin?"

"Beni bu sabah dörtte uyandırdın. Yemek pişirmek ya da ağır bir şeyler yemek istediğimi sanmıyorum."

Süt ürünleri reyonunun önünden geçtik ve o süt alırken ben de yumurta ve yoğurt aldım. "Bu akşam sahilde yürüyebileceğimizi düşünüyordum."

"Soluyorum." Bana kıkırdamama neden olan abartılı sarkık gözlerle baktı. Ona hızlıca sarıldım. "Tamam, *tesoro*." Bu gece için sağlam planlar yapmadığıma sevinmişim.

Eve dönüp yiyecekleri yerleştirdikten sonra hemen sahile doğru yola çıktık. Rüzgar çok sertti. Natalya fazladan bir ceket giymek zorunda kaldı. Ayakkabılarımızı çıkardık ve kıyıya paralel yürüdük. Saat öğleden sonra beşti. Gün batımı yediden önce olmayacaktı ama Natalya'nın esnemeye devam edişine bakılırsa bu kadar dayanabileceğini sanmıyordum.

Atlantik Okyanusu'nun dalgaları ayaklarımızın dibine vuruyordu. "Nasıldı peki? Kendi başına yaşamak, neyi sevdiğini bilmemek?"

Cevap vermeden önce bir süre süzülen bir martıyı izledi. "Deneme yanılma yoluyla. Bazı şeyler içgüdüsel. Doğal olarak, Doktor Gleason'ı kıstas olarak kullandım. Onun yediğini yedim, içtiğini içtim ve daha sonra keşfetmek için kendi başıma yola çıktım. Bir çeşit sıfırlama gibi hissettirdi."

"Mısır gevreğini sevmene şaşırdım. Vücudun kadınsılıktan atletikliğe dönüşmüş."

Bana temkinli bir şekilde baktı. "Brad. O benim fizyoterapistimdi. Spor salonu hastalığına ondan kapıldım. Bileğim iyileştikten sonra neredeyse altı ay boyunca spor salonunda yaşadım."

Kahve dükkânının sahibinden bahsedince omuzlarım gerildi. Natalya'ya yaklaştım. Onun elini kendiminkine yaklaştırdım. Yavaşça ama kasıtlı olarak parmaklarımızı birleştirdim. Geri çekilmedi.

"Uzun sürmedi ama ara sıra spor salonuna gittim ve koşmaya da başladım" dedi. "Sanırım bu hayatımı geri kazanmanın bir yoluydu. Kontrol edebileceğim bir şey."

"Malikanede bir spor salonumuz var. Bodrum katında."

"Biliyorum. Danvers evim gibi hissettirmiyordu ama orada kendim için bir şeyler yaptım. Şimdi hayatıma nasıl uyuyor bilmiyorum."

"Bir yolunu buluruz."

Natalya yürümeyi bıraktı. "Buraya oturabilir miyiz?" "Elbette."

Kıçlarımızı kumun üzerine bıraktık. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Neden daha önce yapmamıştım? Hayatım Chicago, Vegas ve diğer metropollerin beton ormanlarından ibaretti. Zaman geçirmekten hoşlandığım tek izole yer Tralestelle'di. Burada, okyanus ve onun enginliği ve bilinmeyen sırlarla dolu derinlikleriyle, şehre dönmek için can atıyor olmalıydım ama değildim.

Boğazımdaki endişe yumağını çıkarıp attım. "Hayatımda... hayatımda ilk kez biriyle sahilde oturuyorum." Tanrı aşkına, kekeliyordum ve Natalya'nın gözlerine bakamıyordum. Sanki utanç verici bir hastalığı itiraf etmiş gibiydim.

Bakışlarının yüzümün yan tarafını yaktığını hissedebiliyordum. "Nasıl olur?" diye sordu.

Bu sefer ona baktım ve kısa bir gülümseme gönderdim. "Belki de seninle aynı nedenlerden dolayı."

"Annem güneşi sevmezdi çünkü ten rengini bozduğunu söylerdi," dedi, sesi rüzgârda cılız bir fısıltıya dönüşmüştü. "Saç rengimi bozacağımdan da endişelenirdi."

"Saklandığın için mi saç rengini değiştirdin?"

"Bu"-birkaç kez düşündü, ayak parmaklarını kuma gömdü. Küçük güzel ayak parmaklarını-"ve çok bakımlıydı."

"Çok bakımlı olmayı özlüyor musun?"

Geri çekildi ve bana dehşet dolu bir bakış attı. "Hayır! Demek istediğim, benim gibi inekler oldukça bakımsızdır. Öğrendiğim kadarıyla şekerli atıştırma malıkları çok seviyoruz. Ama Elias için daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

"Yapmalısın. İşte bu noktada çatışacağız, *tesoro*. Çocuğumuzu neyle beslediğimiz."

Gözlerini devirdi. "Sen ve senin yemekle meşguliyetin. Waffle bir çocuğu beslemek için pek de iyi bir şey değil, özellikle de akçaağaç şurubuna batırdığınızda."

Gülümsememi bastırarak ciddi bir yüz ifadesi takındım ve "O halde döndüğümüzde Elias'a ne yedirdiğimize dikkat etmeliyiz. Martha tatlılar söz konusu olduğunda kolayca boyun eğiyor."

"Zavallı kadın. Elias onun için fazla aktif."

"Ama şimdi oradasın."

Son sözüm sessizlik ve acı dolu bir gülümsemeyle karşılandı. Onun gitmesine asla izin vermeyecektim ama zihni kim olduğunu keşfetme aşamasındayken çok güçlü bir şekilde yaklaşmak istemiyordum. Ama beni aynı şekilde sevip sevmediğine karar vermesini beklemek dayanılmazdı. İki yıl boyunca bana en çok işkence eden şey keşkelerdi. Onun beni sevdiği gibi ben de onu sevmeliydim. Başkasına devredebileceğim işler için pişmanlık duydum ve o zamanları Natalya'yı mutlu etmek için harcadım. Onu yeniden bulalı sadece iki hafta mı olmuştu? Kader bana ikinci bir şans vermişti ama ona en kötü anılarımı yaşatarak hastalıklı bir mizah anlayışına sahipti.

"Senden bir şey isteyeceğim," dedim sertçe. Natalya gözle görülür bir şekilde sertleşti, hatta benden biraz uzaklaştı. "Senden daha önce bana güvenmeni istemiştin. Şimdi tekrar istiyorum. Sadece Elias için değil, sana aşık olduğum için. Ve inanıyorum ki..." Durakladım. "Beni hâlâ seviyorsun."

Natalya keskin bir nefes aldı, sonra başka tarafa baktı.

"Aptalın tekiydin," diye itiraf ettim. "Kalbine karşı çok dikkatsiz davrandım."

"Onu çiğnedin," dedi acımasızca, gözleri yaşlarla ve kınamayla doluydu. "Bunu neden yaptın Luca? Neden beni kendine aşık ettin ve sonra da bunu istemedin?"

Bu soruyu ben de düşünmüştüm. "Bu bir çok şeyin birleşimi. Aşkın Junior'a ne yaptığını gördüm. Onun zayıflığını istemiyordum ama beni sevmeni sağlayarak sadakatini kazanmam gerekiyordu. Chicago ailesini ön planda tutmak için onurlu adamlar kuralının arkasına saklandım."

"Birini sevmek zayıflık değildir," dedi. "Eğer böyle hissediyorsan, biz daha başlamadan bitmişiz demektir. Beni terk ederek aileme karşı görevlerinden vazgeçmek zorunda değildin. Eğer sevgine daha çok güvenebilseydim, Elias'ın doğumunu kaçırdığında seni anlayabilirdim."

"Bunu şimdi anlıyorum," dedim şiddetle. Onun yanından kalktım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Seni Paris'ten beri seviyorum."

Alaycı bir ses çıkardı. "Yalan söylemek zorunda değilsin."

"Ben değilim. Sana çikolataları verdiğimde başladı. Kendimi bunun bana aşık olmanı sağlayacak ana planın bir parçası olduğuna inandırdım. Sana karşı bir şeyler hissetmeye başladığımda geri çekilmek gibi bir kısır döngüm var. Benden yağmurda yürümemi istediğinde..."

"Onunla savaşıyordun."

Acımasızca başımı salladım. "Ve bunu diğerlerine küçümseyerek haklı çıkardı." "Pisliğin tekiydin."

Hâlâ öyleydim. "İçimde her zaman o pislik olacak. Beni saçmalıklarımınla çağırmalısın."

Omzumun arkasından okyanusa baktı. Dalgaların şakırtısına karşı sessizlik yükseldi. Gözleri bana döndüğünde, "İlk kontrol sırasında da oldu" dedi.

Omuzlarım çöktü ve ona sarılmak istedim, hamile eşine destek olan bir koca olarak ilk büyük başarısızlıklarımın birini itiraf ederken kaçıp gitmesinden korktum. "Cenin kalp atışlarını duyduğumda -sen kollarımdayken- korkudan boğuldum, çünkü aklım ikinizi de kaybedeceğime gitti."

"Bu çılgınlık."

"Ve sonra o yağmur fırtınası sırasında malikaneden ayrıldığınızda, adamlarımın önünde kendimi kaybettim. Hasar kontrolü yapmak zorunda kaldım."

"Bu yüzden Tony'yi örnek aldınız."

"Adamlarıma, karıma olan duygularım tarafından yönetilmediğimi göstermek için." "Ondan sonra, beklentileri belirlersin."

Günahlarımı sıralamaya devam ettim. "Yapmak zorundaydım Natalya. Sana ne kadar değer verdiğimi göstermek istedim ama yanlış bir fikre kapılmanı istemedim çünkü bu aynı zamanda beni o zayıflığa karşı savunmasız hale getirecekti."

"Peki ne değişti? Aşk konusunda tekrar korkak olmayacağına nasıl güvenebilirim?"

Siktir et, ona dokunmam gerekiyordu. Ellerim yüzünü okşamaya çalıştığında irkildi, ben de elimi dizlerinin üzerine koydum. "Ne değişti? Seni ve Elias'ı gördüğüm anda değişmeye başladım."

Ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Beni çocuk odasında uyumaya gönderdin." "Hayır, Natalya. Senin istediğin buydu. Sorumluluğu bana yüklemek istemedim."

Bu yüzden eşek gibi davrandım. Ve hayır, sana gaz vermiyorum. Bir dadı tutman için peşindeydim. Stresliydin, bebeğim. Benden seks kaçakçılığı yaptığım için şüphelendiğini bilmiyordum."

Gözleri pişmanlıkla doldu. "Bazen sana karşı en başından beri dürüst olsaydım tüm bu trajedilerden kaçınabilir miydik diye merak ediyorum. Ben de kendime ait bu kadar çok sır saklarken senden bana her şeyi anlatmanı talep edemezdim."

"Şimdi bundan pişmanlık duyamayız," dedim ona inançla. "Olan oldu. Bu senden çok benim hatamdı Natalya. Çıkarıcı piç kurusu bendim. Bana güvenemezdin çünkü sana bir şey vermedim."

bunu yapmak için yeterli sebep. Ama şimdi seni geri kazandım. Sadece ilerlemek istiyorum."

Bakışlarını yere indirdi. "Rusların parası bende. Ne yapacağız?
Doriana artık yanıt vermiyor."

Onun yanına sürünerek geri döndüm ve yüzümü okyanusa döndüm. İfadesindeki *biz* bana umut verdi. Bana verebileceği her kırıntıyı alır ve onunla koşardım. "Bunu da çözeceğiz." Bir kolumu ona doladım ve kendime çektim. Birkaç saniyelik bir direniş oldu ve o birkaç saniye nefesimi tutup beni reddetmesini beklediğim dakikalar gibi geldi.

Teslim olduğunu ima eden bir şekilde bana doğru yığıldı. Umut tam anlamıyla bir sevince dönüşmüştü ama üzerinde hâlâ bir bulut dolaşıyordu, Orlov büyüklüğünde bir bulut.

"Çok yorgunum," diye mırıldandı.

Bugünkü gezimizden mi yoksa tüm bu Rusya olayından mı yorulduğunu kastettiğinden emin değildim.

"Seni tuttum." O göğsüme daha da gömülürken ben başının üstünü öptüm. "Rahatlamanı istiyorum. Artık bu konuda yalnız değilsin, tamam mı?"

Tek kelime etmedi ama başıyla onayladı. Bu benim için yeterliydi.

BÖLÜM

Otuz Altı

NATALYA

"Bir şey güzel kokuyor. Sarımsak mı o?"

Luca bir yemek programında usta bir aşçıymış gibi tavaya attığı malzemelere göz ucuyla baktı. "Kahvenizi alın ve oturun. Yemek neredeyse hazır."

Mutfak adasının arkasındaki bar taburesine kaydım, gri eşofmanının içindeki güzel kışına ve beyaz atletinin içindeki geniş sırtına hayranlıkla baktım. Montauk'a varmamızın üzerinden bir hafta geçmişti. Evdeki iyi yalıtıma rağmen, sarımsak kokusuyla uyandım. Bunun nedeni odamın Fransız kapılarını hafifçe açık bırakmamdı. Okyanusun sesinin beni uyutmasını ve yavaşça uyandırmasını istiyordum. Luca'nın başrolde olduğu birkaç erotik rüya dışında uykum rüyasız, uyanma anlarım ise huzurluydu. Bu yerde ve bu izolasyonda iyileştirici bir şeyler vardı.

"Ne pişiriyorsun? Kahvaltı için çok fazla gibi görünüyor."

"Sosisli kızarmış pilav."

Ağzım sulandı. Luca'ya gece yarısı sahil yürüyüşlerimizden birinde artık Çin yemeği yeme aşkımı nasıl keşfettiğimi anlattım.

"Dün bana bir sürü pilav pişirtmene şaşmamalı," dedim. Tartışmamızda hangi tür pirincin en iyi kızarmış pilav olduğu da vardı. Tüm Asya yemek kitapları size en iyi pilavın soğuk kalan pirinçten yapıldığını söylerdi. Balayımızda yaptığımız aktivitelerin aynısını taklit ettik. Restoranlarda yemek yedik, geniş ekran televizyonda film izledik, evde yemek yedik - ben akşam yemeği hazırladım, kahvaltı Luca'nın işiydi ya da sadece sipariş verdik

Paket servis. Bunun istisnası Luca'nın gizli toplantılar için ortadan kaybolmaması ve benim de gizlice dizüstü bilgisayarına girmememdi.

Peki ya seks? Şimdiye kadar seks yoktu.

Luca arkasını döndü ve dev bir tabak kızarmış pilavı önüme koydu.

"Bu çok fazla," diye tekrarladım.

"Yiyebildiğin kadar ye." Kıçını yanıma park etti. "Bu gece için ihtiyacın olacak."

Başımı salladım ve kısa bir süre güldüm. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?" "Artık geri adım atmak yok."

Montauk'taki ikinci gecemizde Luca beni bir Arjantin restoranına götürdü. O geceyi özel kılan şey, restoranın genellikle sezon dışı Perşembe günleri kapalı olmasıydı. Kendi yaylı çalgılar dörtlüsünün romantik müzik çaldığı restoran tamamen bize aitti. Ayrıca bugün bir tango festivali olacağını öğrendik.

Görünüşe göre Luca tango yapmayı biliyordu. Kiminle dans ettiğini merak ettiğimde kıskançlık beni göğsümden bıçakladı.

"Yeni bir elbise ve yeni ayakkabılar almışken vazgeçmek çok zor." Sinirden kanatlarım midemde deli gibi çırpınırken bile kahveme doğru güldüm. Tabii ki *True Lies* ve *Scent of a Woman* filmlerindeki tango sahnelerine bakmam gerekiyordu. Onlar ikonikti ve kolay, seksi görünüyorlardı.

Kolay olmadı.

İnlemiş olmalıyım, çünkü Luca omzumu dürttü. "Süslü bir şey yapmamıza gerek yok. Sadece etrafta süzüleceğiz. Ben sana rehberlik edeceğim."

Kahvaltıma dalmaya başladım ve başımı ona doğru eğdim. Bana külotumu eriten bakışlar atıyordu ve bu bakışlar midemdeki kelebeklerin uçuşmasını daha da hızlandırıyordu. Etkileşimlerimizdeki cinsiyetsiz gerginliği hissediyordum ve tango yapmaktan daha eziyetli bir şey yoktu. Sorun sadece yakınlık değil, müziğin kendisiydi. Çok az pratik yapıyorduk, çünkü ne zaman yapsak vücudumu bir cehennem kaplıyor ve aynı zamanda külotumu ıslatıyordu. Terden olabilirdi ama kimi kandırıyordum ki? Bunun Luca'yı da etkilediğini biliyordum.

Tangonun şehvetli bir dans olduğunu kim söylediyse yalan söylemiyormuş. "Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Montauk'un çoğunu keşfettik. Vücudum dans antrenmanlarından mı yoksa yürümekten mi ağrıyor emin değilim."

Şeytani bir şekilde sırttı ve bana vaat dolu bir bakış attı. "Bunu şimdi yapamayız."

Bunu ilk günden beri yapıyordu, ama hiç devam etmedi. Odalarımıza gitmeden önce her zaman mutfağın ortasında iyi geceler derdik.

İlk hamleyi benim yapmamı mı istiyordu? Etkilenmemiş değildi. Dans provalarımızdan biri çok kızıştığında ereksiyonundan asla utanmazdı. Bacağımı kalçasının üzerinde sallamamı istediğinde amımın o sert kaslara sürtündüğünü hatırladım, Luca'nın inlemesi içime boşaldığı zamanları anımsatıyordu. Ve sanırım pantolonunda ıslak bir nokta bırakmışım.

"Yüzün kızarıyor," diye gözlemledi Luca. "Ateş basması için çok gençsin."

"Siktir git Luca," diye mırıldandım.

Kahvesinden bir yudum almadan önce, "Yakında," diye mırıldandı.

Ve sandalyemde kendiliğinden yanabilirdim.

Kahvaltıdan sonra rutinimiz olduğu üzere sahilde yürüdük. En anlamlı sohbetlerimiz burada gerçekleşti. Acaba bunun nedeni, dört duvar arasına sığdıramayacağımız kadar büyük olan duygu ve düşüncelerimizi paylaşmakta kendimizi özgür hissetmemiz miydi? Burada okyanusa günahlarımızı ve eksikliklerimizi temizlemesi için güvenirken, birbirimize fısıldadığımız kalp kırıklıklarımızı da alıp götürüyordu. Bir başkasıyla yüzleşmeye hazırdım.

"Telefonunu yanında getirdin mi?" diye sordum.

Luca şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Evet, neden?" "Hiç hazır değildim," dedim ona. "Ama sanırım artık hazırım." Yürümeyi bıraktı. "Neye hazırsın bebeğim?"

"Elias'ın son iki yılda çektiğiniz fotoğraf ve videolarına bakmamı teklif ettiniz. İlk başta bunun nedeni hafızamın geri dönüşünü etkilemek istemememizdi." Sanki okyanustan güç alır gibi keskin bir nefes aldım. Yavaşça nefes verdim. "Tüm anılarım geri döndüğünde mi?" Gözlerim yaşardı. "Tek istediğim oğluma sarılmaktı ama bensiz geçirdiği onca yıla tanık olmamak için korkak davrandım."

"Anladım." Beni kuma çekti, telefonunu çıkarmak için bir tarafa doğru eğildi. "Kendini değerli hissetmediğin o zihniyete geri dönmüştün."

"Evet." Bu tek kelime düzensiz bir hece olarak çıktı. "Daha iyi hissediyorum... bizim hakkımızda."

Luca dudaklarını büktü ve başını salladı. "Bu... iyi."

"Birdenbire düzelmedik ama denemeye başladığınızda umut hissettiğimi hatırlıyorum. Geçen hafta siz denemeye devam ederken de bunu hissedebiliyordum."

Sen açık bir kitapsın. Dürüstsün." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Artık kalp ağrısı gibi hissetmiyorum."

Telefonu dudaklarına götürdü. "Bu seni üzebilir. Üzgün olmanı istemiyorum."

"Onları bir ara görmeliyim," dedim. "Onları şimdi görmek istiyorum."

Luca başıyla onayladı ve telefonunu kaydirdi. Bana uzattı ve içinde çoğunlukla Elias'ın fotoğrafları olunca neredeyse gülecektim. Mafya işleri için bir kullan-at telefonu olduğundan emindim. Duygularımı güçlendirdim, kemerimi bağladım ve kaydırmaya başladım. Elias'ın ilk fotoğrafı beklediğimden çok daha eskiydi.

Boğazımda bir yumru oluştu. "Burada kaç yaşındaydı?"

Luca bir süre resme baktı. "Yedi aylık. Ben... Martha ve Nessa'nın o yaştan önce başka resimleri de olabilir."

Gözlerimiz buluştu. Orada yansıyan bir acı vardı.

"Ben sadece..." Çene çizgisinde bir kas seğirdi. Azı dişlerini gıcırdattığını hayal ettim. Ağzı düzleşti ve hiçbir kelime çıkmadı. Üstümüzde martılar ciyaklıyordu. Kanatlarını çırpıyorlardı ama altlarındaki rüzgâr onları havada tutuyordu. Luca'nın eline uzandım ve siktim.

Beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Sensiz kendimi kaybetmiştim, bebeğim. Oğlumuz... o benim can simidimdi. O olmasaydı, karşıdaki bu adamın var olacağını sanmıyorum." Sesi o kadar kırık çıkmıştı ki kalbimin etrafındaki duvarlar çatladı. Bir zamanlar ona karşı hissettiğim duygular süzüldü.

Ve geri çekildiğinde, tüm dünyasını kaybetmiş bir adamın gözlerine yansıyan ıstırap, eskiden ona duyduğum sevginin kalıntılarını ortaya çıkardı.

Babamla yaptığı anlaşmayı öğrenmeden önceki aşk.

Elias'ın doğumunu kaçırmadan önceki aşk.

Kalbimin üzerinde tepinmeden ve bana beklentilerini söylemeden önceki aşk.

Onu affediyorum ve bu beni özgürleştiriyor.

Sertçe yutkundu. "Oğlumuz beni bu dünyaya bağladı. Doğru olana. O olmasaydı, ailemi yakıp kül edecek bir yola girebilirdim. Elias olmasaydı, her şeyimi kaybederdim."

Çenesini avuçladım. "Ona sahip olduğun için mutluyum." Gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlandı, iki yıl boyunca onları özlemenin acısını getirdi, ama aynı zamanda sevgiyi, bir

Bir zamanlar olduğum kızı ve şimdi olduğum kadını tanımlayan pürüzlü kenarları olan kumaş.

"Sen ve o benim dünyamsınız, *tesoro*," diye seslendi. "Beni bir daha terk etme."

"Yapmayacağım."

Bir süre birbirimize baktık, dudaklarımız kıl payı uzaklıktaydı. Mesafeyi kapatmaya korkuyordum çünkü beni her öptüğünde bu bana sadece kalp ağrısı veriyordu. O da mı bu yüzden tereddüt ediyordu?

Düşüncelerime ses verdi. "Seni öpmekten korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Çünkü duramayabilirim ve seni tam burada beceririm."

Hafifçe güldüm çünkü görünüşe göre farklı nedenlerimiz vardı. "Evet, her yerin kum olmasının çok rahat olacağını sanmıyorum." Neredeyse aynı anda eğildik.

Gözlerim telefona döndü ve videoyu oynat tuşuna bastım. Elias emekliyordu. Gözyaşları geri geldi ama bu kez kayıp yüzünden değildi. Başka bir şey içindi.

Luca boğazını temizledi. "Bu." Başka bir videonun üzerindeki üçgene bastı. "Onu doğru anda yakaladım."

Elias sürünerek kanepeye gitti ve ayağa kalkmak için kanepeyi kullandı. Omzunun üzerinden telefonun kamerasına baktı.

"Hadi, spor, yapabilirsin." Luca'nın sesiydi.

Elias neşeli bir ses çıkardı ve birkaç adım ilerledi. Luca videoda "Vay anasını" dedi.

Gözyaşlarına boğuldum. Bebeğimin ilk adımları.

BÖLÜM

Otuz Yedi

NATALYA

Paris'ten beri görünüşüme hiç bu kadar özen göstermemiştim. Makyajım ve saçım tam yerindeydi. Saçıma bir saç maşası aldım ve bana kabarık ve şımarık dalgalar verdi. Kirpiklerim yeterince kalındı ama onları maskara ile uzattım. Kedi göz kalemi ve ışıltılı metalik yeşil far. Çok kırmızı ruj.

Elbisem siyah jarseden yapılmıştı, sırtı dalgalıydı ve çıplak kollarımı açıkta bırakıyordu. Eteği tam baldırımın ortasına geliyordu ama asimetrikti. Seksi iç çamaşırlarımı yanıma aldığım için çok minnettardım çünkü o kadar dönüp dururken, külotumun gözüme çarpacağına hiç şüphe yoktu.

Dört inçlik topuklu ayakkabılar bacaklarımın şeklini seksileştiriyordu. Son iki yıldır spor ayakkabıdan başka bir şey giymemişim ama ortadan kaybolmadan önce annemin ısrarıyla topuklu ayakkabı giymeye alışmışım. Luca'yla dans çalışırken onları giyerken, beni esnek yapan onca yıllık bale eğitimim için şükreliyordum çünkü Luca basit hareketlere bağlı kalacağımızı söylese de çoğu zaman kendimizi kaptırıyorduk. Bacağımı kalçasının üzerine çeker ve beni sürüklerdi.

Çok erotikti.

Aynanın önünde son bir kez döndükten sonra payetli çantamı kaptım ve odadan çıktım.

Topuklarım ahşap zeminde takırdadı. Mutfağa geldim ama pencerelerin yanındaki hareket dikkatimi çekti. Luca telefonla konuşuyordu ama beni görünce hemen konuşmasını bitirdi ve bana doğru yürüdü.

Geniş omuzlarına uyması için özel olarak yapıldığına şüphe bırakmayan bir smokin giyiyordu, keskin hatları net ve sivriydi, çok sıkı olmadan ince gövdesini vurguluyordu.

"Tanrım, Natalya," diye nefes aldı, benden bir adım ötede durdu. "Evden çıkabileceğimizi sanmıyorum." Gözlerinde vahşi bir açlıktan başka bir şey yoktu. Ve beni tepeden tırnağa canlı canlı yiyorlardı. Bu arada ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı. On santimle neredeyse Luca'nın çenesinin üstüne geliyordum.

Elbise çok yapışkan oldu ve meme uçlarım jarse malzemeye karşı hassaslaştı.

"Çanta getirmeli miyim bilmiyorum ama rujumu cebinde tutabilir miyim?"

"Elbette, bebeğim." Bakışları hâlâ vücudumun her santimini yutmakla meşguldü. "Ee, yapalım mı?" Kendimden utanmaya başlamıştım.

Beni kendine çekti. "Gitmek istediğine emin misin?"

Kapüşonlu gözleri, planları değiştirip işe koyulmak için çok az teşvike ihtiyaç olduğunu fark etmemi sağladı.

"I-" Ben başladım.

Aramızda bir telefonun zil sesi duyuldu.

Luca'ydı. Başını salladı. "Sera FaceTime yapmak istiyor."

"Telefonumu sessize almıştım," dedim. "Ona elbisemi göstereceğime söz verdim."

Sera ve Elias ile her sabah ve yatmadan önce konuştuk. Luca yeğenine, "Bizi kötü bir zamanda yakaladın," dedi.

Telefonunu aldım. "Ona inanma."

Sera gülüyordu ama kucağında Elias vardı. Bizim oğlan Sera'nın telefonunu kendine almaya çalıştı.

"Anneme bak," dedi Sera. "Aman Tanrım, seni tanıyamadım. Hâlâ sarışın olmamana alışmaya çalışıyorum. Göster bana."

Telefonu Luca'ya geri uzattım. "Al, ben modellik yaparken tut."

Luca gözlerini devirdi ama söyleneni yaptı. "Nasıl görüdüğümü görmek istemiyor musun?"

"Eh," dedi Sera. "Seni smokin içinde yeterince gördüm."

Güldüm. Luca telefonu bana doğru tutarken ben birkaç adım geri gittim ve dönme hareketi de dahil olmak üzere birkaç tango adımı yaptım.

Sera ciyakladı. "Bayıldım!"

Luca'ya doğru yürüdüm ve beni kendine doğru çekti. "Sana yapmak istediğim şeyler."

"Evet, evet, bir haftadır tehdit ediyorsun."

"Aman Tanrım, ikinizin arasındaki gerilimi hissedebiliyorum. Güle güle de Elias."

"Bekle..." Sera'nın yüzüne yansıyan eğlencem boğazımda düğümlendi. Yanımdaki adamın sabırsızlığı bacaklarımın arasındaki zonklama kadar hissediliyordu.

"Daha fazla beklemek yok," diye homurdandı Luca. "Güle güle, delikanlı."

"Güle güle, baba..." Elias önce bana, sonra Sera'ya, sonra tekrar bana baktı. "Hoşça kal, Waf-waf."

Sera güldü. "Bunu düzeltmeniz gerekiyor."

"Gerçekten." Luca'ya baktım. "Bir daha buraya geldiğimizde üçümüz olacağız."

"Bana uyar." Luca bir saniye daha beklemedi ve aramayı sonlandırdı.

Telefonu cebine koyarak başka bir şey söylemeden beni çıkışa doğru yönlendirdi. "Acelemiz mi var?"

Sanki sabırsızlığı benim suçummuş gibi bana ters ters baktı. "Ben sadece doğru olanı yapıyorum." Sesindeki gerginliği fark ettim. "Tangodan sonra..." Gözleri sahiplenici bir niyetle parlıyordu. "Sen tamamen benimsin."

Bu kelimelerle ve onları söyleme şeklindeki çığlıkla orgazm olabilirdim.

Audi SUV zaten girişe park edilmişti. Luca koltuğa oturmama yardım etti ve kapıyı kapattı. Ama ellerini tavana dayadı ve renkli camdan bana baktı. Orada öylece durmuş bana bakıyor ve beni tedirgin ediyordu. Doğruldu ve yumruğunun yanıyla camı hafifçe vurduktan sonra aracın ön tarafına doğru ilerledi, gözleri yerde, elleri ceplerinde, sanki hâlâ derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Sürücü tarafına geçtiğinde, "Bu da neydi böyle?" diye sordum.

Bana bakmadı ve motoru çalıştırdı. "Sana üç tahmin hakkı veriyorum."

Aslında görüldüğüm kadar kalın kafalı değildim ama birden kendimi çok güçlü hissettim. "Herkesin önünde tango yapmak konusunda tereddüt mü ediyorsun?"

Aracı yönlendirmek için bir elinin topuğunu kullandı. Bunu seksi gösterdiğin için puan.

"Bir ilgisi var." Audi garaj yolunda ilerlemeye başladı.

"Evde kalıp sarılmayı ve film izlemeyi mi tercih edersin?" Arsızca söyledim.

Hâlâ önüne bakarken kısa bir kıkırdama çıkardı. Bana bir bakış atması birkaç saniye sürdü, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Oh, *tesoro*, gerçekten bunu istiyorsun."

Üçüncü günden beri bunu istiyordum. Üç randevu kuralı olan bir çiftten daha fazla kendimize hakimdik. Ama aramızda olan biten her şeyi göz önünde bulundurduğumda, işleri gayet iyi idare ettiğimizi düşünüyordum. Yeniden bağlanmak, beraberinde getirdiği tüm yükler nedeniyle ilk kez aşık olmaktan daha zordu.

İyi olmayı bir kenara bırakın, geldiğimiz noktayla gurur duyuyordum. Bu geceye kadar, kocasıyla flört edecek kadar kendine güvenen bir kızı ne kadar özlediğimi bilmiyordum.

Koca. Sonunda Luca'dan kocam olarak bahsedebiliyordum ve sahiplenme duygum pençelerini bilemeye başlamıştı. Beni rahatlatacak şekilde, yanımda yumurta kabuklarının üzerinde yürümeyi bırakmıştı. Edepsiz konuşmalarını dizginlemiyordu. Bana olan arzusunu gizlemedi. Kaybettiğim güvenimi geri kazanmam için uzun bir yol kat etti. Elias'ı hak etmek için hâlâ çalışmam gerekiyordu ama Luca yanımdayken bunun aşılamaz olduğunu hissetmiyordum.

Cevap vermeyince Luca bana tekrar baktı. Ona sadece çapkın bir gülümseme fırlattım. Cip Montauk Otoyolu'na sapmıştı ve festivale beş dakika gibi kısa bir süre kalmıştı. İçerideki loş ışıktaki bunu görüp görmemesi gerçekten umurumda değildi. Sahildeki konuşmalarımızın ne kadar özgürleştirici ve arındırıcı olduğunu düşündüm. Kendime Elias'ın ilk iki yılının tadını çıkarma izni verdiğim bu son konuşma katartıktı. Tüm duygular. Hepsi aynı anda. Öfke daha azdı. Hüzün oradaydı ve acı tatlıydı, ama neşe, umut ve bağışlayıcılıkla sona erdi. Bütün gün beni harekete geçiren şey umuttu çünkü sonunda kalbimin kocama yeniden aşık olmasına izin verme noktasına ulaşmıştım.

Luca hiç kıpırdamamışken nasıl kendimi tutabilir ve şüpheye düşebilirdim?

Açı

k Beni aradı.

mı Benim için başka bir adamla dövüştü ve neredeyse onu

? öldürüyordu. Benim için bir tapınak inşa etti.

İlk gördüğümde dehşete bile kapılmamıştım. Oldukça sevimliydi. Fakat O zamanki duygularım, ben olmayan bir kadın için yas tutan bir adam içindi. Yanmış evi ziyaret ettiğimiz gün, tüm o kederin bana yöneldiğini hissettiğim gündü.

bana. Şimdi tekrar düşündüğümde, dizüstü bilgisayarımı oyuncak ayıdan nasıl hatırladığımı tetiklemiş olmalı.

Beyin ve kalp gizemli bir şekilde çalışır.

"Derin düşüncelere dalmışsın," dedi. "Paylaşmak ister misin?" "Benim için yaptığın tapınağı düşünüyorum."

Bir kahkaha gümbürtüsü daha göğsünü sarstı. Bu, Luca'nın düşünceli haline çok uyuyordu. Geçtiğimiz birkaç gün içinde yanmış tost gibi aptalca şeylerden martıların balıkları yüzeye çıkarmak için tatlı su göletine ekmek atma sinsiliğine kadar pek çok şeye kahkahalar atarak sınırsız bir neşeyi paylaşmıştık.

"Ve sana ne kadar takıntılı olduğumdan korkmuyor musun?" diye sordu.

"Saplantılı görünüyordu, özellikle de hayatta olup olmadığımdan emin olmadığın için."

"Kendime yalan söylemeyi uzun zaman önce bıraktım," dedi festivalin otoparkına dönerken. "Ben her zaman takıntılıydım. Sadece bunu bilmiyordum..."

Bu sözleri havada bıraktı ve o park edecek bir yer ararken ben de bu sözler üzerinde düşündüm. Nessa onun inkârın kralı olduğunu söylemişti. Gülmemek için iç yanağımı ısırdım. Luca gerçekten öyleydi.

"*Vaffanculo*," diye önümüzde duran arabaya aynı el hareketiyle küfretti. "Aklını başına topla."

"Şu tarafta bir sürü park yeri var. O arabanın yanına sıkışmak zorunda değilsiniz."

Luca kısaca, "O topuklularla uzun bir yol yürümeni istemiyorum," dedi.

"Ah," dedim. "Çok tatlısın ama beni taşıyabilirsin, *caro*."

Luca bana gülümsedi. "Elbette yapabilirim ve yapacağım."

Tango festivali açık hava alanı olan bir rekreasyon merkezindeydi. Organizatörlerin dansçılar için ahşap bir platformları olmadığı sürece festivali dışarıda düzenleyip düzenlemeyeceklerinden emin değildim. Beton ve çimen üzerinde dans etme fikri beni ürkütmüştü.

Ayrıca hava durumu o gece yağmur yağacağını söylüyordu.

Festival katılımcıları otoparkı doldurdu. Sadece arabalarıyla gelenler değil, yakınlardaki otel ve işyerlerinden yürüyerek gelenler de vardı.

Luca sonunda Audi'yi park etti. "Aşağı inme. Gelip seni alacağım." "Beni taşımak zorunda değilsin. Şaka yapıyordum."

Parmaklarımı birbirine kenetledim. Hissettiğim baş dönmesi ve heyecana inanamıyordum. Luca papyonunu düzelterek aracın etrafında döndü.

Kapımı açtığında elini uzattı. Benimkini onunkine koydum ve yavaşça yere kaydım.

Ona baktığımda gözleri karardı. Orada gördüğüm çıplak açlık beni şaşkına çevirdi. Oh be. "Beni taşıma, tamam mı? Kısa bir mesafe ve muhtemelen bu ayakkabılara alışmalıyım."

Elimi dirseğine sıkıştırdı ve kulağıma fısıldadı, "Unutma, ben senin hizmetindeyim."

Hizmeti söyleme şekli düşüncelerimi dağıttı ve ben sırtüstü yatmış, bacaklarımı açmış ve kurbağa stili sikerken onun yüzünü bacaklarımın arasında hayal ettim. Kendime yukarıdan bakıyordum ve bunun bir rüya olduğunu fark ettim. Neyse ki, bir ayağımı diğerinin önüne atarken motor becerilerim yerindeydi. Orkestranın sesleri otoparka kadar ulaşıyor ve gecenin enerjisine enerji katıyordu.

Tesise girdiğimizde birisi biletlerimizi kontrol etti ve etkinlik etiketlerimizi bileklerimize doladı. Check-in masasını geçtikten sonra, halihazırda pratik yapan insan grupları vardı. Festival hafta boyunca özel dersler sunmuştu ama Luca bana kendisi öğrettiği için onlara ihtiyacım olmadığını söyledi.

Yarışmayı açık havada düzenlediler. Çimenlerin ortasındaki yükseltilmiş platformun etrafını şenlikleri andıran festival ışıkları çevrelemişti. Ayrı bir yükseltilmiş sahnede keman ve çelloların baskın melodileriyle bir orkestra çalışıyordu.

İçkilerimizi aldık. Benimki çilekli margarita, Luca ise Malbec içti. Sonra etrafta dolaşp Arjantin'e özgü çok çeşitli yiyecekleri inceledik. Sanırım üç empanada yemiştım ama çok fazla yememeye dikkat ettim. Luca ve ben bir sanatçıya karikatürümüzü çizdirdik. Zaman geçirmek için başka aktiviteler de vardı ve arada yarışmayı izledik. Dans hareketleri hayranlık uyandırıcıydı ama ben kendimi o süslü bacak hareketlerini yaparken hayal edemiyordum.

Luca arkamdaydı ve bana sıkıca sarılmıştı. Başımı kaldırıp ona baktım. "Eve gittiğimizde dansımıza devam etmek istiyorum ama o bacak çırpma hareketlerini yapmak istediğimi sanmıyorum. Sonunda diz kapağımın çıkmasını istemiyorum."

İçten bir kahkaha attı ve şarabını yudumladı. "Bunu da pek sevmedim. Bacak sargısını tercih ederim."

Gözlerimi devirdim. "Eminim öyledir."

Sunucu kazananları açıklamaya başladığında, Luca eşyalarımızı araca koydu ve ana dans pistinin açılışı için zamanında geri döndü.

halka açıktı. Bununla birlikte, Buenos Aires'in sokak tangosunu anımsatan birkaç platform da merkezin farklı noktalarına kuruldu. Kısa süre içinde, gecenin çılgınlığını artıran bir müzik karmaşası yaşandı.

Kalabalık bir dans pistini önlemek için her çiftte bir set tahsis edildi, ancak biz ilkinde bindik.

Orkestra "Por Una Cabeza" ile başladığında rahat bir nefes aldım. Filmlerin vazgeçilmez tango müziği idi, insanların aşına olduğu bir melodiydi ve Luca ile birlikte prova yapmayı seviyorduk.

Luca sağ elimi tutarak beni dans pistine götürdü. Ayaklarım kurşun gibiydi ve topuklarımın üzerinde sallanıyordum ama çenemi yukarıda tuttum. Yerimizi aldıktan sonra çeyrek dönüş yaparak birbirimize baktık. Luca bana doğru adım attı ve sanki dünyanın en değerli mücevherine dokunuyormuş gibi yüzümü okşadı. Bakışlarımız kilitlendi, gözlerindeki yoğunluk ciğerlerimdeki oksijeni hapsetti. Sağ elimi bir kez daha tutmadan önce eli yanımda gezindi ve ben de sol elimi onun omzuna koydum.

Hareket etmeye başladık.

İlk başta adımları hatırlamakla meşguldüm - ne zaman yürüyeceğimi, ne zaman sekiz figürü yapacağımı ve tersini.

Luca'nın sırtındaki eli omurgamı dikleştirdi ve emredici bir sesle, "Gözlerini benden ayırma, *tesoro*," dedi.

Bu sözleri bacaklarımın arasında hissettim ve Luca'nın gözlerindeki tüm tutkuyu ve yanmayı gördüm.

"Sadece beni izle bebeğim," diye mırıldandı.

Onun sesi ve müziğin kreşendosu damarlarıma kadar işledi ve tenimi ateşe verdi. Kısa süre sonra dans pisti sadece bize kalmıştı. Luca arkama geçtiğinde ve çaprazlama bir yöne yürüyüp sonra geri döndüğümüzde bile, onunla birlikte sorunsuzca aktım. Su gibi akıcı bir şekilde dönüp duruyorduk ve beni yukarı kaldırıp aşağı indirdiğinde, düşmeme izin vermeyeceğine güveniyordum.

Beni tekrar kucakladı ve adımlarımızla zemini izlerken bakışlarımız birbirimize kilitlenmiş bir şekilde dönmeye devam ettik. Kendime olan güvenim arttı ve bacağımı onun kalçasına geçirdiğimde ve o da geri adım atıp beni bacaklarım açık bir şekilde sürüklediğinde, dans aşıkları arasında şehvetli bir ifadeye dönüştü. Tutkumuza bir övgü. Müzik azalıp durduğunda, birkaç vuruş boyunca nefesimiz kesilmiş bir şekilde öylece durduk.

Başını benimkiyle burun buruna gelecek şekilde eğdi. "Muhteşemdin, *tesoro*."

"Sen de öyleydin."

"Diğerlerini de denemek ister misin?"

diye sordu. "Elbette."

Sınırlarımızı test ettiğimizi en az benim kadar bildiği için sırtıttı. Bir dans platformundan diğerine geçtik. Her dans birbirimize karşı farkındalığımızı zirveye çıkaran bir ön sevişmeydi.

Teslimiyet içinde Luca'nın kollarına düştüğümde saat gece yarısına yaklaşıyordu. "Ayaklarımı hissedemiyorum."

"Eve gittiğimizde senin için masaj yaparım."

Saçları dağınıktı ve bu onu smokin giymiş cilalı bir Lucifer'den çok ölümlü bir adam gibi gösteriyordu.

Yanağıma kocaman bir yağmur damlası düştü. "Uh-oh," dedim. "Parti bitti."

Ve sözüme sadık kalarak, büyük damlalar sağanağa dönüştü. "Hadi gel." Luca aceleyle ceketini çıkarıp üzerime geçirdi, biz de kalabalığın arasından zikzaklar çizerek geçtik, rekreasyon merkezinin etrafından dolandık ve cipimize doğru koşmaya başladık. Audi'ye ulaştığımızda gülüyor ve sırlıslık olmuştuk. Beni kaldırdı, sonra da aceleyle sürücü tarafına geçti.

Kapısını kapattığı anda kahkahalar dudaklarımızda söndü ve gerginlik bakışlarımızı birbirine çekti.

Birbirimize çarpıyorduk, dudaklarımız kilitleniyor ve birbirimizi yiyorduk. Daha derine inebilmek için başımı eğdiğinde parmakları saçlarıma gömüldü. Sabırsız bir ses çıkardı ve öpüşmeyi kesti.

Sersemlemiştim, ıslanmıştım ve tahrik olmuştum.

"Burası bunu yapmak için kötü bir yer," diye homurdanarak motoru çalıştırdı. "Şimdi dışarı çıkmak tam bir tımarhane."

Elim bacaklarımın arasına gitti. Amım ihtiyaçtan zonkluyordu ve tüm vücudum garip bir titreme halindeydi çünkü ıslanmıştım ama ateşliydim çünkü sevişmeyi çok istiyordum.

"Kendini gelmeye zorlama," diye uyardı.

BÖLÜM

Otuz Sekiz

LUCA

"Her orgazmın benim orgazmım, *anladın mı?*"

Bütün gece sertleşmişim. Ama söz konusu Natalya olduğunda mazoşist eğilimlerim vardı. İşkenceli bir hafta olmuştu ve rahatlamak için elimi kaç kez kullandığımı sayamıyordum. Ama artık yeterdi. Onun dar, ıslak amına girecek ve doyana kadar ona vuracaktım.

Titreyerek kesik kesik bir nefes verdi.

"Üşüdün mü?" Kaşlarımı çatarak, insanları düşünerek park yerinden çıktım ve sonra SUV'nin kaloriferini açtım.

"Üşüyor muyum yoksa sıcak mı bilmiyorum," diye cevap verdi. "Yine de vücudunun sıcaklığı hoşuma gitti. Buhar gibi yanıyorsun."

"Hiç yardımcı olmuyorsun, *tesoro*." Sonunda cipi tekrar yola çıkardım. Şükürler olsun ki ev çok uzakta değildi. Kalabalık dağılırken ve araçlar korna çalarken ön cam silecekleri son sürat çalışıyordu.

Trafik yavaş ilerliyordu ve ona bir bakış atmayı başardım. "O tatlı amcığın tadına bakmayı ne kadar istediğimi bilemezsin. Bu gece kalçamın her tarafı ateşliydi."

Gizemli bir gülümseme verdi. "Öyleydim."

"Keşke etrafımızdaki insanlar o etekleri savurmayı ve dilimi ıslak amının içine sokmayı ne kadar çok istediğimi bilselerdi."

"Yardımcı olmuyorsun Luca," diye sızlandı, eli tekrar kalçalarının arasına gitti. "Kaba ağzını seviyorum."

"Biraz daha seveceksin." Bileğini tuttum. "Kes şunu."

"Patlamak üzereyim," diye nefes aldı.

"Sen," diye homurdandım. "Ağzımda patlayacaksın." Bileğini bıraktım ve iki elimle direksiyonu kavradım. Parmaklarımı içine sokma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, aklıma gelen tek kısıtlama buydu. Neyse ki arabalar hareket etmeye başladı. Yağmur etrafımızda düzenli bir davul sesine dönüştü.

Natalya, festivalin ardından oluşan karmaşadan kurtulduğumuzda, "Yağmurla birlikte ne mükemmel bir son," dedi. Araçların çoğu ters yöne doğru gidiyordu. Şükürler olsun.

Dönüş yolumuz karanlıktı ve yüz ifadesini göremiyordum ama sesinden gözlerinde mutlu bir parıltı olduğunu hayal edebiliyordum.

"Sadece daha da mükemmelleşecek." "Nasıl yani, efendim?"

Bu küstahlık karşısında aletim seğirdi. Kaya gibi sertleşmişim ve onu gözlerimin önüne sermek için sabırsızlanıyordum. İki yıldır beklediğim bir ihtiyaçtı bu. Çakıllı araba yolunu gördüğümde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Ayağım gaza bastı ve arka lastikler çakıl taşlarını tekmeledi. Engebeli yolda zıpladık ve bu, zihnimdeki zıplama görüntülerine yardımcı olmadı.

"Seni en son hamile olduğun zaman becerdim." Sesim gergin çıkıyordu.

"Tanrım, bu aynı zamanda içime son kez bir penis girdiği anlamına da geliyor," diye fısıldadı, sesi şaşkındı.

"Ve sahip olacağın tek şey benim sikim," dedim ona. Bailey'nin ağzını onun üzerinde düşünmek bile adamı öldürme isteği uyandırdıysa, seviştiklerini hayal bile edemezdin.

Audi garajın önünde gıcırdadı. "İçeri park etmiyor musun?"

Motoru kapattım ve ona baktım. "Kilometrelerce etrafta kimse yok ve bütün gece seni hayal ettim."

Kızın boğazı düğümlendi. "Ne fantezisi?"

Ona bir sırtış attım ve araçtan çıktım. Ayakkabılarıma baktım. Parmağımı burnumun üzerinde gezdirdim ve Natalya'ya hızlı bir bakış attım. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, endişeliydi. Bu arada vücudumdaki her molekül serbest kalmak için kükrüyordu.

Yakında, saksocular.

Taşaklarım karımın içinde olurdu.

Kahretsin, bu düşünce neredeyse boşalmama neden oluyordu. Bu gece bir tanesini daha erken atmalıydım.

Ön camdan Natalya'ya baktım.

Gözleri o kadar ihtiyatlıydı ki neredeyse beni güldürecekti. Ama bu tüm amacı bozar ve havayı yok ederdi.

Kapıyı açtım, ama o aşağı inemedi. Onu durdurdum. "Ne...?"

"Brace, bebeğim."

Parmaklarım onun dış kalçalarını kavradı ve her iki bacağı da bana bakacak şekilde onu koltuğunda hızla döndürdü.

"Luca..." diye inledi.

"Dilim o güzel amcığı yalamak için ağrıyor, bebeğim." Parmaklarım eteğinin altına girdi ve bütün gece beni deli eden sıcaklığı aradı. Erimiş merkezine dokunduğumda, boğazının arkasından neredeyse bastırılmış bir hıçkırık gibi bir ses çıkardı.

Parmaklarım klitorisinin etrafında dönerken başımı daha da yaklaştırdım. Şişmiş gibiydi ve neredeyse zonkladığını hissedebiliyordum. Ama kulaklarıma çarpan kan yüzünden miydi? "Buran mı ağrıyor?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

Kontrolümü kaybettim. Kıcını öne doğru çektim ve koltuğa doğru düştü. Kalçalarını ayırarak içine daldım ve kokusu beni çılgına çevirdi. İnce kumaş parçasını kenara ittim ve dilimi deliğine soktum, dilimi pembe etinden yukarı sürüklemeyen önce tüm ıslaklığını topladım, şişmiş klitorisinin etrafında tutturdum ve emdim.

Çılgılık attı ve saçımı pençeledi.

İki yıllık ihtiyacımı ağzımla amına saldırarak giderdim. Yala, fiske vur, em. Parmaklarımı da ekledim, içindeki kasların etrafımda sıkıldığını hissettim. Onu kontrol ederken nefes nefese kaldığını gördüm ama durduğumu fark edince bana baktı.

"Neden durdun?"

Parmaklarım onu parmaklamaya devam ederken, derin, yakıcı bir öpücükle ona kendi tadını vermek için üzerine eğildim, sonra onu yemeye devam ettim.

Kahretsin, buna ihtiyacım vardı. Koltukta kıpırdandı ve ben sadece o lanet sivri topukların yanlarına nasıl girdiğini fark ettim, muhtemelen beni kanatıyordu. Ama umurumda mıydı? Hayır. Bu onu ilk sikişim ve her tarafının kanaması değildi.

Ağzım tam da olmak istediği yerdeydi. Dilim içindeyken amının üzerindeydi. İlk saldırıdan sonra, onu daha yavaşça, ıslak yarığını yukarı ve aşağı yaladım ve sonra uyluğunun birleştiği yerdeki hassas eti kemirdim.

Aletim pantolonumun arkasında titriyordu.

Onu bir bez bebek gibi sürükleyerek oturur pozisyona getirdim. "Luca... Daha fazlasını istiyorum."

"Biliyorum bebeğim. Kollarını boynuma dola." Söyleneni yaptı. Arabanın kapısını çarparak kapattım. Onu boynuma sararak yürüdüm ve garajın tuş takımına gidip kodu girdim.

Kapılar açıldı.

Eve girer girmez Natalya yüzümü kavradı ve beni öptü. Onun ihtiyacı benimkine bağıyordu. Duvara yaslanması için bizi döndürdüm. Ama öpüştük ve öpüştük. Yılları, kalp ağrısını, üzüntüyü ve kederi öpüşerek uzaklaştırdık. Asla geri alamayacağımız zamanı öpüşerek uzaklaştırdık ama dilim onunkini yutarken sadece umudu tadabiliyordum.

Ayrıldığımızda, o benim tokama uzanırken ben onun külotuna uzandım.

"*Tesoro*," diye homurdandım, ellerini uzaklaştırdım. "Bırak ben yapayım."

Külotunu sıyırıp bir ayağından çıkardım ama çoktan ayağa kalkmış ve onu duvara yaslamıştım. "İçine. Senin içine ihtiyacım var. Hemen şimdi."

Aletimi çıkardıktan sonra hiç vakit kaybetmeden içine girdim. İkimiz de aynı anda bağırdık, duygudan, yoğunluktan, o anın öneminden. Kıpırdamadan durduk, birleştik ve birbirimize baktık.

"Kıpırdayacak mısın?" diye nefes nefese kaldı.

"Korkarım çok çabuk bitecek." Sesim özlem ve şehvetin karışımıyla pürüzlüydü. Alnımı onunkine yaklaştırdım. "Bunun gerçek olmamasından ve senin hâlâ gitmiş olmandan korkuyorum. Çok hızlı bitmesini istemiyorum çünkü bu an için çok uzun süre bekledim."

Hafifçe geri çekildim ve aldığım zevk beni neredeyse kör ediyordu. "Aman Tanrım. Yıllardır bu amcığın tadına bakmamıştım, iki yıldır içine girmemişim." Bu düşüncelerle içimde delilik kudurdu. O da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü kaskatı kesilmişti.

"Artık buradayım Luca." Vahşi bir canavarı evcilleştirir gibi çenemi kavradı. "Ben gerçeğim ve burada kalacağım."

Tekrar içine girdim ve klitorisine doğru bastırarak tekrar çığlık atmasını sağladım. "Söz veriyor musun?" Dudaklarına karşı homurdandım.

"Evet, evet," diye mırıldandı. "Bu çok iyi hissettiriyor, ahhhh."

Her şeyi serbest bırakarak, acımasız darbelerle içine girdim. Bir elimle elbisenin yakasını yırttım ve göğüslerini tam ağzımın hizasında açığa çıkardım. Emdim, ısırdım ve meme uçlarını sıyırdım. İç kasları etrafımda sıkışmaya devam etti. Aklımın bir köşesinde bunun sonuçlarını düşündüm ama o anda umurumda değildi.

İçinde daha fazlasına ihtiyacım vardı ve onu duvardan kaptım. Ellerim kıcını desteklerken ve hala bağlıyken, yatak odasına yürüdüm ve yatağa çöktüm. Sikim daha derine girdi ve Natalya yüksek sesle inledi. Amcığı sikimi ölümüne kavramıştı, taşaklarını yukarı çekilmişti. Bir kez daha... Yapmak zorundaydım...

"Natalya." Adı üç heceli, boğuk duygulardan oluşuyordu. "Seni çok seviyorum, *tesoro*. Lütfen beni hâlâ sevdiğini söyle." Acı dolu fısıltımın her kelimesini hissediyordum. Daha önce hiç kimseye beni sevmesi için yalvarmamıştım. Ama zamanın sonuna kadar ona yalvaracaktım ve karımın sevgisine yeniden sahip olacaktım. Bu ikinci şansla hak etmeyi umduğum bir aşk.

Gözleri yaşlarla doldu. "*Caro*, seni hala seviyorum... hem de çok."

Rahatlama ve coşku, sevinç dolu tek bir nefeste birleşti. Natalya döndüğünden beri hayatımı bir ölüm fermanıyla yaşıyor, evliliğimiz boyunca işlediğim günahların cezası olarak kalbimin sökülmesini bekliyordum. Ağzım son bir öpücük için onunkine çarptı.

Bu sefer daha derine vurdum ve durmadım. Karıncalanmalar omurgamdan yukarı fırladı, sıcaklık taşaklarını kavradı ve son bir hamleyle içine boşaldım. Aynı anda hem hareket etmeye hem de titremeye devam ettim. Görüşümün kenarları, içimde cırcırlanan yoğun zevkle karardı. Patlayıcı bir an ve ben onun ellerinde macun olmuştum. Onun üzerine yığıldım. Onun sıkıntılı sesiyle, nefesimi tutmaya çalışarak yuvarlandım.

Natalya bana doğru yuvarlandı ve elini kalbimin üzerine koydu.

"Bu ıslak kıyafetlerden kurtulmamız gerek." Sert bir kıkırdamayı başardım. "Çok sıcak hissediyorsun," diye itiraz etti.

"Hasta olmanı istemiyorum bebeğim." Battaniyenin üstü nemliydi. Yırttığım elbiseyi çıkardım ve onu yorganın altına koydum. "Sana ayak masajı sözü vermiştim."

"Uyuyacağım," diye mırıldandı.

"Hemen döneceğim."

Natalya

Luca döndüğünde battaniyenin altından çıkmak istemedim. "Hadi bebeğim, seni banyoya sokmanın zamanı geldi."

"Yapmak zorunda mıyım?" Mızızlandım.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin." Sesi karanlığın içinde bana doğru geldi. Güçlü kolları bedenimi kucaklayıp kaldırdı. Luca'da kusur bulamayacağım bir şey varsa o da hamileliğimin sonlarına doğru benimle ilgilenmesiydi. Ben de alaycıydım, tüm bunların sağlıklı bir bebeğim olmasını istediği için olduğunu ve bunu bir eşe değer vermekle eşdeğer tutmadığını düşünüyordum. Geriye dönüp baktığımda, davranışları anlamlıydı. O korunmasız anlarda gözlerindeki sevgiyi halüsinasyon olarak görmemiştim. O sadece bununla savaşıyordu. Beklentilerinin duvarları ardında şefkatini göstermek için kendini güvende hissediyordu. Bu onun yaptıklarını sildi mi? Hayır. Ama onu ikinci bir şans verecek kadar sevdim.

Banyoda benim için neler hazırladığını görünce mutluluktan gözlerim yaşardı.

"Oh, Luca." Duygularım kelimelerle savaşıırken sesim titriyordu.

Loş ışıktaki beyaz mermer ve altın aksanlara karşı farklı boyutlarda mumlar yanıyordu. Şakayık demetleri banyonun etrafına dağılmış, yaprakları fayansların ve suyun üzerine saçılmıştı.

"Şanslıydım ki gül yapraklarının yanı sıra şakayıklar da işe yaradı," dedi, sesi yumuşaktı ama etkisi önemli olduğu yerde yüksek ve netti. Kalbim, kendini kötü adam olarak gören ama benim kahramanım olmak için yolculuk yapan bu adama karşı sevgiyle dolup taşıyordu. Bizi küvete götürdü ve beni ılık suyun içine indirdi. Ayaklarım terapötik banyoya değdiğinde iç çektim.

"Bütün bunları yaptığına inanamıyorum." Sesim gür çıkmıştı ama umurumda değildi.

Gülümseyerek küvetin diğer ucuna geçti ve hemen ayağımı kaldırıp tabanına masaj yaptı. Aldığım zevk karşısında gözlerim doldu ve inledim. "Aman Tanrım, bu neredeyse orgazm gibi bir şey."

Masaj durdu. "Kırıldım, *tesoro*."

Teslimiyyetin durgun gülümsemesi ağzımı kavislendirdi. "Üzülme. Bu hayatımın en güzel gecelerinden biri oldu."

Düşünceli görünüyordu. "İtiraf etmeliyim ki kız kardeşim ve yeğenimden yardım aldım. Bunlar sen uyurken teslim edildi."

"Unuttuysan diye söylüyorum, kurnazlıktan hoşlanırım."

O güçlü ellerini baldır kaslarım boyunca kaydırarak ayağıma masaj yapmaya devam etti. Bayan B'nin yerinde olsaydım, şu anda mırıldanıyor olurdum.

"Bu konuda. Artık sır yok, *kapiş*?"

"Tamam," diye mırıldandım.

"Konuşacak daha çok şeyimiz var ama bu gecenin tadını çıkaralım." Diğer ayağımı kaldırdı.

"Tamamen seninim, *caro*," diye mırıldandım mutlulukla.

Küvette uyuyakalmış olmalıydım çünkü uyandığımda Luca'nın telefonu tiz bir sesle çalıyordu.

Bana sarılmıştı ve uzaklaştığında sırtım ter içinde kalmıştı. Şilte onun ağırlığı altında kaydı.

"Moretti. Bu daha iyi-" Sözüünü kesti.

Omurgam sertleşti.

"Ne zaman?" Hırıltısı daha sertti, yeni uyanmış gibiydi.

Artık tamamen uyanıktım.

Doğrudum ve ona baktım. "Ne oldu?" Aklım Elias'a gitti. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Oğlum Knox Kalesi denebilecek bir kale tarafından korunuyor olsa da, orada olmadığımız için huzursuz hissediyordum. Yine de suçluluk duymuyordum çünkü Luca ve benim ilişkimizi düzeltmek ve daha iyi ebeveynler olabilmek için bu yolculuğa ihtiyacımız vardı.

"Tamam, birkaç saat sonra konuşuruz."

Luca aramayı sonlandırıp gece lambasını yaktı ve bana döndü. "Arayan Dario'ydu," dedi, sesi acımasızdı. "Orlov'un haberi var. para."

Alt dudağımı ısırdım. "Aldığım para mı?"

"Evet. Ve onu geri istiyor."

BÖLÜM

Otuz Dokuz

LUCA

Dario ile yaptığımız video konferans görüşmesinde Ange, "Yine gafil avlanmak hoşuma gitmiyor Luca," dedi.

"Sana Natalya'nın hafızasını geri kazandığını söylemiştim." Kardeşim ona haber vermeden New York'a gittiğim için hâlâ kızgındı. Kuşkusuz, hiyerarşi açısından Ange'ye söylemeliydim çünkü o alt patrondur, ama kimseyi yetkili bırakmamış değildim. Dom bana Ange'nin onu şikayet ettiğini söyledi. Bu saçmalığa bir son verirdim ama Dom bunun daha çok bir amca-yeğen sohbeti gibi olduğunu söyledi. Ben de saçmalık dedim.

"Ama Orlov'un parasının başından beri onda olduğunu değil!" Ange tersledi. "Neredeyse bir yıldır bu hıyarın talepleriyle uğraşıyoruz ve karın bizi tüm bu zahmetten kurtarabilirdi."

"Şimdi ne talep ediyor?" Ben sordum.

Ange, "Ya ona para veririz ya da Natalya onun için birkaç işte çalışır," dedi.

"Natalya'yla birincisi hakkında konuşacağım ama onun için çalışmayı siktir et." Orlov'un karımla herhangi bir konuşma yapma düşüncesi bende bir şeyleri parçalama isteği uyandırdı. İlk kez Vincenzo'nun Natalya'nın dehasını bastırma eylemini anlıyordum. Eğer yanlış bir örgüt Natalya'yı ele geçirirse, yeteneklerini onun iradesi dışında kullanabilirdi. İyi ki benimle evlenmişti. Onu korumak için ölebilirdim. "Karım üzerinde kontrol sahibi olmasını istemiyorum."

"Ona da söyledim," dedi Dario. "Başka bir seçenek sundu."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım.

"Ne?" "Patronların Oyunu."

Bir süre cevap vermedim. Çok formda değildim. Son katıldığım yarışmaya aylarca hazırlanmak zorunda kalmıştım. Orlov'un beceri seviyesi bilinmiyordu ve ben de ondan dört yaş büyüktüm.

"Bu da bir seçenek."

"Hayır," diye hırladı Ange. "Bunu seni öldürmek için bir bahane olarak kullanacaktır." "Son konuştuğumuzda bunu önermemiş miydin?"

"Şaka yapıyordum. Bunu yapacağını düşünmemiştim. Ve eğer yaparsan hazırlanmak için fazladan bir haftan vardı."

"Bana hiç güvenin yok mu, kardeşim?" Ange muhtemelen haklıydı. Ama diğer seçenek neydi? Natalya'nın parayı geri vermek istediğinden şüpheliydim. Düşündüm de, parayı geri vermesini ben de istemiyordum çünkü bu, son iki yıldır yaşadıklarımızın boşa gitmesi anlamına gelirdi.

"Natalya'dan parayı iste. Eğer seni gerçekten seviyorsa, geri verecektir."

"Aşk bu şekilde yürümez." Kelimeleri kolayca söyledim ve kendimi şaşırttım ve görünüşe göre kardeşim ve Dario da kaşlarının saç çizgilerine doğru fırlamasına bakılırsa şaşırmışlardı.

"Oh, şimdi de uzman mı oldun?" Ange alay etti.

"Aşk bu şekilde yürümez çünkü sevdiğiniz kişiden dürüstlüğünden vazgeçmesini istemezsiniz."

"O Galluzo'nun kızı. Daha iyi bilmeli." "O bir Moretti. Bu boktan asla para kazanamayız."

"Bu konuşma hiçbir yere varmayacak. Chicago'ya döndüğünde konuşuruz." Ange yayını kesti ve Dario ile beni telefonda bıraktı.

"Ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

"Ange seni hafife alıyor," dedi Dario. "Az önce Bailey'nin kıcını tekmelemedin mi? Hem de hiç antrenman yapmadan."

"O adamın bir kafese adım attığından bile şüpheliyim," dedim sessizce, düşünceli bir şekilde. "Dövüş kaç hafta var?"

"Üç."

Siktir.

Bu çok yakındı. Ve ne durumda olduğumdan emin değildim. Çifte lanet.

"Kesinlikle olmaz, Luca. Bir ölüm maçında dövüşmeyeceksin."

Karımın gözleri öfkeyle parladı. Muhteşemdi. Montauk'tan döndüğümüzden beri bana da kızgındı. Dom ve De Lucci askerlerinden oluşan bir konvoy bize Manhattan'a kadar eşlik etti. Yeğenim, New York'taki Rus mafyasının bir grubunun bizi pusuya düşürmenin ya da Orlov'un gözüne girmek için karımı kaçırmamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmesi ihtimaline karşı alarmı yükseltti.

Sera ve Matteo'nun Beşinci Cadde'deki dairesindeydik ve Chicago'ya dönüş uçağımızdan önce bir gece burada kalacaktık.

Dom mafya ailesini değil, bir aile toplantısını çağırıldı. Oturma odasında Sera, Carlotta ve Natalya vardı. Elias ayaklarının dibinde Gio ile oyuncak kamyon oynuyordu, iki çocuk da Moretti ailesindeki kargaşadan habersizdi. Dom, babası Paulie'nin yanında duruyordu.

"Bu bir ölüm maçı değil." Yalnız bir kanepede oturmuş, ayak bileğimi dizimin üzerine çaprazlamış, son derece lakayt bir duruş sergiliyordum. Karımın endişelenmesini istemiyordum. Daha sonra endişelenirdim.

"Parayı iade edeceğim," dedi Natalya.

Kaşlarını kaldırdım. "Bunu benim için yapar mısınız?"

"Tabii ki! Sen benim kocamsın ve seni seviyorum."

Bunu çok hızlı söyledi. Gözlerim kısıldı. "Bir bit yeniği var."

Karım elini salladı. "Tekrar çalarım ve yakalanmam."

Paulie, Dom ve Sera güldüler. Carlotta haç işareti yaptı ve "Sevgili baldızım, yaptığın şey takdire şayan ama bu kardeşimi yatıştırmayacak" dedi.

"Ruslar da öyle," dedim. "Orlov ondan çalmayı bırakman için sana yemin ettirecek ve sen de buna uymak zorunda kalacaksın."

"Hırsızlar arasında onur," diye

mırıldandı Paulie. "Evet."

"O zaman geri veririm, olur biter," dedi ama çenesinin isyankâr duruşundan ona güvenmediğimi anladım. Muhtemelen bunu yapacak ve bana daha sonra söyleyecekti.

"Hala bir bit yeniği var."

Karşılıklı konuşmamız boyunca seyircilerimizin gözleri karımdan bana kaydı ve Carlotta dışında herkes bunu eğlenceli buluyor gibiydi. O kız kardeşimin mizah duygusu hiç yoktu. Kardeşi Cesar, düşünceli De Lucci ve Sera'nın kayınpederi olan hafif yürekli Paulie ile evlenmesi garipti. Chicago emlak işine girdiğinde her iki adam da benim akıl hocam olmuştu. Biz büyük, mutlu ve lanet bir aileydik.

birden fazla şekilde. Ama şimdi, Chicago'da olaylar gelişirken arkamızda olmalarına her zamankinden daha çok seviniyordum.

"Pek sayılmaz. Bana insan kaçakçılarını hacklemeyi bırakmamı söylemediğiniz sürece."

"Yeraltı dünyasındaki dengeyi bozuyorsun, bebeğim."

Dom ve Paulie hararetle başlarını sallıyorlardı. "Sen söyle Natalya."

"Sizin neyiniz var böyle?" Carlotta oğluna ters ters baktı ve Kocası. "Luca'yı dayak yemekten vazgeçirmemiz gerekiyordu."

"Sen ve Ange," diye dudak büktüm. "Her zaman Ruslara karşı hiç şansım olmadığını düşünüyorsunuz."

"Sıkı eğitimleriyle bilinirler," diye belirtti kız kardeşim.

Bu doğrudu. Dario önemli rakiplerimizin ve müttefiklerimizin hareketleri hakkında beni bilgilendirirdi. Orlov bir spor salonu faresiydi ve son yıllarda yığınla kas yapmıştı. Bu benim avantajıma olabilirdi çünkü bu onun o kadar hızlı olmadığı anlamına geliyordu.

"Yine de Orlov'u on yıl önce yendim."

"Üç ay boyunca antrenman yaptın," dedi Sera. "Ve sen daha gençtin."

"Yaş ve eğitim bir yana, düşündükçe bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Orlov ne zaman bir anlaşma yapmak zorunda kalsak rövanş konusunu gündeme getirecek. Koshkin'in de yakamdan düşmesini sağlayacaktır çünkü karımın parasını çaldığı için Koshkin'e sızlanacağından eminim."

"Koshkin'le konuştum," dedi Dom. "Parayı Natalya'nın çalmış olmasını komik buluyor ama Moskova Kadrosu'nun başı olarak Koshkin, Orlov ne karar verirse ona uymak zorunda. İnsan kaçakçılığı hâlâ işlerinin bir parçası."

"Koshkin'le aramızda bir anlaşma var," diye karşı çıktım. "Chicago'ya dokunmadıkları sürece onlara işlerini nasıl yürüteceklerini söylemem." Karıma bir bakış fırlattım. "Ama seni hedef alırlarsa, her şey biter. Bu bir savaş olacak. Koshkin'e karşı olması umurumda değil."

Dom, "Taleplerinizi iletmek için Patronlar Oyunu'nu kullanabilirsiniz," dedi. "Şu ana kadar Dark Web'de konuşulanlara göre Orlov'un insan kaçakçılığı işinin engellenmesinden Chicago sorumluymuş ama Natalya olduğuna dair hiçbir detay yok." Dom karıma baktı. "Orlov'un kendisi de operasyonlarına hackerlar tarafından kolayca sızıldığının bilinmesini istemezdi. O zaman kaç yaşındaydın?"

Natalya, "Santino ile olan anlaşmasına müdahale ettiğimde yirmi iki yaşına yeni girmişt看," dedi. "Ama dahası da var." Ağzını ince bir çizgiyle kapattı ve ortakları hakkında konuşmaktan rahatsız olduğunu anladım.

Dom bakışlarını bana çevirdi ve ben de başımı salladım. Natalya'nın insan kaçakçılarını hedef alan bir hacker ağına mensup olduğunu bilmiyordu. Natalya Doriana'yla da iletişim kuramamıştı. Onunla paylaştığı şifreli kanal devre dışı bırakılmıştı. Ayrıca kaçırıldığı gece çevrimiçi olduğu başka bir hacker daha vardı. Daha derine inmek konusunda tereddütlüydü ve ben de ona baskı yapmadım. Dikkatsiz davrandığını ve ortaklarını tehlikeye attığını bildiğı için kendine güveni sarsılmıştı.

"Orlov henüz benimle doğrudan temasa geçmedi, ama beklemeyi pek sevmem." Natalya'ya baktım. "Sen de bana Chicago'ya kadar eşlik edebilirsin."

BÖLÜM

Kırk

NATALYA

"Doriana öldü."

Artık yeni kod adı Ölü Şair olan Keşiş'ten gelen özel mesaja baktım. Aynı hacker ile iletişim kurduğumdan emin değildim, tıpkı onun benim iki yıl önceki Chimera olduğumdan emin olmadığı gibi. Dark Web'e tekrar giriş yaptığımda tüm önlemleri almıştım, bu kez Luca'nın müthiş BT departmanının incelediği kusursuz bir altyapıya sahiptim.

Dead_Poet: Uzlaşma onun tarafından geldi. Santino sızıntısından sonra asla toparlanamadı.

Bayan_B'nin intikamı: Yine de bize iş vermeye devam etti.

Dead_Poet: Kaynaklarından birinin onunla oynadığından şüpheleniyorum. Onu kullanarak. İlk başta sen olduğunu düşünmüştüm.

Bayan_B'nin intikamı: Bana hala güvenmiyorsun, değil mi? Dead_Poet: Hayır.

Bayan_B'nin intikamı: Yeterince adil. Parayı nereye dağıtacağıma ben karar vereceğim.

Dead_Poet: Evet. Benimkini çoktan boşalttım.

Ona cevap vermedim. Ve imleçlerimiz bir süre yanıp söndü. Dark Web'de başka bir kanunsuz ağa katılıp katılmayacağımı bilmiyordum. Organize suçlar kendi orduları ile çok fazla bilgili olmaya başlamıştı.

Hackerlar. Daha önce düşündüğüm gibi yenilmez değildim. Ah, gençliğin kibri.

Bayan_B'nin intikamı: Sanırım bu kadar. Dead_Poet: Evet. İyi şanslar.

Ondan önce sohbet odasından çıktım ve kötü amaçlı yazılım bulaştırma girişimlerini karantinaya almak için ekstra cihazın fişini çektim. Gerçek düşmanımızı ortaya çıkarmamıştık ama Luca ve benim şüphelerimiz vardı. Luca için bu şüpheler ben ortadan kaybolduğumdan beri vardı, bense hafızamı geri kazandığımdan beri sadece son bir haftadır.

Carmine.

Kalbim kırıldı. Gençliğimden beri sırdaşımdı.

Luca beni nasıl manipüle edeceğini öğrenmek için Carmine'i kullandığını itiraf etti ve ben de Carmine'in benimle nasıl akıl oyunları oynadığını itiraf ettim. Her şey kontrolle ilgiliydi. Herkes onu hafife alıyor, usta bir satranç oyuncusu olduğu halde zayıf olduğunu düşünüyordu.

O da kaybolmuştu.

Bu yüzden babam ve annem gelememişti. Galluzo mafyasının liderliğine bir darbe daha vurulmuştu ve mafya dağılmak üzereydi, bu da kanlı bir savaş anlamına gelebilirdi.

Luca'nın Orlov'la konuşmaktan kaçınmaya çalıştığı şey de buydu.

Kocam toplantıdaydı ve oğlum yanımda huzur içinde uyuyordu. Bu sabah Chicago'ya döndük. Luca'nın çatı katına ilk kez çıkıyordum. Lincoln Park'taki M apartmanının bütün bir katını kaplıyordu. Chicago suç ailesinin birçok mülkünden biriydi ve güvenlik en üst seviyedeydi. Ange ve Dario'nun daireleri bizim altımızdaydı.

Gio'yu aramaya devam ettiği için Elias'ın uykuya dalması biraz zaman aldığı için usulca yataktan kalktım. Luca Orlov'un meydan okumasını kabul ederse Sera, Matteo ve De Luccis'in geri kalanı maç için Chicago'da olacaktı.

Chicago silüetine baktım ve Luca'nın Tralestelle'in aile kurmak için daha iyi bir yer olduğu konusunda başından beri haklı olup olmadığını merak ettim. Bu Ange ile ilişkisinin ne kadar sağlam olacağına bağlıydı. Şimdi Luca'nın güçlü bir patrona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Komodinin yanındaki saate baktım. Gece yarısını geçiyordu. Luca gideli üç saat olmuştu ve ben sadece soğukkanlılığın galip gelmesi için dua edebilirdim.

Luca

"Sen de en az benim kadar tribünlere oynayan birisin Moretti." Orlov konferans salonundaki koltuğundan bana sırtıttı. "Gladyatörler Roma'da ortaya çıktı."

"Küçük bir düzeltme," dedi Dario. "Kökeni Etrüsklere dayanıyor, bu da onları hâlâ İtalyan yapıyor. Soyluların cenazelerinde dövüş düzenliyorlardı."

"Kimin cenazesinden bahsediyoruz?" Kuru bir şekilde sordum.

"Kayınpederinin olabilir mi?" Orlov benimle alay ettikten sonra Umberto "Berto" Pirelli'ye döndü, Carmine kümeden kaçtıktan sonra Vincenzo onun yerine geçmişti. Galluzo mafyası ne yazık ki Sera'nın Santino ile görücü usulü evliliği reddetmesiyle başlayan bir dizi kötü şans yaşadı. Bu beni zor bir duruma soktu ama Natalya ile tanışamazdım. Elias'a sahip olamazdım. Kader gizemli bir şekilde işliyordu ama ailemin geleceği söz konusuysa işleri kadere bırakmaktan nefret ediyordum. Onların güvenliğini sağlamak istedim.

"Vincenzo ve ben anlaştık. Yanlış anlaşılmarımızı geride bırakacağız. Yakın çevresi ve Carmine tarafından yanlış yönlendirildi." Berto bana baktı. Klanının patronu olmak için fazla alim görünümlüydü ama karımı hafife almıştım ve tanıdığım en ölümcül infazcılar gösterişsizdi. "Umarım patron yardımcılığı teklifimi desteklersin Moretti."

"Bunu daha sonra tartışacağız." Dario'ya baktım, o da sıkıca başını salladı. Danışmanımın bu işte daha fazla kişisel çıkarı vardı.

Odada bizimle birlikte Orlov, iki tugay komutanı -bizdeki kaptanlara eşdeğer- ve danışmanı vardı. Berto, odaya girmelerine izin verilmeyen iki askeriyle birlikte gelmişti. Misafirim olarak ona Chicago'nun korumasını sağladım. Dario sağımda, Ange ise solumdaydı.

Bu, Galluzo'nun eşim olan kızını da ilgilendirdiği için karmaşık meseleleri olan eşi benzeri görülmemiş bir görüşmeydi. Galluzo'nun güç değişimi hem Orlov hem de benim örgütümle olan ilişkilerini etkiledi.

"Natalya paranızı geri vermeyecek," dedim Orlov'a, pazarlık olmadığına şüphe bırakmayan ölçülü bir tonda. "Parayı insan kaçakçılığı mağdurlarına yardım eden kuruluşlara teslim edeceğiz."

Orlov acı bir kahkaha attı. "Sen tam bir izcisin. Evleniyorsun ve taşaklarını karına mı teslim ediyorsun?"

Omuz silktim. "Onlara çok iyi bakıyor. Bir ara sen de bir eş almalısın, belki o zaman günde iki saatini spor salonunda geçirmene gerek kalmaz."

Orlov'un gözleri kötü niyetli yarıklara dönüştü. "Beni izletiyorsun."

"Sanki sen de aynısını yapıyorsun."

"Bu yüzden mi malikanende saklanıyorsun? Seni gözetleyeceğimden mi korkuyorsun?"

"Hiç de değil. Şehirden bıktım."

Orlov'un tuğgenerallerinden biri, "Ya da babalığın tadını çok fazla çıkarıyorsunuz," dedi.

Elim otomatik olarak vücudumda bir silahın olması gereken yeri aradı. Neyse ki silahlarımızı kapıda kontrol etme konusunda anlaşmıştık çünkü sınırlar bozulacaktı ve birbirimizi öldürmek kimsenin yararına değildi.

"Oğlumla ilgili herhangi bir atıfta bulunmaktan kaçın," diye sertçe konuştum. "Bu gece eve varamayabilirsin."

"Beni tehdit ediyor, Orlov," diye mırıldandı adam.

"O zaman aptal gibi davranmayı bırak," dedi Orlov sertçe. "Patronlar Oyunu'nu işte bu yüzden öneriyorum. Natalya Conte Moretti önce benim örgütümü tehdit etti."

"Bunu yapacağız, karım sizin için temiz bir sayfa. Onu kimin ele verdiğini de bize söyleyeceksin."

"Bunu yeniden düşünüyorum," diye mırıldandı Rus. "Bu anlaşmadan gerçekten ne kazanacağım? Senin üzerindeki kozumu kaybediyorum."

"İnsanların benim üzerimde baskı kurmasından hoşlanmıyorum. Karımın ve oğlumun güvenliği benim önceliğimdir. Eğer onu rahat bırakacağına dair senden bu sözü alamazsam, savaşa gireriz." Berto'ya baktım. "Eğer patron yardımcısı olarak benim nüfuzumu istiyorsan bu konuda bana destek olacaksın. Örgütünüz kritik bir noktada. Eğer düşerse, acımasız klanlar yönetimi ele geçirecek. Dengeyi yeniden kurmanız gerekiyor ve ben size yardımcı olabilirim." Dikkatimi tekrar Orlov'a çevirdim. "Seninle rövanşta görüşürüz."

Orlov sarı keçi sakalını okşadı ve hemen cevap vermedi ama onun yöntemlerine alışmıştım. Beni gergin tutmaya çalışıyordu ama bilmediği bir şey vardı ki ben kararımı çoktan vermiştim. Natalya'yı ne pahasına olursa olsun koruyacaktım. Rus, New York'un desteğini aldığımı biliyordu. Koshkin tarafsızdı çünkü Patronlar Oyunu onun bebeğiydi ve en çok parayı Moskova kazanıyordu.

Sonunda, "Biliyor musun, karının becerileriyle çok para kazanabiliriz... kripto para-" dedi.

"Kendi hackerını bul-"

"Ve onunla evlenmek mi?" Orlov kaşlarını kaldırdı.

"Anlaştık mı, Orlov?" Her kelimeyi telaffuz ettim.

"Tamam."

Toplantının bittiğini belirtmek için hemen ayağa kalktım. Ruslar odada olmadan kurumum içinde açıklığa kavuşturmam gereken bir konu daha vardı.

Orlov ve tugayları bana doğru yürüdüler ve el sıkıştık.

Ruslar gittiğinde, Ange kapıyı kapattı. Kardeşim mutlu değildi. Patron seçilmeyi beklerken duyduğu kine rağmen, siyaset hala onun alanı değildi ve sokakları tercih ediyordu.

Asıl sorun Dario ve Berto arasındaydı.

Şu anda, bir kolezyumdaki rakipler gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Vincenzo'yu Berto'nun patron yardımcılığı teklifini Carmine lehine reddetmesi için manipüle etmemin nedeni, babasının Dario'nun kendi ölümünden sorumlu olmasıydı. Bu yirmi yıl önceydi, Chicago ve Galluzo arasında husumet vardı.

Berto gelmeden önce bunu Dario ile tartışma fırsatım olmadı.

Yu

kar İyi oldu. Kendimi tekrar etmekten nefret ederdim.

1. "Beyler." Oturmalarını işaret ettim. Ange baş köşedeki pozisyonunu korudu.

ikisine göz kulak olmak için. Bazen kardeşimin sadakatinden şüphe ettiğim için kendimi suçlu hissedirdim. Onun sadakati her zaman Chicago suç ailesinin iyiliği için olacaktı. Natalya'yı yeniden kollarıma aldığımı göre artık kızgınlığımın ötesini görebiliyordum. Ange ve ben birbirimizi dengeliyorduk.

Dario'nun çenesi sıkılmıştı. Ezeli düşmanıyla aynı odada olduğu için kendini katil gibi hissediyordu.

"Seninle daha önce görüşemediğim için özür dilerim Dario. Yeterli zamanımız yoktu," dedim.

"Ben de özür dilerim," dedi Berto. "Vincenzo da özürlerini iletiyor. Buraya gelmemin ani olduğunun farkındayız."

"Carmine'in kayboluşunu üç gün boyunca sır olarak saklamamalıydın," diye homurdandı Dario. "Kaynaklarım Natalya'nın dönüş haberi onlara ulaştığından beri panik içinde davrandığını söylüyor."

"Bu bir daha olmayacak."

"Buna söz vermeden önce." Danışmanıma baktım. "Bu yeni liderle bir sorunumuz var mı Dario?"

"Başka seçeneğim yok, değil mi?" Dario alaycı bir tavırla konuştu. "Daha önce içgüdülerimize uymalı ve Galluzo'nun kendi sorunları içinde kendi kendini yok etmesine izin vermeliydik." İçini çekti. "Ama Natalya'yı çok seviyorum ve onun mirasının yok olduğunu görmek istemiyorum." Bana baktı. "Destegimi aldın." Ve sonra Berto'ya. "Babanın günahlarının oğullara yüklenmesine izin vermeyelim." Ayağa kalktı ve kolunu uzattı.

Berto da ayağa kalktı ve iki adam el sıkıştı.

Ange ve ben birbirimize baktık, yüz ifadelerimiz neredeyse hiç değişmiyordu ama rahatlama havası odadaki havayı temizledi.

Şimdi maçlara hazırlanalım.

Hay sikeyim.

BÖLÜM

Kırk Bir

NATALYA

Kocam çok ateşliydi.

Terli, kasları gergin, gözleri katil içgüdüyle parlıyordu.

Ange ile minderde idman yapıyordu. Görünüşe göre, bunu yaparak büyümüşler. Bu, babamın adamlarından gördüğüm kadarıyla tanıdık bir sahneydi. Çoğu bir gün Don Corleone olacağını düşünüyordu ve *The Godfather* filmleri onların inancı haline gelmişti ama karma dövüş sanatlarına ve yeraltı dövüşünün cazibesine ilgi duyan mafyalar için Bruce Lee onların idolüydü.

Ange daha güçlü yapılıydı ama Luca daha hızlıydı. Luca bir döner tekme atana kadar son yarım saattir vuruş ve tekme alışverişi yapıyorlardı. Ange'nin çenesine öyle sert vurdu ki, tüyler ürpertici bir gümbürtü duydum. Darbe Ange'ı dizlerinin üzerine çökertti ve ağızlığı uçtu.

"*Madone!*" Dario bir ara verdi. "Yeter!"

Luca gülümsedi, dudakları ağızlık yüzünden her zamankinden daha kabarıktı. Ange'ye elini uzattığında, kardeşi elini geri itti.

Uh-oh.

Luca "ne olacak ki" der gibi bir hareket yaptı ve elini tekrar uzatmadan önce kardeşine bir şeyler söyledi. Bu kez Ange yardımı kabul etti. Yüz ifadesini göremedim ama vücut dili yardımı isteksizce kabul ettiğini gösteriyordu. Luca kardeşini ayağa kaldırdığında birbirlerine hızlıca sarıldılar ama kocamın Ange'nin boynunu aynı hızla sıkması kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Dario bana Luca'nın patron olmasından bu yana yıllardır dövüşmediklerini söyledi. İkisi de ayrı ayrı formda kaldı.

Luca'nın eğitiminin ikinci haftasıydı ve ne büyük bir keşifti. Luca'yı daha çok zarif konu başlıklarında gördüğüm için onu bu kadar acımasız bir dövüşçü olarak hayal etmemiştim. Brad'e olanlar Luca'nın neler yapabileceğinin sadece bir göstergesiydi, özellikle de Ange gibi bir rakiple karşılaştığında. Daha önce dövüştükleri için birbirlerinin güçlü ve zayıf yanlarını biliyorlardı.

Luca minderden çıktı ve bana doğru yürüdü. Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa yeni avı bendim ve kadınlık organlarım heyecanla titriyordu. Antrenman sırasındaki homurtuları yüzünden çoktan ıslanmıştım. Dövüşmenin bir diğer faydası da adrenalin ve aşırı saldırganlığın alıcısı olmaktır. Ne yazık ki ailemi havaalanından almamız gerekiyordu ve Elias bu yüzden benimle birlikteydi. Ayrıca Luca iki haftalık seks moratoryumunun başındaydı.

Doğruca içime girdi ve bana bir öpücük verdi. Üzerinden sıcaklık yayılıyordu. "Baba, kalk!" Elias cıvıladı.

"Görüşürüz, delikanlı." Saçlarını karıştırdı. "Duş almam gerek."

Luca'yı beklerken Dario ile sohbet ettim. Sohbetimizin yaklaşık beşinci dakikasında Tony salona girdi ve kulağına bir şeyler fısıldamak için doğruca Dario'ya yöneldi.

Çıkıp gittiler ve beni ve Elias'ı orada öylece bıraktılar.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu oğlum suratını asarak.

Kafasını meşgul edecek bir şeyler bulsun diye onu dambıl alanına götürdüm ama sabırsızlanmaya başlamıştım. Luca'nın ortaya çıkması iyi oldu.

"Tek başına mısın?" diye sordu. Spor salonunun etrafında spor yapan çalışanlar ve mafya askerleri vardı ama kocam pek memnun görünmüyordu. "Dario nerede?"

Ona cevap veremedim, söz konusu adam Tony ile birlikte geri döndü. Yüzlerindeki ifade beni tedirgin etti.

"Dedektif Voss lobide," dedi Dario. "Ange son bir haftadır onu oyalyordu ama bu sefer gitmeyi reddetti. Sizi bu binaya kadar takip etmiş olmalı."

"Dedektif Voss kim?" Ben sordum.

"O senin davandaki dedektif." Luca saatini kontrol etti. "Onunla sohbet edersek geç kalacağız."

Tony, "Bodrumdan çıkabiliriz," diye önerdi.

"Dedektife yüzünü göstermek ister misin?" Luca bana sordu. "Onu ne zaman bilgilendireceğimize karar verebiliriz."

"Bilgisayar korsanlığı yüzünden başım belaya girer mi?"

"Bundan şüpheliyim, bebeğim. Para yasa dışıydı ama seni görmek dedektife çığneyecek bir kemik verecektir," dedi Luca alayla. "Ona ilerleme kaydettiğini hissettirir."

Kocama "O sadece işini yapıyor" dedim.

Luca bana uzun uzun baktı. "Bağlılıklarınız hakkında konuşmamız gerekiyor,

tesoro. O dedektif beni hapse atmaktan başka bir şey istemiyor."

Dario, "Natalya'nın dedektifle tanışmasına izin vermeyi yeniden düşünmeli miyiz?" dedi. Adamlara sinirlenerek Elias'ın yanına gittim ve elini tuttum.

"Hadi ama. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi. Tony, aracı binanın girişine getirebilirsin."

Telefon ettiğim için irkilen Tony'nin gözleri Luca'ya kaydı. "Patron?"

"Onu duydun." Luca elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni asansöre götürdü. Paslanmaz çelik kapılardaki yansımalarımızı izledim. Luca bana bakışlar fırlatıyordu ama konuşmamak için dudaklarımı sıkıyordum. Dedektifle nasıl başa çıkacağım konusunda bana güvenmek zorundaydı ve Tony'ye söylediklerime karşı çıkmadığı için memnundum. Eğer bir çift olarak çalışacaksak, karısı olarak doğru şeyi yapacağım konusunda bana güvenmeliydi.

Asansörde birkaç nefesten fazlasını duydum. Özellikle de Dario'nun. Çünkü o Luca'nın danışmanıydı ve bu, kocamın onun önerisini dikkate almadığı önemli bir andı.

Asansör lobiye ulaştığında ve biz dışarı çıktığımızda, dedektifi hemen fark ettim. Bana kara filmlerdeki haşin dedektifleri hatırlattı. Humphrey Bogart gibi, yakışıklı ya da çekici olarak tanımlanamayacak, ama yine de bir duruşu olan huysuz bir yüzü vardı. Resepsiyonun önündeki koltuktan kalktı. Lobide güvenlik görevlilerinin yanı sıra mafya askerleri de devriye geziyordu.

Sert yüzü bana yönelttiği bir gülümsemeyle yumuşadı. "Bayan Moretti." Bize yaklaştı ve birbirimize bir adım mesafede durduk. "Dedektif Terry Voss. İyi olduğunuzu gördüğüme çok sevindim. Hafıza kaybınızı duydum."

Ange LEO'ları uzun süreli yokluğumun nedeni hakkında bilgilendirmişti bile. El sıkıştık ve Luca araya girmeden önce, "Gördüğünüz gibi gayet iyiyim ama bizi kötü bir zamanda yakaladınız. Eminim daha sonra bir buluşma ayarlayabiliriz?" Annemin toplum içinde kullanmam için her zaman ısrar ettiği o pratik gülümsemeyi takındım. Çok geniş değil ve

dişsiz.

Dedektif çenesini kaşıdı. "Yeni bir bilgi edindim."

"Karımı kimin kaçırdığını biliyor musun?" Luca sordu.

Dedektif Voss, "Hem Orlov'un hem de sizin örgütünüzden aykırı kişilerin bunu planladığını tespit ettik," dedi. "Bütün o adamlar ortadan kayboldu." Dedektifin gözleri Luca'ya dikilmişti ve Dario'nun haklı olduğundan, daha iyi hazırlanmamız ve hikâyelerimizi doğru anlatmamız gerektiğinden korktum. "Onlardan birine ait olabilecek kalıntılar bulduk."

Luca gerildi. "Kim?"

"Devam eden bir soruşturma hakkında konuşamam."

Dario araya girdi, "Burada işimiz bitti. Bir noktada Bayan Moretti'nin ifadesini almanız gerektiğini biliyorum. Sizinle irtibata geçeceğiz."

"Gitmek istiyorum." Elias gözlerini ovuşturuyor ve yaygara koparıyordu. Bir öfke nöbetinin eşiğinde olması için daha iyi bir zaman olamazdı.

Luca oğlumuzu kucağına aldı. "Gidiyoruz, evlat."

"Üzgünüm ama gerçekten gitmemiz gerekiyor," dedim dedektife.

"Sorun değil." Voss beni sinirlendiren bir şekilde gülümsedi. Bana bir kart uzattı. "Beni istediğin zaman arayabilirsin."

Kapıya doğru yöneldik. Kocamın adımlarının her zamankinden daha hızlı olduğunu hayal ediyor olabilirim, sanki bizi dedektiften yeterince hızlı uzaklaştıramıyormuş gibiydi.

Dedektif Voss arkamızdan seslendi. "Bu arada..."

Luca binanın kapısının hemen önünde durdu ama arkasına dönmedi ve sadece başını sola doğru eğerek Voss'un bir şey söylemesini bekledi.

"Bromley Endüstri Parkı'ndaki terk edilmiş bina hakkında ilginç bir şey duyduunuz mu?"

Kocam döndü ve omuz silkti. "O bölgede birkaç tane var."

Dedektif bize doğru yürüdü. Luca rahattı ama ikisi arasındaki gerilim bana öğle vakti silahşorları hatırlatıyordu.

Önümüzde durdu, önceki mesafeye aynı mesafedeydi ve o zaman etrafındaki her şeyi ve herkesi görebilecek kadar uzakta olmak istediğini anladım. "Alışılmadık bir şey duyup duymadığınızı merak ediyorum. Bazı ortaklarınıza ait araçlar o bölgede görülmüş." Dedektif hayali bir fötr şapka çıkardı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Binayı bizden önce terk etti.

Luca rahat tavrını kaybetti ve "Lanet olsun!" diye küfretti.

BÖLÜM

Kırk İki

LUCA

"*Porca puttana!*"

Natalya bana sertçe baktı. Oğlumuzun önünde bu kadar çok küfür ettiğim için beni zaten azarlamıştı, özellikle de Elias benden sonra *lanet* kelimesini tekrarladığında.

"Blöf yapıyor olabilir," dedi Dario.

Haklı olabilir. Buldukları ceset bizim eserimiz olamazdı.

Natalya'nın ailesini almaya giden üç araçlık Escalade konvoyundaydık. Dario'nun diğer cipe binmesi gerekiyordu ama bunu konuşmamız gerekiyordu.

Eşim, "Lütfen biri bana tüm bunların ne anlama geldiğini açıklayabilir mi?" diye sordu.

"Sorgulamalarımızı o binaların bodrum katlarından birinde yapıyoruz." Azı dişlerimi gıcırdattım. Sorgulama bir örtmeceydi ama ne demek istediğim Natalya'nın gözünden kaçmamıştı. Söz konusu bina bir paravan şirkete bağlıydı ve Chicago Polisi'nden bir dedektifin izimizi sürmesine imkân yoktu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Son zamanlarda kullandın mı?"

"Hayır, Ange de öyle. Sen kaybolduktan hemen sonra yoğun bir şekilde kullanıldı." Oğlumun masumiyetini korumak için yaptıklarımın üstünü örtmüştüm ama karanlık bilincimin sınırlarında geziniyordu. "Sana tekrarlamak istemediğim şeyler yaptık Natalya, ama organizasyonumuzdaki fareleri ortadan kaldırmak gerekiyordu."

Şoförümüz Tony, "Polise ihbarda bulunan bir akrabası olabilir," dedi.

"Ange'ye mesaj at. Son altı ay içinde o bodrumu kullanmadığından emin ol." Her sorgulamadan sonra bodrum iyice temizlendi. Ancak adli tıp, kandaki DNA'yı canlandırmak için luminol gibi reaktifler kullanabiliyordu. Yine de etkinliği zamanla azalıyordu. İki yıl çok uzun bir süreydi. Ciğerlerim rahatlamıştı ama yeterli değildi çünkü kardeşim için endişeleniyordum.

"Ama neden şimdi bu konuyu açıyorsun?" Natalya sordu. "Ve bir ceset bulduklarını söylediler."

"Orlov'unkilerden biri olabilir," dedim ona. "Bizimkilerden biri olmasına imkan yok." Çünkü bir yakma fırını kullanıyorduk, ama karıma bu ayrıntıyı da vermek zorunda değildim.

"Her şeyi berbat ettiysem özür dilerim," diye fısıldadı Natalya.

Bakışlarım ona kaydı ve sol elini kendi elime aldım. "Hayır, *tesoro*. Harika iş çıkardın. Dedektifin bu bilgiye sahip olduğunu bilmemiz de iyi oldu. Chicago Polisi'nde kendi muhbirlerimiz var."

"Az önce onlardan birine mesaj attım," dedi Dario. "Vardiyasından sonra benimle buluşabilir. Vincenzo ve Elena'yı aldıktan sonra olur."

"Endişelenmeni istemiyorum," dedim Natalya'ya nazikçe. "Sadece ailene odaklan, *tamam mı?*"

Moretti hangarında Vincenzo ve Elena ile karşılaştığımızda, onları İtalya'ya geri gönderebilmeyi diledim. Ya da belki bizi orada karşılayan göçmenlik bürosu görevlisine pasaportlarına giriş izni verilmediğini söyleyebilirdim. Elena'nın yüzündeki heyecan dehşete dönüştüğünde neredeyse Natalya'yı arkamdan çekecektim.

Kızına ilk sözleri "*Cara mia*, saçların!" oldu.

Ama Natalya hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da benden uzakta geçirdiği zamandan beri çok fazla özgüven kazanmış olduğuydu. Onun büyümesine yardım eden kişi olmadığım için nefret ediyordum ama zekasıyla hepimizi alt ettiği için gurur duyuyordum.

Eşimin yüz ifadesini göremedim ama en azından Vincenzo kızını, kaybettiğimiz yılları ve yaşadığımız kederin derinliğini anlatan bir kucaklamayla sardı. Babasının gözlerinde yaşlar vardı ve ben onlarla teselli buldum. Elena da kocasının yolundan giderek gözlerini gerekli gözyaşlarıyla doldurdu ve bu onu daha da küçümsememe neden oldu.

Natalya

"Ah, *bambolina*," diye bağırdı babam beni çocukken rahatlatan kollarına alırken. Purosunun ve o baharatlı kolonyasının tanıdık kokusu, hafıza kaybım sırasında var olan bir anıydı. Anneme verdiğim tepki beni rahatsız etti. Nefrete benzer bir şey vardı. Suçluluk duygusuyla büyümemi engellediği için ondan nefret ediyordum.

Babam geri çekildi ve iki yanağımı da tutarak duygusal bir şekilde sıktı. "Öldüğünü ve senin için bir cenaze töreni düzenlediğimizi sanıyordum."

Mezarımın üzerinde bir hayalet yürüdü.

Annem haç işareti yaptı. "Ruhunun arafta çürümesini istemedik."

Siktir git, anne.

Babamın yuvarlak yüzüne odaklandım. Saçları daha da beyazlamıştı ve tüm stresin onu yakaladığını görmek bana acı veriyordu. Ama artık onun masum kızı değildim. Yasanın diğer tarafındaydım, Luca bile geçici olarak kimin tarafında olduğumu sorgulamıştı. Ben bir kanunsuzdum ve bugünkü ifşaatlarımla birlikte, sevdiğim iki adamın var olduğu bir dünyada yaşayabileceğimden emin olmalıydım. Kendi şartlarımla.

"Senden çok gurur verici bir karşılama, Elena." Kocamın buz gibi ses tonu kimsenin dikkatinden kaçmamıştı.

Neyse ki Elias görmezden gelinmekten bıkmış ve Luca'nın elini çekmişti. "Nonno! Nonno!"

"İşte benim *bombolino'm*." Babam gururla oğlumu kaldırdı. "Şimdiden çok büyümüşsün."

"Güçlü de!" Oğlum pazularını gösterdi ve Luca'ya baktı. "Babam gibi."

Kalbimi tanıdık bir korku kapladı ama kocam kolunu omzuma doladı ve omzumu sıktı. Bana babamın artık oğlumuzu almayacağını hatırlattı. Tüm bu duyguları yeniden işlemek gibiydi ve bunu yaparken Luca'nın yanımda olmasından memnundum. Onun sevgisiyle kendimi daha güvende hissediyordum.

M binasına döndüğümüzde, ailemizi çatı katından üç kat aşağıda bir birime yerleştirdik. Her zamanki gibi annem şikâyet etti. Babam yeni patronuyla görüşmek için Luca'yı yanından uzaklaştırmış, beni annemle bırakmıştı.

"Ailene böyle davranamazsın." Annem burnunu çekerek Chicago silüetinin muhteşem manzarasına sahip daireye baktı. "Sizinle birlikte çatı katında kalmalıyız."

"Luca ve ben mahremiyet istiyoruz." "Ne için?"

Tanrım, lütfen bana sabır ver. "Birbirimizi yeniden bulduk." "Siz ikiniz Hamptons'a gitmemiş miydiniz?"

Ona tam yerini söylemedim. Annem için fark etmezdi ve sabırsız bir hareketle elini salladı. "İki yılı aşkın bir süre ayrı kaldıktan sonra daha yeni aile olduk. Ben farklı bir insanım."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Peki bu farklı kişi akşam yemeğinde kot pantolon ve tişört mü giyecek, yoksa bu bana nispet yapma yöntemin mi?"

"Anne, senin gerçekten neyin var?" Tersledim. "Kızın hayatta olduğu için mutlu olamıyor musun? Yoksa Galluzo'nun yaşadığı çalkantılar yüzünden babamla sürekli saklanmak zorunda kaldığınız için beni mi suçluyorsun?"

"Hafıza kaybının gerçek olduğuna inanmıyorum." İfadesi beni hazırlıksız yakaladı. "Bence sen sadece Luca'yla olan hayatından kaçmak istedin."

"Oğlumu terk edeceğimi mi sanıyorsun?" Fısıldadım, sesim kısıktı, çünkü göğsümde çocukluğumdan beri yerleşmiş olan bir ağrı o kadar büyüdü ki kusacağımı sandım.

"Sen her zaman bencil oldun."

"Kalp krizi geçirdiğin zamandan mı bahsediyoruz?"

"Başka?" diye parladı. "Ne kadar depresyonda olduğumu biliyor musun? Bir tane daha olacak korkusuyla nasıl yaşadığımı."

"Ve hala beni suçluyorsun..."

"Hep senin suçundu." Bir hışımla, dolaba asmak üzere son giysilerini de çekip çıkardı.

Bu sırada ben donup kalmıştım. Ben her zaman onun kum torbası olmuştum. Kalbim, anne sevgisini hiç tatmamış olan bu kız için ağlıyordu. Elias'ın tüm hayatı gözümün önünden geçti ve kalbimin derinliklerinde bir anne içgüdüleriyle oğlumla asla böyle bir zehir konuşmayacağımı biliyordum. Orada öylece dururken

Annemin huysuzluğu karşısında anladım ki herkes anne baba olmak için yaratılmamış, özellikle de Elena Conte.

Bu son düşünceyle birlikte, annemin üzerimdeki kontrolünün son ipliği de yıprandı ve koptu.

"Yemeği kontrol etmem gerek." Ben bakmadım. Martha her şeyi kontrol altına almıştı ama artık annemin kum torbası olmayacaktım. "Seni alması için Tony'yi gönderirim ya da asansöre binersin. Çatı katının düğmesini kaçıramazsın."

"Neden hiç..."

Annemin neden doğmuş en kötü kız çocuğu olduğuma dair nutuk atmasını beklemedim ve odadan çıkıp babamla Luca'nın yanına gittim.

Luca yüzümü görünce korkmaya başladı.

"Elena şimdi ne dedi?" Babam iç çekti. Bu sadece kelimelerdi ve anneme hiçbir şey söylemeyecekti. Duruşunu anlıyordum çünkü beni savunursa, annem onun bir koca olarak eksikliklerini sıralayacaktı ve Papà'nın bu konuşmaya alerjisi vardı.

"Her zamanki gibi." Yanağından öptüm ve daha fazla açıklama yapmadım, o da bu yanıtı sorun etmedi ama kocam etmedi.

Luca gitmeme engel oldu. "Sen iyi misin?"

"Evet." Bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce Papa'nın kaybolduğu odanın girişine baktım. "Sonunda tüm bu olanları kabullenebildim. Sen burada olduğun için Tony'yi onlara eşlik etmesi için aşağı göndermeyeceğim."

"Ben hallederim."

Kısaca başımı salladım. Luca'nın benimle savaşmasını istemesem de onu bu zevkten mahrum edemezdim. Kendi ipiyle kuyuya indiği gözümünden kaçmadı. Ve ben de birazdan olacaklar hakkında birazcık tatmin olabilirdim.

BÖLÜM

Kırk Üç

LUCA

"Kızım şimdi neden şikayet ediyor?"

Ayakkabım odaya adımını atar atmaz bu zavallı anne müsveddesi bir tirada başladı.

"Elena." Vincenzo'nun yüzü kıpkırmızıydı. "Yeter artık. Natalya'yı daha yeni geri aldık.

Bunun için minnettar olamaz mıyız?"

Annesi bir elini göğsünün üzerine koymuş, nefes nefese kalmıştı. "Nefes almakta zorlanıyorum. Tansiyon aletimi getirebilir misin Vincenzo?"

Bu çıkarıcı kaltak. "Dur, Vincenzo."

Elena dehşet içinde bana baktı ama Natalya'nın babası emrettiğim gibi yaptı. Karısının numara yaptığını biliyordu. Carmine'in ima ettiği bir şey varsa, o da Elena'nın sağlığını çevresindeki insanları manipüle etmek için kullanma eğilimiydi. Son zamanlarda tıbbi kayıtlarını kontrol etmişim ve Elena kocasından daha sağlıklıydı ve tansiyonu kabul edilebilir seviyedeydi. Ayaklarımın dibinde ölse bile umurumda olmazdı. Bu bizi bir sürü baş ağrısından kurtarabilir. Bu arada Vincenzo daha fazla risk altındaydı ve Natalya'nın babasına karşı gerçek bir sevgi beslediğini bildiğim için onu daha fazla koruma ihtiyacı hissediyordum.

Ona doğru ilerledim. Gözleri büyüdü. Vincenzo bile bir kolunu uzattı. "Şimdi buraya bak, Moretti."

Conte'yi susturmak için parmağım ile işaret ettim. Berto'yla aramız, onun patronuyla olduğundan daha iyi olduğu için taşakları benim elimdeydi. Vincenzo sadece göstermelik biriydi.

"Dinle beni, Elena. Burada olduğun ve İtalya'da bir bok çukurunda saklanmadığın için şükret çünkü Berto ve ben senin seyahatini ayarladık," diye homurdandım. "Ama karıma hakaret etmene ya da onu küçümsemene müsamaha göstermeyeceğim, *anladın mı? Bizim çatımız altındayken ve misafirimizken, senin yüzünden karımın yüzünde tek bir kaş çatma çizgisi bile görmek istemiyorum. Onunla konuşmamanı tercih ederim. Ama kızının hayatta olmasını gerçekten önemseyen bir anne gibi davranabiliyorsan, doğru olan için savaşan ve bunu yapmak için Tanrı vergisi yeteneğini kullanan bir kızın olmasını önemsiyorsan, o zaman şimdi yalvarmaya başla. Tanrı biliyor ya, o daha iyi bir anneyi hak ediyor.*" Vincenzo öfkemden kaçamadı. "Daha iyi bir baba. Onun yaptıkları ve başardıklarıyla nasıl gurur duymadığını hâlâ anlamıyorum."

Vincenzo, "Bu onu korumak içindi," dedi. "Okulunu hacklediğinde paniğe kapıldık. Danışmanlarım bu yeteneğe sahip bir kıza sahip olmanın iyi olmadığını çünkü düşmanlarımızın onu istismar edebileceğini söylediler ve onun için uygun bir eş bulamadık. Bu patronların çoğunun nasıl egoları olduğunu bilirsiniz."

"Egom olmadığını söyleyemem ama beni alt edebilecek bir eşe sahip olmaktan gurur duyarım."

"Sen yeni nesil patronlardansın, Moretti."

"Natalya'ya erkekler aptal olduğu için saflarımızda daha fazla kadına ihtiyacımız olduğunu söyledim. Ama anlatmak istediğim bu değil. Natalya'nın kendi evinde kendini güvensiz hissetmesini istemiyorum." Elena'ya olan öfkem yeniden yükseldi. "Eğer karımı herhangi bir konuda eleştiren tek bir kelime duyarsam -ki her şeyi *kastediyorum*- ikinizi de İtalya'ya gönderir ve Berto'yu sizinle uğraşmak zorunda bırakırım."

"Ne cüretle-"

"Kapa çeneni, Elena," diye tersledi Vincenzo. "Yeterince şey yaptın."

Natalya'nın babası ciddi bir ifadeyle bana doğru yürüdü. Çenemi kavradı ve iki yanağıma birer öpücük kondurdu. Gözleri kuşkulu bir şekilde cam gibiydi. "Natalya'ya iyi bir koca olduğun için teşekkür ederim. İyi bir baba olamamış olabilirim ama" -göğsünü yumrukladı- "ölürsem onun emin ellerde olduğunu bilmek burada iyi hissettiriyor."

Vincenzo'nun tiyatroya yatkınlığı vardı ama gözlerindeki samimiyeti görebiliyordum.

"Yukarıda görüşürüz." Boğazımı temizledim ve arkamı döndüm. Koridorda yumruklarımı sıkıp açarak ilerledim, Elena ağzını açmaya devam ederse onu boğma isteğinin nasıl ortaya çıkacağını fark etmemiştim.

Asansörün kapıları açıldığında Ange dışarı çıkmak üzereydi. Beni içeri almak için kenara çekildi ve çatı katının düğmesine bastı.

"Natalya beni Elena'yı senden kurtarmam için gönderdi." Ağzıma bir sırtış dokundu. "Öyle yaptı, değil mi?" "Elena tam bir baş belası."

"Çok fazla güce sahip bir adamla evli olmak insana bunu yapar," dedim. Çatı katına vardığımızda Natalya'yı Martha ile birlikte gördüm. Masayı hazırlamayı bitirmişlerdi. Elias'a göz kulak olan Tony'ydi. Televizyonun önünde, daha çok Tony gibiler için olduğuna inandığım türden çizgi filmler izliyorlardı.

Karım bana kısa bir bakış attı, ben de ona annesini henüz öldürmediğimi bildiren güven verici bir bakış attım.

"Hadi ama spor, bunu izlememelisin."

"Stewie!" Oğlum kıkırdadı. Tony'ye baktım. "Akşam çizgi filmi yok."

"Elias Stewie'yi seviyor."

"Son bölümde küfür ettiğini duydum," diye mırıldandım. Tony güldü. "Elias arabada zaten S'li kelimeyi söyledi."

Natalya mutfaktan seslendi: "Bu konuda hâlâ seninle konuşmam gerekiyor, Luca," dedi.

"Karıma hatırlattığın için teşekkürler."

"Merak etme patron, bu kanalda iyi şeyleri kesiyorlar."

Elias'ın küfür etmesini engellemenin, Tony'nin sürekli ona eşlik etmesi nedeniyle kaybedilecek bir savaş olduğu açıktı. Oğluma karşı gerçek bir sevgi besliyordu ve bu da güvenimi kazanmasında büyük rol oynadı. Küfürler bir yana.

Mutfağa gittiğimde Natalya'ya "Elias'ın ağzından çıkan tüm küfürler Tony'nin suçu" dedim.

O ve Martha bakıştılar ve benim sadece istifa olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle başlarını salladılar.

Çalışma odası batı koridorunun sonundaydı. Natalya'yla ilk evlendiğimde ve Chicago'dayken çatı katını sadece yatmak için kullanırdım. Toplantılarımızın çoğu akşamları kulüplerde ya da restoranlarda olurdu. Natalya'ya benimle evcilik oynamanın faydasız olduğu konusunda yalan söylemiyordum ve o zaman zaten hamileydi. O zamandan beri rutinimi değiştirmiştım. Sokak işlerini Ange'ye bıraktım ve artık kulüplere nadiren giriyordum.

Teknolojiden yararlanarak daha az iş yapıyor ve daha çok kazanıyorduk. Operasyonlarımızdaki akıllı değişim

buydu. "Dario nerede?" diye sordum.

Ange, "Şu anda Chicago Polisi'yle olan bağlantısıyla görüşüyor," dedi. "Voss'un blöf yaptığını söyleyebilirim. Kaptanlardan birini ve ekibini

her yüzeyi luminol ile kaplayacağız. İsterseniz yer döşemelerini değiştirebilir ve duvarları boyayabiliriz, ancak izin almadan inşaat kamyonlarını oraya gönderirsek daha garip olur."

"Herhangi bir kozmetik onarıma ihtiyacı var mı?"

"Hayır, o boku beş yıl önce değiştirdik. Bazı şeyleri gizlice sokmayı başardık."

"Ve gözler üzerimizdeyken bunu şimdi yapmak istemeyiz." Çalışma odasının sonuna doğru yürüdüm, Lincoln Park'ı köşeden görebiliyordum. "Voss bizi kızdırmak istiyor. Eminim Orlov'u da ziyaret etmiştir."

"Rus dostumuzdan bahsetmişken, bu turnuvayı ciddiye alıyor."

Pencereden uzaklaştım ve masamın arkasına oturdum. Çekmeceyi açıp özel viski şişesini çıkardım. Çenemi bardakların olduğu yere doğru eğdim. "Orlov neyin peşinde? Spor salonunda mı yaşıyor?"

Ange bana bir bardak uzattı. Önce onunkini, sonra benimkini doldurdum.

"*Selam.*"

Kardeşim ölçülü bir yudum aldıktan sonra "Hayır, zayıflamaya çalışıyor" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?" Bardağımdaki kehribar rengi sıvıyı döndürdüm.

"Senin daha hızlı olduğunu biliyor." Ange kıkırdadı, telefonunu çıkardı ve fotoğraf uygulamasına kaydırды. "Bunları sana göndermeyi unuttum. Bu onu izleyen adamımızdan."

"Ne oluyor be?" İyi bir kahkaha attım. Orlov'un, sanki dünya ağır siklet boks şampiyonluğu için yarışıyormuş gibi yanında koşturan bir antrenör grubuyla çekilmiş birkaç fotoğrafı ve videosu vardı.

"Şimdi olasılıklar nedir?" diye

sordum. "Hâlâ güçsüz, üçe bir."

"Hmm... bu çok büyük bir baskı."

"Bu Koshkin'in kampından geldi," dedi Ange. "Rusların nasıl olduğunu bilirsin. Olasılıkları kendi lehlerine çevirirler."

"Belki de Orlov üzerine bahse girmeliyiz."

Ange sırtıttı. Her iki kampın yönetim üyelerinin de Orlov-Moretti karşılaşması için bahis oynamalarının yasak olduğunu biliyordu. Ama askerler oynayabilirdi.

"Eşit durumdasınız. Her iki tarafa da gidebilir. Solak olduğun on yıl önce iyi saklanmış bir sırdı. O zamanlar kimse sol kroşenin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu ama görüyorum ki oldukça iyi bir arka tekme geliştirmişsin." Ağabeyim öne doğru eğildi. "Hâlâ yer oyunun üzerinde çalışmamız gerekiyor. Eğer Orlov

seni mindere yatırırse, başın belada demektir. Hala senden 30 kilo daha ağır. Ve eğer o pazuları boynuna dolanırsa."

"Oyun bitti."

"Tam olarak değil." Ange'ın sırtıtışı daha da büyüdü. "Bunun üzerinde de çalışabiliriz."

"Başka bir deyişle, önümüzdeki iki hafta içinde beni nakavt etmekten zevk alacaksın," dedim kuru bir sesle.

Kardeşimin yüzü, eğitim seanslarımızı yeniden düşünmeme neden olan şeytani bir ifadeye büründü.

BÖLÜM

Kırk Dört

LUCA

Dövüş günüydü ve ben herkesten nefret ediyordum. Bu çok ironikti çünkü çatı katı insanlarla doluydu. Sera ve Matteo bu sabah Dom ve Carlotta'yla birlikte geldiler. De Luccis'lerin geri kalanı, Rossi suç ailesinin liderliğini belirleyecek büyük bir kavga nedeniyle New York'ta kalıyorlardı.

Patronların Oyunu, izleme başına ödemeli maçların popüler hale gelmesinden bu yana yakın tarihin en büyük yeraltı etkinliklerinden biriydi. Avrupa'da, maçların sadece Las Vegas ve New York'ta olması gereken ABD'den daha fazla maç vardı. Orlov'un meydan okumasını kabul etmemle birlikte Skyland Towers'ın bodrum katı bir yeraltı dövüş arenasına dönüştürüldü.

Yasadışı maçlarda norm olan beton zemin üzerinde kavga etmediğimiz için rahatlamıştım. Egoist ve yüksek bakım gerektiren patronların avantajları vardı. Bir gün önce Ange ve ben antrenmanı bırakıp sahayı ziyaret etmiştik. Ekibimiz ve IT ekibim kurulumu izlemişti. Orlov kendi adamlarını da göndermişti.

Kapıya vurulması dikkatimi çekti. Dom içeri girdi. "Burada saklanmış ne yapıyorsun?"

"İnsanların Orlov'un kazanacağına dair nasıl bahse girdiklerini duymaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Tersledim.

Dom güldü. Şerefsiz.

Kapıyı kapattı ve meşe masaya doğru yürüdü. "Bunu kişisel olarak algılamamalısın. İhtimaller ona karşı. Bu şekilde daha çok para kazanıyorlar."

"Eğer. O. Kazanırsa," dedim. "Kaybetmeye niyetim yok, o zaman neden riske gireyim ki?" Dom gülmekten kendini alamayınca, "Kimin üzerine bahse girdin?" diye sordum.

Yeğenim daha çok güldü ve ben sadece oturup ona ters ters bakabildim. Sonunda bir şey söylemek için durduğunda gözlerinde yaşlar vardı. "Gerçekten buna cevap vermemi istiyor musun? Kazanmanı destekliyorum, Zio, ama mazluma oynamak çok daha eğlenceli."

"Senin sadakatin yok."

"Bu bir bahis. Kişisel bir şey değil." "Çok kişisel hissediyorum."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Sera parasını sana yatırdı. Matteo'ya da senin üzerine bahse girmesi için söz verdirdi."

"İşte sadakat budur."

"Hadi ama, Zio. Bu sadece bir oyun."

Bundaki espriyi anladım. Bu, kendi kanına karşı bahis oynadığı için onu iyi hissettirmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Sandalyemden kalktım ve yeğenime doğru yürüdüm. Bana d i k k a t l e baktı ama ağzı seğiriyordu.

Ona doğru eğildim. "Beni kin tutarken izle."

Sırtımı sıvazladı. "Ama beni seviyorsun. Hadi gel. Eğlenceye katıl."

Mutfaktan gelen kızarmış sarımsaklı ekmek kokusu ağzımı sulandırdı. Son üç haftadır düzenli bir diyet yapmamış olsaydım, canım bu kadar çok çekmezdi. Carlotta'nın dana lazanya tarifi her zaman favorim olmuştu ve Natalya'nın dövüş sonrası için bana bir iki parça ayırdığından emin oldum.

"İşin sırrı beşamelde," dedi Carlotta. Natalya'ya nasıl yapılacağını öğretiyordu. "Ve taze sos kullanın."

"O bunu biliyor, Lottie." Mutfığa girdim. "Hey, Zio." Sera iki dirseğini de tezgâha dayamıştı.

"Sen de mi öğreniyorsun?" Yeğenime sordum.

"Hayır. Matteo nasıl yapılacağını biliyor. Ben sadece yiyorum." "İlk ısırığı bekliyor," dedi Carlotta. Martha elinde ekmekle geldi. "Aç mısın?"

Omuz silktim. "Yiyebilirim ama biliyorsun, dövüş bitene kadar ekmek yok."

Natalya yanıma geldi ve elimi sıkarak öpmek için ağzını kaldırdı. Ben de ona hızlı bir öpücük verdim. Onu yatak odamıza götürüp sikmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Üç numaralı yemeğinizi ben getiririm," dedi tüm tatlılığıyla.

"Bunu kendim yapabilirim."

"Kız kardeşin ve yeğeninle konuş," dedi. "Birlikte yeterince zaman geçirmediğiniz. Ve bu sabah alışverişten sonra yemeğinizi hizmet odasına taşıdık." Mutfaktan çıkarken sesi soluğu kesildi.

"Yani." Carlotta lazanyayı fırına koydu. "Elena'nın pek konuşkan olmadığını fark ettim."

"Neydi o?" Alaycı bir şekilde kulağımı avuçladım. "Sinsi mi dedin?"

Martha gizli bir gülümsemeyle başını salladı ve sebze doğrama işine geri döndü.

"Ah, Luca, *fratello mio*." Kız kardeşim sessiz bir kahkaha attı. Göğsü sarsıldı. "O senin kayınvaliden. Kibar ol."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Elena gibisiyle hiç karşılaşmadın." Omzumun üzerinden, erkeklerin çoğunun bir UFC dövüşünü izlediği oturma odasına baktım. Kayınvalidem Elias'a bakıyordu ve yeterince memnun görünüyordu.

"Ben kendiminkiyle çok şanslıyım," dedi Sera hülyalı bir şekilde.

"Hey, benden iyi bir kayınvalide olur," dedi Carlotta. "Eğer çocuklarım kendilerini toparlarsa ve-"

"O patron olmakla, Lucia da kalp kırmakla çok meşgul," dedim. "Bir de bana bak. Sera beni terk etmeseydi evli olmazdım-"

Yeğenim bana, "Ortada bir aldatma falan yok," diye çıkıştı.

Tartışmaya devam ettik. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi ve ailenin bu kısmını ne kadar özlediğimi fark ettim. Lottie, Emilio'nun üçüncü karısıyla geçinemiyor ve nadiren ziyarete geliyordu. Aramızdaki yaş farkı yirmi yıldır ve o tipik bir kardeşten çok annelik yapıyordu. Sera benim için bir yeğenden çok kız kardeş gibiydi. Dom'dan sadece dört yaş büyüktüm.

"Yemekler ne oldu?" Ange mutfığa geldi.

Martha elinde bir tabakla grubumuza yaklaştı. "Bu kanatlar fritözden yeni çıktı."

Kardeşim yüzünü buruşturdu. "Eh, gerçek yağda kızartmaya ne oldu?" "Luca da yiyebilsin diye," dedi Martha.

"Al, caro." Natalya tatlı patates ve ızgara tavuktan oluşan öğle yemeğimle döndü. Son üç hafta içinde zayıflamış ve kas yapmışım.

Ange, dolgu için daha fazla yağ almam gerektiğini düşünüyordu ama güreşçi değildim ve dövüş için zayıf kalmayı tercih ediyordum, bu yüzden De Luccis'lerin bir boks salonu olduğu için yemek planı tavsiyesi için Dom'a güveniyordum.

"Luca'ya bu bebek bakıcılığı da neyin nesi?" Ange alay etti.

"O bizim küçük kardeşimiz." Carlotta yanımda durdu ve saçlarımı karıştırdı. "Ve bugün onun büyük günü."

"Ye bakalım, Zio." Dom kardeşimin yanına gelerek güldü. Anneliği mi yoksa yemeği mi kastettiğinden emin değildim.

"Daha sonra ısınmama yardım edecek misin?" Yeğenime sordum.

"Matteo ve ben geliyoruz." Dom bir kanat aldı ve fantezi yaptı Ayak hareketleri boktan.

"Sizinle mekânda buluşacağız," dedi Sera. "Kızlar saçlarını ve makyajlarını yaptıracaklar. Dom'un ekibi de bizimle olacak."

"Bu bir bodrum kavgası," diye hatırlattım onlara.

"Birinci sınıf bir bodrum kavgası..." Dom dedi ki. "Tıpkı filmlerdeki gibi."

Saatler sonra, ısınmaktan bıkmıştım.

"Hatırlat da bir daha asla bunlardan birine kaydolmayayım."

Dom bir telefon görüşmesi yapmak için spor salonundan ayrıldı ve Matteo'yu beni hareket ettirmesi için bıraktı.

"İşe yaramıyor." Sera'nın kocası ısınma eldivenlerini tutuyordu. Yedek kulübesinde oturmuş bizi izleyen Ange ile konuşuyordu. Tavuk kanatları kardeşimde reflüye yol açmıştı, bu yüzden antrenmanlarda bana yardımcı olmak Dom ve Matteo'ya kalmıştı. "Hâlâ dövüşü düşünüyor."

"Tabii ki dövüşü düşünüyorum. Bir saat içinde," diye mırıldandım.

"Bana hızlı yumruklar at," diye emretti Matteo.

"Beni ısıtman gerekiyordu, yorman değil." Kollarımı indirdim.

"Benden bu kadar."

Ange güldü. "Belki de meditasyon yapmalısın."

Kardeşime ters ters baktım. "Meditasyon yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Bruce Lee yaptı." Matteo bankta Ange'ye katıldı. "Ve o karma dövüş sanatlarının babasıdır."

"Eminim Orlov da yapıyordur," diye düşündü Ange. "Eğitim dışında yaptığı şeyleri de takip etmeliydik."

"Ne? Aurasını mı kontrol edeceksin?" Alay ettim.

"Evet, çakraların aynı hızda görünmüyor," dedi Matteo.

"Siktir g i t , De Lucci. Sen çakralar hakkında ne bilirsin ki?"

O ve Ange kahkahalara boğuldular ve beşlik çaktılar. "Evet, saldırganlığı zirve yapıyor."

Bir nefes verdim ve başımı salladım. "Beni agresif tutman gerekiyordu, sinirden öldürerek felç geçirmeme neden olman değil."

Kapı çarparak açıldı ve asık suratlı Dom odaya girdi, ardından iki ailemizden askerler ve benim iki kaptanım geldi.

Benden önce durdu. "Bir sorunumuz var."

Ange ve Matteo yavaşça yerlerinden kalktılar.

"Ne? Sakın bana Orlov'un vazgeçtiğini

söylemeyin?" "Hayır. Biri Natalya'yı kaçırdı."

BÖLÜM

Kırk Beş

LUCA

"Bu nasıl oldu lan?" Dom'un yakasını tutarak hırladım. "Onlar senin askerlerindi."

"Sakinleşelim." Yüzü soğukkanlı bir maskeye dönüştü.

Onu bıraktım ve Ange'ye döndüm. "Dario nerede?"

Tesise girip aceleyle spor salonunu geçtiğinde danışmanımın adı ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Telefonum ondaydı ve aramalarımı engelliyordu, böylece dövüşe konsantre olabildim.

"Bir mesajınız var."

Bilinmeyen bir numaraydı ve geri aramamı istiyordu. "Natalya'yı takip edebilir misin?" diye sordum.

Dario, "Şu anda herhangi bir takip cihazı takmıyor," dedi.

"Kızların gittiği kuafördeki görüntüleri istediniz mi?" Ange Dom'a sordu.

"Kamera bozuldu."

"Pekâlâ." Başım olasılıklarla dönüyordu. "Dom, Ange ve Dario hariç herkes dışarı." Matteo'ya baktım. "Sen kalabilirsin."

Tüm vücudum adrenalinle doldu. O kadar heyecanlıydım ki Dario telefonu bana uzattığında kırılmaması mucizeydi. Cihazı elime aldığımda parmaklarım lastik gibiydi ve geri aramayı tuşladığımda başparmağımı kullanıyordum.

Tanıdık bir ses cevap vermeden önce telefon iki kez çaldı. "Moretti."

Carmine. "Natalya'ya ne yaptın?"

"O iyi. Sadece biraz para kazanmama yardım etmesi gerekiyor." "Onunla konuşmak istiyorum."

"Birazdan. Önce senin için bazı şeylerin netleşmesi gerekiyor."

"Dövüşü benim yapmamı mı istiyorsun?" Aklıma gelen ilk şey buydu çünkü Ange ve ben bunu tartışmıştık. Dövüşü kabul ettiğimde Natalya zaten Orlov'dan kurtulmuştu. Başka bir varlığı kullanıp zayıf olana bahis oynamamızı ve bize çok para kazandırmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"İhtimaller artık beşe bir," dedi Carmine. "Senin ve kardeşinin ne kadar çok antrenman yaptığınız ve Orlov'un canına okuyacağınız haberleri yayıldı, bu yüzden Natalya'nın kaçırılmasının gizli tutulması çok önemli."

Dom'a baktım ve o da başıyla onayladı. "Herkesin ağzını kapatma emri var." Dario da bu talimatı kendisinin verdiğini söyledi.

"Peki ya dövüşü iptal edersem? İnadına Natalya'ya zarar vermeyeceğini nereden bileceğim?"

"Yapmayacaksın."

"Onu görmek istiyorum yoksa bunu yapmam. Beni videoyla ara."

Aramayı sonlandırdım. Telefonu duvara fırlatma dürtüsü beni ele geçirmişti. Öfke vücudumda sıcak bir devre oluşturuyordu. Bunu kontrol edip Orlov'u kazara öldürmeyeceğimden emin değildim.

"Kuaföre gitmek kimin önerisiydi?" diye sordum.

Adamlar birbirlerine baktılar.

Matteo bir adım öne çıktı. "Ben sadece Sera'nın bahsettiğini duydum. Natalya'nın annesi için üzüldüğünü ve onun için güzel bir şey yapmak istediğini söyledi."

"Dario, Elena'nın telefonuna el koy ve tüm mesajlarını kontrol et." Danışmanım kılını bile kıpırdatmayınca, "Hemen!" diye hırladım.

Başını eğdi ve toplantıdan ayrıldı. Telefonumu kontrol ettim, çalmasını bekliyordum. Tam Carmine'in gururuna yenik düştüğünü düşünerek numarayı tekrar tuşlamak üzereydim ki gelen bir görüntülü aramayla çalınca aramayı aniden sonlandırdım.

Carmine'in yüzü ekranı doldurdu.

"Natalya hangi cehennemde?"

"Luca!" diye bağırdı bir ses.

"Natalya."

"Asla. Kapat. Kapatma. Bir daha," dedi Carmine soğuk bir sesle.

Her aşağılayıcı ismi ona kusmamak için büyük çaba harcadım. Sakin ve saygılı bir tonda konuştuğumda çenemin çatlayacağını sandım. "Natalya, *per favore*."

"Çok daha iyi."

Karımın yüzü ekranı doldurduğunda, dizlerim neredeyse rahatlamaktan bükülüyordu. Şimdilik hayatta olması yeterliydi. "Bebeğim, iyi misin?"

"Ben iyiyim." Burnunu çekti. "Kuzenimin bunu yaptığına inanamıyorum." "O senin kuzenin değil."

"Benim için dövüşmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Donup kaldım. Bunu kabul etmemiştim. Ve bu benim tanıdığım vahşi Natalya değildi.

Yutkundum. "Senin için her şeyi yaparım, *tesoro*. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm Luca."

Carmine'in yüzü tekrar ekranı doldurdu. "İşte. Yaşadığına dair kanıtın var. Şimdi paramı kazan. Ve bunu çok çabuk yapma. Gerçekçi görünmesi gerek. Dördüncü rauntta bitir."

"Ya Orlov kıcıma tekmeyle basar ve bunu ilk rauntta yaparsa?"

"Sen bundan daha güçlüsün. Aksi takdirde, dövüşü bıraktığını anlayacaklar."

"Bir şey daha var Carmine. Ona zarar verirsen seni avlamayı ve ölümünün yavaş olmasını sağlamayı kendime görev edinirim. Bu dünyada saklanabileceğin hiçbir yer yok, *anladın mı?*"

Gülümsemesi alay doluydu ve bu sefer aramayı sonlandırmasına izin verdim.

Natalya

"Paranın yarısını bunlara aktarmanı ve geri kalanını da bu bahisler arasında bölüştürmeni istiyorum." Carmine önümdeki ekranı işaret etti.

Midem endişeyle düğümlendi, bunu başarabileceğimizden emin değildim ama başarabileceğimize dair yeterince kanıtım vardı. Carmine son iki yılda değişmişti. Fiziksel olarak yüzü daha önce görmediğim acımasızlık çizgileri kazanmıştı ya da belki de bunca zamandır bir maskeydi. Artık onu uzun dolandırıcılığına ve intikam planına kararlı bir sansar olarak görüyordum. On dört yaşındaki içine kapanık bir kıza sempati duyan o genç adamdan eser kalmamıştı. Hayata kötü bir başlangıç yapmış bir adamdı o.

Galluzo'ya patron yardımcısı olarak liderlik etme fırsatı verdi. İhanet beklediğimden daha derin bir acı verdi ama buna alışmak için iki haftam vardı. Yaptığı şeye karşı nefretimi inşa etmek ve yapmak üzere olduğum şey için pişmanlık duymamak için.

"Beni duydun mu?" Sandalyemin arkasına sabırsızca vurdu.

"Seni duydum," diye cevap verdim sesimi çıkarmadan. "Yüz elli milyon bu numaralı hesaplar arasında eşit olarak paylaştırıldı. Bahisleri nasıl oynamak istersiniz?"

"Orlov'a yüz koy, Luca'nın dördüncü rauntta kaybedeceğine de elli koy." Alçakça bir neşeyle kıkırdadı. "Kocanız hayatının aşağılanmasını yaşayacak."

Gözlerim yaşardı. *Dayan, Luca. Dayan, caro. Bunu düzelteceğim.* Kaç kez kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştığımı hatırlamıyordum. Dövüş ve eğitim Luca'nın zihnini meşgul ediyordu ve benim endişemi fark etmedi. Annemle babamın burada olmasının da yardımı oldu.

Ben parasıyla uğraşırken Carmine söylenmeye devam etti. "Hafızanı kaybetmek ve planlarımı mahvetmek zorundaydın."

Parmaklarım klavyede yazmayı bıraktı. "Bana hayatımın asla geri alamayacağım iki yılına mal oldun." Elias'ın ilk adımını, Luca'nın bizi ilk sıraya koymaya başladığı anı hatırladığımda ekran bulanıklaştı. Bebek Elias'ın Luca'nın göğsünde uyuduğu görüntü sonsuza dek zihnime kazındı. O zamanı asla geri getiremeyecektim. İşte bu yüzden bunu yapmam gerekiyordu.

Carmine sandalyemi döndürdü. "Ve benim otuz yılımdı. Galluzo'nun sunduğu her şeyi hak ediyordum ve neredeyse hepsini elde ediyordum ama kocan sana aşık olmak ve oğlunu elinde tutmak için savaşmak zorunda kaldı."

Benim boş bakışlarım karşısında alay etti. "Elias'ı Vincenzo'ya verdiğini öğrendiğinde ondan nefret etmen gerekiyordu. Oğlunla birlikte gidecek, ondan boşanacaktın ve ben de seni kraliçem yapacaktım."

Carmine'dan geri çekildim.

"Bana öyle bakma." Doğruldu ve tiksintiyle benden uzaklaştı. "Beni cinsel olarak hiç tahrik etmiyorsun. Senin aşık olmana izin verirdim, benim de olurdu. Vincenzo'nun mirasını canlı tutardık. Şimdi Pirelli'ler yönetimi ele geçiriyor ve Conte soyunun sonu geldi."

Kapı açıldı ve kızıl saçlı bir paralı asker içeri girdi. Carmine'in maaş bordrosunda mafya askeri yoktu. Özel askeri müteahhitlere bağlıydı. Beni salondan alan onlardı.

"Oyun başlamak üzere. Tüm bahisler yatırıldı mı?" Red sordu.

"Evet, içerideler," diye cevap verdim. Carmine nasıl olsa bana soracaktı. Ekranı ona doğru çevirerek bahislerin açık yerlerini ayrıntılarıyla gösterdim.

"Burayı izlememin bir sakıncası var mı, efendim?" Red sordu.

"Tabii, neden olmasın? Sen yayını ayarla." Carmine yanımdaki sandalyeye oturdu. "Patlamış mısır ve şampanya almalıyız, sence de öyle değil mi?"

Bu sırada midem asit fokurdayan bir çöle dönmüştü ve patlamış mısır başta olmak üzere hiçbir şey yiyebileceğimi sanmıyordum. Suyun tadı bile ekşiydi ve boğazıma kaçan safrayı daha da kötüleştiriyordu.

Tüm gözler duvardaki geniş ekrana çevrilmişken, takım elbise ve kokteyl elbiseleri giymiş kalabalık yirmi metrelik sekizgenin etrafında toplanırken Red sesi yükseltti. Rus ve İtalyan mafyasına mensup kişilerden oluşan kalabalığın etrafını çevreleyen alçak çapraz çitler kalabalığın taşmasını engelliyordu. Maç, Koshkin tarafından kontrol edilen bir sunucu aracılığıyla dünya çapında canlı olarak yayınlanıyordu ve Patronların Oyunu'ndan on milyar dolar kazanacağı tahmin ediliyordu.

Orlov ve Luca saat 18:00'de maçın açılışını yapacaklardı, programa son dakikada eklendiği için boş olan tek yerdi. Bu benim işime yaradı çünkü belirsizliğe dayanamıyordum.

Spiker hoparlörden "Dövüşçüleri tanıtmayacağız," diye seslendi. "Hepiniz kim olduklarını biliyorsunuz." Videonun yasadışı dağıtımı Rus mafyası tarafından avlanma tehdidi altında olacaktı ve doksanlı yıllarda oyunların başlangıcından bu yana tek bir dövüş bile sızdırılmamıştı. Bir noktada neden maske takmadıklarını merak ettim ama katılımcılar bu işi geçim kaynağı olarak yapan ve yüzlerini örtmeyi hantal ve klostrofobik bulan sıradan dövüşçüler değildi. Dövmeler de bunu ele veriyordu zaten.

Luca'yı hemen tanıdım ve kalbim fazladan çarpmaya başladı, daha doğrusu sıçradı. Televizyonun filtresi yüzündeki öfkeyi gizleyemiyordu. Onun yüz ifadesini benim gibi bilmeyenler için, bu metanet değildi. Kamera yakın çekim yaptığında gözlerindeki ateşi görebiliyordum. Çenesinde bir kas zonkluyordu. Köşesinde Dom ve Ange vardı.

Rus daha gösterişliydi ve Luca'ya meydan okuyordu.

"Bu çok eğlenceli. Ve Orlov'un ona iyilik yaptığımı bilmediğini düşünmek," diye yorum yaptı Carmine.

Hakemlerin maske takması ilginçti ama bu bir bakıma mantıklıydı çünkü kan davaları minderde karşılaşan iki adamın DNA'sına işlemişti. Dövüşçüler merkezde buluştu ve kuralları dinledi. Luca kuralların sadece kılavuz olduğunu ve böbrek yumrukları, göz oyma ve belden aşağı vuruşların bir onur meselesi olduğunu söyledi.

Oyuncular dövüşe başlamak için birbirlerinden uzaklaştıklarında neredeyse kusacaktım.

Red önce bana, sonra Carmine'a baktı ve dikkatini tekrar ekrana verdi.

Yutkundum, nereye konsantre olacağımı bilemiyordum ama elim yavaşça masanın altına gitti, masanın alt tarafına bir bıçak bantlanmıştı.

Ekranda dövüşçüler birbirlerini takip ediyordu ve duyabildiğimiz tek şey tezahürat ve bağırışlardı.

Önce Rus vurdu. Luca engelledi. Karşılıklı yumruklaşmaya başladılar. Luca daha uzun boyluydu ve daha uzundu. Orlov daha kısa görünüyordu çünkü boynunun kayboluş şeklinden kasları üst üste yığılmıştı. Luca'ya saldırdı ve ikisini de mindere çarptırdı.

Minderin etrafında boğuştular ve Luca Orlov'u sırtından atıp ayağa fırladı.

Gözlerimi saatten ayırmadım.

Üç dakikayı geçtiğinde Red silahını Carmine'a doğrultarak döndü.

Tüylerim diken diken oldu. Dışarıdan silah sesleri geliyordu. "Her şey bitti Carmine," dedi Red. "Hesaplarını kilitledik."

"Sen de kimsin lan?"

"Doriana'nın bir arkadaşı." Rahip, nam-ı diğer Ölü Şair.

"O kaltak." Carmine yavaşça ayağa kalktı. Sandalyemi ondan uzaklaştırdım, ayağa kalktım ve Red'in yanına yürüdüm.

"Sonunda hayatı için yalvardı," diye alay etti Carmine. "Sizin kim olduğunuzu bilseydi, sizi ele verirdi." Sonra taktik değiştirdi. "Bunun hakkında konuşabiliriz. Oyunlardan yarım milyar kazanacağız. Bununla neler yapabileceğinizi bir düşünün."

Carmine ikiyüzlünün tekiydi. İnsan tacirlerinden nefret ettiğini ve kurbanları kurtarmamızın yeterli olduğunu söylüyordu ama bu işten gelen paradan kâr etmekte bir sakınca görmüyordu. Ona göre, annesine olanlardan sonra bunu kendisine borçlu olduğunu düşünüyordu.

"Luca senin yüzünden küçük düşmeyecek," diye tersledim.

Kapı çarparak açıldı. Bir güç beni yere devirdi ve içgüdüsel olarak kaynağından sürünerek uzaklaştım. Yumruklar, homurtular ve küfürler arkamda patladı. Ayaklarıma doğru çekildiğimde ve bir silahın soğuk namlusu şakağıma dayandığında kafa derimdeki acı beni haykırmaya itti.

"Onu öldüreceğim," diye bağırdı Carmine. Benimle birlikte geri çekildi. Red odaya giren paralı askeri etkisiz hale getirmişti. Trevor adında başka bir paralı asker ortaya çıktı. O ve Red birlikte çalışıyorlardı.

"Sakin ol," dedi Red. "Silahlarımızı indiriyoruz... gördün mü?" O ve Trevor yavaşça yere çömeldiler ama Red'in gözleri elimdeki bıçakla aynı hizadaydı. Carmine'in panik içinde sahip olduğumu fark etmediği bir bıçak.

Red'in ufak bir baş işaretiyle Carmine'in kollarında gevşedim. Nabzım kulaklarımda atıyor, beni esir alanın bağırışlarını bastırıyordu, kolumu kaldırıp kalçasına sapladım ve yukarı doğru çektim. Hiç pişmanlık duymadım. Ya o ya ben.

"Orospu!" Carmine çığlık attı. İkimiz de yere düştük ama ben daha aklımı başıma toplayamadan Red beni kaldırıp kollarına almıştı bile.

"İyisin, iyisin." Titreyen bedenimi tutuyordu. Odaya daha fazla paralı asker akın etti ve kısa durum güncellemeleri yapıldı. Tanrı'ya şükür bizim tarafımızdaydılar.

Red'den uzaklaştım. "Luca."

Sırıttı. "Seni kocana götürelim."

BÖLÜM

Kırk Altı

LUCA

Başımı hedef alan bir darbeyi engelledim. Alnım zaten kanıyordu. Pislik herif bir dizi böbrek yumruğu da denedi, onları da savuşturdum. Orlov hızlı yumruklarla saldırdı ama ben kollarımı kavuşturup başımı korudum. Henüz yere düşmüyordum. İkinci raundun sonunda Dom bana Natalya'yı bulduklarını ve sadece onay beklediğini söyledi ama onu riske atmak istemiyordum. Carmine bir gösteri istedi. Bunu ona vermeyecektim.

"Neyin var senin?" Rus sinirlenmeye başlamıştı. Ben sekizgenin etrafında dans ederken onun beni takip etmesine izin veriyor, neredeyse hiç hücumla çıkmıyordum. Kalabalık beni yuhalıyordu ama umurumda değildi. Maçımız değerlendirmeye dayalı bir dövüş değildi ve kimin önce nakavt olacağı ya da yere serileceğine bağlıydı. Ve görünen o ki, zayıf olan bendim.

"Aptal falan mı oldun?" Orlov kudurmuş bir buldog gibi üzerime gelerek hırladı.

Tüm hakaretleri ve saldırıları içime attım. Kendimi tutma çabası beni öldürüyordu ama Natalya'nın hayatı her şeyden önemliydi çünkü Orlov'un üzerine gidersem kendimi tutamayacağımdan korkuyordum. Onun Carmine'la işbirliği yaptığına dair aklıma bir saniye bile şüphe gelse, ona olan sevgime tutunuyordum. Aşk bir zayıflık değildi. Aşk, uğruna ölebileceğim bir şeydi. Hiç gururum kalmamıştı. Aşkım yüzünden alay edilmeye razıydım.

Hakem üçüncü raundun bittiğini söyledi. Sırtımı döndüğümde Orlov bana doğru hamle yaptı, beni döndürdü ve çeneme yumruk attı.

Kalabalıktan bir kükreme yükseldi.

Darbe beni yere düşürdü ve başımın yan tarafı minderden sekerken acı içinde patladı.

"İşte," diye tükürdü. "Biraz heyecan, *mudak*."

Kan ve ter görüşümü bulanıklaştırdı. Dom ve Ange çitlerin üzerinden sekizgenin içine atladılar. Sırt üstü yuvarlandım ve Ange Orlov'la yüzleşirken Dom'un sıkıntılı yüzü üzerimde belirdi. Bağışmalar devam ederken, dövüş alanına daha fazla adam yığıldı.

"İyi misin, Zio?"

"Natalya?" Homurdandım.

Dom'un yüzü önümde dalgalanıyordu ama sırtıyor gibiydi. "Neden bakmıyorsun?"

Kendimi oturur pozisyona ittim ve köşeme doğru döndüm. Orada, kalabalığın arasında savaşıyan Natalya vardı. Koşarak ayağa kalktım.

"Minderden ayrılamazsın!" Dom beni geri çekti.

"Siktir et." Onu ittim.

Ange'inki de dahil olmak üzere dört kol beni geri çekti. "P e s e t m e , pislik.

Bak. O iyi."

"Ben iyiyim. Bırakın beni!" Beni bıraktıklarında, karım tel örgülere ulaştığı anda köşeye koştum. Onu bariyerin üzerinden çekip şiddetle sarıldım, terimin ona bulaşıp bulaşmadığını umursamadan, onu bırakmak istemeyerek, dövüşü bırakmak ve her şeye lanet olsun demek istedim. Kavgayı. Suç ailesi. Prestij ve güç. Natalya ve Elias'ı alıp gitmek istiyordum.

Ona hızlı, gıcırtılı bir öpücük verdim ve yüzünü aradım. "İyi misin?"

"Evet!" diye bağırdı. Kalabalığın gürültüsü olayların yön değiştirmesiyle sağır edici bir hal aldı. "Şimdi git ve dövüşü kazan."

Damarlarımda farklı türde bir adrenalın dolaşıyordu. Öldürme içgüdüsü endişeyi sildi ve onunla birlikte Natalya ile bir geleceğe ulaşıldı.

Dom omzuma vurdu. "Hükmen mağlubiyet kararı verilmeden önce dövüşe geri dön."

"Siktir et." Natalya'ya hızlı bir öpücük daha verdim ve onu bariyerin üzerinden kaldırdım, sonra rakibimle yüz yüze görüşmek için döndüm.

Kafatasım zonkluyordu ama boynumu bir o yana bir bu yana kırdım. Hakem devam kararı verdiğinde Orlov'a doğru yürüdüm.

Bana doğru geldi. Yumruğundan uzaklaştım ve bir sol kroşe indirdim. Rus kıcının üstüne düştü.

Onu bir tekmeyle yere serebilirdim ama adımlarımda bir sıçrama vardı ve kalabalığa bir gösteri borçluydum.

"Ne oluyor Luca?" Ange bağırdı. "Oyalanmayı bırak. Bitir işini."

Boksör hareketi yaptım ve Orlov'un ayağa kalkmasını bekledim. Ağzı kanıyordu ama gözlerindeki ölümcül parıltıyı gördüm. Oyuna geri döndüğümü biliyordu ve bu hoşuna gitmişti. Bir yumruk daha savurdu, sonra alçaldı, gövdeyi yakaladı, beni omzunun üzerinden kaldırdı ve mindere çarptı. Kan kulaklarımda gümürdüyordu ve ağır çekimde kontrol için boğuşuyorduk. Kalçalarımı büyük bir pazunun altında tutmaya çalıştım ve kafama gelen bir darbeyi engellerken, bir bacağımı serbest bıraktım ve boynunu bir bacak kilidiyle sabitledim. Bu geçici olarak kontrolü bana verdi ve kurtuldum. Ayağa kalkmak için dizlerimin üzerine yuvarlandığımda bana saldırdı ve beni tekrar mindere indirdi.

Altımdaydı ve sırtım göğsüne dönüktü, kollarını boynuma dolamak için mücadele ederken bacakları gövdeyi makaslıyordu.

Kalabalık kükredi. Ange çığlık attı.

Kulaklarımdaki uğultunun arasından kafamın içinde duyduğum, kardeşimin sesiydi.

Boğmaya saygı göster!

Orlov'un ön kolu boğazıma bastırarak nefesimi kesmeye çalıştı. Diğer eli başımın üstündeydi ve kanla boğma işlemini tamamlamak için boynumun arkasına geçirmeye çalışıyordu. O eli pençeledim ama başaramadım. Orlov'un kolları boynumu aralarında kilitledi.

Bayılmaya üç saniye.

"Luca!" Natalya'nın çığlığı bana ulaştı.

İki saniye. Görüşümün kenarları karardı. Başarısız olmamalıyım.

Oksijen ve kan kıtlık yarışına girince gücüm tükenmeye başladı.

Kalan tüm gücümü ellerime yoğunlaştırdım, Orlov'un ayağını iterek gövdemden ayırdım. Kendimi bacak kilidinden kurtararak, içgüdüsel olarak vücudumu kaydardım ve bacağımı sabitledim. Tüm bu hareket onun boğazını gevşetti ve ben de zaman kaybetmeden dönüp dirseğimi çenesine geçirdim.

Etrafımızda kargaşa patlak verdi.

"Defol git buradan," diye bağırdı Ange.

Orlov'un ölümcül yer oyunundan kaçmaya çalıştığım ilk seferin aksine, dört ayak üzerinde kaplumbağa pozisyonuna geçtim, uzuvlarımı sıkı, başımı aşağıda tuttum,

En çok da nefesimi toparlamak ve beynime kan ve oksijen pompalamak için. Bu birkaç kalp atışı berraklığı geri getirdi ve saldırısını tahmin ettim. Eli yan tarafıma dokunduğunda döndüm, büküm ve onu ters çevirdim. Bu kez belini bacak kilidine aldım ve bileklerimi sıkarak çaprazladım.

Orlov kükredi, boğuldu ve hırladı.

Üstümdeydi, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Yeterince yakın mesafeden yüzüne iki hızlı yumruk indirdim ve onu serbest bıraktım.

Ayağa fırladım ve sıçrayarak uzaklaştım.

Orlov dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, sallanıyordu, gözleri sersemlemişti, dudakları hırıltıyla kıvrılmıştı. Karşı karşıya geldik. Eğik kollarımı yukarı doğru kaydırđım ve gözleri bu hareketi takip ettiği anda dönüp kafasına bir tekme attım ve vücudunu döndürdüm.

Orlov yere düştü.

Hakem onu kontrol etmek için koştı ama hemen nakavt kararı verdi. Galip olarak kolumu kaldırdı.

Bitmişti.

Köşeme döndüm. Dom, Natalya ve Ange bana doğru koşuyorlardı.

Doğruca Natalya'ya yöneldim. Üzerime atladı ve bacaklarını etrafıma sararken onu kışının altından yakaladım.

"Sen kazandın! Sen kazandın!" diye bağırdı.

Dövüşün adrenalini ve gücü içimde zonkluyordu. Karımı indirmek yerine onu omzumun üzerinden çevirdim. Adrenalin duyularımı keskinleştirmişti ve yıllardır görmediğim birini gözümün önüne getirdim, zihnim karımın bir kez daha hile yaparak hayatını tehlikeye attığı konusunda hızlı bağlantılar kurdu.

"Luca, hangi cehenneme gidiyorsun?" Dom bağırdı.

Natalya'nın bana bağırdığını duyabiliyordum. *Oh, tesoro, seninle sonra ilgileneceğim. Dört gözle bekliyorum.* Gözlerim komando kıyafetleri giymiş, kalabalığın kenarında duran, etkinlik güvenliği gibi görünen ama öyle olmayan kızıl saçlı adama odaklandı.

Bana gülümsüyordu. Pislik herif.

Ona ulaştım ve Natalya'yı

indirdim. "Bristow," diye hırladım

usulca.

Gülümsemesi genişleyerek bok yiyen bir

sırıtişa dönüştü. Ona yumruk attım.

"İşin bitti mi?" Dom çenesine bir buz torbası tutarken sordu.

Orlov'dan beri üç kişiyi yumruklamıştım.

Dom, Matteo ve Hank Bristow. Üçü de dövüşün yapıldığı yerin tam karşısındaki binanın zemininde kanlı sonuyla karşılaşan Carmine'ı alt etmek için Natalya'yla birlikte komplo kurdu. Karım onun femoral arterini kesmişti. Şimdi ona baktım, üzerinde büyük boy bir sweatshirt vardı, kıyafetleri ona ait değildi ama kot pantolonuna ve spor ayakkabılarının ucuna kan sıçramıştı. Ve öldürme konusunda sakindi. O gerçekten benim kraliçemdi.

Çatı katına geri dönmüştük. Natalya, Matteo'nun kesik dudağıyla ilgilenen Sera'nın yanında oturuyordu.

"Ayakkabı diğer ayağın üzerindeyken o kadar da hoş değil, değil mi Zio?" Sera bana çok kızmıştı. "En azından Natalya'ya bir seçenek sunduk."

"Ondan bana yalan söylemesini sen istedin," diye tersledim.

"Yalan söylemiyordum!" Natalya itiraz etti ama ona bir bakış attım ve sustu.

"İhmale karşı yalanı mı tartışacağız?" Matteo'ya bir bakış attım. O pislik neden bahsettiğimi biliyordu. Bu yüzden neredeyse Sera'yı kaybediyordu.

Zor nefes alıyordum ve bu kavgadan dolayı değildi. Çünkü karımın ne yaptığını öğrendikten sonra kan basıncım yine tavan yapmıştı. Maçtan kaynaklanan yüksekliğimden daha inmemiştim ki adrenalin bir kez daha yükseldi. Tüm gözler sinsice dolaşan vahşi bir hayvanmışım gibi beni izliyordu.

Çatı katında Dom, Matteo ve Sera vardı. Bu operasyon Archer Syndicate'in bir parçasıydı. Hakkında söylentiler duyduğum ama varlığını asla doğrulayamadığım bir organizasyondur. Dom birçok kez büyük bir şeyin parçası olmamı istediğini ima etmişti ama ben hep reddetmiştim. Şimdi Natalya'yı da işin içine sokmuşlardı ve saçmalıklarını dinlemekten başka çarem yoktu.

Bu aslında saçmalık değildi çünkü yeraltı dünyasını kontrol altında tutuyorlardı.

Ange ve Dario ilgiyle dinliyorlardı. Üçümüz daha önce De Luccis'lerle başlayan organizasyon hakkında konuşmuştuk.

Madone, yeğenim Archer Syndicate'in başkanıyla evliydi ve itiraf etmeliyim ki onunla gurur duyuyordum.

En çok parçalamak istediğim kişiye baktım. Hank Bristow, Matteo'yla birlikte çalıştığını bildiğim Trevor'ın yanında duruyordu.

Bristow gibi askeri.

"Bakalım doğru anlamış mıyım, Archer'larla bir ilişkin mi var?" Bristow'a sordum.

Eski deniz komandosu, "Doriana'nın şebekesi onların grubundan tahliye için yararlandı," dedi. "Carmine Doriana'yı iki yıl önce, tam da Natalya'yı ifşa eden görev sırasında öldürdü."

"Şimdi söyle bana, karımın başını belaya soktuğun için seni neden öldürmeyeyim?" "Bu onun hatası değildi." Natalya oturduğu yerden kalktı ve bu sefer

bakışlarım altında titriyordu. "Carmine başından beri Doriana'yla oynuyordu ve onun güvenini kazanmak için Orlov'un insan kaçakçılığı operasyonları hakkında bilgi veriyordu. Kendisinin deşifre olduğundan şüpheleniyordu. Bu yüzden parayı transfer etmemi istemedi."

Parmağımı Natalya ve Bristow arasında salladım. "Ve siz ikiniz benim arkamdan iletişim mi kuruyordunuz?" Anlayamadığım ve beni en çok kızdıran şey buydu. "New York'tan sonra bu konuda anlaşmıştık, *tesoro*. Artık sır yok."

Başını öne eğdi. "Biliyorum, ama Dedektif Voss..."

Dario gösterinin tadını çıkardığı yerden doğruldu. "Dedektif Voss? O bu işe nasıl dahil oldu?"

"Özel harekât günlerimden bir arkadaşım." Bristow yine o sinir bozucu sırıtışını takındı. Yumruğum yüzünden birkaç dişinin eksik olduğunu hayal ettim. Ama sonra ne dediğini hatırladım. Dario benden önce davranarak sonuca varmıştı.

"Bizimle yüzleştiği o gün," dedi danışmanım. "O saçmalığı o uydurdu, değil mi? Faaliyetlerimiz hakkında elinde kanıt yoktu." Dario Natalya'ya baktı. "Sana bir kart verdi."

Karım yerde kaybolmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Evet. Bristow'dan gelen bir mesajdı ve birbirimize güvenmediğimiz için kimliklerimizi çevrimiçi olarak doğrulamanın bir yoluydu. Bunu riske atmak istemedim ama beni *aile* hakkında bir şeyler bildiklerine inandırdılar." Gözlerini kısarak Bristow'a baktı.

Bristow, "Carmine'ı yakalamamıza yardım etmenizi sağlamak için size bir şekilde şantaj yapmamız gerekiyordu," dedi. "Voss da bizimle oynadı ve sizinle yüzleşti. Bunun zekice bir uydurma olduğunu düşündü. Blöf yapmadığımı çok az biliyordu."

Ange öne çıktı. "Kanıtınız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Bristow ona bir flash bellek uzattı. "Hepsi orada. Hiçbir yerde kopyası yok. Chicago polisinin eline hiç geçmemiş. Dediğim gibi, Voss benim

uydurdum."

"Şantaj değildi," diye ekledi Natalya. "Kim olduğunu kanıtlamak için bana referanslar verdi, yoksa kabul etmezdim. İkiniz de yıllar önce Vegas'ta insan kaçakçılarını durdurmak için bir görevde çalışmışsınız. Ayrıca üvey kız kardeşinizin kocasıyla da çok iyi arkadaş. Neredeyse aile sayılırız."

Bristow homurdandı. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

Ben de o kadar ileri gitmezdim ama Natalya çok da haksız sayılmazdı. Tüm bu operasyon karşısında çılgına dönmememin nedeni Bristow'un düzenli olarak bürokrasiye karşı gelen ve mucizevi sonuçlar elde eden bir gruba mensup olmasıydı. Bu durumda, bürokrasi bendim.

"Bunca zamandır Natalya'nın nerede olduğunu biliyor muydun?" Ben sordum.

Bristow başını salladı. "Siz onu bulmadan birkaç ay önce izini sürdüm. Ve bu arada, bilgisayar korsanlarınız *o kadar da* iyi değil. Sizi Grafton kasabasına götüren o trafik kamerası görüntülerini ben yerleştirdim." Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Bil diye söylüyorum, Orlov'a Natalya'nın parasını aldığını söyleyen kişi Carmine'dı. O zamanlar ben zaten onun paralı asker ekibinin bir parçasıydım ve Carmine, Orlov'un Patronlar Oyunu'nu intikam olarak sunacağına güveniyordu."

"İşte o zaman bize kendisinin The Friar olduğunu itiraf etti," diye araya girdi Matteo. "The Archers, The Friar ile sık sık çalıştı, özellikle de The Friar'ın gerçek kimliğini bilen tek kişi olan kuzenim Ronan McGrath ile. McGrath'ları tanıyorsun, değil mi?"

Bristow kıkırdadı. "Tabii ki biliyor. Luca birkaç yıl önce McGrath'ların barbeküsüne zorla girmişti."

Herkes kıs kıs gülmeye başlayınca gözlerimi devirdim.

"Dom'la iletişim kurabilmesi ve Natalya'nın güvenliğini sağlayabilmesi için Trevor'ı içeriye kendi adamımız olarak yerleştirdik." Matteo ellerini açtı. "Ve işte her şey böyle oldu."

Şaşırtıcı bir şekilde, operasyonun üst düzey bilgileriyle yetiniyordum ve ince ayrıntılara ihtiyacım yoktu. Bristow yararlı bir ortak olabilirdi çünkü hükümet veri tabanlarına ve altyapısına yasal erişimi vardı. Bu yüzden köprüleri yakmak istemedim. Olsa olsa fırsatçıydım ve ileride bir iyilik isteyebilirdim.

Natalya'ya döndüm. "Carmine evi yaktıktan sonra sana ne olduğunu hâlâ anlamış değilim."

Çenesini eğmeden önce dudaklarını sıktı ve kirpiklerinin altından bana temkinli bir bakış fırlattı, sanki bu ifşaat beni kaybedecekmiş gibi

Lanet olsun.

Aradan geçen uzun saniyeler adrenalin yüklü öfkemi daha da artırdı ama yine de dişlerimi sıktım: "Gerçeği. Her şeyi."

"Gerçekten üzücüydü ya da belki de şanslıydım... en azından benim için," diye söze başladı. "Carmine beni sana karşı olan ikinci kaptana emanet etti. Sonra kaptan beni ekibinden birine emanet etti. Adam benim için üzüldü ve beni St. Louis kadın sığınma evine götürdü. Görünüşe göre, şiddet mağduru kadınlar için üzüldüğünde bunu ilk kez yapmıyordu. Sanırım şehri terk etmeyi planlıyordu."

"Rus aykırı uçlar bu adamı pusuya düşürdü," dedi Ange. "O olayı hatırlıyor musun Luca? Adamlarımızdan biri I-55'te öldürülmüştü."

"Hatırlıyorum. O otoyol doğruca St. Louis'e gidiyor," dedim acımasızca. "Yani kısacası, Carmine seni yanlış yere yerleştirdi." Hissettiğim her şeyden çok uzak, ölümcül derecede sakın bir sesle söyledim bunu.

Natalya yaklaşmakta olan bir patlamayı hissederek bana doğru belirsiz adımlar attı. İlerlemesini durdurmak için bir parmağımı kaldırdım çünkü haksız değildi. Bir kırılma noktasına ulaşmıştım. Kelimeler şekil alamıyordu. Herkesten uzaklaşmak zorunda kaldım, fokurdayan öfkeyi alkolle bastırmam gerekiyordu. Bara doğru yürüdüm ve viskiyi aldım, bir bardağa doldurdum ve yudum yudum içtim.

Kimse bir şey söylemedi.

Bir içki daha doldurdum ve bardağa baktım. Beni sakinleştirmiyordu.

Çenem sıkıştı. Artık kendimi tutamıyordum.

Patladım.

Bardağı duvara doğru fırlattım. Paramparça oldu ve kehribar rengi sıvı bozulmamış yüzeyini lekeledi.

Herkes hâlâ sessizdi.

Elimdeki şişeye baktım.

"Bu iyi bir viski," diye yorumladı Ange. "Bu daha iyi-" "Herkes dışarı!" Hırladım. "Burada işimiz bitti."

Dom temkinli bir şekilde yaklaştı. "Hala tartışmamız gerekiyor-"

"Bu gece olmaz. Siz birkaç gün daha kalacaksınız." Bristow'a ters ters baktım. "Eğer karımı yine planlarından birine dahil edersen..."

"Seni haberdar edeceğim."

Şerefsiz. Onaylamak için çenemi eğdim. Tam bir pislik değildim. O olmasaydı Natalya'yı asla bulamazdık.

Gözlerim karıma odaklandı. O da herkesle birlikte ayrılmak üzereydi.

"Nereye gidiyorsun?" Önüne geçerek bağırdım.

"Elias'ı almaya gidiyorum," diye ciyakladı.

"Ailen ve Martha ile birlikte. O iyi." "Ama..."

"Bu gece sadece sen ve ben, *tesoro*." Sevgi sözcükleri iğneleyiciydi. Bütün bu olanlar yüzünden hâlâ öfkeliydim. Gecenin geri kalanında bunu telafi etmek için zamanı vardı.

Pazularını sıkıca kavradım ve onu yanımda tuttum.

Ailem dövüşü kazandığım için beni tekrar tebrik ederken, çocuklar yüzlerindeki eğlenceyi zar zor gizleyebiliyorlardı. Öfkemi dindirecek tek bir şey olduğunu biliyorlardı. Sera veda eden son kişi oldu ve bana sarıldı.

"Bu gece muhteşemdin, Zio." Ses tonu şefkat doluydu ve bu bana onu ne kadar özlediğimi hatırlattı. Sonra muzip bir sırıtışla Natalya'ya baktı.

"Üzerine fazla gitme. Bu gece çok fena şeyler yaptı." Karıma göz kırptı.

"Onu cesaretlendirme," diye homurdandım. "Carlotta'ya yarın kahvaltıya gelemeyeceğimizi ama öğleden sonra görüşeceğimizi söyle."

Natalya dondu kaldı. Parmaklarım kolunda sıkılaştı.

Asansör kapıları kapandı. Bir süre durup ona baktık. Sonunda karıma döndüm ve usulca "Kaç." dedim.

BÖLÜM

Kırk Yedi

NATALYA

"Ne?"

Kavgadan beri külotum sırlıslıkla olmuştı ve sanırım o zamandan beri mini orgazmlar yaşıyordum. Terli, agresif bir erkeğe yapışmış olmak o kadar tahrik ediciydi ki, etrafımızdaki herkesi sarsamayacağımıza dair umutsuzluğa kapıldım. Kocam sinir bozucuydu çünkü ne olduğunu öğrenmek için ateşli bir seks fırsatını kaçırmıştı. Ama Luca, bana sık sık söylediği gibi siki tarafından yönetilmiyordu. Ve benim için duyduğu endişenin her şeyden önce gelmesine bayılmalıyım.

Herkesin gitmesi için sabırsızlanıyordum ama artık gittiklerine göre karşımdaki adamlarla ne yapacağımı bilemiyordum.

Tüm vücudu "benimle uğraşma" diyordu ama benim vücudum "al beni, al beni" diye bağıyordu.

Luca cevap vermek yerine viski şişesini ağzına götürdü, bir yandan da gözlerini benden ayırmıyordu.

Gözleri vahşi ve ateşliydi.

Sanki beni canlı canlı yemek istiyordu.

Bir adım geri gittim. Ne yapacağımı bilemedim. Bana koştırmamı söyledi.

Şişeyi indirdi. "Sana yedi saniyelik bir avans veriyorum."

Kendimi tutamadım. Güldüm. "Nereye kaçacağım? Büyük bir çatı katı ama-"

Aramızdaki mesafeyi sildi ve burnu boynuma dokundu. Beni içine çekti. Sonra kıvrımına sokuldu ve yanağıma doğru bir yol izledi ve içine çekti

Biraz daha. Bacaklarımın arası kasıldı ve daha da
ıslandım. "Tahrik kokunu alıyorum. Sikişmek
istiyorsun."

Kısa ve gergin bir kıkırdamaya başladım. "İstediğin bu değil mi?"

Birkaç adım geri çekildi. "Evet. Ama ben başka şeyler yapmak
istiyorum."

Başka şeyler mi? Hangi başka şeyler? Duvarın yanına gelene kadar geri
geri gitmeye devam etti. Parmakları çatı katının ışık panelinin üzerinde
gezindi. "Bu gece beni çaresiz hissettirdin. Seni daha yeni geri aldım ve
sonra seni kaybettiğimi ve bunun tamamen benim hatam olduğunu
düşündüm. Hırsım yüzünden Carmine hâlâ dışarıdaydı."

"Üzgünüm Luca, ama gerçek görünmesi gerekiyordu ve-"

"Bunu anlıyorum." Sözümü kesti. "Bundan birkaç gün sonra, bunun
harika olduğunu bile düşünebilirim. Ama bu gece kontrolü bana geri
vereceksin."

Yutkundum. "Ne?"

"Teslimiyetin. Onu bana kolayca vermeni istemiyorum. Bunun için
savaşmam gerektiğini biliyorum. İçimdeki saldırganlığı dizginlemenin tek
yolu bu. Buna değer olmak için. Benim iyiliğim için olduğunu
düşünüyorsan her zaman bana karşı gelmenin bir yolunu bulacaksın. Bu
beni her zaman çıldırtır ama sen busun işte." Ağzı alaycı bir şekilde eğildi.
"Ve sana benim olduğunu her hatırlattığımda bundan zevk alacağım."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

Gülümsemesi vahşiydi. Işık kontrollerine dokundu. Çatı katı gölgeler
içinde kalınca irkildim ve panjurları çektim. Chicago'nun ışıkları dikey
panjurların arasından görünüyordu, bu yüzden tamamen karanlıkta değildik
ama yine de...

Kocam avıyla oynayan bir avcı gibi hareketsiz duruyordu. "Kaçın."

Bir adım daha geri atarak yatak odamıza giden koridora çıkmaya karar
verdim, uyluklarımın arasındaki uyarılma seğirmesi ıslaklığı ve klitorisimin
şiştiğini hissetmeme rağmen. "Saklanayım mı?"

"Altı saniye. Koş."

Son "koşusu" daha kuvvetliydi, daha gırtlaktan geliyordu, sanki
insandan çok canavardı. İçimde bir kaçış tepkisini tetikledi. Ayaklarım
hareket etmeye başladığında göğsümde sıkışan gergin kahkahalarla ondan
uzaklaştım, spor ayakkabı giydiğim için rahatlamıştım ve bileğimi kırma
tehlikesi daha azdı.

Koştum.

Yatak odamıza doğru attığım her adımda heyecanım artıyor, görüşüm
keskinleşiyor ve tenim yanıyordu. Yatak odamızda üç oda vardı.

Bu bölüm. Yatak odamızı atladım ve kullanılmayan misafir odasına daldım, banyonun başka bir odaya bağlı olduğunu biliyordum. Oradan kaçabilir ve dairenin içinden geri dönebilirdim. Aklımın bir köşesinde, kilitli olup olmadığını merak ediyordum.

Kahretsin, neden bu kadar gergindim?

Spor ayakkabılarım fayansların üzerinde kayarak, acayip bir gıcırta çıkardı. Kendimi bitişikteki kapıya attım. Kilitliydi. Neden kilitliydi? Histerik kahkahalar içimde fokurdadı. Bu aptalca bir oyundu. Yatak odasına geri koştum ve durdum.

Luca kapı aralığını kararttı. Dövuştten sonra giydiği beyaz tişört gölgeler arasında bir fener gibiydi.

Yatağın etrafında dolandım ve aramıza koydum.

"Bu çok aptalca," dedim nefes nefese kalarak. "Yani, kaçacak nerem var ki? Beni bu yatak odasına girerken gördün."

"Aptalca değil, çünkü eğleniyorum," diye söylendi. Odaya doğru bir adım attı. "Benden korkuyor musun Natalya?"

"Ne? Hayır!"

"Güzel." Bir adım daha attı. "Çünkü bunun bizim oyunumuz olacağını hissediyorum."

Sözlerinden çok hareketlerine odaklandım. Yatağın etrafında yavaşça dönüyordu. Üzerinden atlayıp ondan kaçabilir ve çatı katının diğer kanadına kadar koşabilirdim. Hafifçe güldüm. "Bu kedi fare oyunu mu?"

"Hayır." Bir adım daha. "Seni her zaman kovalayacağımı." Saldırdı.

Çığlık attım ve yatağın üzerinden atladım. Neredeyse kapıya varmıştım ki kolları etrafıma dolandı ve beni sert bedenine doğru kaldırdı.

"Luca!" Çığlık attım.

Hâlâ kafesli bir maçıaymışız gibi bizi yatağa fırlattı ve ciğerlerimdeki havayı çaldı. Beni yatağa sabitledikten sonra ağzı üzerime çöktü ama öpüşmemiz kısa sürdü ve onu göremedim çünkü kazağımı başımdan aşığı sürükledi. Sonra bacaklarıma binerek kot pantolonumun düğmelerini açtı ve fermuarını indirdi.

"Keşke etek giyseydin," diye homurdandı.

Omuzlarına vurdum. "Ne? Senin için kolaylaştırayım mı?"

Kotumu çıkarmak için üzerimden kalkması gerekiyordu, ben de döndüm ve yataktan çıkmaya çalıştım, pompalandım ve coşkudan sarhoş oldum ve ilkel oyunumuza girdim. Kıçımın üzerindeki ani ürperti bana külotumu çıkardığını söyledi.

kot pantolonumla. Bu sırada başım ve kollarım yatağın kenarından sarkıyordu ama ondan kaçma çabalarım bir son verdi ve beni yatağa geri çekti. Kaldıraç için mücadele ettim ve dört ayak üzerinde yukarı ittim, ama ağzı amıma çarptı, geniş hareketler yaparak bacaklarımın arasına enfes bir zevk gönderdi. Başı altımda hareket etti ve beni aşağı çekmek için kalçalarımı kavradı.

Yüzüne oturuyordum ve beni son yemeğiymişim gibi yemeye devam etti.

"Aman Tanrım," diye inledim. Klitorisim çok şişmişti. "Nefes alabilir misin..."

Cümlemi bitirmedim. Tatlı noktayı emerken aynı anda bir hırıltı titreşti ve orgazmik darbelerle zonkladı. Çığlık attım ve teslim oldum, yüzüne doğru ittim, çünkü Tanrım, bazen Luca'ya karşı canice hissediyordum, ama boğmak istiyorsa, bunu bana orgazm yaşatırken yapabilirdi.

Ben hâlâ büyük doruk noktasının etkisindeyken beni ters çevirdi ve içime girdi. Vücudum kamburlaştı. İki haftadır seks yapmamıştım ve içimde kocaman olmuştu.

Yüzü belirdi, muzaffer ve tasmalı bir güçle titreşiyordu. Tüm kısıtlamalarını yitirdiği o saniyeyi gördüm. Bacaklarımı dirseklerinin üzerinden geçirdi ve beni iyice ayırıp defalarca içime girdi.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye bağırdı, dişlerini göstererek, tamamen vahşi bir şekilde. Beni sonsuza dek becerdi. Benden nefret ediyormuş gibi sikti beni. Sanki onun fahişesiymişim gibi sikti beni. Dışarı çekerek beni tekrar ters çevirdi ve kalçalarımın tutarak beni dört ayak üzerine sürükledi ve tekrar içime girdi. Ve bu sefer, vazgeçerek itti. Ben de şaha kalkarak ona karşılık verdim. Çünkü sertliğine rağmen, bana hükmetme şekline rağmen, ona bunu yapabilmem ve kontrolünü tamamen kaybetmesini sağlayabilmem bana güç veriyordu.

Kolu altıma girdi, dizlerimi daha da açmamı sağladı ve sonra parmakları zaten hassas olan klitorisimin etrafında dolaştı ve bir başka kör edici orgazm beni sarstı.

Tekrar haykırdım ve nefesim daralmaya başladı. "Luca... yeter, lütfen."

Ben yalvarıyordum, o da homurdanıyor, hırılıyor ve gırtlaktan atıyordu. Son bir hamleyle içimde patladı. Kaygan ıslak ısı beni kayganlaştırdı ve bacaklarımın aşağı damladı. Sanki az önce amımı sahiplenmemiş ve mahvetmemiş gibi pompalamaya devam etti.

Sonunda benim üzerine katlandı. Yatağın üzerine yanlamasına çöktük ve birbirimize sarılmış haldeyken sırtımı göğsüne yapıştırdı.

"Hâlâ içimdesin," diye mırıldandım.

"Çok iyi hissediyorsun. Sanırım bir süre daha içinde kalacağım," diye karşılık verdi. "Kımıldama bebeğim."

"Böyle mi uyuyacağız?" Yastığa doğru güldüm. "İkimizin de duşa ihtiyacı var." O kavgadan arınmamıştı, ben de günden arınmamıştım.

İçimde daha derine sokuldu. "Hmm... pis pis sevişiyoruz. Pisliği severim." Ben de sevdim.

Sabahın erken saatlerinde yatak odamıza döndük. Duş aldık ve banyoda kendimizi şımarttık. Luca daha sonra benimle yavaşça sevişti ve uykuya daldık. Gece boyunca kaç kez bana uzandığını, kaç kez bacaklarımın arasını temizlediğini bilmiyordum ama kocama ihtiyacı olanı vermiştim. O da bana arzuladığım şeyi verdi.

Sonunda gözlerimi açacak gücü bulduğumda sabah güneşi gökyüzünde yükseliyordu. Uzuvarım ağrıyordu. Çok sevilmiş ve doyurulmuştum.

Yanımdaki yatak boştu ve saatin kaç olduğunu merak ettim. Tazelenmek için banyoya doğru ilerledim ve tam kapı tokmağı dönerken dışarı çıktım.

Elias hızla içeri girdi ve tüm gücüyle vücuduma çarptı. "Anne!"

Ağzım bir karış açık kaldı ve bakışlarım tekrar kapıya yöneldi. Luca elinde bir kahvaltı tepsi tutuyordu. "Bunu söylemesi için onu sen mi hazırladın?"

Luca utangaç bir şekilde gülümsedi. Kavgadan kalan morluklar bu sabah daha belirgindi. Alnında bir kesik vardı. "Görünüşe göre farkı anlaması için waffle yapmam gerekti."

"Peki bu nedir Bay Moretti? Yatakta kahvaltı mı?"

"Evet. Neden oğlunuz ve ben size hizmet ederken siz de yorganın altına girmiyorsunuz?"

"Aw." Bana söyleneni yaptım. Babası waffle, pastırma ve portakal suyuyla dolu kahvaltı tepsisini dengelerken Elias yanımdaki yatağa süzüldü. İçinde papatya olan küçük bir cam vazo bile vardı.

"Bunların hepsi çok tatlı Luca."

Yanıma oturdu. Waffle'ları kestim ve oğluma bir ısırık verdim. Bir parça domuz pastırması aldım ve mideye indirdim. Açlıktan ölüyordum.

"İyi misin?" Luca saçlarımı yana taradı.

"Ben iyiyim." Yüzüne dokundum. "Peki ya sen, *caro*? Ağrın ya da sızın var mı?"

Ağzı seğirdi. "Ben de sana aynısını sormalıyım."

Ona doğru eğildim. "Nefis bir şekilde ağrım var."

"Mamma, b-con," diye gevezelik etti Elias. Ona bir parça uzattım, o da ağzına attı.

"Büyüdüğünde babası gibi büyük bir adam olacak." Luca'yı dürttüm. "Herkes nerede?"

"Sera ve Matteo'nun biriminde kahvaltı yapıyorlar."

"Aman Tanrım, kendimi berbat bir ev sahibesi gibi hissediyorum."

"Dur." Luca parmağını dudaklarıma koydu. "Bu yüzden onları öğleden sonraya kadar görmeyeceğimizi söyledim." Elias'a baktı. "Sadece ikimiz olalım istiyorum." Gözleri yumuşadı. "Üçümüz. Elias, senden ne yapmanı istediğini hatırlıyor musun?"

Oğlumla Luca arasında bir bakış fırlattım. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?"

Elias unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi ağzıyla büyük bir oh çekti. Sonra kocaman bir gülümsemeyle tepsinin ucuna uzandı ve katlanmış bir kâğıt aldı.

Bana uzattı.

Merak ettim, açtım ve güldüm.

"*Babamla evlenecek misin?*"

Luca'ya baktım. "Biz zaten evliyiz."

Sabah kahvaltısı için fazla yoğun bir bakışla sol elimi tuttu ve başparmağını çıplak yüzük parmağımın üzerinde gezdirdi. "Bu bana öyle olmadığıımızı söylüyor."

Döndüğümden beri yüzüklerimi hiç düşünmemiştim ama Luca hâlâ yüzüğünü takıyordu.

"Yenilerini yaptıracağım," dedi şiddetle. "Yeminlerimi yeniden etmek istiyorum. Benimle tekrar evlenir misin Natalya?"

Elias'a sarıldım ve babasına "Evet" dedim.

Epilogue

İKİ AY SONRA

Natalya

"Burada ne yapıyorsun?"

Annemin panik içindeki sesi beni gülümsetti. Tralestelle yakınlarındaki kilisenin gelin odasıdaydım. İlk evlendiğimiz zamandan farklı olarak

Yemin tazelememiz daha küçük bir olaydı. Daha samimi. Törenden önce, gök gürültüsünü duyduğum için bu odaya kaçtım. Pencereden dışarı bakıp fırtına bulutlarının gelişini izlemek istedim.

Omzumun üzerinden baktım.

"Rahatla," dedim ona. "Makyajım tam kıvamında."

Ve Elena Conte'nin önemseydiği tek şey görünüşü. Yüzündeki rahatlama beni neredeyse güldürecek kadar tahmin edilebilirdi. Luca ve ben, Chicago'daki savaşından kısa bir süre sonra Tralestelle'e geri dönmüştük ve annemle babamı şehirde bırakmıştık. Hafta sonları bizi ziyarete geliyorlardı, ya da tam tersi. Luca'nın iki ay önce Elena'ya söyledikleri aklımda kalmış gibiydi ama kocamın yardımı olmadan da Mamma'yı tek başıma idare edebilirdim. Herkesten uzakta geçirdiğim iki yıl bana sahip olduğumu düşünmediğim muazzam bir güven vermişti ve Luca, aşırı korumacılığına rağmen, bana olan inancı ve gururu gelişmeme yardımcı oldu.

"Çok güzel görünüyorsun, Nattie." Yüzündeki gülümseme gerçkti. Samimiydi çünkü tanıdık değildi ve bu gülümsemeyi takdir edecek olan genç kız için kalbimin sıkışmasına neden oldu. Bu duyguları çabucak yok ettim çünkü bugün pişmanlık duyulacak bir gün değildi. Kalbimde çok fazla neşe vardı.

"Teşekkür ederim, anne." Arkamda durdu ve boy aynasına baktık. Düğünümden farklı olarak hacimli bir gelinlik giymiyordum. Hafif krep kumaştan kesilmiş modern bir ekru maksi elbise giyiyordum. Tek kolunun manşeti boyunca tüy süslemeli tek omuz yakasını ve ayak bileklerinin hemen üzerine denk gelen asimetrik etek ucunu çok sevmiştim. Anlaşılan asimetrik etek uçlarına karşı bir zaafım vardı. Tango festivalini düşündüm ve partide dans etmeyi dört gözle bekledim.

Annem koluma dokundu ve gözleri koluma kayd. "Seninle iyi bir anne-kız ilişkimiz olmadığını biliyorum." Bir sonraki sözleri için kendimi hazırladım, ama gözlerini kaldırdığında bir özür vardı. "Sen akıllı ve güzelsin. Ben sadece görünüşümle takdir edildim ve kıskançlığım yüzünden, kendimi daha iyi hissetmek istediğim için berbat bir anne oldum."

Hiçbir şey söylemedim. Artık Elias'a sahip olduğuma ve bir annenin nasıl hissetmesi gerektiğini bildiğime göre, onun davranışları için bahaneler üretmeyi bırakmıştım.

Gözlerini kuruladı. "Bana bak. Makyajımı mahvedeceğim." Düzensiz bir şekilde nefes verdi. "Ama bil kızım." Göğsüne dokundu. "Bu

Bunca yıl sonra, tüm kalbimle söyleyebilirim ki sizinle gurur duyuyorum."

Sözlerini tüm samimiyetiyle söylemişti ve ondan şüphe etmem için hiçbir neden yoktu. Ona doğru döndüm. Birbirimize gülümsedik ve sarıldık.

Gelin odasından çıktığımızda Luca'nın bize doğru geldiğini gördük. Kaşları çatılmış ve çenesi sıkılmıştı. Annem dondu kaldı. Hatta bir adım kekeledi ve dudaklarından sıkıntılı bir nefes kaçtı.

Onun için üzüldüm. Kocam sadece bir bakışıyla bile onu korkutuyor gibiydi.

Ama Luca yüzümü gördüğünde kaşlarının arasındaki çizgiler düzeldi ve dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi.

"İşte benim güzel karım." Beni kollarının arasına aldı. "Hazır mısın?"

"Öyleyim," diye nefes aldım.

"Güzel, çünkü yüzük taşıyıcımız sabırsızlanmaya başladı."

Güldüm. Yeterince eminim, Elias surat asmaya başlamıştı. Nessa onu sakinleştirmiş gibiydi. Oğlumuzun üzerinde şık, küçük bir takım elbise vardı ve büyüdüğünde bu takım elbiseleri giydiğini hayal edebiliyordum. Tıpkı babası gibi. O yılları dört gözle bekliyordum.

"Anne. Anne! Anne! Acele et!"

Sadece yakın ailemizi davet ettik. Ve son birkaç ayda yaşadıklarımızdan sonra kendimi onlara gerçekten yakın hissettim.

Sera, Matteo, Dom, Carlotta ve De Luccilerin çoğu oradaydı.

Ange, kızı ve daha önce hiç tanışmadığım eşiyle birlikte ön sıradaydı. Anlaşılan bir süredir araları açılmış ama şimdi yeniden bir araya gelmişler.

Dario biriyle birlikteydi.

Martha'nın gelmesine sevindim çünkü herkesin kutlama yapacağı evin yemeklerini de o denetliyordu. Tabii ki Tony ve Rocco. Luca'nın askerleri arasında ailemin hayatını emanet ettiğim kişiler onlardı.

Luca oğlumuz önümüzdeyken beni koridorun başına kadar götürdü.

Beyaz gül denizi yerine alacalı renklerdeki şakayıklar koridorları doldurdu. Kırmızıdan mercana, sıcak pembeye ve beyaza kadar. Luca ile yaşamayı umduğum renkli hayatı simgeliyordu.

Piyanonun marşımızın başladığını işaret etmesini beklemeden Elias koridorda yürümeye başladı.

Luca ve ben başımızı sevgiyle salladık ve gülümsedik. Oğlumuzun babası gibi bir lider olarak doğduğuna hiç şüphe yoktu.

Biz de onu takip ettik.

Rahibin önünde, aramızda Elias varken Luca şöyle dedi: "Tanrı bana bu ikinci şansı verdi. Bunu boşa harcamayacağım. Geçtiğimiz iki yıl sensiz ne kadar mutsuz olduğumu kanıtladı. Beni terk ettin Elias, o karanlık yıllarda hayata tutunmamı sağlayan tek ışıktın. Hayatımda sensiz bir gün daha hayal edemiyorum. Beni bir daha asla terk etme, *Tesoro*. Buna dayanamayacağım. Ailemin ve arkadaşlarımla önünde, seni, Elias'ı ve gelecekteki çocuklarımızı ilk sıraya koyacağıma söz veriyorum. Ve sadece senin için çarpan kalbimin derinliklerinden, hayatımın geri kalanında sana değer vereceğime, seni seveceğime ve koruyacağıma yemin ediyorum."

Sözcükler değil ama onları söyleme biçimindeki sertlik beni nutkum tutulmuş bir halde bıraktı. Kocam için duyduğum büyük sevgiyle kalbimi sardılar.

Burnumu çekmem dışında kilise sessizdi. Kocamın yemininden etkilenen tek kişi ben değildim.

Gözlerim çok fazla duyguyla yanıyordu ve kocamın fırtınalı bakışları sözlerinin ardında çok fazla yoğunluk barındırıyordu.

"Luca." Zorlukla nefes aldım. "Seninki gibi güzel yeminler hazırlamadım." Herkes güldü.

Ellerimi tuttu ve beni daha da yaklaştırdı. "Bana basitçe anlat. Tek duymak istediğim bu."

"Seni çok ama çok seviyorum." Bir hıçkırığı bastırdım. Kalbim mutlulukla dolup taşıyordu. "Sana ve Elias'a en iyi eş ve anne olacağıma söz veriyorum."

"Zaten öylesin." Ve sonra beni derin ve tatlı bir şekilde öptü.

Rahip boğazını temizledi.

Kilisede yine kahkahalar yükseldi.

"Papà. Papà." Elias yüzükleri bize doğru kaldırdı.

Luca kıkırdarak yeni yüzükleri oğlumuzdan aldı ve parmağıma taktı.

Beş ay sonra, Paris

Luca

İkinci balayımızı erteledik. Neden erteledik? Çünkü eşim yağmuru severdi ve Aralık ayı Paris'in en yağışlı ayıydı.

Berthillon'da dondurma almak için sıraya girdikten sonra, ilk yağmur damlası yüzüme çarptığında, Seine Nehri'ni boydan boya geçen kemerli köprü Pont de la Tournelle'den geçiyorduk.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Natalya. Etkileyici kahverengi gözleri heyecanla dans ediyordu. "Paris'te daha tam bir gün bile olmadı ve her şey oluyor." Köprü'nün ortasında durduk ve biriken kümülüs bulutlarının şehri büyüleyici bir gri filtreyle kaplamasını izledik. Paris'i Natalya'ya olan aşkımın süzgecinden geçiriyordum ve aşkın gücüne teslim olduğumda nasıl bu kadar tatmin edici olabildiğine inanamıyordum.

Bir aptaldım ama artık bir aptal değildim.

"Yağmur yağdı bile." Natalya'nın sabırsızlığı beni güldürdü. Paltosunu etrafına topladı. Kırk beş derece sıcaklıkta soğuk bir şeyler yemek delilikti ama karımı inkar edemezdin. Onu soğuk esintiden korumak ve sıcak tutmak için arkasına geçtim.

"Bebeğim, dondurmanı ye." Elinin her tarafı erimişti. "Burada iki hafta kalacağız. Muhtemelen bunu birçok kez yapacağız."

"Yağmurda yürümekten mi bahsediyoruz yoksa başka bir şeyden mi?" Bana aşına olduğum o şımarık bakışını atabilmek için yana doğru eğildi ve benim de gözlerim kamaştı. Çok yakıcı bir çifttik ve yatak odasında oynadığımız oyunlar hoşuma gidiyordu. Onunla baş başa kalma düşüncesi bile sikimi sertleştiriyordu. Oğlumu seviyordum ama karıma bu kadar takıntılı olmam beni şaşırtıyordu ve bazen onun oğluma gösterdiği ilgiyi kıskandığım oluyordu.

Külahla birlikte elini tuttum ve dondurmasını yaladım. "Bu ve başka bir şey."

"Hey, kendi dondurmanı kendin ye." Tekrar gökyüzüne baktı ve yüzüne büyük bir yağmur damlası düştü. "Ah, ne kadar alaycı."

"Senin gibi mi?" Mırıldandım. Onu yüzüme doğru çevirdim ve tatlanmış dudaklarına bir öpücük kondurdum. Tadı çökmüş çikolata ve baştan çıkarıcılık gibiydi. Yaklaşan yağmurdan önce kendiminkini bitirdim.

"Şey..." Natalya diliyle külahına boğucu bir vuruş yaptı. Evet.

Şaka.

"Oh, işte geliyor." Dondurmasının geri kalanını o kadar hızlı bitirdi ki, bir an için beyni donacak ya da boğulacak diye endişelendim.

"Dikkatli ol bebeğim, bu boğulmak için yanlış bir şey."

Gözlerini devirdi ama güldü. Aramızdaki imalar yeni bir şey değildi, ama Paris'e giden uçağa bindiğimizde cinsel gerilim daha da arttı.

Ve sonunda gökyüzü açıldığında - Tanrı'ya şükür ki yıkıcı değildi - sürekli yağan yağmur, eşimin kocasıyla Paris yağmurunda yürüme arzusunu yavaşça yerine getirdi.

Parmak uçlarına kalktı ve beni öptü. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil, bebeğim." Ellerimizi birleştirdim ve köprünün üzerinden yürüdük.

"Brrr... hava gerçekten soğuyor."

Kolumu ona doladım. "Aralık *ayındayız*."

"Dubleks eve döndüğümüzde ne yapacağız?"

"Açık olduğunu düşünmüştüm." Hangisinin önce geldiğine bağlı olarak, ya jakuzi ya da sevişme.

Yine gözlerini devirdi. "Tabii ki. Ama sonra."

"Sen nasıl istersen."

Bana daha da sokuldu. "Çok sıcaksın. Trençkotunun içinden sıcaklığını hissedebiliyorum."

"Amacım memnun etmek."

"*Casablanca*'yı izlemeye ne dersin?" diye önerdi.

"Duruma göre değişir. Bana yine zor bir soru mu soracaksın?"

Gözlerini benimkilere dikmeden önce göğsüme doğru güldü.

"Kahramanım ya da kötü adamım olman umurumda değil. Seni olduğun gibi seviyorum."

"Bu iyi bir şey. Çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim." Eğildim ve dudaklarından öptüm. "Seni çok seviyorum, *tesoro*."

Luca ve Natalya'ya doyamıyor musunuz? Bültenime kaydolun ve silinmiş süper baharatlı bir sahne, Elias'ın üçüncü doğum günü ve çiftimizin üç yıl sonrasına bir bakış içeren üç bonus sahne kazanın.

Nico ve Ivy'nin sıradaki romanı, cızırtılı bir düşman-aşık romantizmi olan [Scorned Love](#).

Bristow'u merak mı ediyorsunuz? Romantik gerilim serim Rogue
Protectors'a göz atın.

Afterword

Küçümsenmiş Yeminler beni çok fazla duygusal strese soktu. Kahramanlarımı sıkıntıya sokmayı sevmeme rağmen, bunu kadın kahramanlara yapmaktan nefret ediyorum, ama yapmak zorundaydım çünkü okuyucuların Natalya'nın kalp acısını deneyimlemesi önemliydi. Hepinizin Luca'dan nefret etmesini istedim ama affedilmeyecek kadar değil. Bu kitap yazmak istediğim kahramanın kefaretiydi. İyi bir yalvarış ile kötü bir yalvarışı tartma şeklim neredeyse bir tezdi. Büyük jestler ya da pahalı şeyler kaçış yoludur ve benim asıl istediğim

kahramanın karması ve kadın kahramana acı çektirdiği için duyduğu ıstıraptı. Yani, evet, hala büyük jestler vardı, ama kahramanın yaptıklarından duyduğu pişmanlığı ve değişen davranışlarına yol açmasını örmek zorundaydım. Ayrıca, Natalya'nın hafıza kaybı yaşadığı ve kötü anıların ilk önce geri geldiği önermesi? Luca'nın hayal kırıklığını yazarken kıkırdıyor ve heyecanlanıyordum. Umarım onu sizin gözünüzde kurtarmışımıdır. Bana haber verin!

Her zamanki gibi arkamda harika bir ekip vardı.

Teşekkürler Becca, nam-ı diğer Peri Olay Örgüsü Annesi. Bana her zaman doğru soruları sorarak olay örgüsü ve karakter sorunlarını çözmem için düşünme sürecimi besledin. Haftalık görüşmelerimiz, i teslim tarihlerime ulaşmam için beni sorumlu tuttu.

Erica Edits'ten Erica. Taslağım üzerinde zamanında ve muhteşem düzenlemeler yapmanıza bayılıyorum ve her konuda profesyonelliğinizi takdir ediyorum. Çalışmalarım hakkındaki geri bildirimleriniz her zaman moral verici.

Sue, senin muhteşem beta okumaların olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Detaylara verdiğin önem inanılmaz ve her zaman her şeyin ötesine geçiyorsun. Luca ve Natalya'nın seni çok endişelendirdiğini biliyorum ve Luca'nın kurtuluşuna tanık olmak için kelimelere güç verdiğin ve onu sevdiğin için mutluyum!

Amy, önceden düzenlenmiş taslağımı gözden geçirdiğin için teşekkür ederim. Olay örgüsünün akışını iyileştirmek için önerdiğin şeylere bayıldım.

Judy'nin redaksiyonundan Judy. Taslak üzerindeki son gözlerim olduğunuz için teşekkür ederim!

Mandy, iyi bir arkadaş olduğun ve bir mesaj uzağımda olduğun için teşekkür ederim. Luca'yı çok büyüttüğümü ve onunla çok dalga geçtiğimi biliyorum. Umarım beklentilerinizi karşılamıştır.

Çok Önemli Paige okuyucularıma. Desteğiniz için teşekkür ederim!

Booktokkers ve bookstagrammers'ın muhteşem dünyasına. Kitaplarıma ve sürekli büyüyen TBR'ime verdiğiniz destek için teşekkür ederim.

Ve son olarak, kocama ve köpeğim Loki'ye. Zihnim dünyalar ve karakterler yaratırken ikiniz de her zaman çok sabırlısınız. İkinizi de ölesiye seviyorum.

Connect with the Author

Beni burada bulabilirsin:

Facebook: [Victoria Paige Books](#) Web
sitesi: victoriapaigebooks.com E-posta:
victoriapaigebooks@gmail.com
FB Okuyucu Grubu: Çok Önemli Paige Okuyucuları

Also by Victoria Paige

Aşagılanmış

Kader

Aşagılanmış

[Varis](#)

[Aşagılanmış](#)

[Yeminler](#)

[Hor Görülen Aşk](#) (Haziran 2024)

Haydut Koruyucular

[Eski Görev Kolaylık](#)

[Koruyucusu Patron](#)

[Görevi Onun Gizli](#)

[Koruyucusu](#)

[The Wife Assignment](#)

Bristow'un kitabı (Ekim 2024)

Muhafızlar

[Ateşin Altında Ateş](#)

[ve Buz](#) (novella)

[Gümüş Ateş](#)

[Duman ve Gölgeler](#)

Susan Stoker Özel Kuvvetler

Dünyası [Izabel'i Geri Almak](#)

(roman) [Cindy'yi Korumak](#)

(roman) [Stella'yı Korumak](#)

(roman)

Her zaman

[Her Zaman Sendin](#)

[Her Zaman Benimdin](#)

[Her Zaman İçin Bir](#)

[Aşk](#)

Misty Grove

[Fighting Chance](#)

[Saving Grace](#)

[Beklenmedik Yeminler](#)

Bağımsız

[De Lucci'nin Saplantısı](#)

[Ölümcül Saplantı](#)

[Tutsak Yalanlar](#)

[Prences ve Paralı Asker](#) .

* Serinin tüm kitapları bağımsız olarak okunabilir

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.